STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 07742

GEVEHLTE VERK

Leo Tolstoy

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

גראף לעאָ טאָלסטאָי.

געזאַמעלטע ווערק

צווייטער באַנד.

1923

היברו פּאַבלישינג קאָמפּאַני
52-50 עלדרידזש סט., ניו יאָרק.

אינהאלט־פערצייכנים:

1. צוויי דורות.

2. פאליקושקא.

3. אננא קארענינא.

צוויי דורות.

דעם פערפאַסער׳ס פאָררעדע.

עס איז אונג־ופעהר אין יאָהר 1800, איידער אייזענבאַהנען, שאַסעען, לופט־נאַז, ווייכע דראָשקעס אונד פראַנצויזישעס מעבעל זיינען אריין אין דער מאָדע. עס איז אויך געוועזן אפילו פאַר דעם, איידער נאַרישע יונגע לייט האבען אָנגעטהאָן ברילען אויף זייערע געזונדע אויגען, אונד איידער פרויען האבען זיך ערקלערט פאַר פילאָזאָפקעס. עס איז געוועזן צו יענער צייט, ווען מען האט געמוזט פאָהרען פער אַקס פון מאָסקווא ביז סט. פעטערסבורג, אונד מען האט געמוזט מיטנעהמען געוונג ברויט אויף׳ן וועג, אום מען זאָל ניט שטאַרבען פון הונגער. עס איז געוועזן צו יענער צייט, ווען דער וואַגען וואס האט געפיהרט דיא פאַסאַזשירען, האט צו־טרייסעלט יעדעס גליעד אין מענשען אונד דער ווינט האט געקענט אויפהויבען אזא שטויב, אין וועלכען מען זאָל דערשטיקט ווערן. אָדער, ווען עס האט גערעגענט, זאָל מען דערטרונקען ווערען אין בלאָטע. יא, עס איז געוועזן אין יענער צייט, ווען חלב־ליכט האבען ניט נאָר געברענט אין דיא פריוואט־הייזער, זאָנדערן אויך בע־לייכטעט דעם באַל־זאַלאָן.

אָבער עס איז אויך געוועזן דאמאלס, ווען פרויען, פון א פערדעכטיגען כאַ־ראַקטער, האבען ניט געקענט ווייזען זייערע געזיכטער אין אנשטענדיגער געזעל־שאַפט, אונד אונזערע פאַטערס, מוטערס אונד שוועסטערס, האבען געלעבט רוהיג, אנשטענדיג אונד צופריעדען מיט זיך זעלבסט אונד מיט דער גאַנצער וועלט.

צוויא דורות.

ערשטער טהייל.

1.

„עס מאכט ניט אויס וואו דאס איז. גוט, גוט, זאָל זיין אין פראָנט־צימער !" האט אויסגעשריען דער יונגער אָפיציער, וועלכער איז געווען איינגעוויקעלט אין א פוטער־מאנטעל אונד געטראָגען א הוזארען הוט, בשעת ער איז ארויס געשפרונגען פון דעם וואָגען, וועלכער איז געבליעבען שטעהען אין פראָנט פון דעם בעסטען האָטעל פון דער שטאָדט ק. אין רוסלאַנד.

„אלע צימערן זיינען געפאקט, אייער עקסעלענץ," דיעזע ווערטער האט גע־זאגט דער האָטעל־דיענער, וועלכער האט געהערט פון דעם אָפיציער׳ס דיענער, אז זיין בעל־הבית איז גראף טורבין, אונד פאָלגליך דארף ער איהם רופען „עקסעלענץ."

„אָבער," האט דער האָטעל־דיענער ווייטער געזאגט, „דעם פאָמעסטשיק׳ס ווייב, אפרענאָווא, האט אונז אָנגעציינגט, אז זיא פאָהרט היינט אבענד אוועק מיט איהר טאָכטער, אונד אזוי שנעל וויא דיעזע דאמען וועלען אוועק, וועלען מיר האבען פרייא דאס צימער נום. 11".

אין דעם גרויסען זאלאָן פון דעם האָטעל, זיינען געזעסען איינינע ערעלליים טרינקענדיג שאמפאניער בייא א טיש, איבער וועלכען עס האט געהאנגען א בילד פון אלעקסאנדער דעם 1טען. איינינע קויפלייטע, וועלכע זיינען פארבייא געפאָהרען דורך ק. זיינען געזעסען אין זייערע בכויע מאנטלען בייא א צווייטען טיש אונד געשפראָכען.

דער גראף איז אריין אין זאלאָן, נאכרופענדיג זיין גרויסען הונד, בליכער. ער האט ארונטער גענומען זיין מאנטעל מיט דעם קאָלנער וואס איז געווען אָנגעפרוירען מיט פראָסט, אונד דאן האט ער זיך אניעדער געזעטצט ביים טיש. נאכדעם וויא ער האט זיך געשאפט וואָדקא, האט ער אָנגעפאנגען א געשפרעך מיט דיא אנוועזענדע. זיין שעהנע, פרייע אויסשפראכע וויא אויך זיינע גוט־געפאסטע קליידער

אונד עלעגאנטע בענעהמונג האט איהם באלד פערשאפט פריינדע אונד מען האט איהם געבעטען ער זאָל מיטטרינקען אביסעל שאמפאניער.

דער גראף האט פריהער אויסגעטרונקען זיין וואָדקא, אונד דאן, שאפענדיג א פלאש שאמפאניער אויף זיין אייגענעם חשבון, האט ער איינגעלאדען זיינע נייע פריינד מיט איהם עפעס צו טרונקען. צו דיעזער צייט איז אריין געקומען דער יאמסטשיק (פאָסט-פערד טרייבער) אונד צוגעהענדיג צום גראף, האט ער פער-לאנגט ער זאָל איהם מיט עפעס טראקטירען.

„גיב איהם עפעס, סאשקא," האט געזאגט דער גראף צו זיין דיענער.

דער יאמסטשיק איז ארויס געגאנגען פון דעם צימער מיט סאשקאָ'ן, אָבער ער האט באלד צוריק געקעהרט האלטענדיג אין זיין האנד א מטבע.

„איז דאס אלעס, מיין העררז?" האט ער געפרעגט. „איך בין זיכער, אז איך האב געטהאָן אלעס אין מיין מעגליכקייט פיר אייער עקסעלענץ. איהר האט מיר פערשפראָכען פופציג קאָפּיקעס, אָבער ער האט מיר נאָר געגעבען 25."

„גיב איהם א רובעל, סאשקא!"

סאשקא'ס אויגען האבען געבליקט צום יאמסטשיק'ס פּים.

„עס איז גענוג פאר איהם," האט ער געזאגט, „אונד, אויסער דעם, האב איך מעהר קיין געלד נים."

דער גראף האט דערבייא ארויס גענומען א פאאר בלויע 5-רובעלדינע באנק-נאָטען — דאס איז געוועו זיין גאנצעס פערמעגען — אונד איינעם געגעבען דעם יאמסטשיק, וועלכער האט געקושט זיין האנד אונד איז ארויס פון דעם צימער.

„איך מח שנעל פערטיג ווערען מיט מיין פערמעגען!" האט ער אויסגעשריען מונטער. „דאָ האב איך נאך בלויז 5 רובעל!"

„אזוי זיינען דיא הוזארען, גראף!" האט איינער פון דיא עדעללייט בעמערקט מיט א שמייכעל. זיין גראָבע שטימע, גרויסע וואָנצעס אונד איינגעבויגענע פיס, האבען איהם פאָרגעשטעלט אלס א צוריק-געצויגענעם קאוואלעריע-אָפיציער. „גע-אבזיכטיגט איהר דאָ לאנג צו בלייבען?"

„איך קען דאָ לאנג נים פערבלייבען," האט טורבין געענטפערט גלייכגילטיג, „סיידען איך וועל קריעגען פון ערגעץ געלד. אויסער דעם איז גאר נישאָ קיין צימער פאר מיר אין דיעזען פערדאממטען האָטעל."

„ענטשולדיגט, מיר, גראף, עס איז יא דאָ. איך מיין דאס צימער נום. 7 וואו איך לאָזשיר. זייט אזוי גוט אונד פערבלייבט דארין דיעזע נאכט ביז איהר

װעט קענען קריגען א בעקװעמע װאָהנונג פאַר איך אַלײן. יאָ, גראַף, איהר מוזט פערבלײבען מיט אונז װעניגסטענס 2 אָדער 3 טעג. איך בין נאַר װאָס געװען בײם פּרעדװאָריטעל (אָדעלס־פאָרשטעהער), אונד איך בין זיכער, אַז עס װעט איהם פרײען אײך צו זעהען אין זײן הױז.״

„אונבעדינגט, גראַף, איהר מוזט דאָ פערבלײבען!״ האָט אױסגעשריען אײן אַנדערער הױכער אונד שעהנער יונגער מענש. „װאָס דאַרפט איהר זיך אײלען? מיר האָבען באַלד א װאָהל װאָס פינדעט שטאַט בלױז אײן מאָל אין דרײא יאָהר. איהר קענט האָבען דיא בעסטע געלעגענהײט צו זעהען אונזערע שעהנע מײדלעך.״

„סאַשקאַ!״ האָט טורבין אױסגעשריען. „בעזאָרג מיך מיט א רײנעם העמד. יעטצט, מײנע העררען, װעל איך האָבען א באָד, אונד דאַן װעלען מיר זעהען װאָס עס איז צו טהון. יאָ, איך רעכען, אַז איך װעל בעזוכען דעם פּרעדװאָריטעל.״

ער האָט נאָך אַמאָל צוגערופען זײן דיענער אונד איהם עפּעס אײנגעראָמט אין אױער. סאַשקאַ האָט דערבײא געשמײכעלט. „דאָס איז מעגליך,״ האָט ער געענטפערט װעהרענד ער איז אַרױס פון דעם צימער.

„דאַן קען איך הײסען אַרײן טראָגען מײן באַגאַזש אין אײער צימער?״ האָט דער גראַף בעמערקט פערלאָזענדיג דיא נײע פרײנדע.

„געװיס, געװיס,״ האָט געענטפערט דער מאַן װאָס האָט אױסגעזעהן װיא א געװעזענער קאַװאַלעריע־אָפיציער. „עס װעט מיך זעהר פרײען װען איהר װעט דאָס טהון. געדענקט, נומער 7.״

װען טורבין איז אַװעק, האָט דער עקס־קאַװאַלעריע אָפיציער געזאָגט מיט א צופריעדענעם שמײכעל צו דעם יונגען מאַן נעבען איהם:

„דאָס איז ער אַלײן!״

„װירקליך?״ האָט דער אַנדערער געפרעגט.

„יאָ, געװיס, ער איז עס. טורבין אַלײן, דער פיעל־בעריהמטער דועליסט. איך קען װעטען, אַז ער האָט מיך דערקענט. אָהנע צװײפעל, װײל מיר האָבען צוגעבראַכט צוזאַמען פיעלע פרעהליכע שטונדען אין לעבעדיאַן. דרײא װאָכען דורכאַנאַנד האָבען מיר אַמאָל געהאַלטען אין אײן טרינקען אונד ניט געגאַנגען שלאָפען. איז ער ניט א בראַװער יונגע?״

„געװיס איז ער! אונד װאָס פאַר א שעהנע בענעהמונגען ער בעזיצט!

מען קען אין איהם גאר קיין פעהלער ניט געפינען. מיר זיינען אלע באלד געוואָרע זיינע פריינדע. איך רעכען, אז ער איז ניט עלטער וויא 25 יאָהר.“

„ניין, ער זעהט ניט אויס עלטער, אָבער ער איז דאָך עלטער,“ האט דער קאוואלעריע־אָפיציער ווידער געזאגט הנאה האבענדיג פון יעדען וואָרט וואס ער רעדט. „איך מוז אייך נאָך דערצעהלען וואס פאר א מענש ער איז. ווער מיינט איהר האט אוועק געגנב'עט דאס שענסטע מיידעל פון מענגנאָווא ? ער האט עס געטהאָן! ווער האט געהרג'עט סאבלינע'ן ? אלץ ער. ער האט געוואונען אין איין נאכט 300 טויזענד רובעל בייא פרינץ נעסטעראָוו. ער קען אלעס: ער איז א יעגער, דועליסט, קארטען־שפיעלער, פערליעבטער אונד איז א הוזאר פון קיווער ביז אין דיא שפאָרען. ליידער, מענשען וואס קענען אונז ניט, ליעבען אימער צו בעליידיגען אונז הוזארען, אָבער זייא קענען ניט דאס גוטע הארץ פון א בראווען הוזאר. מיין גאָט, אונד וואס פאר א העררליכע צייטען מיר האבען צוזאמען פער־בראַכט!“

דער קאוואלעריע־אָפיציער האט דאן דערצעהלט זיינע בעקאנטע א געשיכטע וואס האט פאסירט צווישען איהם אונד דעם גראף, אָבער דיא געשיכטע איז געווען אזוי ווילד אונד פאנטאסטיש, אז זיא האט נאָר געקענט פאסירען אין דעם ער־צעהלער'ס פאנטאזיע. אין דערזעלבער צייט מוזען מיר בעמערקען, אז דער קא־וואלעריע־אָפיציר האט דעם גראף אין זיין לעבען ניט געזעהן ביז צו יענעם מאָמענט. שוין נאכדעם וויא דער קאוואלעריע־אָפיציר איז ארויס פון דער ארמעע, האט געדויערט עפעס איבער צווייא יאָהר, ביז טורבין איז אריין אין דער ארמעע. איבערהויפט איז עס אויך אינטערעסאנט צו וויסען, אז דיעזער עקס־קאוואלעריע־אָפיציר, איז גאר קיינמאל ניט געווען אין דער קאוואלעריע. ער האט געטראגען דעם נאמען זאבאלטשעווסקי, אונד ווען ער האט אויסגעדיענט זיין צייט אין דעם ביעלעוו פוס־געהער רעגימענט, האט ער ערהאלטען דעם ראנג פון אָפיציר, אָבער ער האט זיך באלד צוריק געצויגע פון דער ארמעע, ווייל מען האט איהם ניט גע־וואָלט ווייטער אויפנעהמען אין אקטיווען דיענסט.

ער האט אונטערדעסען געקריעגען עפעס א ירושה, אונד ער האט דאן פער־בראכט א קורצע צייט אין לעבעדיאן, וואו ער האט געספענדעט 700 רובעל אונטער דיא דאָרטיגע אָפיצירען. ער האט געהאט א שעהנע סאָלדאטסקע אוניפאָרמע אונד ער האט אין איין צייט אין זינען געהאט ער זאָל אריין אלס פראָסטער סאָלדאט אין דער קאוואלעריע. דיא דרייא וואָכען וואס ער האט פערבראכט אין לעבעדיאן, האבען געבילדעט דיא גליקליכסטע צייט אין זיין לעבען,

אונד אין זיין פאנטאזיע איז דאמאלס נעבוירען געווארען דיא אידעע, אז ער איז שוין געוועזן א קאוואלעריע־אפיציר. ער האט נאכהער אזוי פיעלע מאל דאריבער געשפראכען, אז ער זעלבסט האט אין דעם געגלויבט. דיעזע פאנטאזיע האט איהם אונטערדעסען ניט געשטערט צו זיין א גוט־הערציגער יונג אונד א פרעהליכער פריינד.

„יא," האט ער דאן געזאגט מיט א זיפץ. „דיעזע וואס האבען ניט געדיענט אין דער קאוואלעריע, וועלען אונז קיינמאל ניט קענען פערשטעהן."

ער האט גענומען א שטוהל, איהם אומגעקעהרט, זיך געזעטצט רייטענדיג וויא אויף א פערד, אונד ארויס שטעקענדיג זיין מארדע, האט ער ווידער אנגעפאנגען מיט זיין גראבער שטימע:

„איך בין אמאל געוועזן אין פראנט פון דעם סקאדראן, אבער איך בין ניט געזעסען אויף א פערד, זאנדערן אויף א וואהרען טייפעל, וועלכער האט נאר גע־בריקעט. פלוצלינג איז צוגעקומען דער קאמאנדאנט צו מיר אונד געזאגט: „לייטנאנט, זייא ווילען נאר ניט טהון אהן אייך. זיים אזוי גוט אונד מושטירט דורך דעם גאנצען סקאדראן." „געוויס, מיין העררע," האב איך געענטפערט, אונד דאן, זיך אומווענדענדיג צו דיא סאלדאטען, האב איך אנגעפאנגען צו קאמאנדירען— פערדאמט! עס איז געוועזן א גליקליכע צייט!"

ווען גראף טורבין איז ארויס פון דעם באדע־צימער מיט רויטע באקען אונד נאסע האאר, איז ער גלייך אריין אין צימער נומער 7, וואו זאבאלטשעווסקי, דער זעלבסט־געמאכטער קאוואלעריע אפיציר, האט איהם שוין ערווארטעט. זיטצענדיג אויף א שטוהל אונד רויכענדיג א לולקע, איז זאבאלטשעווסקי געוועזן פערטיעפט אין געדאנקען איבער דער גרויסער עהרע וואס ער האט צו זיין מיט גראף טורבין אין איין צימער.

„וואס וועל איך טהון," האט ער געמורמעלט צו זיך אליין, „ווען דעם גראף זאל איינפאלען ער זאל מיך אויסציהען נאקעט אונד מיך ארויס טראגען פון דער שטאדט וואו ער זאל מיך איבערלאזען אין שנעע? אדער ער קען מיך נאך פיעללייכט נאר אויסשמירען מיט כמאלע, אדער — אבער ער וועט עס ניט טהון; אזעלכע שפאסען מאכט מען ניט מיט קיין אלטען קאמעראד. ניין, ניין, ער וועט עס געוויס ניט טהון!"

„סאשקא!" האט זיך פלוצלינג געהערט טורבין'ס שטימע אריין קומענדיג אין צימער, „זאג זייא מען זאל געבען בליבער'ן עפעס צו עסען."

סאשקא האט זיך שוין קוים געקענט האלטען אויף דיא פיס, ווייל זייט ער איז אהין אנגעקומען, האט ער אויסגעטרונקען איבער א האלב דוצענד וואָדקאס.

„ניין, האסט דיך ניט געקענט צוריק האלטען?" האט דער גראף געפרעגט זעהענדיג סאַשקאַ'ן אין דיעזען צושטאַנד. „דוא האסט זיך שוין אָנגעשיכור'ט וויא א בעסטיע. געה צום טייפעל! שנעל לויף אונד בעזאָרג בליכער'ן."

„ער וועט נאך ניט קראַפּירען, ער קען וואַרטען אביסעל," האט סאשקא געענטפערט גלעטענדיג דעם הונד. „ער איז פעט וויא א חזיר."

„ענטפער מיר ניט! געה טהו וואס איך הייס אונד גיב איהם עסען!"

„איהר זייט אימער אזוי. דער הונד מוז האבען עסען צו דער צייט, וועהרענד איך, א מענש, ווען איך נעהם אביסעל משקה, בעליידיגט איהר מיך שוין."

„איך וועל דיר אויסזעטצען דיא צייהן!" האט דער גראף געדונערט, אז דיא פענסטער האבען געציטערט, אונד דער עקס־קאַוואַלעריע־אָפיציר האט גע־שווידערט.

„וואָלט עס ניט בעסער געוועזען איהר זאָלט פרעגען אויב סאשקא האט היינט געגעסען?" האט דער דיענער געפרעגט. „איהר מעגט מיך שלאָגען, טהון וואס איהר ווילט; מיך אַרט ניט. בייא אייך איז א הונד חשוב'ער וויא א מענש".

אלס ער האט ארויס גערעדט דאס לעטצטע וואָרט, האט איהם טורבין גע־געבען אזא קלאַפּ אין מויל מיט זיין מעכטיגען פויסט, אז דער ארמער סאשקא האט באלד געכאַפּט א צווייטען קלאַפּ אין קאָפּ פון דער וואַנט. ער האט זיך אָבער שנעל אויפגעהויבען אונד איז ארויס אין קאָרידאָר וואו ער האט זיך אוועק געזעטצט אויף א באַנק.

„ער האט מיר אויסגעקלאַפּט אלע צייהן!" האט ער געזאגט זיך ווישענדיג זיין פערבלוטיגטע נאָז מיט איין האנד, וועהרענד מיט דער אנדערער האט ער געגלעט בליכער'ן, וועלכער האט איהם געלעקט אונד אויסגעזעהן צו סימפּאַטהיזירען מיט איהם.

„בליכער!" האט ער געמורמעלט. „ער האט מיר אויסגעזעטצט אלע צייהן; איך האב שוין מעהר ניט איין צאָהן אין מויל. אָבער וואס מאַכט עס אויס? ער איז אלץ מיין גראף, אונד איך וועל מיך אריין וואַרפען אין פייער פאַר איהם! זאג,

ליבער, איז ער ניט מיין גראף? ביסטו טאקי הונגריג, מיין טהייערער הונד?"

ער איז געזעסען עטליכע מינוטען. דאן האט ער זיך אויפגעהויבען, געעפענט דיא טהיר, אנגענומען א האנד מיט שנעע אונד זיך אבגעוואשען דאס בלוט פון געזיכט. ער האט געגעבען בליבער'ן עפעס צו עסען, אונד ער האט זיך פאלקאמען אויסגעניכטערט. ער האט דאן אנגעפאנגען צו בעדיענען זיין העדר אונד איהם צו געבראכט טהעע.

„איהר בעליידיגט מיך," האט דער עקס־סוב־לייטנאנט געזאגט צום גראף, „איך בין אליין איין אלטער סאלדאט, א קאמעראד וויא מען זאגט. חלילה וחס, איהר דארפט ניט געהן ערגעץ אנדערש בארגען געלד. איך האב עטליכע הונדערט רובעל אונד זייא שטעהען פאר אייך פרייא. איך האב זייא ניט אין גאנצען בייא מיר, אבער א הונדערטער קענט איהר שוין קריגען אונד דאס איבריגע קען איך צו ברענגען וועהרענד דעם טאג. איהר דארפט מיר ניט ענטזאגען, גראף."

„איך דאנק אייך, פאטערל, איך דאנק אייך," האט טורבין געזאגט באלד בענרייפענדיג ווער זיין נייער פריינד איז. „מיר וועלען אויך צוזאמען געהן אויף'ן באלל. אבער וואס זאלען מיר פארלויפיג טהון?"

וועהרענד טורבין האט דיעזע ווערטער געשפראכען, האט ער זיך אויסגעשטרעקט אויף'ן בעט וויא א גאנצער בעל־הבית אונד אנגעלעהנט זיינע פיס אן דער וואנט.

„דערצעהלט מיר," האט ער וויטער געזאגט, „וואס עס געהט פאר בייא אייך אין שטאדט. האט איהר עפעס שעהנע פראווינציאלקעס? ווער זיינען אייערע וואילע יונגען אונד ווער זיינען דיא קארטען־שפיעלער?"

זאבוואלטשעווסקי האט איהם געענטפערט, אז ער וועט האבען דיא געלעגענהייט צו זעהן א סך שעהנע פראווינציאלקעס אויף'ן באלל, אונד דער איספראווניק קארקאוו איז דער פרעהליכסטער מאן אין שטאדט, טראץ דעם וואס עס פעהלט איהם דער מוטה פון א הוזאר. דאן האט ער דערצעהלט טורבינען, אז איליושא'ס ציגיינער באנדע גיבט אב קאנצערט אין ק. זייט דיא וואהלען האבען אנגעפאנגען; דאס דיא שעהנע ציגיינערין סטיאשקא איז א פראכטפאלע זענגערין; אז אלע פריינדע פון דעם פרעדוואדיטעל וועלען זיך אין יענעם טאג צוזאמען קומען; דאס קארטען שפיעלט מען אויף גרויסע סומען געלד; אז ליכנאוו, א רייזענדער, געפינט זיך אין ק. אונד שפיעלט אימער אויף סומען געלד; דאס אילין, א סוב־

לייטנאַנט, וועלכער לאָזשירט אין צווייטען צימער, נומ. 8, האט לעטצטענס פער שפּיעלט זעהר פיעל געלד.

„מען שפּיעלט דאָ יעדען אבענד,“ האט זאבאלטשעווסקי געזאגט צום שלוס, „אונד אילין איז א פּראַכטפאָלער גוטער יונג! ער איז אימשטאנדע אוועק צו געבען זיין העמד!“

טורבינען האט אינטערעסירט זיין נייעם פריינד'ס שילדערונג, אונד זיך אויפ־הויבענדיג, האט ער געזאגט:

„גוט אַלזאָ, מיר וועלען אריין געהען אין צווייטען צימער זעהן ווער עס איז דאָרט דאָ.“

„יא, יא, קומט; איך בין זיכער, אז יעדער וועט זיין ערפריייט אייך צו זעהען.“

2.

אילין, דער סוב־לייטנאנט, האט ערוואכט זייט א קורצע צייט. ער האט זיך אוועק געזעטצט שפּיעלען אין קארטען אום 8 אוהר אבענדס מיט א נאכט צוריק אונד איז געבליעבען ביים טיש גאנצע 15 שטונדען; דאס הייסט, ביז אום 11 אוהר דעם צווייטען מאָרגען. ער האט פערלוירען א סך געלד, אָבער ער האט ניט געוואוסט אקוראט וויפיעל, ווייל אויסער זיינע אייגענע דרייא טויזענד רובעל, האט ער אויך געהאט פופצעהן טויזענד רובעל וואס האבען בעלאנגט צו דער קאַסע פון זיין רעגימענט, אונד דאס געלד האט זיך צוזאמען אויסגעמישט. ער האט געציטערט איבערצוצעהלען דאס געלד, ווייל ער האט מורא געהאט טאָמער וועט ער ענט־דעקען, אז ער האט פערלוירען פרעמדעס געלד.

עס איז געוועזען אום מיטאג־צייט ווען ער איז איינגעשלאָפען. ער האט דאן ערוואכט אום 6 אוהר אבענדס, גראדע דאמאלס ווען דער גראף איז אָנגעקומען אין האָטעל. אלס ער האט ערבליקט דיא קארטען אויף'ן פוס־באָדען אונד דעם פערשמירטען טיש אין מיטען צימער, האט ער זיך עראינערט אן אַלעמען וואס האט פּאסירט, אונד, איבערהויפּט אן דער דאמע־קארט אויף וועלכע ער האט פערלוירען 500 רובעל. אום ער זאָל זיך נאך בעסער איבערצייגען, אז דיעזע עראינערונג איז ניט געוועזען קיין חלום, האט ער ארויס גענומען דאס געלד פון אונטער דעם קישען אונד דאס אָנגעפאנגען איבערצוצעהלען.

ער האט דערקענט איינגע צוזאמענגעדריקטע באנק־נאָטען, וועלכע האבען געוואנדערט פון האנד צו האנד וועהרענד דער אויפרעגונג פון דעם שפּיעל, אונד —

אלס ער איז פערטיג געווארען מיט דעם צעהלען, האט ער ארויסגענומען, אז זיין איינענעם געלד, דיא דרייא טויזענד רובעל, זיינען פערשפּיעלט, אונד מיט זייא נאך 2500 רובעל פון דער רעגימענטען קאסע.

אילין האט געשפּיעלט 4 נעכט דורכאנאנד. ער איז געקומען פון מאָסקווא, וואו ער האט ערהאלטען דאס ארמעע-געלד. דער פּאָסט-מייסטער האט איהם צוריק געהאלטען אויף א טאָג אין ק. אונטער דעם אויסרייד, אז ער האט ניט קיין פערד, אָבער אין דער וואהרהייט געשפּראָכען, איז דאס נאָר געווען א פּלאן פון דעם האָטעל-ווירטה, וועלכער האט אימער געוואָלט וואָהלהאבענדע געסט זאָלען וועניגסטענס פערבלייבען אין זיין האָטעל אויף א טאָג. דער יונגער אָפיציר האט זעהר ליעב געהאט פערגניגען. זיינע עלטערן האבען איהם געגעבען 3000 רובעל אום ער זאָל האבען אויף דער הוצאה פון זיין מיליטערישער אויסשטאטונג, אונד האבענדיג דיעזעס געלד, האט ער אקצעפּטירט דיא געלעגענהייט מיט פרייד צו פערבלייבען אין ק. עטליכע טעג אום זיך צו אונטערהאלטען.

ער האט געקענט א פאמיליע פון פּאָטעסטשיקעס אין דער נאכבארשאפט, אונד ער האט זיך פּאָרבערייטעט זייא אבצושטאטען א בעזוך אונד זיך דערווייל זעהן מיט דער שעהנער טאכטער פון הויז. גראדע דאמאלס אָבער, איז זיין שכן, דער עקס-סוב-לייטנאנט, אריין געקומען אין זיין צימער אונד זיך פאר איהם פאָר־געשטעלט. אין דעמזעלבען אבענד, האט זאבאלטשעווסקי פאָרגעשטעלט אילינען פאר קובנאָוו'ן אונד זיינע אנדערע קארטען-שפּיעלער-פריינדע, וועלכע האבען זיך פערזאמעלט אין האָטעל.

פון דעם ערשטען אבענד אָן, האט זיך אילין גענומען צום שפּיעלען, אונד ניט נאָר וואס ער האט פערגעסען אן דער פאמיליע פּאָטעסטשיקעס, זאָנדערן ער האט אפילו גאר ניט געדענקט אן דעם פּאָסט-מייסטער ער זאָל איהם הייסען ברענגען פערד; ער איז פערבליעבען אין זיין צימער גאנצע 4 טעג-לעת.

נאכדעם וויא אילין האט איבערגעצעהלט זיין געלד אונד געזעהן, אז איהם פעהלט נאָר 2500 רובעל פון דעם ארמעע-געלד, האט ער זיך אָנגעצויגען, גע־טרונקען א גלאָז טהעע אונד איז צוגעגאנגען צום פענסטער. ער האט געשפּירט דעם ווילען ארויס צו געהען אויף דער גאס, אביסעל ארום שפּאצירען אום זיך צערשטרייען פון דיא געדאנקען איבער דיא אבענדע פון קארטען שפּיעלען אונד פערלוסט. ער האט זיך אָנגעצויגען זיין מאנטעל אונד איז ארויס אויף דער גאס.

דיא זונן איז שוין געווען אונטערגעגאנגען אונד עס האט אָנגעפאנגען דונקעל צו ווערען. דיא לופט איז געווען פייכט אונד ווארעם, אונד דער שנעע האט זיך צושמאָלצען אונד געמאכט דעם בלאָטיגען וועג ניט צום בעטרעטען.

אילין האט געשווידערט זיך דערמאָהנענדיג, אז ער האט אָבגעשלאָפען כמעט דעם גאנצען טאָג.

„דיעזער טאָג," האט ער געזאגט צו זיך אליין, „איז שוין באלד פאָראיבער, אונד ער וועט קיינמאָל מעהר ניט צוריק קעהרען. איך האב פערלוירען מיין יוגענד."

אילין האט אונטערדעסען געזאגט דיא לעטצטע ווערטער ניט מיט'ן גאנצען הארצען. ער האט גלאט געפלווידערט אָהנע דאס צו פיהלען.

„וואס זאָל איך טהון?" האט ער זיך ענדליך געפרעגט. „זאָל איך פון יעמאנדען באָרגען דאס געלד אונד אוועק פאָהרען?"

וועהרענד דעם האט ער בעמערקט א דאמע פארביי געהען. ער האט אויף איהר געקוקט א פאאר סעקונדען אונד בעמערקט:

„זיא איז א נארישע גאנז." ווארום ער האט אזוי געמיינט, האט ער זיך זעלבסט ניט געקענט ערקלערען. דאן האט ער וויטער געטראכט: „אבער ביי וועמען זאָל איך באָרגען געלד? בין איך א דומקאָפּ! איך האב פערלוירען מיי יוגענד."

דאן, שפאצירענדיג נעבען א רייהע געשעפטס-הייזער, האט ער אָנגעפאנגען ווידער צו טראכטען וועגען זיין קארטען-שפיעל. „אך ווען איך וואָלט נאָר געשפיעלט דאס אכטעל, וואָלט איך זיכער דאן געוואונען — ניט נאָר מיין געלד וואָלט מיר ניט געפעהלט, זאָנדערן איך וואָלט געהאט נאך אמאל אזוי פיעל. אָבער אזוי, — פיעללייכט, יא, איך מוז וויטער שפיעלען. טאָמער וועט זיך דאס גליק אומווענדען. לוכגאָוו ווארט שוין געוויס אויף מיר, איך מוז צוריק געהען."

ער האט זיך אומגעווענדעט אונד איז ווידער אריין אין זיין צימער וואו ער האט נאך אמאל איבערגעצעהלט זיין געלד. ניין, ער האט קיין טעות ניט געהאט. עס האט איהם געפעהלט 2500 רובעל פון דעם רעגימענטען-געלד.

„איך וועל שטעלען 25 רובעל אויף דער ערשטער קארט," האט ער גערעדט צו זיך אליין. „ווען איך געווין, דאן פערדאָפּעל איך דיא סומע, אונד אזוי וועל איך טהון, ביז איך וועל צוריק געווינען דרייא טויזענד רובעל. דאן וועל איך אוועק

פאָהרען. אָך, ווען דאס גליק זאָל מיט מיר נאָר יעטצט ווען האלטען! איך האב פערלוירען מיין יוגענד!"

עהנליכע געדאנקען האבען זיך דורכגעוואָרפען אין אילין'ס קאָפּ, ביז דיא טהיר האט זיך געעפענט אונד לובנאָוו איז אריין געקומען.

„זייט איהר שוין לאנג וואך, אילין וואסיליעוויטש?" האט לובנאָוו גע־פרעגט ארונטער געהמענדיג פון זיין גרויסער נאָז א פּאאר גאָלדענע ברילען, וועלכע ער האט גענומען ווישען מיט א רויטעס טאשענטוך.

„איך בין ניט לאנג וואך. איך בין פריהער גאנץ געשמאק געשלאָפען."

„א חזאר איז נאָר וואס אָנגעקומען. ער האט זיך איינגעקוואַרטירט אין זאבאלטשעווסקי'ס צימער. האט איהר עפּעס געהערט פון איהם?"

„ניין. נאָר וואו זיינען דיא אנדערע?"

„דיא זיינען אוועק רופען פּריאבינען. זייא וועלען געוויס באלד זיין צוריק."

עס האט ניט פיעל געדויערט אונד עס איז ערשיענען איין אָפיציר, וועלכער פלעגט אימער געהן מיט לובנאָוו'ן; א קויפמאן פון גרעקישער אבשטאמונג, מיט א גרויסער קרומער נאָז אונד שווארצע אויגען; א דיקער פּאָמעסטשיק, אונד א בראנפען־פאבריקאנט, וועלכער האט געליעבט צו שפּיעלען דיא גאנצע נאכט, אָבער ער האט קיינמאל ניט געוועט מעהר וויא 50 קאָפּיקעס אויף א קארט. זייא זיינען אלע געווען נייגיעריג זאָפארט אָנצופאנגען, אָבוואָהל דיא ריכטיגע קארטעטשניקעס האבען געזאגט, אז זייא בלייבט זיך גלייך אויב מען שפּיעלט יא אָדער ניט. לובנאָוו איבערהויפּט האט אָנגעהויבען צו דערצעהלען א געשיכטע פון א לומפּען באנדע אין מאָסקווא.

„איהר מוזט וויסען," האט ער געזאגט, „אז אין מאָסקווא, א גרויסע שטאָדט, איז עס זעהר געפעהרליך ארויס צו געהען נאָך זונענאונטערגאנג. דיא פּאָליצייא ווייס פון אלעמען אונד שווייגט."

אילין האט אויסגעהערט דיא געשיכטע, אָבער וויא ער האט געזעהען, אז לובנאָוו איז שוין צו ענדע, האט ער זיך שנעל אויפגעהויבען אונד געהייסען געבען קארטען.

„וואס דארפען מיר פערברענגען דיא צייט אומזיסט?" האט דער פעטער פּאָמעסטשיק בעמערקט. „ווען מיר האבען צו שפּיעלען, דאן זאָלען מיר שפּיעלען."

„איהר האט אהיים געטראגען שעהנע עטליכע האלבע רובעל געבטען,“ האט דער גרעק געזאגט צום פּאָמעססטשיק, „אונד דערפאר זייט איהר אזוי נייגעריג פאַרטצוזעטצען.“

„ווארום, וואס טוינג זיטצען?“ האט דער אָפיציער בעמערקט, „לאָמיר אנפאַנגען.“

אילין האט נעקענט לוכנאָוו׳ן, וועלכער האט אָנגעפאנגען א נייע געשיכטע איבער קעשענע־גנבים.

„אלזאָ, וועלען מיר אנפאנגען?“ האט ער געפרעגט.

„דענקט איהר ניט, אז עס איז צו פריה?“

„פריה?“ האט אילין בעמערקט אָהנע זו וויסען ווירקליך דעם אונטערשיעד בין שפּעט. דערוייל האט ער בעמערקט דעם קעלנער אונד געזאגט: „ברענגט מיר אריין עפּעס עסען. מיינע העררען, איך האב נאך גאר ניט געגעסען. יא, ברענגט מיר א פלאש שאמפּאניער מיט דיא קארטען צוזאמען.“

גראדע דאמאלס האט זיך געעפענט דיא טהיר אונד גראף טורבין מיט זאכאלטשעווסקי׳ן זיינען אריין אין צימער. טורבין אונד אילין האבען בעלאנגט צו דערזעלבער דיוויזיע. זייא האבען זיך באלד בעקאנט, געוואָרען גוטע פריינדע אונד געטרונקען צוזאמען א פּאאר גלעזער שאמפּאניער. טורבין האט אויסגעזעהן ווי א פערליעבט אין אילינען, וועלכער איז ווירקליך געוועזן זעהר א שעהנער יונגערמאַן.

„איהר זעהט אויס גלייך וויא איהר ווילט שפּיעלען,“ האט דער גראף געזאגט. „גוט, פאַנגט אָן. איך האָף, אז מיין פריינד אילין וועט געווינען.“

„יא, מיר וועלען שפּיעלען,“ האט לוכנאָוו געענטפערט אברייסענדיג דעם קאָנווערט פון דיא קארטען. „ווילט איהר אונז פיע לייכט מאכען דאס פערגניגען אונד מיט שפּיעלען?“

„ניין, ניט היינט, איך דאנק אייך,“ האט טורבין געענטפערט. „אָבער איך רעכען, אז איך וואָלט בייא אייך א.ע געוואונען ווען איך זאָל שפּיעלען. אָבער גראדע יעטצט האב איך קיין געלד ניט. דער אמת איז, אז איך האב פערשפּיעלט אלעס אין וואָלאָטשאָק. איך האב מיך דאָרט בעגעגנט מיט א פּאאר אינפאַנטע־ריסטען. איינער האט געטראגען א סך בריליאנטענע רינגען, נאָר ער איז געוועזן א גרויסער שווינדלער, אונד געגען אזא חברה־מאַן בין איך ניט קיין קינסטלער. ווען איך האב דערפון ערפאהרען, איז שוין געוועזן נאך אלעמען, ווייל איך האב שוין געהאט אלעס פערשפּיעלט.“

„האט איהר פיעל פערוויילט אין וואָלאָטשאָק?“ האט אילין געפרעגט.

„גענויע 24 שטונדען. איך וועל דאס קיינמאל ניט פערגעסען. נאָר דער דאָרטיגער פאָסט־מייסטער וועט עס אויך געדענקען.“

„ווארום?“

„עס איז אזוי געווען; אלס איך בין אהין אָנגעקומען, איז דער לומפּיגער פּאָסט־מייסטער ערשיענען אונד צו מיר געזאגט: „ניטאָ קיין פערד!“ ווען איך האב דאס געהערט, האב איך מיך דערמאָהנט אן מיין אלטער רעגעל: אין אזא פאל געה איך אריין אין פּאָסט־מייסטער'ס פּריוואטוואָהנונג, עפען אלע טהירען אונד פענסטער אונד ערקלער, אז איך ווער דערשטיקט פון היטץ. דאסזעלבע האב איך דאָרט געטהאָן, אונגעאכטעט דארויף וואס דער פראָסט איז געווען שרעקליך דער פּאָסט־מייסטער האט מיך נאטירליך בעליידיגט, אונד איך האב איהם פער־זעטצט א קלאפּ אין דיא צייהן, וועלבער האט איהם שיער ארונטער געהאקט זיין גאנצען קאָפּ. א פּאאר אלטע פרויען אונד עטליבע קינדער האבען אָנגעהויבען צו וויינען אונד געוואָלט ארויס לויפען, אָבער איך האב מיך געשטעלט אין זייער וועג, אונד געזאגט: ענטוועדער איך קריעג פערד זאָפאָרט אוועק צו פאָהרען, אָדער איך האלט דאָ יעדען צוריק פערפרוירען צו ווערען.“

„א פּראַכטפאָלע אידעע!“ האט אויסגעשריען דער פּאָמעסטשיק שטארק לאַבענדיג.

„אונגליקליכערוויזע,“ האט טורבין פאָרטגעזעטצט, „בין איך אָבער ניט געוועזען גענוג פאָרזיכטיג, דען מיט א פּאאר מינוטען שפּעטער בין איך ארויס גע־גאנגען אונד דעם פּאָסט־מייסטער'ס גאנצע משפּחה איז פערשוואונדען געוואָרען צו דיא שכנים. בלויז איין אלטע פרוי איז געבליעבען אויף'ן אויווען, וועלבע איז געווען געלעהמט. זיא האט געגאָסען, געגענעצט אונד געבעטען גאָט דיא גאנצע צייט. איך האב דאן אָנגעפאנגען צו אונטערהאנדלען. דער פּאָסט־מייסטער איז ערשיענען, אונד שטעהענדיג גענוג וויים פון מיר איך זאָל איהם ניט קענען גרייכען, האט ער מיך געבעטען איך זאָל איהם לאָזען ארויס נעהמען דיא אלטע. איך האב דאן איבערגעלאָזען מיין הונד בליכער. פּאָסט־מייסטערס, ווייס איך, האט ער זעהר ליעב. אָבער דאס אלעס האט גאר ניט געהאָלפען אונד דער לומפּ האט מיר ניט געוואָלט געבען קיין פערד ביז צום אנדערן מאָרגען. אין דערזעלבער צייט איז דער אינפאנטעריסט מיט דיא רינגען ערשיענען, אונד מיר זיינען אריין אין א צווייטעס צימער, וואו מיר האבען אָנגעפאנגען צו שפּיעלען. האט איהר שוין גע־זעהן מיין בליכער'ן? בליכער! בליכער!“

מיט איין שפרונג איז דער מעכטינער הונד אריין, אונד דיא שפיעלערס האבען איהם אָנגעפאנגען צערטליך צו גלעטען, אָבוואָהל עס האט אויסגעזעהן, אז זייא זיינען זעהר נייגיעריג צו שפיעלען.

„אלזאָ, מיינע העררען,“ האט טורבין געזאגט, „ווארום פאנגט איהר ניט אָן? איך בעט אייך, לאָזט זיך דורך מיר ניט שטערען. ווירקליך, זאָל מען זאגען וואס מען וויל, קארטען־שפיעל איז דאָך א פערגניגענדער אונטערהאלט.“

2.

לוכנאָוו האט צוגערוקט נעבען זיך א פאאר ליכט, ארויס גענומען א שווערע געלד־טאשע פון זיין בוזים־קעשענע, אונד זעהר רוהיג אונד גלייכגילטיג, האט ער ארויסגעצויגען צווייא באנק־נאָטען צו הונדערט רובעל, אונד זייא אוועק געלעגט נעבען דיא קארטען.

„דיא קארטען־באנק,“ האט ער ערקלערט, „האט 200 רובעל צור ערעפנונג, גראדע וויא נעכטען.“

ער האט דורכגעמישט דיא קארטען אונד אילין האט געענטפערט אונגעדולדיג: „גוט, גוט,“ אונד פאָרטגעזעטצט זיין געשפרעך מיט טורבינען.

דער שפיעל האט אָנגעפאנגען. לוכנאָוו האט געארבייט מיט דיא קארטען

דער דיקער פאָמעסטשיק האט געמאכט מעהר רעש וויא אלע צוזאמען, אונד ער האט אָפט בענעטצט זיינע פינגער אום פעסטער צו האלטען דיא קארט אויף וועלכער ער האט געשפיעלט. אלע אנדערע האבען זיך שטארק פערטיעפט אין דיא קארטען, אונד עס האט אויסגעזעהען, אז דיא גאנצע וועלט איז פאר זייא אָבגעשטאָרבען, בלויז דיא קארטען־וועלט לעבט.

זאבאלטשעווסקי, וועלכער האט אויפמערקזאם בעטראכט דיא שפילער האט פלוצלינג אריין געלעגט דיא האנד אין זיין טאשע, ארויס געצויגען א רויטע 10־רובעלדיגע באנקנאָטע, אוועק געלעגט אויף'ן טיש אונד אויסגעשריען:

„זיעבעטעל! א זיעבעטעל פאר 10 רובעל — אה זיעבעטעל, איך בעט דיך, כאָמיך געווינען אויף דיר!“

אילין האט נאָך האסטיג נעגעסען פון דער שפייז וואס דער קעלנער האט איהם אריין געבראכט, אָבער דאס האט איהם אונטערדעסען ניט געשטערט צו שפיעלען איין קארט נאָך דער צווייטער. דאַן האט ער שנעל אָבגערוקט דעם טעלער, זיך אָבגעווישט דיא פינגער מיט זיין ראָק אונד אָנגעפאנגען אריין צו לעגען זיין גאנצע זעלע אין שפיעל.

טורבין, וועלכער איז געזעסען אויף דער סאָפאַ, האט מיט זיינע שארפע אויגען ערנסט שטודירט לוכנאָוו'ן וויא ער מישט דיא קארטען, וויא ער ציהט דיא קארטען אונד וויא ער בענעהמט זיך אין אלעמען. אויף זיין געזיכט האט זיך אָב־געשפּיעגעלט איין אונצופריעדענער שמייכעל. אָבער לוכנאָוו האט צו איהם קיין וואָרט גערעדט, אונד האט בלויז צייטענווייז אריבער געוואָרפען א פערגנב'עטען בליק איבער זיינע אויגען־ברילען צו איהם.

אילין האט אונטערדעסען פערלוירען איין קארט נאך דער צווייטער. לוכנאָוו, וויא איין ערפאַהרענער קאלט־בליטיגער קארטען־שפּיעלער, וועלכער פערגעסט ניט צו בלייבען גלייכגילטיג אונד נאך זאגען א ווערטעל, האט זיך אָבגערופען צום פּאַמעסטשיק, וועלכער האט ניט געשטעלט מעהר וויא 50 קאָפּיקעס:

„אך! ווען איך זאָל נאָר קענען שלאגען דיזע קארט!"

„וואס קוקט איהר אויף מיר?" האט דער פּאַמעסטשיק געזאגט מיט א רחמנות'דיגען טאָן. „זעהט בעסער צו שלאגען אילין'ס קארט, וועלכע האט פיר יעדען איינציגען סענט פון מיין קארט, א רובעל — יאָ, פופציג רובעל, ניט פופציג קאָפּיקעס."

גראדע דאמאלס האט אילין'ס קארט ווידער פערלוירען אונד יעדער האט געשוויגען, גלייך וויא בייא א טויטען.

טורבין איז געוואָרען זעהר אונרוהיג, אונד זיך אויפהויבענדיג פון דער סאָפאַ, איז ער צוגעגאנגען צום גרעק אונד זיך געזעצט נאָהענט פון לוכנאָוו'ן, מיט דער אבזיכט בעסער אויפצופּאַסען וויא ער שפּיעלט.

„אילין," האט טורבין געזאגט צו דעם יונגען מאַן. „פּאַסט אויף, איהר מוזט"...

אָבער אילין איז געוועזען צו פיעל פערטיעפט אין זיין אויפרעגונג אונד געענ־פערט מיט א האלב־בעזער שטימע:

„וואס מוז איך? צום טייפעל! עס נעהמט ניט! יעדע קארט איז שלים־שלימזל פאר מיר."

„איהר וועט פערלירען אייער גאַנצעס געלד אויף אזא ארט; גיט מיר דיא קארטען, לאָזט מיך שפּיעלען פאר אייך אביסעל."

„ניין, ניין, איך דאנק אייך פאר דער טובה. ווען איהר ווילט שפּיעלען, דאן קענט איהר מיטשפּיעלען."

טורבין איז ניט אין כעס געוואָרען, זאָנדערן ער האט געבליקט צו דעם אויפ־געדעגטען יונגען מאַן, צו לוכנאָוו'ן אונד צו דיא איבריגע אונד אויפגעצויגען מיט

דיא אקסלען. דער שפיעל איז פארטגעזעטצט געווארען אונד טורבין'ס געזיכט האט זיך פערפינסטערט מיט צארן בליקענדיג צו לובנאוו'ן וויא ער האט געשפיעלט.

„דאס איז ניט עהרליך!" האט ער פלוצלינג אויסגעשריען אונד זיין בליק איז געפאלען אויף לובנאוו'ן.

לובנאוו האט איהם אנגעקוקט אונד מיט א גלייכגילטיגען טאן האט ער איהם געפרעגט:

„וואס איז ניט עהרליך, גראף?"

טורבין האט עפעס געוואלט ערקלערען, נאר עס האט אויסגעזעהען, דאס אבוואהל ער האט פערשטאנען, אז לובנאוו שווינדעלט, האט ער אבער ניט גע־וואוסט גענוי וויא ער מאכט עס. לובנאוו האט אויפגעצווינגען מיט דיא אקסלען, אונד ווייטער געשפיעלט.

„בליבער!" האט טורבין אויסגעשריען ווערענדיג זעהר אויפגערעגט. „בייס איהם!"

דער הונד, וועלכער איז געווען בערייט צו בעפאלגען זיין העררן'ס בעפעהל, איז אריין געשפרונגען צווישען דיא שפיעלער מיט דער קראפט פון א טיגער, אבער ער האט אויסגעזעהן אונענטשלאסען, ווייל ער האט ניט געוואוסט וועמען ער דארף בייסען. לובנאוו'ס געזיכט איז בלאס געווארען אונד ער האט אוועק געלעגט דיא קארטען פון זיינע הענד.

„וואס איז דאס פאר א שפיעלען?" האט ער געפרעגט מיט א ציטערענדער שטימע. „זיינען הינט אויך מיטשפיעלער? וואס טהוט זיך דא?"

„ווירקליך," האט שוין בעמערקט דער אפיציר וואס איז געזעסען געגענאיבער אילינען. „דאס איז דאך א סקאנדאל!"

„אילין וואסיליעוויטש," האט לובנאוו אנגעפאנגען וויעדער פאסענדיג זיין מוטה, „זייט איהר ענטשלאסען צו שפיעלען אדער ניין?"

„איך בעט אייך, גראף," האט אילין געזאגט צו טורבינען מיט א העפליכער שטימע. „שטערט אונז ניט."

טורבין איז אויפגעשפרונגען, אונד אנגעהמענדיג אילינען בייא דער האנד, האט ער צו איהם געזאגט:

„קומט אהער איין אויגענבליק, איך דארף אייך עפעס זאגען."

אילין איז געגאנגען.

„זייט איהר פעררישט,“ האט טורבין געמורמעלט גענוג הויך, אז דיא אנדערע זאָלען אויך הערען, קענט איהר ניט ארויס זעהען, אז דער מאן מיט דיא ברילע איז איין ערשטע קלאסע קארטעטשניק אונד ער בעשווינדעלט אייך?“

„אָבער“ —

„גאר ניט קיין „אָבערס“ דאריבער. הערט אויף שפּיעלען. נאטירליך מאכט עס מיר קיין אונטערשיעד. אונטער אַנדערע אומשטענדען וואָלט איך פיעללייכט אליין אויך אריין געפאלען, ווייל דער עהרליבער מיטשפּיעלער איז כמעט אימער בלינד אונד זעהט ניט דעם שווינדעל וויא דער זייטיגער צושויער. אָבער, מיין פריינד, איך האב מיט אייך מיטלייד אונד וויל ניט איהר זאָלט פערלירען. אָדער, האט איהר שוין פיעללייכט פערלוירען עפּעס געלד פון דער ארמעע?“

„ניין, ניין! אָבער ווארום דענקט איהר אזוי?“

„מיין גוטער יונגע, איך בין שוין א גערויבערטע לולקע. איך האב אליין אויך אמאל געוואנדערט אויף דעמזעלבען וועג... אָבער, איך פערזיכער אייך יעטצט, אז דער הערר מיט דיא ברילען איז א שווינדלער. הערט אויף שפּיעלען, איך בעט אייך; טהוט עס מיר צוליעב אין נאמען פון קאמעראדענשאפט.“

„גוט. דאן לאָזט מיך נאך איינמאל שפּיעלען א רייהע אָרום, אונד איך וועל אויפהערען.“

אילין האט זיך בייא דיעזע ווערטער אָבגעווענדעט אונד טורבין האט מיט־ליידיג געשאָקעלט מיט'ן קאָפּ. אילין האט אין נעכסטען אויגענבליק געשטעלט א גרויסע סומע געלד אויף א קארט, אונד האט, וויא געוועהנליך, פערלוירען.

„גענוג, אום גאָטעס ווילען גענוג!“ האט טורבין אויסגעשריען ארויף לעגענדיג זיין האנד אויף'ן טיש.

„ניין, ניין, איך קען ניט אויפהערען,“ האט אילין געענטפערט אָבווענדענדיג זיין בליק פון טורבינען.

טורבין'ס געזיכט האט אויסגעדריקט שמערץ. ער האט דאן געזאגט:

„טהוט וויא איהר ווילט; שפּיעלט אזוי לאנג ביז איהר וועט שוין ניט האבען וואס צו פערלירען. איך מוז אוועק פון דאנען. איך קען דאָ מעהר ניט בלייבען. זאבאלטשעווסקי! קומט, מיר וועלען געהען צום פּרעדוואָדיטעל.“

זאבאלטשעווסקי האט זיך אומגעווענדעט מיט דער געהאָרזאמקייט פון א הונד אונד ער האט מיט איהם פערלאָזען דאס צימער. אלע שפּיעלער זיינען גע־בליעבען זיטצען שטיל, אונד קוכנאָוו האט ניט פאָרטגעזעטצט דעם שפּיעל, ביז ער

האט ניט געהערט, אז טורבין׳ס שריט האבען זיך מעהר ניט געהערט איבער דעם קאָרידאָר.

„וואס פאר א מערקווירדיגער חברה־מאן!“ האט דער פאָמעסטשיק ענדליך געזאגט מיט א געלעכטער.

„ער וועט אונז שוין מעהר ניט שטערען,“ האט בעמערקט דער אָפיציר פון געגענאיבער אילינען.

די אנוועזענדע האבען זיך דאן ווידער פערטיעפט אין שפיעלען.

4.

די מוזיקער וואס דער פרעדוואָדיטעל האט געדונגען, זיינען געווען אויסגעזעצט ארום א טיש מיט פערשיעדענע שפייזען אונד געטרענקע. דאן האט זייער אנפיהרער זייא געגעבען א צייכען אונד זייא האבען אָנגעפאנגען צו שפיעלען איין אלט־מאָדישע „פאָלאָנעזע.“

אונטער די געסט איז געווען דער אלטער גענעראל־גובערנאטאָר, נאך פון יעקאטערינא׳ס צייטען, וועלכער האט געטראגען א גרויסען אָרדען אויף זיין ברוסט אונד אומארמענדיג דעם פרעדוואָדיטעל׳ס מיטעל־יעהריגע פרוי, האט ער אָנגעפאנגען מיט איהר צו טאנצען. דאן איז געקומען דער פרעדוואָדיטעל אליין, וועלכער האט געטאנצט מיט דעם גובערנאטאָר׳ס פרוי. נאך זייא האבען געפאָלגט די פערשיעדענע אנדערע בעאמטע מיט זייערע פרויען, וועלכע האבען אויך געטאנצט.

וועהרענד דעם, האט זיך געעפענט די ברייטע זאלאָן־טהיר אונד זאבאל־טשעווסקי, געקליידעט נאך דער דאמאליגער לעטצטער מאָדע, איז ערשיענען בעגלייטעט פון גראף טורבין. דער לעטצטער איז געגאנגען אָנגעצויגען אין א נייעם גוט־געפאסטען הוזארען־אנצוג אונד גאָלדענע עפּאָלעטען מיט רויטען באנד האבען פערציערט זיין זשאקעט. אויף דער ברוסט איז געהאנגען דער וולאדימיר קרייץ אונד די מעדאליע פון 1812.

טורבין איז געווען פון מיטעלמעסיגער וואוקס, אָבער גוט געבויעט אונד פאָרגעשטעלט א קרעפטיגען אונד א שעהנעם יונגען מענש. זיינע גרויסע אונד גלענצענדע בלויע אויגען אונד זיינע שווארצע געקרויזעלטע האאר האבען איהם געגעבען איין אנבליק וואס ציהט אימער צו די אויפמערקזאמקייט פון פרויען. זיין אנקונפט, וויא עס שיינט, האט מען ערווארטעט, ווען דער יונגער מאן וואס האט איהם געזעהען אין האָטעל, האט דאריבער פריהער דערצעהלט.

די עטליכע דאמען אונד הערען, האבען איהם בעטראכט מיט פערדאכט אונד אביסעל פעראכטונג, ווערענד די יונגע פרויען אונד מיידלעך זיינען געווען ווי בעצויבערט.

ווי מען איז פערטיג געוואָרען מיט דער „פּאָלאָנעזע," האט זאבאלטשעווסקי אָנגעפאנגען פּאָרצושטעלען דעם גראף. טורבין האט בעוויזען אזוי פיעל אנשטאנד אונד ליעבליכקייט, דאס אין 10 מינוטען צייט, איז ער געווען יעדען'ס ליעבלינג.

דער גובערנאטאָר, וועלכער האט געקענט דעם יונגען הוזאר'ס פאטער, איז צו איהם צוגעקומען, אונד אין זעהר א פריינדליכען טאָן, האט ער איהם אוועק גערופען אויף א זייט אונד אָנגעפאנגען מיט איהם צו רעדען. דאס האט נאך מעהר געווירקט אויף די אנוועזענדע, צו שעטצען דעם אונערווארטעטען גאסט.

דאַן האט איהם זאבאלטשעווסקי פאָרגעשטעלט פאר זיין שוועסטער. דיעזע איז געווען א יונגע, שעהנע אונד פעטע אלמנה. זייט טורבין איז ערשיענען, האט זי ניט ארונטער געלאָזען איהרע שווארצע אויגען פון איהם. טורבין האט געבעטען די יונגע אלמנה זי זאָל מיט איהם טאנצען דעם וואלצער, וועלכען די מוזיקער האבען נאָר וואס אָנגעפאנגען צו שפּיעלען. זי האט נאַטירליך איינגעשטימט. אלע אויגען האבען זיך פלוצלינג אומגעווענדעט צו די צוויי טענצער. די יונגע אלמנה איז געווען א גוטע טענצערקע, נור טורבין האט נאך בעסער פערשטאנען דיעזע קונסט, אונד ער האט אויך געוואוסט ווי אזוי צו פיהרען א דאמע נעבען זיין זייט.

„ווי שעהן ער טאנצט!" האט אויסגעשריען דעם פּאָמעסטשיק'ס דיקע פרוי מיט בעוואונדערונג. „איינס, צווייא, דרייא; איינס, צווייא, דרייא. אַך, ער איז א פּאָלשטענדיגער קינסטלער!"

דער קלאנג פון טורבין'ס שפּאָרען צו דעם רעגעלמעסיגען טאקט פון דער מוזיק אונד זיין גראציעזע בעוועגונג, האט ארויס גערופען איבערראשונג.

עס זיינען געווען אין ק. דרייא בעריהמטע טענצערס, וועלכע האבען אין יענעם אבענד בייגעוואָהנט דעם באָל בייא דעם פּרעדוואָדיטעל, אָבער דער יונגער גראף איז געווען זייער מייסטער. טורבין האט אונטערדעסען פערשטאנען, אז עס פּאסט ניט צו טאנצען בלויז מיט איין דאמע. נאך זאבאלטשעווסקי'ס שוועסטער האט ער איינגעלאדען א יונגע פרוי, וועלכע איז געווען הויך, רייך, שעהן אונד נארריש; דאן איינע פון מיטעלמעסיגען וואוקס, אפילו ניט זעהר שעהן, אָבער דאָך גוט געקליידעט, אונד צום שלוס האט ער געטאנצט מיט א מיטעליעהריגער

דאמט, וועלכע האט צוגעצווינגען זיין אויפמערקזאמקייט דערמיט וואס זיא איז געוועזען אזוי רייך געקליידעט וויא דיא אנדערע. מיט אלע דיעזע האט ער געטאנצט איינע נאך אנאנדער, אָבער נאכדעם האבען זיך דיא אנדערע דאמען געדרענגט ארום איהם, אונד יעדע האט אויסגעזעהען איהם איינצולאדען מיט איהרע אויגען צום טאנץ. ער האט ערפיללט דעם וואונש נאך פון איינינע, אָבער ניעמאנד האט צו געצויגען מעהר זיין אויפמערקזאמקייט וויא דיא יונגע אלמנה.

ער האט מיט איהר געטאנצט נאך א קאדריל, א שאָטישע אונד א מאַ־זורקא. וועהרענד דעם קאדריל, האט טורבין געהאט דיא געלעגענהייט צו געבען דער יונגער אלמנה איינינע קאָמפּלימענטען. ער האט איהר געזאגט, אז זיא זעהט בייא איהם אויס וויא „ווענוס — דיא געטטין דער ליעבע,“ וויא „דיאנא — דיא געטטין דער יאגד,“ וויא א בליהענדע רויז, וויא א מאָרגען־בלום אונד נאך אנדערע שעהנע זאכען. זאבאלטשעווסקי׳ס שוועסטער האט בלויז גענייגט איהר ווייס־מארמאָרנעם האלז אלס ענטפער אויף אלע דיעזע קאָמפּלימענטען, אונד דאן האט זיא געבליקט צו איהר ווייס־זיידענעם קלייד אונד עס האט אויסגעזעהען, אז זיא קען דיא אויגען ניט אויפהויבען.

טורבין׳ס יונגעס בלוט האט געקאָכט אין איהם ווען ער איז געקומען נאהענט פון איהר ווארעמען קערפּער, אונד ער האט ניט אויפגעהערט אויסצודריקען זיין בעוואונדערונג צו איהר אין ווערטער.

„אה, גראף!“ האט ענדליך געזאגט דיא יונגע אלמנה. „הערט אויף, איך בעט אייך, איהר מאכט נאר חווק פון מיר.“

איהר געזיכט איז בייא דיעזע ווערטער רויט געוואָרען מיט אונשולד, טראָטץ דעם וואס זיא איז שוין געוועזען א פערהייראטעטע פרוי. זיא האט דאמאלס פאָרגע־שטעלט ניט א רויז, זאָנדערן עפּעס א ווילדע בלום פון מיטען וואלד, וועלכע איז צופּאכט געוואָרען פון א שטארקען ווינד אונד איהר פארפום צוגיסט זיך אין שטראָמען.

טורבין האט אויפגעהויבען זיינע אויגען צו דיא פלאמענדע באקען פון דער פרישער שעהנהייט אונד זיך ניט געקענט גענוג אָבוואונדערן פון איהר שעהנעם, דיקען אונד ווייסען האלז. איהר בוזים איז געוועזען פולל אונד האט אויסגעזעהן זיך צו בעוועגען מיט דער אויפרעגונג פון איהר צושטאנד אונד מיט דער אנ־שטרענגונג פון דעם טאנץ. איהרע הענד האבען פאָרגעשטעלט צווייא מאַר־מאָרנע זיילען.

יא, זיא איז געוועזן אונשולדיג אין א געוויסער בעציהונג. אָבער דאָך איז זיא ניט געוועזן בלינד אייגצוזעהן דעם איינדרוק וואס איהר קערפּער האט אויף איהם געמאכט. זיא האט זיך געפרייט דערמיט. טורבין האט אונטערדעסען ניט איבער־געטרעטען דיא גרענעץ פון עטיקעטע אונד זיך ניט ערלויבט מעהר וויא מען דאַרף. ער איז אַלץ געוועזן דער אונשולדיגער קאוואַליער, טראָטץ דעם וואס ער האט אויסגעדריקט זיינע געפיהלע אין ווערטער.

ער האט איהר געבראַכט לעמאָנאדע, אויפגעהויבען איהר טאַשענטוך, אונד זיא בעזאָרגט מיט א זיטץ צווישען דעם פּאָמעסטשיק׳ס ווייב אונד צווישען א יונגען מאַן, אויף וועלכען מען האט דייטליך געקענט לעזען דיא שפּורען פון סקראָפּעל. ער האט אויסגעזעהן שטאַרק פעראינטערעסירט אין איהר, אונד אום זיא אביסעל צו אונטערהאַלטען, האט ער איהר דערצעהלט טליכע מונטערע געשיכטען אונד אנשטענדיגע וויטצען.

דאַן האט ער איהר געזאגט, אז ער איז בערייט אלעס צו טהאָן וואס זיא וועט פערלאַנגען; אפילו זיך שטעלען מיט׳ן קאָפּ ארונטער אונד מיט דיא פיס ארויף, ווען דאס איז נאָר איהר וואונש. אָדער קרעהען וויא א האָהן, צערברעכען דיא שויבען אונד ארויס שפּרינגען דורך א פענסטער. מיט איינעם וואָרט אלעס, אבי זיא צו אמוזירען. זיא האט הערצליך געלאַכט דערפון, אונד האט דאביא ארויס געשטעלט צווייא שורות ווייסע צייהן וויא דיא פּערלען. וועהרענד דיעזען געשפּרעך, האט זיך דער יונגער מאַן מיט דיא שפּורען פון סקראָפּעל, געפיהלט זעהר אונאַנגענעהם אויף זיין שטוהל, אונד ער האט זיך אויפגעהויבען. טורבין האט באַלד אוועק גענומען דעם שטוהל פאר זיך.

דער יונגער מאַן, וועלכער איז אלט געוועזן בלויז 18 יאָהר אונד איז געוועזן דער זוהן פון זעהר א רייכע פּאָמעסטשיק, האט געוואָרפען פינסטערע בליקען אויף טורבינען אונד געזוכט יעדע געלעגענהייט זיך צו דערנעהנטערן צו דער יונגער אלמנה. טורבין האט עס בעמערקט אונד זיך אומגעווענדעט צו איהם מיט׳ן רוקען, שיטצענדיג דיא יונגע פרוי אין דערזעלבער צייט פון זיינע בליקען.

דערוויל זיינען צוגעקומען נאָך דאַמען אונד הערען אונד טורבין האט ווידער געמוזט פרייא מאכען דעם וועג. דעם פּאָמעסטשיק׳ס זוהן האט זיך דערנעהנטערט צו זיין ציעל. דיא יונגע פרוי האט זיך געמאכט, אז זיא זעהט איהם ערשט צום ערשטען מאל.

„אך, איהר זייט דאס !“ האט זיא אויסגעשריען. „א שעהנער קאוואליר ! איהר

האט מיר פערשפראָכען מיך צו נעהמען שפּאַצירען אונד מיר ברענגען פראַנצויזישע באָנבאָנס, אָבער..."

איך בין געקומען, אננא פעאָדאָראָוונא," האט ער זיא אונטערבראָכען מיט א ציטערענדער שטימע, „אָבער איהר זייט שוין ניט געווען אין דער היים. דיא באָנבאָנס האב איך צוריק געלאָזען בייא אייך אין הויז."

„א שעהנער קאוואליר, אימער א תירוץ; אָבער וואס טויגען מיר אייערע באָנבאָנס, איך גלויב, אז איהר וועט ניט דענקען..."

„אננא פעאָדאָראָוונא," האט ער ווידער געזאגט ווערענדיג זעהר נערוועז, „איך זעה, אז איהר האט שוין געוועקסעלט אייער גאנצע מיינונג... עס איז זעהר ניט שעהן..."

ער האט נאך עפּעס געמורמעלט וואס ניט ער אונד ניט אננא פעאָדאָראָוונא האבען געהערט. זיא האט איבערהויפּט אָבגעווענדעט איהרע אויגען אונד געקוקט צו גראף טורבין.

אננא פעאָדאָראָוונא האט אונטערדעסען בעמערקט, אז טורבין האט זיך וויא פארבערייטעט צו פערלאָזען דעם באלל-זאלאָן. זיא האט זיך שנעל אויפגעהויבען, אָבגעשטויסען אויף א זייט דעם פּאָמעסטשיק׳ס זוהן, וועלכער איז איהר געשטאנען אין וועג אונד איז צוגעגאנגען צו איין עלטערע בעקאנטע פרוי, וועלכער׳ס אָרעם דיא האט אָנגענומען.

„אליזאַ," האט דיא עלטערע פרוי געזאגט, „וויא עס שיינט האסטו איהם ניט פיינד?"

„פיינד? איך ווייס גאר ניט וויא מען קען פיינד האבען אזא מאן? אָבער דיא וואהרהייט איז, ער זאגט אזוי פרייא אלסדינג, אונד איך ווייס ניט אויב ער מיינט דאס..."

דיא זיינען גראדע פארביינעגאנגען נעבען א שפּיעגעל אינד אננא פעאָדאָ-ראָוונא האט געזעהן איהר פערפלאָמטעס געזיכט. זיא האט אָנגעהויבען מונטער צו לאַכען.

„ער האט פון מיר פערלאנגט איין אנדענקען," האט זיא געמורמעלט וויא צו זיך אליין, „אָבער ער זאָל דאס ניט קריעגען! ער איז אזא מערקווירדיגער קאָ-מישער מענש!"

דער פּרעדוואָדיטעל האט דערוויל אריין געפיהרט טורבינען אין א ציממער וואו דיא טישען זיינען געווען געדעקט מיט וואָדקא אונד פערשיעדענע אנדערע

געטרענקע. עס זיינען דאָרט אויך געווען געטרוקענטע פליישען אונד שאמפאניער. צווישען א וואָלקען ציגארעטען־רויך, זיינען געזעסען דיא עדעללייט אונד בעשפראָכען דיא וואהלען.

דער נייער איספראווניק, זיטצענדיג אָנגעלעהנט אויף א שטוהל, אונד אַביסעל בערוישט, האט געזאגט:

„ווען דער גאנצער אדעל פון איין אנדערן דיסטריקט האט איהם בעעהרט דערמיט וואס מען האט איהם ערוועהלט אלס זייער פאָרשטעהער, דאן דארף ער נים פערגעסען אן זיינע פליכטען. ער דארף ניעמאלס" —

דאס ערשיינען פון גראף טורבין האט אונטערבראָכען דאס געשפרעך, ווייל ער איז פאָרגעשטעלט געוואָרען פאר אלע אנוועזענדע. דער איספראווניק האט אנגענומען טורבין'ס הענד, זייא פעסט געדריקט, אונד איהם איינגעלאדען ער זאָל מיטגעהן אין נייעם זאלאָן, וואוהין ער האט בעשלאָסען מיטצונעהמען אלע הערען אונד בייצרוואָהנען א פאָרשטעלונג פון דיא ציגיינער. דער גראף האט אָנגענומען דיא איינלאַדונג אונד געטרונקען עטליכע גלעזער שאמפאניער מיט דעם איס־פראווניק.

„אָבער ווארום טאנצט איהר נים, מיינע הערען?" האט טורבין געפרעגט איידער ער האט צוריק געקעהרט אין באלל־זאלאָן.

„מיר זיינען נים קיין טענצערס," האט דער איספראווניק געענטפערט לאַ־בענדיג. „אונז געפעלט בעסער צו טרינקען וויין. אויסער דעם, האב איך אליין ביינעוואָהנט וויא אלע דיעזע דאמען האבען אויסגעוואקסען פון קליינע קינדער ביז פאָלשטענדיגע פרויען, אונד עס גלוסט זיך מיר עפעס נים זייא צו אומארמען אין טאנצען. זייא זעהען מיר אלע אוים וויא מיינע קינדער אונד שוועסטער. אָבער דאָך, פערשטעה איך צו טאנצען אביסעל שאָטיש..."

„דאן קומט!" האט דער הוזאר געזאגט מונטער. „לאָמיר פריהער האבען אביסעל שפאס איידער מיר קומען צו דיא ציגיינער."

„גוט, קומט מיינע הערען אונד מיר וועלען האבען אביסעל שפאס"

דרייא הערען, מיט פערפלאָמטע געזיכטער פון טרינקען איבער דער מאָס, האבען זיך אויפגעהויבען אונד בעגלייטעט דעם איספראווניק מיט טורבינען. אָבער אזוי וויא דער איספראווניק האט נאָר וואס געוואָלט עפענען דיא טהיר פון דעם באלל־זאלאָן, האט זיך דיא טהיר געעפענט פון אינוועניג אונד דער סקרר־פולעזער יונגערמאן, דעם רייכען פאָמעסטשיק'ס זוהן, איז ערשיענען מיט א בלאסעם געזיכט אונד פערוויינטע אויגען. ער איז צוגעגאנגען צו טורבינען.

„מיינט איהר ניט, גראף,“ האט ער אָנגעפאנגען, „אז איהר האט א רעכט דאָ חוזק צו מאכען פון דער גאנצער וועלט; ניין, דאס איז ניט קיין אויפפיהרונג פון איין ערעלמאן...“

דעם פאָמעסטשיק׳ס זוהן האט ווייטער ניט געקענט רעדען. טורבין האט איהם אָנגעקוקט ערשטוינט, אונד אַלס ער האט בעגריפען דיא בעליידיגונג פון זיינע ווערטער, האט ער זיך באלד אויסגעניכטערט אונד געזאגט:

„וואס האט איהר געפּלוידערט? וואס זאגסטו, דוא אינגעל, שרץ!“

ביי דיזע ווערטער האט איהם טורבין אָנגענומען ביי זיין שולטער אונד איהם אזוי פעסט צוגעדריקט, אז דאס בלוט איז אריין אין זיין געזיכט.

„ווילסטו פיעללייכט א דועל?“ האט דער גראף ווייטער געפרעגט. „ווירקליך, דאן בין איך בערייט צו ערפיללען דיין וואונש!“

צווייא פון דיא העררען וואס האבען בעגלייטעט דעם איספּראווניק, זיינען דערביי צוגעקומען אונד אויסגעריסען דעם פּאָמעסטשיק׳ס זוהן פון דעם גראף׳ס האנד־דרוק אונד איהם אָבגעשטויסען צו דער טהיר.

„ביסטו פעררינקט?“ האט איינער צו איהם געזאגט. „אָדער דוא האסט זיך אָנגעשיכור׳ט? מיר וועלען עס באלד דערצעהלען דיין פאטער!“

„ניין, איך בין ניט שיכור. ער בעליידיגט יעדען אונד ענטשולדיגט זיך ניט פאר קיינעם. ער איז א חזיר — דאס איז ער!“ האט דער יונגער מאן געשריען וועהרענד דיא טרערען זיינען געלאָפען פון זיינע אויגען.

דיא צווייא העררען האבען איהם דערוויל ארויס געשטעלט פון יענער זייט טהיר. דער איספּראווניק אונד זאכאלטשעווסקי זיינען צוגעגאנגען צו טורבינען אונד געזאגט:

„גראף, קימערט זיך ניט אום איהם. ער איז א נארריש אינגעל, אונד זיין פאטער וועט איהם אָנפּאטשען.“

טורבין האט זיך דערוויל דערמאָהנט אן דער יונגער אלמנה, זיך ערינערט אן דעם וואס ער האט געזעהן פאָרגעהען צווישען איהר אונד דעם פּאָמעסטשיק׳ס זוהן, אונד ער האט געשמייכעלט. ער האט אַלעס פערשטאנען.

„אייפערזוכט,“ האט ער געמורמעלט צו זיך אַליין. ער איז אונטערדעסען אריין אין באל־זאלאָן אונד נאָך אמאל געטאנצט מיט דער שעהנער יונגער אלמנה. דאָן האבען דיא העררען וואס האבען איהם בעגלייטעט אויך אָנגעפאנגען צו טאנצען, עס איז געוואָרען זעהר מונטער, אונד דער איספּראווניק איז געפאלען זיך אויסשטרעקענדיג אויף׳ן גאנצען באָדען. יעדער האט הערצליך געלאכט.

5.

וועהרענד דער גראף איז געוועזן אין פרעדוואדיטעל'ס זייטען־צימער וואו ער האט זיך בעגעגענט מיט'ן איספראווניק, האט אננא פעאָדאָראָוונא אויפגעזוכט איהר ברודער, דעם עקס־סוב־לייטנאַנט, אונד איהם געפרעגט ווער זיין פריינד, גראף טורבין, איז.

„זאג מיר, ברודער,“ האט זיא אָנגעפאנגען, „ווער איז דער חזאר וואס האט מיט מיר געטאנצט?“

זאבאלטשעווסקי, וועלכער האט קיין אמת ניט געקענט זאגען ווען ער זאָל אפילו וועלען, האט דערצעהלט, אַז טורבין איז איינער פון דיא גרעסטע מענער אין רוסלאַנד, אונד, זייענדיג יעטצט אין ק., האט ער זיך מיט איהם בעגעגענט אין האָטעל פער צופאלל, אונד אין איהם דערקענט זיינעם א גוטען אלטען בעקאַנטען. אין דערזעלבער צייט אָבער, האט ער איהר אויך דערצעהלט, אַז טורבין'ס קאַסע איז געוואָרען צו קורץ אונד ער האט איהם געליהען הונדערט רובעל. דאַן האט ער געפרעגט זיין שוועסטער אויב זיא קען ערשפּארען נאך א פּאאר הונדערט רובעל אום צו לייהען דעם גראף. ער האט זיא אונטערדעסען געווארענט זיא זאָל פאר קיינעם ניט דערצעהלען וואס ער האט איהר געזאגט.

אננא פעאָדאָראָוונא האט פערשפּראָכען צו בעזאָרגען דעם גראף מיט דער פערלאַנגטער סומע נאך אין דעמזעלבען אבענד אונד פאר קיינעם גאר ניט דער־צעהלען. וועהרענד זייא האבען אָבער ווידער געטאַנצט, האט זיא געפיהלט איין אונגעהייערע לוסט צו צייגען דעם גראף איהר פערטרויען צו איהם אונד איהם אָנבאָטען אירגענד א סומע געלד וואס ער בענעטהיגט. ווען זייא האבען זיך אוועק געזעטצט, נאכדעם וויא דער איספראווניק איז געפאלען, האט זיא צו איהם געזאגט:

„גראף, מיין ברודער האט מיר דערצעהלט, אַז איהר האט געהאט איין אונגליק אויף'ן וועג, אונד דאס איהר געפינט זיך יעטצט אָהן געלד. ווען איהר בענעטהיגט עפּעס א סומע, וועל איך מיך פיהלען געשמייכעלט ווען איהר וועט זיין מיין בעל־חוב.“

וועהרענד זיא האט גערעדט, האט זיא זיך דערשראָקען פאר איהר אייגענער שפּראכע אונד איז זעהר רויט געוואָרען אויף'ן געזיכט. דיא אורזאכע דערפון איז געוועזן, וואס זיא האט בעמערקט, דאס טורבין'ס געזיכט איז פערפינסטערט גע־וואָרען מיט צאָרן.

„אייער ברודער, מאדאם, איז איין אידיאָט!" האט דער גראף געזאגט זעהר אויפגערעגט. „אין אזא פאל, מאדאם, האט ער מיך בעליידיגט, אונד א דועל מוז ענטשיידען. יעטצט, וועל איך אייך פרעגען, ווען איהר האט מיך בעליידיגט: איהר אלס דאמע — וואס זאָל איך טהון?"

אננא פעאָדאָראָוונא האט אויפגעציטערט. דאן האט זיא ארונטער געלאָזען דיא אויגען צו דער ערד אונד געשוויעגען.

„מיט א יונגער דאמע," האט טורבין ווידער אָנגעפאנגען, אָבער שוין מיט איין אנדערן טאָן, וויך אונד מונטער, „וועל איך אייך זאגען וואס איך וועל טהון: „איך וועל אייך קושען אין דער געגענוואַרט פון דער גאנצער געזעלשאַפט."

ער האט צוגעבויגען זיין מויל צו איהר אויער אונד געמורמעלט: „פאַרלויפיג ניט מיר אייער קליינע האנד צום קושען."

ער האט גענומען איהר האנד אין זיינער אונד זיא, קריעגענדיג מעהר מוטה, האט זיא געענטפערט צעגערענדיג:

„ניט דאָ, איך בעט אייך, ניין, ניין!"

„וואו דען? איך פאָהר אוועק מאָרגען פאַרטאָג, אונד אזא שולד פון א קוש אויף אייערע שעהנע ליפען, קען איך ניט איבערלאָזען."

„איך קען ניט, גראף, מען וועט איבער מיר רעדען אונד מיך בעליידיגען."

„דאן לאָזט מיך געפינען א געלעגענהייט."

„וויא אזוי?" האט זיא געשטאמעלט.

„דאס וועל איך שוין בעזאָרגען. בלייבט עס דערביי?"

זיא האט געשוויעגען א קורצע צייט, אונד דאן האט זיא געענטפערט:

„וויא איהר ווילט."

מען האט נאך אמאל געטאנצט אונד מען האט זיך נאכהער געזעטצט עסען. דער גראף האט זיינע אויגען ניט ארונטער גענומען פון דער יונגער אלמנה. ער איז געווען פערליעבט אין איהר איבער דיא אויערן — וועניגסטענס אין יענעם אויגענבליק. ווען דער עולם איז פערטיג געוואָרען מיט'ן עסען אונד מען האט אָנגעפאנגען זיך צו געזעגענען אום אהיים צו געהן, איז טורבין אויפגעשפרונגען פון זיין שטוהל, ארויס אויף דער גאס אָהן זיין מאנטעל, אָבוואָהל עס איז געווען קאַלט, אונד אויסגעשריען:

„אננא פעאָדאָראָוונאַ'ס בריטשקע!"

אין נעכסטען אויגענבליק איז צוּיעפאָהרען א גרויסע בריטשקע מיט 2 בוימעהל־לאָמפען בייא דיא זייטען.

„שטעה!" האט טורבין בעפוילען, אונד ניט אכטענדיג אויף'ן טיעפען שנעע, איז ער שנעל צוגעלאָפען.

„וואס איז דאס?" האט דער טרייבער געפרעגט.

„איך מוז אריין אין דער בריטשקע!" האט ער געענטפערט וועלענדיג עפענען דיא טהיר. „בלייב שטעהען דוא אידיאָט!" דיא בריטשקע איז געבליעבען שטעהן.

„אָבער וואס ווילט איהר דאָ?" האט דער טרייבער ווייטער געפרעגט. „עס איז דאָך אננא פעאָדאָראָוונא'ס בריטשקע?"

„האלט דיין מויל, דומקאָפּ! דאָ האסטו א רובעל אונד שוויג. קום ארונטער אונד פערמאך דיא טהיר."

דער טרייבער איז אונטערדעסען געבליעבען אויף זיין פּלאַטץ אונד אָנגע־פּאַנגען עפּעס צו פערשטעהן. טורבין האט אליין צוגעמאכט דיא טהיר. אין דער בריטשקע, וויא אין דיא אַלטע צייטען, איז עס ניט געוועזען זעהר ווארעם. טורבין'ס נאסע פּיס האבען באלד אָנגעהויבען צו פרירען, אָבער ער האט ניט געפיהלט.

„אננא פעאָדאָראָוונא'ס בריטשקע!" האט זיך דאן ווידער געהערט וויא דער דיענער פון דעם פּרעדוואָדיטעל האט אויסגעשריען. טורבין האט שנעל ארוס געשטעקט דעם קאָפּ אונד געזאגט צו טרייבער:

„הער אויס, מיין יונגע, ווען דוא ווּעסט זאגען אימיצען, אז איך בין דאָ, דאן וועל איך דיר צוברעכען דיינע ביינער. נאָר ווען דוא האסט שכל אונד שווייגסט, קריגסטו 10 רובעל."

דער געררויש פון א פרויען קלייד האט זיך געהערט, דיא טהיר האט זיך גע־עפענט אונד דער ווינד האט צוטראגען דעם גערוך פון פּארפום נעבען דער בריטשקע. א קליין פרויען פיסעל האט זיך ארויף געשטעלט אויף דער טרעפּ אונד א דאַמע איז דאן איינגעשטיעגען אין דער בריטשקע, זיך אוועק זעטצענדיג נעבען טורבינען, וועלכער האט זיך פערשטופּט אין א ווינקעל.

„אך!" האט זיך דאן געהערט א לייכטער אויסרוף.

„איך בין עס, אננא פעאָדאָראָוונא," האט געענטפערט דעם יונגען הוזאר'ס שטימע.

זיא האט געשוויעגען.

ער האט גענומען איהר האנד אונד ג' זאגט:

„יעטצט וועל איך קושען דיעזע האנד אזוי פיעל וויא איך וועל נאר וועלען"— זיא האט דיא האנד ניט צוריק געצויגען.

דיא בריטשקע האט אנגעפאנגען צו געהן, אונד אננא פעאדאראוונא האט בעמערקט:

„מיין גאט! איהר זייט דאך נאקעט! איהר וועט זיך פערקיהלען! דא האט איהר א טהייל פון מיין מאנטעל א נד נעהמט זיך ארום."

טורבין האט זיך צוגעטולעט נעבען דער יונגער פרוי, זיך איינגעוויקעלט אין א טהייל פון איהר מאנטעל אונד געמורמעלט:

„מיר איז ווארעם וויא אין א גן־עדן!"

6.

דער נייא־ערוועהלטער איספראווניק מיט זיינע בעגלייטער האבען געטרונקען אין דעם נייעם זאלאן אונד זיך צוגעהערט צו דיא געזעננע פון דיא ציגיינער. עס האט געדויערט א היבשע צייט ביז דער גראף איז ערשיענען אין א בלויען מאנטעל, וועלכער האט בעלאנגט צו אננא פעאדאראוונא פון איהר ערשטען מאן.

„אה, פאטער'ל, זייט איהר דאס עקסעלענץ?" האט געפרעגט א יונגער ציגיינער ערבליקענדיג גראף טורבין. „מיר האבען געהערט, אז איהר קומט, אונד מיר האבען אייך אלע געוואלט זעהן. סטיאשקא איז עפעס היינטיגע נאכט ניט מיט אלעמען. עפעס זינגט זיא אהן מוטה."

סטיאשקא איז געוועזן א יונגעס ציגיינער מעדכען, מיט א האלב־ברוינעס גע־זיכט, פארביגע באקען, ברענענדע שווארצע אויגען אונד א מויל ווייסע צייהן וואס האבען איהם געגעבען א מערקווירדיגע אנציהונג. זיא איז געוועזן עטוואס הויך אונד געהאט זעהר א שעהנע טאליע.

„אך, מיין טהייערער גראף!" האט זיא אויסגעשריען ערבליקענדיג טורבינען. „וויא גליקליך איך בין אייך צו זעהן!"

אפילו איליושא, דער אנפיהרער פון דיא ציגיינער, איז איהם אויך ענטקעגען געלאפען. עס האט אויסגעזעהן, אז טורבין האט זיך שוין ניט נאר איינמאל בע־געגענט מיט דער ציגיינער באנדע. דאן זיינען דיא אלטע מענער אונד דיא עלטערע פרויען איהם אויך ענטקעגען געגאנגען. טורבין האט געקושט אלע יונגע

ציוויינערינס אויף זייערע ליפּען, נאָר דיא עלטערע אונד דיא מענער האט ער געדרייבט דיא הענד. דער איספּראווניק אונד אַלע אנדערע האבען אויסגעדריקט גרויסעס פערגניגען איהם זעהענד צוריק קעהרען, אונד עס האט אויסגעזעהען, אז מיט זיין אנקונפט, איז אריין א נייעס לעבען אין אַלע אנוועזענדע.

וויין אונד נאך אמאל וויין האט מען געטרונקען אונד געגאָסען אין אַלע זייטען, ביז דער איספּראווניק איז אומגעפאלען אויף זיין שטוהל גלייך מיט פיעלע אנדערע אונד זיך מעהר ניט געקענט ריהרען.

„ברענגט מיר שאמפּאניער!“ האט ער געשריען קלאַפּענדיג מיט דיא פיס אין א צווייטען שטוהל. „ברענגט מיר שאמפּאניער! דער גראַף איז דאָ! שאמפּאניער! לאָמיר זיך באָדען אין שאמפּאניער! אונד סטיאָשקא, זינג מיר עפּעס שעהנעס, פרעהליכעס!“

זאכאלטשעווסקי, וועלכער האט שוין געהאט געטרונקען איבער דער מאס, איז געזעסען אויף א סאָפא נעבען א יונגעס ציגיינער מערכען מיט דעם נאמען ליובאשא, אונד צייטענווייז האט ער געעפּענט זיינע פערשיכור׳טע אויגען אונד צו איהר גערעדט פון ליעבע אונד עהנליכע זאכען. זיא האט געשמייכעלט, אָבער זיא האט אויך אָבגעווענדעט איהר מויל עס זאָל ניט אריין דער גערוך פון זאכאל-טשעווסקי׳ס פערשיכור׳טע מאָרדע.

וויא טורבין איז אָבער ערשיענען אונד זאכאלטשעווסקי האט איהם ערבליקט, האט דער עקס־סוב־לייטנאנט זיך באלד האלב אויסגעניכטערט אונד געשפּירט א שוידער איבער זיין לייב, אָבוואָהל ער האט ניט געקענט גענוי בעגרייפען דיא אורזאכע, ווארום ער האט זיך דערשראָקען.

דיא גאנצע געזעלשאפט האט אונטערדעסען אויפגעלעבט, אונד טורבין, וועלכער האט זיך אוועק געזעטצט אויף א ברייטען שטוהל, האט גענומען דיא שעהנע סטיאָשקא אויף זיינע קניען אונד געהייסען געבען שאמפּאניער אויף זיין חשבון.

איליושא, דער אנפיהרער האט גענומען זיין גיטאר, זיך אוועק געשטעלט נעבען טורבינען אונד אָנגעפאנגען צו שפּיעלען. סטיאָשקא, זיטצענדיג אויף טורבין׳ס קניען, האט אָנגעפאנגען צו זינגען.

זיא האט געהאט א פולע אונד שטארקע סופּראנאָ שטימע, וועלכע האט אויסגעזעהן ארויס צו קומען פון איהר ברוסט כמעט נאר אָהן א שום אנשטרענגונג. זיא האט אויך געזונגען מיט מוטה אונד בעגייסטערונג. דער שמייכעל אויף איהרע

ליפּען אונד איהרע גלענצענדע לאכענדע אויגען, איהרע קליינע פיסכעף, וועלכע האבען אויסגעקלאפּט דעם טאקט, אונד דיא שטימע, וועלכע האט זיך יעדעס מאל מעהר געשטארקט, האט גערירהט דיא גאנצע געזעלשאפט עס איז געווען לייכט צום דערקענען, אז זיא האט געזונגען מיט דעם געפיהל פון איהר גאנצער זעעלע.

איז דאס געווען דערפאר וואס זיא איז געזעסען אויף דעם שויס פון דעם יונגען הוזאר?

אילויושא אליין, האט אויך אויסגעזעהן הנאה צו האבען פון סטיאשקא'ן, אונד ער האט אויפגעפּאסט זיין גיטאר זאל פינקטליך בעגלייטען איהר שטימע. זיינע אויגען האבען געשטודירט איהר געזיכט זעהר אויפמערקזאם, אונד עס האט אויסגעזעהן, גלייך וויא ער האט זיא געהערט צום ערשטען מאל אזוי זינגען. אילויושא איז יעדעס מאל מעהר בעגייסטערט געווארען אונד ארונטער ווארפענדיג דיא לאנגע האאר פון זיין שטערן מיט א ווארף פון זיין קאפּ, אונד צייגענדיג צו דיא אנדערע ציגיינערינס זייא זאלען זיך אויך בעטהייליגען, האט אנגעפאנגען א ווילדעס געזאנג מיט א טאנץ פון צווישען וועלכען סטיאשקא'ס שטימע האט אריבער גע־קלונגען.

דאן האט אילויושא געוועקסעלט דעם טאן אויף דעם אלטען רוסישען נאַ־ציאנאלען טאנץ פּליאסאוואיא, אונד דיא ציגיינערין דוניאשא האט זיך געשטעלט טאנצען. דוניאשא איז געווען א פרויענצימער פון א יאהר 30, שטארק געבויעט, מיט א פולען בוזים אונד פיסלעך אזוי לייכט וויא ביי א האז. אלע אויגען זיינען געווען צו איהר גערינכטעט אונד יעדער, זאגאר סטיאשקא, האט זיך אויפגעשטעלט אויף דיא פיס, אום זיא צו זעהן טאנצען.

טורבין איז אויך אויפגעשפרונגען, אונד ארונטער ווארפענדיג זיין מיליטערישען זשאקעט, איז ער געבליעבען שטעהען אין א רויטעס העמד מיט א פּאאר בלויע הויזען ער האט געווארט אויף איין אנפאנגס־טאן פון אילויושא'ס גיטאר, אונד דאן האט ער זיך גענומען טאנצען גענענאיבער דער ציגיינערין. אימער ווילדער, אימער שטירמישער איז געווארען דער טאנץ, אונד צום ערשטען מאל אין זיין לעבען, האט טורבין איינגעזעהן, אז ער האט געגענאיבער זיך אזא טענצערין, וועלכע ער קען ניט איבערשטייגען אונד אויך ניט מיעד מאכען.

ער איז געשפּרונגען, געשריען „הו! הו! הו!“ אז זיין שטימע האט וויא עלעכערט יעדען'ס אויערן. אלע אנוועזענדע האבען געשפּירט א חינרייסענדע

ניינונג אויף צו טאנצען, אונד יעדער האט בעוואוינען מיט זיין קערפער צום טאקט פון דער מוזיק אונד סטיאשקא׳ס שטימע.

דיא ציניינער זעלבסט, האבען גענייגט מיט זייערע קעפ צום צייכען, אז טורבין טאנצט גוט.

דער איספראווניק האט אויך אנגעפאנגען צו געהן א טענצעל אונד געשריען „הוררא!“ אויף וואס דיא וועלט שטעהט.

„גראף!“ האט ער געשריען, „איך האב געהאט צוויא טויזענד רובעל אין מיינע קעשענעס, אונד יעטצט זיינען מיר געבליעבען נאר 500. אבער אלע מוזען מיר פערשיכור׳ן! בייא גאט! עס דארף ניט בלייבען א קאפיקע!“

פערשוויטצט אונד עטוואס מיעד, האט איליושא אויפגעהערט צו שפיעלען אונד דער טאנץ איז געבליעבען שטעהן. יעדער האט ארום געכאפט טורבינען אונד איהם געקושט.

„שאמפאניער!“ האט זיך געהערט פון אלע זייטען, אונד מען האט אנגע־פאנגען צו טרינקען אויף׳ן נייעם חשבון.

זאבאלטשעווסקי האט געוואלט ווייזען, אז גראף טורבין איז זיין בעסטער פריינד אונד ער איז מיט איהם גוט בעקאנט.

„אך, מיין גוטער יונגע,“ האט ער צו איהם געזאגט, „וואו ביסטו געווען? ווארום האסטו אונז פערלאזען!“

טורבין האט זיך דערמאהנט אן זאבאלטשעווסקי׳ס שוועסטער, וועלכע ער האט בעזוכט צו הויז אונד געשמייכעלט צו זיך אליין. אבער דאס האט איהם פעראורזאכט ער זאל ניט ענטפערן אויף דער פראגע.

זאבאלטשעווסקי, וועלכער האט זיך דאך אבער געוואלט פארשטעלען, אז טורבין איז זיין אלט־בעקאנטער פריינד, האט זיך ערלויבט צו פרעגען ווייטער:

„וואוהין ביסט געגאנגען? אך גראף, דוא לומפ, איך וויים שוין וואו דוא ביסט געווען!“

דיעזע פאמיליאריטעט האט ניט נאר טורבונען אויסגעניכטערט אויף עטליכע אויגענבליק, זאנדערן עס האט איהם אויך אויפגערעגט.

ער האט געווארפען אויף זאבאלטשעווסקי׳ן א בעזען בליק, אונד אזוי וויא דער לעטצטער האט אויסגעזעהן צו פרעהליך, האט ער דאס ניט בעמערקט אונד אנגעפאנגען צו קלאפען טורבינען אויף דיא פלייצעס. דער לעטצטער האט זיך

בעדיענט מיט איין אלט־רוסישעס שימפף־וואָרט אונד פערזעטצט דעם עקס־סוב־לייטנאנט א קלאפּ אין דער ברוסט, פון וועלכען ער איז צוריק געפאלען אויף א שטוהל.

דער עולם האט אָבער אזעלכע קליינינקייטען ניט בעמערקט, אונד זאבאל־טשעווסקי אליין, האט זיך אָנגעפאנגען איינצורעדען, אז טורבין האט מיט איהם גאָר געשפּאסט וויא איין אלטער גוטער ברודער. ער האט זיך אויפגעהויבען אונד איז ווידער צוגעגאנגען צו דער יונגער ציגיינערין, וועלכער ער האט פערשפּראָכען מיט איהר חתונה האבען נעבעטען פריהלינג.

מען האט ווידער געזונגען, נאך אמאל געטאנצט אונד יעדער האט אויס־געזעהן אויסעראָרענטליך פרעהליך אונד צופריעדען. שאמפּאניער האט געפלאָסען וויא וואסער, אונד ווען קיינער האט שוין ניט געקענט טרינקען, האט נאך דער גראף אין זיך אריין געגאָסען גאנצע פלעשער. זיינע אויגען האבען אפילו שוין אויס־געזעהן פייכט, אָבער ער האט זיך נאך פּאָלקאָמען געהאלטען אויף זיינע פיס אונד געטאנצט פּינקטליך נאך דעם טאקט פון דער מוזיק. ער האט געטאנצט מיט אלע ציגיינערינס, אָבער אם ליעבסטען האט ער זיך אונטערהאלטען מיט סטיאָשקא׳ן, וועלכע ער האט געקושט אונד געהאלזט אָהן אויפהער. דאס מעדכען האט אויס־געזעהן ניט צו האבען דאגעגען. בלויז איינמאל, ווען ער האט איהר געוואָלט אריין לעגען דיא האנד אין בוזים, האט זיא געלאכט אונד געזאגט:

„ניין, ניין, גראף, דערצו האט נאָר מיין חתן א רעכט!“

טורבין האט אויך געלאכט.

דאן האט מען ווידער געטאנצט אונד געהוליעט. אין מיטען טאנץ איז אָבער ערשיענען דער ווירטה אונד געבעטען גאנץ אונטערטהעניג, אז זיינע הויכע געסט זאָלען זיך פּאָרבערייטען אהיים צו געהן, ווייל עס איז שוין באלד 3 אוהר פארטאָג אונד ער מוז שליעסען זיין געשעפט. טורבין האט איהם אָנגעכאפּט בייא זיין קאָלנער, געהייסען דיא כלי־זמר שפּיעלען דיא פּליאסאָוואיא אונד דער ווירטה זאָל מיט איהם טאנצען. אלס דער ווירטה האט זיך אָבער ניט געוואָלט ריהרען פון אָרט, האט טורבין גענאפּט א פלאש שאמפּאניער, איבערגעקעהרט דעם ווירטה מיט׳ן קאָפּ ארונטער אונד מיט דיא פיס ארויף, דאן האט ער געהייסען מען זאָל איהם אזוי האלטען.

יעדער האט הערצליך געלאכט, אבער טורבין׳ס וואונש איז ערפילט גע־וואָרען. דאן האט ער דעם ארעמען ווירטה אריין געגאָסען דיא פלאש

שאמפאניער דורך דיא הויזען אונד דאס האט ארויס געדונגען איבער זיין געזיכט.

מען האט ווייטער געטאנצט אונד געזונגען, אונד דער ווירטה איז שוין מעהר ניט געקומען זאגען, אז עס איז צו שפעט.

אונטערדעססען האט אנגעהויבען צו טאגען. יעדער, אויסער דער גראף, האט אויסגעזעהן בלאס אונד האלב טויט פון מיעדקייט.

„יא, איך מוז אוועק פאהרען נאך מאסקווא," האט טורבין געזאגט זיך פלוצלינג אויפהויבענדיג פון זיין זיטץ. „קומט אלע מיט מיר אין מיין האטעל, אונד מיר וועלען אלע צוזאמען טרינקען טהעע. אבגעמאכט?"

אלע האבען באלד איינגעשטימט, אויסער דער פאמעסטשיק, וועלכער איז געלעגען אויף א סאפא אונד געשנארכט.

מען האט גענעבען א בעפעהל דרייא שליטענס זאלען געבראכט ווערען, אונד דיא גאנצע געזעלשאפט מיט דיא ציגיינערינס, האבען זיך אהין אריין געווארפען אונד מען האט אנגעפאנגען צו פאהרען צום האטעל.

7.

„דיא פערד מוזען זאפארט פערטיג ווערען!" האט דער גראף אויסגעשריען אריין קומענדיג אין האטעל בעגלייטעט פון זיינע פריינדע.

„סאשקא! מיין איינענער סאשקא מיין איך," האט טורבין ווייטער געזאגט, „ניט דעם ציגיינער סאשקא. געה אונד זאג דעם פאסטמייסטער, אז איך וועל איהם צערברעכען יעדען ביין אין זיין לייב, ווען ער וועט מיך ניט בעזארגען מיט גוטע פערד. דאן מוזטו אויך טרינקען טהעע. זאבאלטשעווסקי, דוא זעה עס זאל זיין טהעע פערטיג. איך וועל אריין געהן אויף א קורצע צייט אין אילין'ס צימער. מען מוז זעהן וואס ער טהוט."

ביי דיעזע ווערטער איז טורבין אריין אין אילין'ס צימער.

אילין'ס קארטען־חברים האבען נאר וואס אבשיעד גענומען פון איהם, אונד דער יונגער מאן איז געבליעבען אהן א קאפיקע; ער האט אלעס פערשפיעלט. ער איז געלעגען מיט'ן רוקען אויף א סאפא, פון וואנען ער האט געציפט דיא פערד־האאר וואס האבען ארויס געשטעקט. דאן האט ער גענומען א האאר אין מויל, דאס איבערגעהאקט מיט זיינע צייהן אונד אוועק געווארפען.

אויף'ן טיש, צווישען אנגעווארפענע קארטען, זיינען געשטאנען צוויא לייכטער. אין איינעם האט נאך געברענט א ליכט אונד דער פלאם האט גערייכט ביז ווייט

ארונטער אונטען וואו א שטיקעל פאפיר איז געווען ארום געוויקעלט. דער פלאם האט זיך געווארפען אונד פון זיך אבגעשלאגען וויא פיעבערהאפטע שאטענס איבער'ן צימער, נעגען דיא שוואכע אבער שוין ליכטיגע מארגען־שטראהלען.

אילין איז געווען פאלקאמען גלייכגילטיג. דער דיקער וואלקען פון אויפרעגונג צום שפיעלען, האט אזוי אבגעהערטעט זיינע חושים, אז ער האט אפילו ניט גע־פיהלט קיין חרטה איבער אלעמען וואס עס איז פארגעקומען. צייטענווייז אבער האט זיך פאר איהם בעוויזען דיא ווירקליכקייט, וויא אזוי ער האט פערשפיעלט אזוי פיעל געלד אונד וויא אזוי ער איז געבליעבען אהן א קאפיקע, נים האבענדיג אפילו מיט וואס אוועק צו פאהרען. דאן האט ער פאר זיך דערזעהן דאס גרויסע רעטעניש, וויא אזוי ער זאל קענען צוריק קריעגען דיא 15 טויזענד רובעל אום דאס אבצוגעבען צו דער ארמעע, וואוהין עס בעלאנגט.

„וואס וועט זאגען דער פאלקאווניק, וועלכער איז צו מיר וויא א פאטער, ווען ער וועט דאס הערען?" האט זיך איכין אליין געפרעגט. „אונד מיין מוטער, מיינע קאמעראדען, וואס וועלען זייא זאגען?"

דיא ווירקליכקייט האט זיך אנגעהויבען לאנגזאם צו בעווייזען אונד ער האט געשווידערט. דאן איז ערשיענען דאס געפיהל פון זעלבסט־פערראכטונג, אזוי גוט בעקאנט אונטער ליידענשאפטליכע שפיעלער, נאכדעם וויא זייא פערלירען זייער געלד. אום אבער פון זיך אבצרוועגדען דיזע געדאנקען, האט ער זיך אויפגעהויבען פון דער סאפא, אנגעפאנגען לאנגזאם צו שפאצירען איבער דעם צימער, אונד געקוקט תמ'עוואטע אויף יעדען שפעלטעלע אין פוס־באדען אום דארט צו פער־אינטערעסירען זיינע געדאנקען. אבער דיא ווירקליכקייט איז געווען שטארקער. אלע איינצעלהייטען פון דעם שפיעל האבען זיך אנגעפאנגען צוריק צו בעווייזען. ער האט זיך דערמאהנט וויא ער האט געשטעלט א ניינטעל מיט 75 רובעל אונד געבען קעניג קרייץ האט ער אוועק געלעגט צוויא טויזענד רובעל. דאן איבערגע־ביטען דיא לעטצטע קארט אויף'ן קעניג קארא, אונד ער האט פערלוירען. אבער דער קעניג קרייץ האט אויך פערלוירען. דאס ניינטעל האט געוואונען 75 רובעל. ווארום האט ער נים געשטעלט דיא צוויא טויזענד רובעל אויף'ן ניינטעל? אך, וויא לייכט וואלט עס דאן געווען צוריק צו געווינען דאס גאנצע געלד! א קליינינקייט; בלויז עטליכע קארטען האט ער בעדארפט טרעפען, אונד ער וואלט געהאט אויסער דיא 15 טויזענד רובעל פון דער ארמעע, נאך 15 טויזענד רובעל, אונד — ער וואלט געקויפט א שטהנעם פערד אלס פרעזענט פאר זיין פאלקאווניק, אונד פאר זיך אליין, א דראשקע מיט 2 פערד, אונד — וואס נאך וואלט ער זיך

d

נעקויפט? וויא שעהן וואָלט עס נעווען דיא ראָד זאָל זיך דרעהען וויא ער האט נעוואָלט; נאָר אזוי האט ער זיך דערמאָהנט אן דער בויערין, וועלכע האט נעטראגנען א בינטעל אייער אין שטאדט אריין אונד האט זיך אויסגערעכענט וויא אזוי זיא קען פון דיעזען קליינעם מסחר זיך זעהר לייכ: קויפען א גוט, נאר... זיא האָט ארויס נעלאָזען דאס בינטעל אייער פון דער האנד; דיא אייער האבען זיך צובראָכען אויף דיא הארטע שטיינער אונד מיט זייא איז אויך פערשוואונדען נעוואָרען דאס גוט. ער האט ביטער אונד נאריש נעשמייכעלט צו זיך אליין; טפעם נעברומט אונד זיך ווידער געוואָרפען אויף דער סאָפא, וואו ער האט נאך אמאל אָנגעפאנגען צו קייען דיא פערד־האאר.

„ווער זאָל עס זיננען אין נומער 7, ווער קען ־ס זיין?" האט ער זיך נעפרעגט. „יא, ריכטיג, זייא האבען זיך אונטערהאלטען וואהרשיינליך אין טורבין'ס צימער. איך רעכען איך וועל אריין גיהן עפעס טרינקען מיט זייא."

עס איז געווען גראדע דאמאלס, ווען גראף טורבין האט געעפענט דיא טהיר אונד איז אריין נעקומען. איין בליק אויף אילין'ס בלאסעם נעזיכט, האט טורבינען גלייך איבערציינט איבער דעם וואס עס איז געשעהן.

„אלזאָ, מיין פריינד, וויא עס שיינט, האט איהר אלעס פערלוירען?"

וועהרענד טורבין האט געזאגט דיעזע ווערטער, איז ער צוגעגאנגען צו דעם יונגען אָפיציר אונד אָנגעפאנגען צו גלעטען זיין קאָפּ.

אילין האט גאר ניט געענטפערט.

דאן האט איהם טורבין געצויגען ביים ארבעל, גלייך וויא ער וואָלט איהם נעוועקט פון א שלאָף.

„יא, איך האב אלעס פערלוירען," האט אילין געענטפערט, „אָבער וואס געהט עס אייך אָן?"

אילין האט גערעדט אונגעדולדיג, אָבער גלייכגילטיג.

„אלעס פערלוירען?" האט טורבין ווייטער געפרעגט מיט א טאָן פון ערנערנים אונד ערשטוינען.

„יא, אלעס. נאָר אייך האט דאס גאר ניט געשאדעט. ווירקליך, וואס קען עס אייך קימערן?"

„הערט מיך אויס," האט טורבין געזאגט, „איך וויל איהר זאָלט מיר אלעס דערצעהלען וויא צו א פריינד." טורבין האט איהם ווייטער צערטליך געגלעט אונד פאָרטגעזעטצט: „איך פערזיכער אייך, אז איך סימפאטהיזיר מיט אייך.

דערצעהלט מיר נאָר דיא וואהרהייט. ווען איהר הט פערלוירען ארמעע־געלד, דאן וועל איך אייך העלפען. אָבער שנעל ווייל עס קען ווערען צו שפעט. איהר האט פערלאָרען געלד פון דער רעגימענטען־קאסע, ניט וואהר?"

אילין איז אויפגעשפרונגען עטוואס אויפגערעגט אונד אויסגעשריען: „ווען איהר ווילט איך זאָל רעדען מיט אייך, דאן זאָלט איהר מיר קיין וואָרט דערמאָהנען דאריבער אונד פרעגט מיך אייך גאר ניט. איך בעט אייך, פרעגט מיך ניט. איך וויים שוין וואס איך האב צו טהון, איך וועל מיר אריין שיסען א קוגעל אין געהירן."

דיא לעטצטע ווערטער זיינען געווען געשפראָכען אין ריכטיגער פער־צווייפלונג.

דאן האט ער זיך צוריק געזעטצט, געלעגטביידע עלענבויגענס אויף דיא קניען אונד אריין געוואָרפען דעם קאָפּ אויף ביידע דאָלאָנעס אונד אָנגעפאנגען צו וויינען.

„וואס פאר א נאריש מיידעל איהר זייט!" האט טורבין געזאגט מיטלייריג. „א מיידעל, יא, א מיידעל, אונד ניט מעהר. איך האָף, אז עס איז נאך ניט אזוי געפעהרליך. לאָמיר האפען, אז אלעס וועט נאך גוט ווערען. וואַרט נאָר דאָ אויס אביסעל אויף מיר, איך וועל באלד זיין צוריק."

טורבין האט זיך שנעל אומגעווענדעט אונד פערלאָזען דאס צימער.

אלס ער איז אַרויס אין קאָרידאָר, האט ער דערזעהן א קעלנער אונד איהם געפרעגט:

„אין וועלכען צימער געפינט זיך לוכנאָוו, דער פּאָמעסטשיק?"

דער קעלנער האט איהם געצייגט.

טראָטץ דעם וואס לוכנאָו'ס דיענער האט איהם ניט געוואָלט אריין לאָזען אין צימער, ערקלערענדיג, אז זיין העהר איז זעהר מיעד אונד נאָר וואס אריין גע־קומען, האט איהם טורבין אָבגעשטויסען אויף א זייט, געעפענט דיא טהיר אונד איז אריין.

דער פּאָמעסטשיק לוכנאָוו, וועלכער איז געווען א פּראָפעסיאָנעלער קארטען־שפּיעלער, וויא טורבין האט אין איהם קיין טעות ניט געהאט, איז געזעסען אין א שלאָף־מאנטעל ביי א טיש אונד ארראנזשירט איינינע דיקע פּאקעטען מיט באנקנאָטען.

געבען איהם איז געשטאַנען א פלעשעל רהיין־ווייז, וואס לוכנאָוו האט זעהר

געליעבט, אונד ער האט נאָר וואס אויסגעטרונקען א גלעזעל. לוכנאָוו האט אויפגעהויבען זיינע אויגען איבער זיינע ברילען אונד בעטראכט ערשטוינט טורבינען.

„עס שיינט, אז איהר ערקענט מיך שוין גאר ניט,“ האט דער גראף געזאגט צוקומענדיג נעהנטער מיט פעסטע שריט צום טיש.

לוכנאָוו האט זיך דאן געמאכט, אז ער דערקענט איהם יא, אונד געפרעגט מיט א קאלטען טאָן:

„וואס ווילט איהר?“

„איך וויל מיט אייך שפיעלען אין קארטען,“ האט טורבין געענטפערט זיך אוועק זעטצענדיג אויף א סאָפא נעבען לוכנאָוו'ן.

„יעטצט, גאנץ פריה?“

„יא.“

„ניט יעטצט, גראף, איין אנדער מאל, אונד עס ועט מיר מאכען דאס גרעסטע פערגניעגען מיט אייך צו שפיעלען. יעטצט בין איך מיעד אונד איך מוז שלאָפען. ווילט איהר טרינקען א גלאָז וויין מיט מיר? דער וויין איז אויס־געצייכענט.“

„איך וויל שפיעלען יעטצט.“

„אָבער איך בין דאצו ניט בערייט. עס איז קיין צווייפעל, אז איהר וועט נאך דא געפינען הערען וואס וועלען געוויס מיט אייך שפיעלען, נאָר איך מוז אייך בעטען אום ענטשולדיגונג, ווייל עס איז מיר אונמעגליך.“

„ווילט איהר אלזאָ ניט שפיעלען?“

לוכנאָוו האט אויפגעצויגען דיא אקסלען, אום וויא אויסדריקען זיין בעדויערן.

„איהר ענטזאגט זיך אלזאָ פאָזיטיוו מיט מיר צו שפיעלען?“ האט טורבין ווייטער געפרעגט.

לוכנאָוו האט ווידער אויפגעצויגען מיט דיא אקסלען.

„איך בעט אייך איהר זאָלט מיט מיר שפיעלען. ווילט איהר מיר צוליעב טהון?“

לוכנאָוו האט אונטערדעסען ווייטער געשוויגען. אלס ער האט אָבער אריבער געקוקט איבער זיינע ברילען, האט ער בעמערקט וויא טורבין'ס געזיכט האט זיך פערפינסטערט מיט צאָרן.

„ווילט איהר שפּיעלען?" האט דער הוזאר אויסגעדונערט: וועהרענד דעם האט ער גענעבען אזא קלאפּ מיט זיין פויסט אויף'ן טיש, אז דיא פלאש וויין איז אויפגעשפּרונגען אונד אומגעפאלען. „ערשט מיט א קורצער צייט צוריק האט איהר געשפּיעלט אונד געשווינדעלט. צום לעצטען מאל פרעג איך אייך, ווילט איהר שפּיעלען?"

„איך האב אייך געזאגט, אז איך שפּיעל ניט. דאס איז א מערקווירדיגע בענעהמונג, גראף, אונד פּאסט ניט פאר קיין עדעלמאן. איך פערשטעה דאס ניט, וויא קומט מען אין יענעם'ס צימער אריין אונד מען וואגט זיך יעמאנדען צו בעליידיגען אומזיסט אונד אומ־ישט?"

עס האט געפאלגט א שטילע פּויזע, וועהרענד טורבין'ס געזיכט האט אנגענומען א שרעקליכע מינע. פּלוצלינג האט לוכנאוו דערשפּירט א העפטיגען שטויס אין קאפּ וויא פון א האמער אונד ער איז צוריק געפאלען וויא בעטויבט אויף דער סאפא, אבער אויך צוהאלטענדיג דאס געלד מיט זיינע הענד. אין נעכסטען אויגענבליק האט ער ארויס געלאזען אזא שרעקליכען געשרייא, אז מען וואלט עס גאר ניט געקענט גלויבען, דאס אזא רוהיגער מענשעלע קען האבען אזא קול.

טורבין האט מיט בליטץ־שנעלליגקייט אויסגעכאפּט דאס געלד פון לוכנאוו'ס הענד, צוזאמען גענומען דיא אנדערע פּעקלעך פון דעם טיש, זיך אומגעווענדעט אונד אוועק שטויסענדיג לוכנאוו'ס דיענער אויף א זייט, איז ער ארויס פון דעם צימער. אויף דער שוועל האט ער שנעל געזאגט:

„ווען איהר זייט ניט צופריעדען מיט מיין האנדלונג, דאן בין איך בערייט מיט אייך צו דועלירען. וועהרענד דער נעכסטער האלבער שטונדע, וועל איך זיין אין צימער נומ. 7."

„שופט! לומפּ! גנב! איך וועל דיך ארעטירען!" האט לוכנאוו איהם נאכגעשריען.

אילין האט זיך זעהר ווענינ בעקימערט אום דעם וואס דער גראף האט איהם פערשפּראכען, אונד ער איז אומגעפאלען אויף דער סאפא, שפּירענדיג א שרעקליכען זעעלען־שמערץ אונד ער האט זיך אבגעגאסען מיט טרערען. טורבין'ס סימפּאטהיע האט אין איהם ערוועקט אלע געפיהלע איינצוזעהען ניט נאר וויא טיעף ער איז געזונקען, זאנדערן אויך אין וואס פאר א לאגע ער געפינט זיך, אהנע צו וויסען וויא ער קען זיך ארויס העלפען. עס איז איהם קלאר געווארען דיא אידעע, אז ער איז רואינירט. זיין יוגענד, זיין עהרע, זיין געזעלשאפטליכער בערוף, זיינע חלומות

פון ליעבע אונד פריינדשאפט, אלעס איז אוועק אונד פערשוואונדען אויף אימער אונד אייביג.

דאן האבען דיא טרערען אויפגעהערט צו לויפען. דיא רוהע פון פערצווייפלונג איז געקומען, אונד אין זיינע געדאנקען האט זיך אנגעפאנגען צו ענטוויקלען דיא אידעע פון זעלבסטמארד. ער האט זיך דאפיר ניט דערשראָקען, זאָנדערן דאס בעטראכט אלס דיא איינציגע נויטהווענדיגקייט.

אָבער גראדע אין דיעזען מאָמענט, האבען זיך געהערט דעם גראף׳ס פעסטע שריט. טורבין איז ערשיענען. אויף זיין געזיכט זיינען נאך געלעגען דיא שפורען פון אויפרעגונג אונד זיינע הענד האבען געציטערט. אין זיינע אויגען האט זיך אָבער געוויעזען א גלאנץ פון גוטסקייט אונד פערגניגען.

„דאָ איז עס, נעהמט עס צוריק!“ האט ער אויסגעשריען אוועק לעגענדיג אויף׳ן טיש דיא עטליכע פעקלעך באנק־נאָטען. „איהר האט צוריק געוואונען אייער געלד! צעהלט עס איבער אונד זעהט אויב איהר האט דיא גאנצע סומע. דאן, ווען איהר וועט פערטיג ווערען, זאָלט איהר קומען אין זאלאָן, ווייל איך האב קיין צייט ניט, איך מוז שנעל אוועק פאָהרען.“

איליןס אויגען האבען געבליקט מיט א נארישען אונד אונגלויבליכען בליק אויף דיא פעקלעך באנק־נאָטען. ער האט זיך נאר ניט געקענט פאָרשטעלען אויב דאס איז א ווירקליכקייט.

„נאררישער מענש,“ האט טורבין בעמערקט, זעהענד דיא איבערראשונג פון אילינען, „עס איז אייער געלד, נעהמט עס צוריק.“

טורבין האט זיך דאן אומגעווענדעט, אונד פייפענדיג א ציגיינער מעלאָדיע, האט ער פערלאָזען דאס צימער.

8.

סאשקא האט זיך אָנגעצווינגען זיין רימען איבער דעם מאנטעל אונד אָנגעצייגט זיין הערר, דעם גראף, אז דיא פערד זיינען שוין פערטיג, אָבער ער האט אין דערזעלבער צייט געבעטען טורבין זאָל איהם ערלויבען צוריק צו בלייבען אום ער זאָל אָבנעהמען זיין מאנטעל אונד קאָלנער, וועלכע האבען ווערטה געהאט, לויט זיין מיינונג, דרייא טויזענד רובעל. ער האט געוואוסט, אז ער דארף דיעזע זוכען ביים פערדזואַדיטעל. ער האט אויך געוואָלט צוריק געבען אנשטאט דעם, דעם בלויען מאנטעל, וועלכען גנבים האבען אונטערגעביטען, לויט זיין חשבון. דער גראף האט

אָבער געענטפערט, אז דיא גאנצע געשיכטע האט נאר נים ווערטה געהאט מען זאָל זיך דאריבער ערגערן, אונד ער איז אָרויף אין זיין צימער אום זיך איבערצר וועקסלען דיא קליידער.

זאבאַלטשעווסקי איז אונטערדעסען נאָך אימער געשטאַנען נעבען דער יונגער ציגיינערין אונד געשלוקערצט. דער איספּראַווניק האט געהייסען געבען וואָדקא אונד איינגעלאַדען דיא גאַנצע געזעלשאַפט זייא זאָלען מיט איהם עסען פריהשטיק. שווערענדיג, אז זיין ווייב מוז נאָך טאַנצען מיט דיא ציגיינער. א שעהנער יונגער מאַן, וועלכער האט שוין פערגעסען דעם רעכנונג וויפיעל ער האט געטרונקען, האט בעהויפּטעט, אז דיא פּיאַנאָ בעזיטצט אין זיך מעהר זעעלע וויא אירגענד איין אנדערער מוזיקאַלישער אינסטרומענט אין דער וועלט. א טשינאָווניק האט געטרונקען טהעע אונד ער האט אויסגעזעהן איינצושלאָפען נאָך יעדען זופּ. דיא ציגיינער האבען געפּלוידערט צווישען זיך אין זייער אייגענער שפּראַכע אונד געוואָלט נאָך אמאל זינגען, אָבער סטיאָשקא האט נים איינגעשטימט, בעהויפּטענדיג, אז דער באַראָנאָו (גראף) וועט זיין נעערגערט. אלע אנוועזענדע האבען אונטערדעסען אויסגעזעהן שטאַרק פערמאַטערט פון דער הוליאַנקע.

„זאָל מען נאָך איינמאל זינגען,“ האט דער גראף געזאגט אַרונטער קומענדיג מונטער, אויסגעפּוטצט אונד פריש. „איין ליעד צום אבשיעד, אונד נים מעהר.“

דיא ציגיינער האבען זיך פערזאמעלט אין א צירקעל אונד נאָר וואס געוואָלט אנפאנגען, ווען איליו איז אריין אין צימער, טראַגענדיג אין זיין האנד עטליכע פּעקלעך באַנק־נאָטען. ער האט אוועק גענומען טורבינען אויף א זייט.

„איך האב געהאט צוזאמען פופצעהן טויזענד רובעל,“ האט ער געזאגט, „וועלכע האבען בעלאַנגט צו דער רעגימענט־קאַסע. איהר האט מיר אָבער געגעבען זעכצעהן טויזענד מיט דרייא הונדערט, דאס איבריגע בעלאַנגט אלזאָ צו אייך.“

„גוט, גיבט דאס נאָר אהער!“ האט טורבין אויסגעשריען.

איליו האט איהם איבעררייכט דאס געלד, איהם קוקענדיג שעהמעדיג אין געזיכט. ער האט געעפענט זיינע ליפּען אונד געוואָלט עפּעס זאגען, אָבער דיא טרערען האבען אָנגעהויבען צו לויפען פון דיא אויגען. ער האט אָנגעכאַפּט טורבין'ס האנד אונד זיא געדריקט.

„איליושאַ!“ האט דער גראף געזאגט צום ציגיינער. „געהמט נאָר אוועק

דיזעס געלד, פאר אייך אלע, אונד דאן נעהמט זיך אייער וועג. אָבער, פאר אלעמען, וויל איך איהר זאָלט מיך נאך בעגלייטען ביז ארויס פון דער שטאָדט.״

טורבון האט א וואָרף געגעבען דאס געלד אויף איליושאַ׳ס גיטאַר, אָהנע צו דענקען, אז פון דיא 1300 רובעל וואס אילין האט איהם געגעבען, דארף ער ארונטער נעהמען 100 אונד זייא אָבגעבען זאבאלטשעווסקי׳ן.

עס איז שוין באלד געווען 10 אוהר מאָרגענס. דיא זונן איז אויפגעגאנגען איבער דיא שפיטצען פון דיא הייזער אונד אויף דיא שטראסען האבען זיך געוועהן פיעלע מענשען לויפענדיג הין־אונד־הער. דיא געשעפטען זיינען געווען געעפענט; עדעללייט אונד טשינאָווניקעס זיינען געפאָהרען אין דראָזשקעס, אונד דאמען זיינען ארוים איינקויפען, ווען דיא ציגיינער, דער איספראווניק, זאבאלטשעווסקי, אילין דער גראף אָנגעטהאָן אין א בערען־פעל מאנטעל אונד א פאאר יונגע לייט, זיינען ארויס פון דעם האָטעל.

עס איז געווען א שעהנער מאָרגען, אָבוואָהל דער שנעע האט זיך שוין אָנגעהויבען צו שמעלצען. דרייא פאָסט־פערד מיט זייערע עקען צוזאמען געבונדען גאנץ קורץ, האבען געשלאפט אונגעדולדיג מיט זייערע פיס אין דער בלאָטע. זייא זיינען געווען איינגעשפאנט צו דרייא שליטענס, וואוהין דיא גאנצע קאָמפאניע האט זיך אריין געזעטצט.

טורבין, אילין, סאשקא, איליושא אונד סאשקא דער דיענער, האבען זיך אריין געזעטצט אין ערשטען שליטען; בליבער, האווקענדיג מיט פרייד, איז געלאָפען פאראויס. דיא ציגיינער, מענער אונד פרויען, מיט דיא איבריגע געזעלשאפט, האבען זיך אריין געזעטצט אין דיא אנדערע שליטענס. דאן האבען דיא שליטענס אָנגעפאנגען צו געהן, וועהרענד דיא ציגיינער אונד ציגיינערינס האבען אָנגעפאנגען צו שפיעלען אונד זינגען.

דיא פערד, אויפגערעגט פון דעם שפיעלען, געזאנג אונד קלינגען פון דיא גלעקער, האבען אָנגעהויבען צו לויפען אונגעהייער שנעל איבער דיא גאסען. אלע אנדערע שליטענס האבען זייא געמוזט אויסמיידען, אונד אזוי איז מען ארויס פון דער שטאָדט.

דיא קויפלייטע אונד בעפעלקערונג, וועלכע האבען געקענט דעם גראף׳ס בעגלייטער, האבען געבליקט מיט ערשטוינונג צו דיעזער געזעלשאפט, וועלכע האט פערהילכט דיא שטאָדט מיט ווילדע קולות.

אנקומענדיג ארויס פון דער שטאָרט, זיינען זייא געבליעבען שטעהן אום זיך צו געזעגענען. אילין, וועלכער האט פריהער געטרונקען א פאאר וואָדקאס אונד עטליכע גלעזער וויין, איז געוואָרען זעהר מרה־שחורה׳דיג אונד געבעטען דעם גראף ער זאָל נים אוועק פאָהרען. ווען טורבין האט איהם ערקלערט, אז דאס איז אונ־מעגליך, האט איהם דער יונגער מאן אומארמט, איהם געקושט אונד ערקלערט, אז ער וועט אלעס מעגליכע טהון מען זאָל איהם טראנספערירען אין דעם גראף׳ס הוזארען רעגימענט. טורבין אליין איז געוועזען גלאט אויסער זיך פאר פרייד. ער איז ארונטער געשפרונגען פון דעם שליטען אונד מיטגעשלעפט זאבאלטשעווסקי׳ן זעהר אונצערטליך, דאן האט ער איהם אריין געוואָרפען אין שנעע אונד איהם אָנגע־פאנגען צו וואלגערן.

טורבין׳ס מונטערקייט איז אָבער נאך ווייטער געגאנגען אונד האט בעפוילען זיין הונד בליכער, ער זאָל אָנכאפּען דעם איספראווניק בייא א פוס. אלס דער איספראווניק איז אומגעפאלען אין שנעע, האט ער ארום געכאפּט דיא שעהנע סטיאָשקא, זיא געהאלזט אונד געקושט. ווען קיינער האט נים געזעהן, האט זיא זיך שוין געלאָזען ער זאָל אריין לעגען זיין האנד אין איהר בוזים. ער האט זיא געוואָלט מיטנעהמען מיט זיך נאך מאָסקווא, אָבער זיא האט נים געוואָלט פאָהרען.

אלס טורבין האט אָבער בעמערקט, אז עס ווערט גוט שפעט, איז ער אריין געשפרונגען צוריק אין זיין שליטען, אוועק געשטעלט בליכער׳ן נעבען זיך אונד ערקלערט, אז ער מוז אוועק פאָהרען.

סאשקא האט צוגערופען זאבאלטשעווסקי׳ן אונד איהם געבעטען ער זאָל אויפזוכען דעם גראף׳ס מאנטעל מיט׳ן קאָלנער אונד דאס אָבשיקען נאך מאָסקווא. דאן איז ער אויך אריין אין שליטען.

טורבין האט אויסגעשריען: „טרייב פעסט! שנעלל! הורראַ!" דאן האט ער ארונטער גענומען זיין הוט, געלאכט צו זיינע פריינדע, נאך אמאל געשריען, געטריעבען דאס פערד אונד איז פערשוואונדען געוואָרען פון זיינע בעגלייטער, וועלכע האבען איהם איהם געוואונשען א גליקליכע רייזע.

צווייטער טהייל.

1.

צוואנציג יאָהר זיינען פערשוואונדען, וועהרענד וועלכער צייט א גרויסע מאסע וואסער איז אריין אונד ארויס געפלאָסען פון דעם ים, זעהר פיעלע מענשען זיינען געבוירען געוואָרען, אנדערע זיינען געשטאָרבען, פיעלע זיינען אויפגעוואקסען אונד פיעלע זיינען אלט געוואָרען; אָבער נאָך א גרעסערער צאָהל געדאנקען זיינען גע־בוירען געוואָרען אונד אונטערגעגאנגען; פיעלע אלט־מאָדישע זאכען, עדעלע אונד פערהאססטע, זיינען פערשוואונדען — פיעלע נייע אונד ליעבליכע זאכען האבען פער־טרעטען זייער פּלאַטץ, אונד צאָהלרייכע אנדערע זיינען ערשיטערט געוואָרען אונד צערפאלען געוואָרען אין שטיקער.

גראף פעאָדאָר טורבין איז געשטאָרבען שוין א היבשע צייט צוריק — ער איז געפאלען אין א דועל מיט איין אויסלענדער, וועלכען ער האט אמאל געשלאָגען מיט זיין בייטש זייענדיג אויף דער גאס. זיין זוהן, וועלכער איז וויא זיין פאטער, וויא צווייא טראָפּען וואסער, איז שוין א הערליכער אונד שעהנער יונגער מאן פון 23 יאָהר אלט. וואס עס אנבעלאנגט אָבער מאָראַליש, איז דער יונגער גראף טורבין ניט גלייך צו זיין פאטער. ער איז פרייא פון דער אויפרעגונג, אויסברענגונג, זויפערייא אונד לומפּערייא וואס זיין פאטער האט בעזעסען מיט א דור צוריק. דער יונגער מאן איז שאַרפזיניג, פעראינטערעסירט מיט אלעמען וואס געהט פאָר־געבילדעט, פערנינפטיג אונד זוכט דיא בעקוועמליכקייט, ער פערשטעהט וויא צו פערוועהרטהען אנדערע וואס ווייסען, זיינען ערפאַהרען אונד האבען געזעהן דיא וועלט. אין דע זעלבער צייט, האט ער אָבער אויך ליעב געהאט דיא מונטערקייט אונד פריצהליכקייט, וועלכעס איז איהם איבערגעבליעבען בירושה פון זיין פאטער.

ער האט אָנגעפאנגען דיא קאַריערע פון זיין לעבען אלס אָפיציער אין דער גווארדיע, וואו ער האט אויפמערקזאם שטודירט זיין פאך; צו צוויי־אונד־צוואנציג יאָהר איז ער שוין געוואָרען א גאנצער לייטנאַנט. ווען קריעג האט אויסגעבראָכען, האט ער אייננעזעהן, אַז אום צו קריעגען א העכערן ראנג, איז עס מעהר ראַטהזאם זיך בעטהייליגען אויף׳ן שלאַכטפעלד, אונד ער האט זיך דערפאר אנגעשלאָסען צו א הוזארען רעגימענט, אונד זאָפאָרט אויך ערהאלטען א שטופע העכער אין זיין ראנג. יעדער האט געוואוסט, אז ער האט שוין ניט פיעל צו ווארטען ביז ער זאָל ווערען קאָמאַנדאַנט פון א סקאַדראָן.

אין מאָנאַט מאי פון דעם יאָהר 1848, האט דאס הוזארען רעגימענט פון ס. פאַסירט דורך דעם רעגיערונגס־דיסטריקט פון ק., אונד דער סקאַדראָן, קאָמאַנדירט טהיילוויז פון דעם יונגען טורבין, האט ערהאלטען דעם בעפעהל צו לאַגערן אין מאַראָזאָווקא, א דערפעל וואס בעלאַנגט צו אונזער אַלטע בעקאַנטע אננא פעאָדאָראָוונא.

אננא האט נאך געלעבט, אָבער זיא איז שוין אזוי וויט געשטאַנען פון איהר יוגענד, דאס זיא אליין האט מודה געווען, אַז זיא איז שוין ניט יונג, אונד פאר א פרויענצימער וואס בעהויפטעט אזוי אליין איבער זיך, איז עס ווירקליך זעהר פיעל. זיא איז געוואָרען זעהר דיק אונד שווער אין גאנג. אויף איהר פעטעס אונד שעהנעס געזיכט, האבען זיך געזעהען עטליכע טיעפע קארבען. זיא האט זעהר זעלטען בעזוכט דיא שטאדט, ווייל עס איז איהר כמעט אונמעגליך געווען איינצו־שטייגען אין דער ברישקע. זיא איז אָבער אונטערדעסען געבליעבען אזוי גוטמיטהיג אונד פרעהליך וויא געוועזן.

מיט אננא פעאָדאָראָוונא, האט געוואָהנט איהר טאָכטער ליזאנקא, א יונגעס, שטאַרקעס, אונד זעהר שעהנעס מעדכען פון א יאהר דריי־אונד־צוואנציג, אונד איהר ברודער, אונזער אלטער בעקאנטער, עקס־סוב־לייטנאַנט זאַבאַלטשעווסקי, וועלכער, נאכדעם וויא ער האט געספענדעט זיין פערמעגען, האט ער אויסגעפונען, אז נעבען זיין שוועסטער קען ער ניט פערלוירען געהן. זיינע האאר זיינען אין גאנצען געווען גרוי, זיין ניעדריגע ליפּ האט אריבער געהאנגען, אָבער זיינע וואָנצעס האט ער אימער געהאלטען געפארבט שווארץ. קארבען האבען ניט נאָר בעדעקט זיין שטערען אונד באַקען, זאָנדערן אויך זיין נאָז אונד האלזנאַקען, אונד זיין רוקען איז געווען שטארק אויסגעבויגען. זיינע שוואכע פיס, געבויגען פון אמאל, האבען יעטצט אויסגעזעהן וויא איבערגעבראָכען אונד זייא האבען נאך קוים אויף זיך געהאלטען זאַבאַלטשעווסקי׳ס קערפּער.

אננא פעאָדאָראָוונאַ'ס פאַמיליע איז געווען פערזאַמעלט אין א קליינעם צימער פון דעם אַלטען הויז. דיא טהיר אונד דיא באַלקאָן פענסטער זיינען גע־שטאַנען אָפען נעגען־איבער איין אַלט־מאָדישען אָבער שעהנעם גאַרטען.

דיא ווירטהין פון דעם הויז איז געווען אָנגעצויגען אין א קאָלירטען לייכטען מאָרגען־מאַנטעל אונד איז געזעסען אויף א ברייטען שטוהל נעבען א רונדען טיש, וואו זיא האט זיך אונטערהאַלטען אין אויסלעגען קאַרטען אונד זיך דערמאָהנענדיג אן יוגענד ליעבעס. איהר ברודער, אין א פּאַאר ווייסע הויזען מיט א בלויען רעקעל, איז געזעסען נעבען פענסטער, שטריקענדיג אָדער אויסדרעהענדיג ווייסע וואָל. דיעזע בעשעפטיגונג האט ער זעהר ליעב געהאט אונד ער האט דאס אויסגעלערענט פון זיין שוועסטער'ס טאָכטער. עס איז אויך געווען דיא איינציגע זאַך וואס האט איהם געקענט בעשעפטיגען אונד אינטערעסירען, ווייל זיינע אויגען זיינען שוין געווען שוואַך אונד ער האט מעהר ניט געקענט לעזען קיין צייטונג, מיט וועלכען ער האט אמאל ליעב געהאט צו פערברענגען זיין צייט.

אין דערזעלבער צייט האט פּימאָטשקא, אננא פעאָדאָראָוונאַ'ס אויפ־ערצויגענעם מעדכען, איינגעשטודירט פאַר ליזאַנקאַ'ן איהר לעקציאָן. ליזאַנקא האט דערווייל ניט געוואָלט פערלירען קיין צייט, ווייל זיא האט וועהרענד דעם שנעל בעוואויגען מיט איהרע צווייא האָלצערנע נאָדלען אונד געשטריקט א פּאַאר זאָקען פאַר איהר אָנקעל.

דורך דיא דיק־בעוואַקסענע צווייגען פון דיא בוימער, האבען זיך דורכגע־שלאָגען דיא שטראַהלען פון דער אונטערגעהענדע זונן, אונד דיא שאַטענס האבען פיעבערהאַפט געציטערט איבער דעם פענסטער אונד געגרייכט ביז צום טישעל וואו אננא פעאָדאָראָוונא איז געזעסען.

דער גאַרטען אונד דאס צימער זיינען געווען איינגעהיעלט אין אזא רוהיגער שטילקייט, דאס מען האט געקענט דייטליך הערען דאס קלאַפּען מיט דיא פליגעלעך פון דיא שוועלבעלעך, וועלכע האבען שוין אָנגעפאַנגען אויפזוכען זייערע נעסטען אונד זיינען אָפט פאַרבייגעפלויגען נעבען דיא פענסטער. אננא פעאָדאָראָוונאַ'ס לייכטע זיפצען אונד דעם אַלטען זאַבאַלטשעווסקי'ס קליינע הוסטען, האבען צומאל אונטערבראָכען דיא שטילקייט. זאַבאַלטשעווסקי האט אויך אויסגעזעהן זעהר אונרוהיג אָדער אונגעדולדיג אין זיין אַרבייט, ווייל ער האט זעהר אָפט געוואָרפען א פוס איבער א פוס, זיך ערהויבען פון פּלאַטץ, אונד זיינע בעוועגונגען האבען זיך געקענט הערען.

„ליזאנקא!" האט אננא פעאָדאָראָוונא פלוצלינג אויסגערופען אָבלאזענדיג די קארטען אויף איין אויגענבליק. „וויא אזוי מאכסטו דיעזעס קונסט-שטיק מיט די קארטען? איך קען מיך גאר ניט עראינערן."

ליזאנקא אָהנע אוועק צו לעגען דעם זאַק פון דיא הענד, איז צוגעגאנגען ארבייטענדיג אונד זיך איינגעקוקט.

„אה, מאמא!" האט זיא געזאגט, „דוא האלסט נאך אימער ניט ריכטיג דיא קארטען וויא איך האב דיר געהייסען." דאן האט זיא אבגעוויקעלט דיא וואָל פון איין האנד, אויסגעלעגט דיא קארטען אויף איין אַנדער ארט, אונד געזאגט:

„יעטצט איז עס ריכטיג. אזוי, דאן מוז אלעס ארויס קומען."

„ניין, ניין, ליזאנקא!" האט איהר מוטער זיך געבייזערט. „ניט אזו האסטו מיר געוויעזען. דוא האסט מיך ליעב אָבצונארען אונד דאן זאגסטו, אז איך פערגעס."

„יא, מוטער, אזוי האב איך דיר אימער געציינט."

„ווירקליך? דוא נארסט ניט דיין מאמא? אבער, יא, מיר דאכט עס איז שוין צייט צו טרינקען טהעע."

„יא, אונד איך האב זייא געהייסען אויפשטעלען דעם סאמאָוואר," האט ליזאנקא געענטפערט. „איך וועל געהן זעהן וואס זייא טהון דאָרט. זאלען מיר אריין ברענגען דיא טהעע אהער אָדער אין צווייטען צימער? ענדיג דיא לעקציאָן, פימאָטשקא, אונד דאן וועסט געהן מיט מיר."

ליזאנקא האט נאָר וואס געוואלט פערלאָזען דאס צימער.

„ליזאטשקא! ליזאנקא!" האט אויסגעשריען איהר אָנקעל בליקענדיג וויא פערצווייפעלט צו זיין ארבייט. „איך דענק, אז איך האב שוין פעראַרבייט אקוראט פערקעהרט. קום אהער, איך בעט דיך, אונד זעה וואס דא איז."

„באלד, אָנקעל. איך וועל נאָר פריהער אריין ברענגען צוקער."

מיט דרייא מינוטען שפעטער איז זיא צוריק געקומען, צוגעגאנגען צו זאבאלטשטשעווסקי'ן, זיך איינגעקוקט אין זיין ארבייט, אונד דאן האט זיא איתם אָנגענומען בייא איין אויער.

„לאָז מיך אָב! לאז מיך אב, זאג איך דיר!" האט דער אלטער געשריען. „זעה בעסער וואס דא איז געווארען פון מיין מלאכה. עס זיינען געבליעבען נאָר קניפּען."

ליזאנקא האט ארויס גענומען דיא וואָל פון זיין האנד, ארויס געצויגען א שפילקע וואס האט געשטעקט אין טיכעל איבער איהר בוזים. דערבייא אבער האט

דער ווינט א בלאָז געטהאן דאס אָפען געמאכטע טיכעל אונד אויפגעדעקט א היבשען טהייל פון איהר קלאר־ווייסעם לייב. זיא האט ווידער צוזאמען גענומען דאס טיכעל, איינגעדרעהטביידע עקען אונד האט אנגעפאנגען אויפצודרעהן מיט דער שפּילקע דאס וואס זאבאלטשעווסקי האט פערדרעהט. דאן האט זיא עס איהם צוריק געגעבען אונד געזאגט:

„אָנקעל! שנעל א קוש פאר מיין ארבייט! ניין, ניין, פריהער א קוש!"

זיא האט צוגעבויגען איהר באק וואס איז געווען פרישער ווי דיא בלומען אין גארטען, אונד ווידער צושפּיעלענדיג איהר טיכעל מיט דער שפּילקע, האט איהר זאבאלטשעווסקי געגעבען איין איילינגען קוש.

„אומזיכט איז נימא!" האט זיא געזאגט זיך איינקוקענדיג ווייטער אין זיין ארבייט „ווען איך ארבייט מוז איך בעצאהלט ווערען. אונד יעטצט, אָנקעל, זאג מיר, ווילסטו טרינקען ראָם צו דער טהעע? יא, ריכטיג, ראָם, היינט איז פרייטאג."

דאן איז זיא ארויס פון דעם צימער.

אין א פּאאר מינוטען ארום האט זיך ווידער געהערט איהר שטימע:

„אך, אָנקעל, קום נאָר אהער שנעל ועסטו עפּעס זעהן! הוזארען קומען!"

אננא פּעאדאראוונא אונד איהר ברודער זיינען אריין אין צווייטען צימער וואו מען האט געשטעלט טהעע. דיא פענסטער זיינען געווען ארויס צום אָפענעם וועג. פון ווייטען האט מען בעמערקט א גרויסען וואָלקען שטויב אונד פון צווישען דעם וואָלקען האט מען געקענט זעהן דיא אוניפאָרמעס פון הוזארען.

„שאדע, שוועסטער," האט זאבאלטשעווסקי געברומט, „וואס אונזער הויז איז אזוי קליין, ווייטער וואלטען מיר איינגעלאדען דיא אָפיצירען זאלען בייא אונז איינשטעהן. הוזארען אָפיצירען זיינען אימער דיא בעסטע אונד פרעהליכסטע יונגען. מיך וואלט עס געפרייט צו זעהן איינינע פון זייא דא מיט אונז."

„מיך וואלט עס אויך געפרייט," האט אננא פּעאדאראוונא געענטפערט, „אבער דוא ווייסט דאך, ברודער, דאס ביז מיר וועלען נים פערטיג ווערען מיט צובויען דעם פליגעל צו אונזער הויז, האבען מיר קיין פלאץ פיר געסט. מיר האבען דאס גרויסע שלאף־צימער, וואס ליזאנקא בענעטהינט, אונד דאס זייטען־צימער וואס דוא מוזט האבען. וואו קענען מיר זייא דען אהין טהון?"

„זעה, שוועסטער, טראכט עפּעס וואס א מיטעל,“ האט זיך זאבאלאטשעווסקי נעבעטען:

„איך האב געהערט, אז מיכאיל מאטוועיעוו האט אויסגעראמט דעם סטאראסטע'ס שטוב פאר זייא, אונד איך רעכען, אז דאס איז גאנץ גענוג.“

„אך, ליזאנקא!“ האט זאבאלאטשעווסקי געזיפצעט. „מיר וואלטען פיעללייכט געקענט יעטצט פאר דיר געפינען א מאן אונטער דיא בראווע הוזארען!“

„אָבער איך וויל נים קיין הוזאר!“ האט ליזאנקא אויסגעשריען לאבענדיג. „איך וויל איין אינפאנטעריסט, דוא ביסט אויך געווען אין דער אינפאנטעריע, ניט וואהר, אָנקעל? ניין, איך וויל דיא הוזארען ניט קענען, זייא האלטען זיך ניט בייא קיין זאך. אך, אָסטיושקא! זעה וויא זיא לויפט! לאָמיר זיא פרעגען וואס זיא האט געזעהן.“

אננא פעאָדאָראָוונא האט געהייסען אריין רופען אָסטיושקא'ן בעמערקענדיג דערוויל: „זיא קען זיך קיינמאל נים האלטען בייא דער ארבייט; זיא מוז אימער לויפען זעהען דיא סאָלדאטען. אלזאָ, וואו האט מען איינגעקווארטירט דיא אָפיצירען?“ האט זיא דאן געפרעגט איהר דיענסט אָסטיושקא, וועלכע איז אריין געקומען.

„בייא פרעמקינאָס, מאדאם,“ האט אָסטיושקא ערקלערט. „עס זיינען דאָ בלויז צווייא; אונד, אך, גאָט, זיינען זייא שעהן! מען זאגט, אז איינער איז א גראַף.“

„וויא הייסט ער?“

„קאזאנאָוו, ניין, מיר דאכט טורבינאָוו; אָבער, ווירקליך, איך קען מיך נים עראינערן וויא זייא האבען איהם אנגערופען.“

„דוא ביסט א נארישע גאנז! וואס דען ווייסטו יא? וויא געדענקט עס ניט א מענש א נאמען?“

„זאָל איך געהן נאך אמאל פרעגען?“

„דוא זאָכסט געהן? ניין, ניין, דוא ווערסט שוין פערגעסען צוריק צו קומען. בלייב דאָ. דאנילא זאָל געהן. געה ברודער, אונד זאג איהם ער זאָל געהן זעהן וואס מיר קענען טהון פאר דיא אָפיצירען מיר מוזען זייא געבען אונזער אויפמערקזאמקייט. זאג איהם ער זאָל דאָרט דערמאָהנען, אז מיר האבען איהם געשיקט.“

זאבאלאטשעווסקי האט ערפילט זיין שוועסטער'ס אויפטראג אונד זיך דאן אוועק געזעטצט ביים טיש צו דער טהעע. ליזאנקא איז אריין אין קיך וואו זיא

האט צהאמען גענומען דעם אנגעהאקטען צוקער אונד אריין געלעגט אין א צוקער־פושקע, וועהרענד אסטיושקא האט אנגעפאנגען צו רעדען איבער דיא החארען מיט ליזאנקא׳ן.

„דער גראף איז אזוי שעהן!“ האט זיא אויסגעשריען. „ער זעהט אויס ווי א מלאך מיט שווארצע ברעמען. ער וואלט ווירקליך געפאסט צו זיין אייער חתן. איהר וואלטביידע געוועזען א שעהנעס פאאר!“

דיא אנדערע דיענסטען האבען צוגעשמייכעלט איינשטימענד. דיא אלטע אמע, וואס האט געשטריקט נעבען פענסטער, האט געזיפצט אונד געמורמעלט א געבעט, גאט זאל איהר העלפען עס זאל טאקי אזוי זיין.

„דיא החארען האבען דיך בעצויבערט,“ האט ליזאנקא בעמערקט. „איך וויים, דוא האסט זעהר ליעב צו ראמאנסירען. אבער יעטצט, אסטיושקא, איז ניט דיא צייט דאפיר. געה אונד מאך פערטיג אביסעל סיראפ, ווייל מיר דארפען דאס שיקען צו דיא סאלדאטען.“

דאן האט ליזאנקא גענומען דיא צוקער־פושקע אונד איז ארויס פון דער קיך לאבענדיג.

„איך בין ווירקליך נייגעריג צו וויסען וואס פאר א פערזאן דיעזער החאר איז,“ האט זיא געמורמעלט צו זיך אליין. „איז ער ברונעט אונד שעהן? מיר דאכט, אז עס וואלט איהם ניט באנג געטהאן ער זאל אונז קענען. אבער וואס ניטצט דאס? ער וועט באלד אוועק פון דאנען אונד ער וועט אפילו ניט וויסען אויב איך האב איבער איהם געדענקט. וויפיעלע עס זיינען שוין דא פארבייגעגאנגען אונד זייא האבען מיך אפילו ניט געזעהן! וואס פאר איין אונטערשיעד איז עס וויא אזוי איך טראג דיא האאר אדער וואס פאר א מאנשעטען איך האב מיך אנגעצויגען? קיינער בעמערקט מיך גאר ניט.“

ליזאנקא איז געבליעבען שטעהן אונד געגלעט צערטליך איהר איינענע ווייסע דיקע האנד.

„איך דענק ער איז הויך אונד האט גרויסע אויגען,“ האט זיא ווייטער גע־טראכט. „אונד האט וואהרשיינליך שווארצע וואנצעס. אך, איך בין שוין געוואָרען 22 יאהר אונד קיינער איז נאך אין מיר ניט פערליעבט, אויסער דער געשטופעלטער איפאטיש! אונד מיט 4 יאהר צוריק בין איך געוועזען שעהנער וויא יעטצט. מיין יוגענד פערשווינדעט אהן גליק! דאס איז זעהר טרויעריג. איך בין אומ־גליקליך!“

איהר מוטער׳ס שטימע האט זיך דערבייא נעהערט אונד אננא פעאדאראוונא האט נערופען איהר טאָכטער אָנצוגיסען טהעע. דאס האט אונטערבראָכען ליזאנקא׳ס פאנטאזירען. זיא האט געשאָקעלט מיט איהר שעהנעם קאָפּ אונד איז אריין שנעל אין צימער.

עס איז א בעמערקונגסווערטהער פאקט, אז אין אזא ארט לעבען, פאסירען דיא בעסטע זאכען מייסטענטהיילס נאָר דורך א צוטרעפונג. וואס מעהר יעמאנד בעמיהט זיך אומצוקעהרען דאס שיקזאל לויט נאך זיין ווילען, אלץ מעהר לאָזט זיך אוים פערקעהרט. אין דיא קליינע שטעדטלעך אָדער דערפער, וויא דיא עלטערן בעמיהען זיך אם וועניגסטען צו געבען זייערע קינדער א גוטע ערציהונג, גראדע דאָרט זיינען דיא קינדער מייסטענטהיילס געראָטענע. דאס איז אויך געווען דער פאל מיט ליזאנקא׳ן. אננא פעאדאראוונא, וועלכע איז געווען בטבע זעהר נאכלעסיג אונד דערצו שטארק אונגעבילדעט, האט איהר טאָכטער געלאזען זעהר וועניג שטודירען. זיא האט איהר ניט געדונגען קיין לעהרער זיא צו אונטעררִיכטען אין מוזיק אונד פראנצויזיש — א שפראכע וואס איז אין דער מאָדע אין רוסלאנד.

טראָטץ דער מוטערליכער נאכלעסינקייט, איז ליזאנקא געווען איינעס פון ריעזע מעדכען בעשאָנקען מיט דער בעסטער מתנה פון דער נאטור—פאָלקאָמענע געזונדהייט. איין אַמע אונד א דיענסט האבען זיא ערצויגען; פאר איהר געמאכט קאָלירטע קליידלעך אונד שעפּסען־פעל שיכלעך, אונד דאן האט מען זיא אָבגעלאָזען אומוואנדערן גאנצע טעג זוכען יאגדעס אונד ארום לויפענדיג אין וואלד. א גלח האט מיט איהר נאכהער געלערענט לעזען אונד רעכענען. צום 16טען יאהר איז זיא געוואָרען א פאָלשטענדיגעס פריילין, א ליעבענדע טאָכטער אונד א גרויסע ווירטהין אין הויז.

אננא פעאדאראוונא׳ס גוטע נאטור, האט זיא ניט געשטערט צו ערציהען אין הויז קליינע מיידלעך, דיא טעכטער פון ארעמע בויערן, אָדער גלאט אַוועק געוואָרפענע קינדער; אונד ליזאנקא, זייט זיא איז אלט געווארען 10 יאהר, האט זיא אכטונג געגעבען אויף זייא, זייא געלערענט לעזען, דאן שטריקען אונד אויך איינגעשטודירט וויא זיך צו בענעהמען געגען עלטערע מענשען. זיא האט אונטערדעסען אכטונג געגעבען אויף איהר אלטען אָנקעל, וועלכער האט נאך בענעטהיגט מעהר אויפמערקזאמקייט וויא א קינד. דיא בויערן וויעדער, ווען עס האט זייא עפּעס וועה געטהאן, זיינען זייא געגאנגען צו ליזאנ א׳ן גיכער וויא צו א דאָקטאָר, אונד זיא האט זייא געגעבען טהעע, קאמפאָר, בראנפען א. ז. וו.

מיט דער צייט איז דיא גאנצע פיהרונג פון הויז איבערגעגאנגען אין איהרע הענד, אונד ליזאנקא האט אונטערדעסען געפונען צייט צו לעזען אונד בעוואונדערן דיא שעהנע נאַטור. אויף דיעזער ארט איז זיא אויסגעוואקסען, אונד איז געוואָרען א טהעטיגעס, גוטעס, שעהנעס, אונאבהענגיגעס אונד רייגעס פרויענצימער. עס איז וואהר, דאס מאנכע מאל האט זיא מקנא געוועזען דיא גרויסע לוקסוס־קליידער פון אנדערע פרויענצימער, וועלכע פלעגען זייא בעשטעלען בייא דיא שניידערס פון ק; עס איז וואהר, דאס זיא האט ניט נאָר איינמאל געוויינט איבער דיא נאַרישע קאפריזען פון איהר מוטער, וועלכע האט זיך ליעב געהאט צו קריגען זייט זיא איז אַלט געוואָרען; אונד איבערהויפט, האט עס זיא זעהר געערגערט וואס איהרע טרוימערייען פון ליעבע ווערען ניט פערווירקליכט — אָבער דאס אַלעס איז באַלד פערגעסען געוואָרען אין איהר געזונדער טהעטיגקייט ארום הויז אונד אין הויז. ווען זיא איז אַלט געוואָרען 22 יאָהר, איז זיא געוועזען א פרויענצימער, פאָל־קאָמען אין דער שעהנהייט פון איהר זעעלע אונד פאָלקאָמען אין דער שעהנהייט פון איהר קערפער.

ליזאנקא איז געוועזען פון מיטעלער וואוקס אונד עטוואס דיק. איהרע אויגען זיינען געוועזען בלוי אונד איהרע האאר זיינען אריבער געהאנגען אין דיקע צעפּ איבער איהרע ברייטע שולטערן. ווען זיא איז ניט געוועזען בעזאָרגט, האט מען געקענט לעזען אויף איהר געזיכט אונגעפעהר דיעזע ווערטער: „דאס לעבען איז זיס אונד אנגענעהם פיר דיעזע וואס האבען רייגע הערצער צום ליעבען אונד א רייגעס גע־ווּיסען אָהן פאָרווירפע.“

זאָגאר דאמאלס ווען זיא איז געוועזען בעזאָרגט, ווען איהרע אויגען האבען געשוואומען אין טרערען, אָדער איהרע ליפּען זיינען געוועזען פעסט צוזאמען געדריקט פון ערגערניס, האט זיך ניט געלאָזען גלויבען, אז אויף אזא פאָלקאָמענעס געזיכט קען זיך לעגען א וואָלקען פון וואהרען טרויער אָדער שמערץ.

2.

אבוואָהל דיא זונן איז שוין באַלד געוועזען אונטערגעגאנגען, איז עס נאך אימער געוועזען זעהר ווארעם אין מאַראָזאָווקא. אויף דעם ברייטען שטויביגען וועג האבען זיך אָבגעשטעלט מאנכע קיה וואס האבען צוריק געקעהרט פון פעלד אונד אָנגע־פּאַנגען צו מריקען. אַלטע בויערן מיט זייערע ווייבער אונד קליינע קינדער, האבען זיך אויסגעשטעלט פון ביידע זייטען וועג אונד געקוקט צו דיא הוזארען. אין מיטען

פון א דיקען וואָלקען שטויב, האבען זיך ריא סאָלדאטען אבגעשטעלט אונד דיא פערד האבען געקלאפט אונגעדולדיג מיט זייערע פאָדקאָוועס אונר געהירזשעט. אין פראָנט פון דעם סקאדראָן זיינען געזעסען צווייא אָפיצירען אויף צווייא זעהר גוטע פערד. איינער פון זייא איז געוועזן קאָמאנדאנט, גראף טורבין; דער אנדערער, זעהר יונג, וועלכער איז ניט לאנג געוואָרען סוב־לייטנאנט, האט געטראגען דעם נאמען פאלאָצאָוו.

א הויזער, אין א זשאקעט ווייס פון שטויב, איז ארויס פון א גרויסער שטוב, אונד ארונטער נעהמענדיג זיין היטעל, איז ער צוגעגאנגען צו דיא אָפיצירען.

„וואו וועלען מיר איינשטעהן ?“ האט איהם דער גראף געפרעגט.

„דאָ, עקסעלענץ, ביים סטאראָסטע,“ האט געענטפערט דער סאָלדאט, וועלכער איז אויך געווען דער קוואַרטיר־מייסטער. „ער האט נאָר וואס ריין גע־מאכט זיין הויז דאפיר. איך האב פראָבירט פאר אייך צו געפינען א קווארטיר ביים פאָמעסטשיק, אָבער, וויא עס שיינט, האט ער פאר אייך קיין פלאטץ ניט, אונד ער אליין האט מיר אויך אזוי געזאגט.“

„גוט, גוט,“ האט דער גראף געענטפערט אונגעדולדיג שנעל ארונטער שפרינגענדיג פון זיין פערד אונד אויסגלייכענדיג זיינע פיס. „איז שוין מיין דראָשקע אנגעקומען ?“

„יא, עקסעלענץ, זיא איז שוין אָנגעקומען,“ האט געענטפערט דער קווארטיר־מייסטער צייגענדיג מיט זיין היטעל צו א דראָשקע פון דער ווייטען.

טורבין איז דאן שנעל צוגעגאנגען צו דער שטוב, וואו עס זיינען געזעסען אין פראָנט דעם בויער'ס גאנצע פאמיליע קוקענדיג צו דיא אָפיצירען. אין זיין איילעניש, שנעל צו עפענען דיא טהיר פאר דיא אָפיצירען, האט זיך דער קווארטיר־מייסטער אָנגעשלאגען אן איין אלטע פרוי. ער האט זיך אָבער אפילו ניט אומגעקוקט, ואַנדערן ער האט דיא אלטע אָבגעשטויסען מיט זיין רוקען אונד זיך אוועק געשטעלט גראד, אום דיא אָפיצירען זאָלען דורכגעהן.

דאס צימער איז געווען ציעמליך גרויס, אָבער ניט זעהר ריין. א דייטש, וועלכער איז געווען א דיענער, אָנגעצויגען וויא א לאָרד, האט געהאלטען אין אויפ־שטעלען איין אייזערנעס בעט. אלס ער איז פערטיג געוואָרען דערמיט, האט ער אָנגעפאנגען אויסצופאקען דעם גראף'ס בעט־געוואנט אונד צובערייטען דאס בעט.

„וואס פאר אין אבשייליכער פלאטץ!" האט טורבין אויסגעשריען מיט פערדרוס. „הער אויס דיאדענקא, קענסטו ניט פאר מיר געפינען עפּעס א בעסערן קווארטיר? קען אונז ניט דער פּאמעסטשיק אריין נעהמען צו זיך?"

„ווען אייער עקסעלענץ בעפעהלט, האט דיאדענקא געענטפערט, „וועל איך געהן, אָבער איך וויים ניט אויב איך וועל עפּעס ווירקען."

„צום טייפעל מיט דער גאנצער געשיכטע!" האט טורבין געמורמעלט. „זאָל שוין זיין אזוי. דוא קענסט געהן."

דער גראף האט זיך דאן אריין געוואָרפען אין בעט, לעגענדיג זיינע הענד אונטער זיין קאָפּ אונד איז אזוי געבליעבען ליעגען שטיל א קורצע צייט.

„יאָהאַן!" האט ער דאן געזאגט צו זיין דייטשען דיענער. „וואס האסטו עפּעס אָנגעלעגט דאָ אין מיטען בעט? איך קען דארויף ניט ליעגען. ווען ווענסטו דיך שוין אויסלערנען בעטען וויא עס געהערט צו זיין?"

יאָהאַן איז צוגעלאָפען פעררייכטען זיין פעהלער.

„זאָל שוין זיין וויא עס איז," האט טורבין געזאגט. „ברענג מיר יעטצט מיין הויז־מאַנטעל."

דער דיענער האט איהם שנעל דערלאנגט דעם מאַנטעל, אָבער איידער טורבין האט איהם אָנגעטהאָן, האט ער בעטראַכט דעם מאַנטעל פון אלע זייטען.

„זעה, דאָ! דוא האסט נאך דעם פלעק ניט ארויס גענומען!" האט טורבין וויעדער געשריען. „אום גאָטעס ווילען! האט מען עס נאך געזעהן אין דער גאנצער וועלט א מענש זאָל אזוי שלעכט בעדיענט ווערען וויא איך! מיר דאַכט, אז דוא טהוסט עס אבזיכטליך נאָר מיך צו ערגערן. איז שוין פערטיג טהעע?"

טורבין האט אונטערדעסען אָנגעצויגען דעם מאַנטעל.

„איך האב נאך קיין צייט ניט געהאט פאַרצובערייטען טהעע," האט יאָהאַן געענטפערט.

„אידיאָט!"

דער גראף האט דאן גענומען א פראנצויזישען ראָמאן אונד אָנגעפאנגען צו לעזען, אונד אויף דיעזער אַרט האט ער זיך אמוזירט א היבשע צייט. יאָהאַן איז ארויס פון צימער אום פאַרצובערייטען טהעע.

ער האט פערשטאַנען, אז זיין הערר איז ניט גוט געלוינט, אונד ער האט זיך

דאס ערקלערט, אז עס קומט פון צופיעל אויפרעגונג, מיעדקייט אונד שטויב, וויא אויך דיא ענגע אוניפארמע וואס האט איינגעצווינגען זיין לעדיגען מאָגען.

„יאָהאן!“ האט טורבין פלוצלינג אויסגעשריען אוועק לעגענדיג דעם ראמאן. „קום נאָר אהער אונד זאג מיר וואס עס איז געוואָרען פון דיא 10 רובעל. וואס האסטו געקויפט אין שטאָדט?“

טורבין האט זיך דערוויי‍ל דערמאָהנט אן דיא פערשיעדענע ארטיקלען וואס זיין דיענער האט בעדאַרפט קויפען.

„ברענג מיר פריהער אביסעל ראָם צו דער טהעע,“ האט ער געזאגט.

„איך האב ניט געקויפט קיין ראָם פיר דער טהעע,“ האט יאָהאן גע־ענטפערט.

„דוא האסט ניט געקויפט קיין ראָם? ניין, ווארום? וויפיעל מאל האב איך דיר אנגעזאגט, אז איך דארף ניט בלייבען אָהן קיין ראָם פיר דער טהעע?“

„איך האב ניט געהאט גענוג געלד דאפיר.“

„ווארום אלזאָ האט פּאָלאָצאָוו ניט געקויפט? דוא האסט דאָך געקענט בארגען עפּעס געלד פון זיין דיענער.“

„איך וויים ניט — אָבער, ער האט געקויפט טהעע מיט צוקער.“

„אוועק פון דאנען, אידיאָט! דוא ביסט דער איינציגער מענש וואס ברענגט מיך ארויס פון מיין געדולד. דוא ווייסט זעהר גוט, דאס ווען איך בין אויף׳ן וועג מיט דיא סאָלדאטען, מוז איך האבען ראָם צו דער טהעע.“

„דאָ האט איהר צוויא בריעף, עקסעלענץ, וועלכע זיינען נאָר וואס אנגע־קומען,“ האט דער דיענער געזאגט.

דער גראף, וועלכער איז נאך אימער געלעגען אויף׳ן בעט, האט געעפענט דיא בריעף אונד זייא אנגעפאנגען צו לעזען. גראדע צו דיעזער צייט, איז אריין דער יונגער סוב־לייטנאנט אין צימער. אויף זיין געזיכט איז געלעגען א פרעהליכע מיענע. ער האט זיין אבטהיילונג סאָלדאטען שוין געהאט איינגעקווארטירט.

„אלזאָ, טורבין,“ האט ער אנגעפאנגען, „דוא זעהסט אויס צו זיין זעהר בעקוועם דאָ. עס איז זעהרווארעם אונד איך בין שרעקליך מיעד.“

„בעקוועם!“ האט טורבין אויסגעשריען. „א שעהנער בעקוועם! עס שטינקט אין יעדען ווינקעל, אונד דיר האב איך עס צו פערדאנקען וואס איך האב יעטצט ניט קיין ראָם! דיין דומער דיענער האט ניט געקויפט אונד מיינער האט ניט קיין ראָם. דוא האסט איהם בעדארפט אנזאגען ער זאָל קויפען.“

פּאַלאַצאָוו האט זיך ניט בעקימערט פיעל אום דעם וואס ער האט גע־זאגט, אונד נאכדעם וויא ער האט נאך עפּעס געשפּראָכען, איז ער ארויס אונטער־דעסען צו הערען ווארום עס איז קיין ראַם ניטאַ.

„ווארום האסטו קיין ראַם ניט געקויפט?" האט דער סוב־לייטנאנט גע־פרעגט זיין דיענער. „דוא האסט דאָך גטהאט גענוג געלד?"

„ווארום זאלט איהר אימער בעצאהלען דערפאר?" האט איהם דער דיענער געפרעגט. „איך קויף אויסער דעם גענוג אנדערע זאכען, אונד דער דייטשער דומ־קאָפּ רויכערט דעם גאנצען טאג דיא לולקע."

טורבין'ס צווייטער בריעף האט איהם אויסגעזוכהן צו פעראינטערעסירען, וועיל לעזענדיג, האט ער געשמייכעלט.

„פון וועמען איז דאס?" האט פאלאצאוו געפרעגט וויעדער אריין קומענדיג אין צימער.

„פון מינא'ן," האט דער גראף געענטפערט מונטער, איבערדרייכענדיג דעם בריעף צו דעם יונגען אָפיציר. „ווילסטו איהם לעזען? זיא איז זעהר א ליעבעס פרויענצימער! זיא איז ווערטה וויא צעהן פון אונזערע מיידלעך. וויפיעל וויטץ אונד שארפזינן זיא צייגט אין דיעזען בריעף. דאס איינציגע בלויז וואס איז ניט גוט אין בריעף איז דאס וואס זיא וויל געלד."

„יא, דאס איז זעהר אונאנגענעהם," האט איינגעשטימט דער סוב־לייטנאנט.

„עס איז אמת," האט טורבין געזאגט, „איך האב איהר פערשפּראָכען עפּעס געלד, נאָר וועהר האט זיך געריכטעט, אז אין מיטען דריגען וועל איך מחען געהן אין כאגער? יעדענפאלס, וועל איך איהר זעהן שיקען עפּעס. איז זיא ניט ליעבענס־ווירדיג?"

„דער בריעף איז זעהר שלעכט געשריעבען," האט פאלאצאוו בעמערקט, „אבער זעהר ליעבענסווירדיג. איך דענק ווירקליך, אז זיא ליעבט דיך."

„איך דענק אויך אזוי. הערסטו פאלאצאוו, ווען אזעלכע פרויענצימער שבע, איז צו זייא קיין גלייבען ניטאַ."

„אונד פון וואנען איז דער צווייטער בריעף?"

„א דומהייט. פון עפּעס א חברה־מאַן, וועלכען איך בין שולדיג א סומע געלד קארטען־שפּיעלען. דאס איז שוין דאס דריטע מאל וואס ער דערמאַהנט מיך ... זהרע־שורד. וויעבע איך קען איהם ניט בעצאהלען. זאל ער געהן צום

נאך דיעזען געשפרעך איז אריין געבראכט געווארען טהעע, וועלכען דיא אפיצירען האבען געטרונקען אהן ראם. פאלאצאוו, וועלכער האט אויסגעזעהען צו שטעהן פאלקאמען אונטער טורבין'ס איינפלוס, האט אויפמערקזאם שטודירט זיין פריינד'ס בעטריבטעס אונד אונרוהיגעס געזיכט. ער האט אויפגעצויגען מיט דיא אקסלען אונד געשוויעגען.

צו דיעזער צייט איז ערשיענען אננא פעאדאראוונא'ס דיענער, דער אלטער דאנילא. ער האט זיך עהרווירדיג פערבויגען, אונד זיך דערמאהנענדיג אהן א גראף טורבין וואס איז געוועזן אין ק., האט ער געפרעגט:

„מיין ווירטהין, אננא פעאדאראוונא האט מיך בעאויפטראגט צו פרעגען אייער עקסעלענץ, אויב איהר זייט דער זוהן פון גראף פעאדאר איוואנאוויטש טורבין. מיין ווירטהין האט דיעזען גראף אמאל זעהר גוט געקענט.“

דאס איז געוועזן דערזעלבער דאנילא, וועלכער האט אמאל אין א נאכט אנגעטריעבען דיא ברישקע, וואס האט אוועק געפיהרט אננא פעאדאראוונא מיט דעם אלטען גראף טורבין אין איהר וואהנונג פון ק.

„יא,“ האט דער יונגער גראף טורבין געענטפערט. „ער איז געוועזן מיין פאטער. זאג דיין ווירטהין, אז עס פרייט מיך זעהר וואס זיא פרעגט זיך נאך איבער מיר, אבער איך פערלאנג גאר ניט. אבער ווארט, זאג איהר, אז איך וואלט איהר זעהר דאנקבאר געוועזן צו וויסען אויב איך קען ניט אירגענדוואו געפינען א בעסערן קווארטיר, אין איהר הויז אדער אויף איין אנדערן פלאטץ.“

„וואס האסטו געזאגט?“ האט איהם פאלאצאוו געפרעגט נאכדעם וויא דאנילא איז אוועק. „קענען מיר דא ניט איבערנעכטיגען איין נאכט? שטעל דיר נאר פאר דיא מיה וואס בעקאנטע מענשען וועלען זיך מוזען געבען!“

„איך קען ניט אויסהאלטען פון דיעזער פערפעסטעטער אונד רויכיגער שטוב! דוא ביסט זעהר אונפראקטיש ווען מיר קענען געפינען איין אנשטענדיגען קווארטיר, ווארום זאלען מיר איהם ניט אקצעפטירען? וואס איז דער אונטערשיעד פון איין נאכט ביז מעהרערע? דומהייטען, זייא וועלען ניט האבען קיין מיה; אין גענענ-טהייל, עס וועט נאך פרייען דיעזע קליינשטעדטעלדיגע מיט אונז צו פערברענגען. עס איז בלויז איין זאך וואס מיך ערגערט, אונד דאס איז, וואס דיעזע פרוי האט געקענט מיין פאטער. איך פיהל אימער אביסעל אונאנגענעהם ווען איך בעגעגען מענשען וואס האבען געקענט מיין פאפא שוין ניט רעדענדיג פון דיא סקאנדאלעזע געשיכטען, ערשיינט במעט יעדעס מאל א בעל-חוב, בייא וועלכען מיין פאפא האט

געליהען געלד. אונד דערפאר מייד איך בעסער אוים זיינע בעקאנטע. אָבער, וויא דיא זאך איז, וויל איך האָפען, אז מיר וועלען דאָ קיין בעלי־חובות נים געפינען.״

„יא, איך האב דיר גאר פערגעסען צו דערצעהלען,״ האט פלוצלינג געזאגט פּאָלאָצאָוו. „לעטצטענס האב איך בעגעגענט דעם ברינאַדער־גענעראל איכין. ער האט מיר געזאגט, אז ער וואָלט דיך זעהר געוואָלט זעהן. מיט איהם, זעהסטו איז שוין איין אנדער פאַל. ווען ער רעדט פון דיין פאטער, זעהט ער אוים איהם צו פערגעטערן.״

„דיעזער אַלטער אילין איז ווירקליך כמעט זיין איינציגער בעוואונדערער. דעם אמת זאגענדיג אָבער, שעהם איך מיך, ווען איך הער דיא געשיכטען איבער מיין פאטער. עס שיינט, אז דאמאלס איז געווען אזא מאָדע. איך האב אבער א גאנץ אנדערע טבע. איך בין נים אזא ענטהוזיאסט וויא ער איז געווען. מען דערצעהלט דיא ווילדעסטע געשיכטען איבער איהם. עס איז אמת, מיין פאטער איז געווען זעהר א פעהיגער מענש, אָבער אין אונזערע צייטען, גלויב איך קוים אויב ער וואָלט געקענט עקזיסטירען, יעטצט איז א גאנץ אנדערע וועלט.״

מיט א פיערטעל שטונדע שפעטער, איז ווידער ערשיענען דער אלטער דאנילאָ אונד געזאגט דעם גראף, אז דיא פּאָמעסטשיצע האט איהם געבעטען ער זאָל אזוי גוט זיין אונד קומען צו איהר דאָרט צו פערברענגען דיא נאכט.

3.

ווען אננא פעאָדאָראָוונא האט ערפאהרען, אז דער יונגער הוזארען־אָפיציר איז ווירקליך גראף טורבין'ס זוהן, האט זיא קוים געקענט איינהאלטען איהר געדולד איהם צו זעהן.

„לויף אזוי שנעל צוריק, דאנילא, וויא דיינע פים קענען דיך טראגען, אונד זאג איהם, אז איך וויל אונבעדינגט ער זאָל אהער קומען!״ אננא פעאָדאָראָוונא האט דאס געזאגט אין א גרויסער אויפרעגונג. דאן האט זיא זיך געווענדעט צו דיא דיענסטען:

„ליזאנקא! אָסטיושקא! מיר מוזען האבען אייער צימער. ליזאנקא, דוא וועסט שלאָפען אין אָנקעל'ס צימער; אונד דוא, ברודער, וועסט שלאָפען אין פּראָנט־צימער; יא, יא, בלויז פיר דיעזער איינער נאכט.״

„געוויס, געוויס, שוועסטער'ל; איך וועל שלאָפען סאַ־וואו דאס איז.״

„ער מוז זיין זעהר א שעהנער יונגער מאן, ווען ער איז נאָר עהנליך צו זיין פאַ־טער,“ האט אננא פעאָדאָראָוונא בעמערקט זעהר ערפרייט. „איך מוז זעהן דעם יונגען מאן! דוא זאָלסט איהם אויך זעהן, ליזאנקא! זיין פאטער איז געוועזן זעהר א שעהנער מענש! אָבער וואוהין שלעפסטו יעטצט דעם טיש? כאַז איהם שטעהן, ברענג אהער אריין א פאאר בעטען. באָרג איין בעט ביים שכן. דאן זאָלסטו נים פערגעסען אויפצושטעלען דיא קריסטאלענע לייכטער, וואס מיין ברודער האט מיר געגעבען אלס פרעזענט צו מיין געבורטס-טאג. שטעל דיא לייכטער אויף'ן קליינעם טישעל, וועט דאס אויסזעהן אביסעל אנשטענדיגער.“

אלע נעטהיגע איינריכטונגען זיינען שנעל געמאכט געווארען. ליזאנקא זעלבסט האט איינגעריכטעט דאס צימער פאר דיא צוויא אָפיצירען, אונד זיא האט ניט געלאָזען איהר מוטער זאָל זיך דערצו מישען. זיא האט אויסגעשפרייט ווייסע ליילעכער, דורכגעשפריטצט מיט קאָלאָן־וואסער אויף דיא בעטען, געהייסען אריין ברענגען לייכטער מיט ליכט אויף'ן טיש, אוועק געשטעלט א גלאָז מיט פרישע בלומען, אויסגערויכערט מיט פארפומירטעס פאפיר דאס צימער פון דיא דיענער, אונד איבערגעטראגען איהר איינענעס בעט אין איהר אָנקעל'ס צימער.

אננא פעאָדאָראָוונא האט זיך נאכהער בערוהיגט אונד זיך אוועק געזעטצט צוריק אויף איהר שטוהל. זיא האט זאָגאר נאך געדולד געהאט ווידער אויסצו־לעגען איהרע קארטען, אָבער עס איז ניט פיעל פאָראיבער ביז זיא האט אָנגעשפארט איהר קאָפ אויף איהר דיקער האנד אונד האט אויסגעזעהן זיך צו פערלירען אין טיעפע געדאנקען.

„וויא דיא צייט פליהט אונד פערשווינדעט!“ האט זיא געמורמעלט צו זיך זעלבסט זיפצענדיג. „איז עס מעגליך, אז עס איז ווירקליך שוין אזוי לאנג זייט דאמאלס? מיר דאכט, אז איך זעה איהם נאך גראדע וויא ער שטעהט נאך פאַר מיינע אויגען. ער איז געוועזן דער שענסטער אונד פרעהליכסטער מאן אין דער וועלט.“

טרערען האבען אָנגעפאנגען צו לויפען פון איהרע אויגען.

„מיין גאָט! אונד ליזאנקא איז שוין א פאָלשטענדיגעס פראָווינציאַלמעדכען!“ האט זיא ווייטער געמורמעלט. „אָבער, זיא איז ניט דאס וואס איך בין געוועזן אין איהרע יאָהרען. זיא איז שעהן, ווירקליך שעהן, אָבער דאך ניט דאס — ליזאנקא! דוא מוזט דיר היינט אבענד אָנציהען דאס אויסגעשניטענע זיידענע ווייסע קלייד!“

„ווילסטו מיר זאָלען מיט זייא פערברענגען צוזאַמען, מוטער?״ האט ליזאנקא געפרעגט וויא ערשראָקען. עס האט אויסגעזעהן, אז זיא האט זיך געשפּירט אונ־געהייער אויפגערעגט פון דער אידעע. „איך דענק, מוטער, אז דוא זאָלסט זייא לאָזען אליין אין זייער צימער.״

דיא וואהרהייט איז, דאס טראָטץ דעם וואס אננא פעאָדאָראָווגא האט גע־ברענט מיט פערלאַנגען צו זעהן גראף טורבין׳ס זוהן, האט זיא אָבער אונטערדעסען געציטערט פאַר דער אידעע, טאָמער וועלען דיא אָפיצירען פערפיהרען איהר טאָכטער.

„ניין, ניין,״ האט זיא זיך אונטערדעסען געטראַכט, „ליזאנקא איז אין דיעזער בעציהונג ניט אזוי וויא איך בין געוועזען; זיא וועט זיך ניט לאָזען...״

„יא, ליזאנקא,״ האט זיא דאן געזאגט הויך, „געווים וועלען מיר מוזען אביסעל פערברענגען צוזאַמען. וואס פאַר א פּנים וועט עס האבען ווען איך לאָד זייא איין אונד מיר זאָלען זיך גאר ניט פאַרשטעלען פאַר זייא?״

זיא האט זיך אויפגעהויבען, צוגעגאַנגען צו ליזאנקא׳ן, אָנגעפאַנגען צו גלעטען איהרע האאר אונד געזאגט: „מיין קינד, איך וויל זעהר דוא זאָלסט גליקליך זיין...״

אננא פעאָדאָראָווגא האט אָנגעפאַנגען צו וויינען איבערפילט מיט צערטליכע געפיהלע צו איהר טאָכטער. זיא האט געוואָלט זעהען ליזאנקא׳ן גליקליך, זיא האט זיך אָבער פּלוצלינג דערמאָהנט אן דיא קורצע מאָמענטען פון פערגניגענען וואס זיא האט פערבראַכט מיט דעם גראף, וויא ער איז נאכהער אוועק אונד זיך אפילו ניט געלאָזען הערען, אונד זיא האט געשווידערט. פיר זיך אליין, איז דאס געוועזען גאַנץ גוט, אָבער פאַר איהר טאָכטער, האט זיא דאס ניט געוואָלט.

דער אַלטער זאבאַלטשעווסקי איז אויך געוועזען אביסעל אויפגערעגט איבער דער אנקונפט פון דיא אָפיצירען, איבערהויפּט האט איהם אויפגערעגט דער יונגער גראף טורבין. דיא אורזאַכע דערפון, האט ער ניט געקענט וויסען. ער איז אריין אין זיין צימער אונד פערשלאָסען דיא טהיר. מיט א פערטעל שטונדע שפּעטער, איז ער ערשיענען אין איין הוזארען אוניפאָרמע פון דיא אַלטע צייטען.

זיין געזיכט האט אונטערדעסען געטראגען א מיענע פון בעהאַלטענער פריידע, גראדע וויא א יונגעס מעדכען וואס ציהט אָן צו ערשטען מאל איהר באַלל־קלייד.

ער האט נאָר וואס געוואָלט אריין געהן אין צימער פאַרבערייטעט פיר דיא געסט. דאַן איז ער געבליעבען שטעהן אונד וויא געוואָלט אויסציהען זיין איינגעבויגענעם קערפער.

„איך מוז אריין געהן זעהן וויא דיא היינטיגע הוזארען זעהן אויס," האט ער געמורמעלט צו זיך אליין. „דער פערשטאָרבענער גראף איז געוועזן א ריכטיגער הוזאר!"

דיא צוויא אָפיצירען זיינען שוין געווען אין זייער צימער.

טורבין, אָהנע זיך אפילו ארונטער צו נעהמען זיינע פערשטויבטע שטיוועל, האט זיך אריין געוואָרפען אין בעט פאַרבערייטעט פאר איהם, אונד אויסגעשריען ערפרייט:

„איז דאס ניט בעסער וויא יענער פערפעסטעטער לאָך?"

„יא, אָהנע צווייפעל" האט פּאָלאָצאָוו געענטפערט, „אונד מיר דארפען ווירקליך דאנקבאר זיין דיא גוטע לייטע דאפיר."

„דומהייטען!" האט טורבין געענטפערט. „ווארום זאָלען מיר זייא דאנקען? זייא האבען אויך פערגניגען פון אונז, אונד אזוי זיינען מיר קווית. יאָהאן! געה נאָר עפּעס פערלאנגען מען זאָל דאָ פערמאכען דאס פענסטער, ווייל מיר וועלען האבען ביינאכט א צוג-ווינט אונד מיר קענען זיך נאך פערקיהלען."

צו דיעזער צייט איז דער אַלטער זאבאלטשעווסקי אריין אין צימער, מיט דער אבזיכט זיך צו בעקענען מיט דיא אָפיצירען. ער האט אנפאנגס ניט געוואוסט וואס צו זאגען, אָבער פאסענדיג מוטה, האט ער אָנגעפאנגען צו ערצעהלען, אז ער איז געווע' דער בעסטער פריינד אונד קאמעראד פון דעם פערשטאָרבענעם גראף. ער האט אויך געזאגט, אז דיא פריינדשאפט אונטער זייא ביידע, איז געווען אָהן א גרענעץ. דאַן האט ער דערצעהלט, דאס טורבין האט איהם מעהרערע טובות געטהאָן, אונד וועהרענד דעם, האט ער זיך דערמאָהנט, אז ער האט איהם געליהען הונדערט רובעל, וועלכע ער האט קיינמאל ניט צוריק געקריעגען, דאס ער האט איהם שענדליך בעליידיגט אונד געוואַלגערט אין שנעע. אָבער דאס, נאטירליך האט ער ניט געוואָלט דערצעהלען.

דער יונגער גראף איז געווען זעהר ליעבענסווירדיג צו דעם אַלטען אונד האט איהם הערצליך געדאנקט פאר דער פריינדליכער אויפנאהמע.

„איך האָף איהר וועט אונז ענטשולדיגען," האט זאבאלטשעווסקי געזאגט, „ווען ניט אלעס איז אין בעסטער אָרדנונג. מיין שוועסטער'ס הויז איז ניט זעהר

גרויס; מיר וועלען באלד זעהן פערזאָרגען א פּאָרהאנג פאַר דיעזען פענסטער; איך גלויב אלעס וועט דאן זיין ריכטיג.“

אונטער דעם אויסרייד צו געהן פערזאָרגען א פּאָרהאנג, איז זאבאלטשעווסקי ארויס פון דעם צימער. דיא וואהרהייט איז אָבער געווען, דאס ער האט געוואָלט מיטטהיילען צו זיין שוועסטער אונד איהר טאָכטער, דעם איינדרוק וואס דיא אָפּיצירען האבען איבער איהם געמאכט.

צו דיעזער צייט איז ערשיענען אָסטיושקאַ, דאס שעהנע דיענסט־מערדכען מיט א שאָל וואס איהר בעל־הבית׳טע האט איהר געגעבען אום צו פערהייגגען דאס פענסטער. זיא האט פערהאנגען דאס פענסטער אונד געפרעגט אויב דיא הערען ווינשען צו טרינקען טהעע. דיא בעקוועמליכקייט פון דער נייער לאָזשיע, האט געהאט א גוטען איינדרוק איבער טורבין׳ס שטימונג. ער האט געשמייכעלט מונטער צו אָסטיושקאַ׳ן; דאן איז ער צו איהר צוגעגאנגען, זיך מיט איהר גערייצט אונד זיא אזוי געקיצעלט, אז זיא האט איהם געזאגט, ער זאָל זיך „אביסעל שעהנער בענעהמען.“ דאן האט ער זיא געפרעגט, אויב איהר ווירטהין איז שעהן אונד בעמערקט, אז ער וויל טרינקען טהעע, אונד אויב אבענד־ברויט איז ניט פערטיג, זאָל מען איהם פערזאָרגען מיט אביסעל וואָדקאַ, עפּעס צו עסען, אונד אויב עס איז דערצו דאָ אביסעל וויין, איז גאר גוט.

זאבאלטשעווסקי איז געווען אויסער זיך מיט דעם איינדרוק וואס דער יונגער טורבין האט אויף איהם געמאכט. ער האט בעהויפּטעט, אז אויב דער אלטער דור איז עפּעס געווען, איז דער יונגער דור געוויס דיא פאָלקאָמענהייט אליין. מיט איינעם וואָרט, ער איז געווען איבערצייגט, אז דיא היינטיגע מענשען זיינען איינ־פאכע מלאכים. אננא פעאָדאָראָוונא האט אונטערדעסען דערצו ניט געוואָלט איינשטימען. זיא איז געווען איבערציינגט, אז אזעלכע מענשען וויא דער פער־שטאָרבענער גראף טורבין איז געווען, זיינען נאך ניט געבוירען געוואָרען, אונד זיא איז שטארק בעז געווארען אויף זאבאלטשעווסקי׳ן, ווען ער האט איהר ניט געוואָלט צו געבען.

„לויט נאך דיין מיינונג, ברודער,“ האט זיא געזאגט אביסעל אויפגערעגט, „איז אימער דיעזער מענש דער בעסטער, וועלכען דוא האסט געזעהן אם לעטצטען. עס איז מעגליך, אז דיא מענשען זיינען היינטיגע צייטען קליגער וויא מען איז אמאל געווען, אָבער דוא וועסט מיר ניט איינרעדען, אז יעמאנד קען נאך אזוי טאנצען א שאטישע וויא גראף פעאָדאָר טורבין האט געטאנצט; קיין היינטיגער קען זיין

אזוי אנגעגעהם וויא ער איז געוועז. געטרונקען וויא אלע יונגע ווייבער אונד מיידלעך האבען זיך ארום איהם געדרעהט? אבער ער האט זיך אום קיינעם ניט אזוי בעקימערט וויא אום מיר. איבעריגענס, זיינען אין יענע צייט מיין איך, געוועזן גראדע אזעלכע קלוגע לייט מיט שעהנער בענעהמונג וויא יעטצט."

דאן האט מ ן אנגעצייגט, אז דער יונגער גראף האט פערלאנגט וואדקא, עפעס עסען אונד אביסעל וויין.

„דוא בעקימערסט דיך קיינמאל ניט אום נעטחיגע זאכען!" האט אננא פעאדאראוונא אויסגעשריען צו איהר מאכטער. „אבענד־ברויט האט שוין בע־דארפט פערטיג זיין. ליזאנקא, מיין קינד, נעה, איך בעט דיך אונד זעה אלעס זאפארט בעזארגען."

ליזאנקא איז שנעל אוועק אין קיך וואו זיא האט בעזארגט איינגעזאלצענע שוועמלעך מיט פרישע פוטער, אונד געהייסען דער קעכין שנעל פערטיג מאכען פרישע קאטלעטען.

„וואס הערט זיך מיט דעם וויין?" האט אננא פעאדאראוונא געפרעגט. „איז דיר נאך עפעס איבערגעבליעבען, ברודער?"

„ניין, שוועסטער; איך האב גאר ניט געהאט."

„ניט געהאט? איך פערשטעה ניט, וואס דען טרינקסטו מיט דעם טהעע?"

„ראם, אננא פעאדאראוונא."

„מיר דאכט, אז דאס איז אויך גוט. גיב זייא פון דיין ראם, זייא וועלען צו־פריעדען זיין. פיעללייכט וואלט עס גאר בעסער געוועזן זייא איינצולאדען מיט אונז צו טיש? איך רעכען ניט, אז זייא וועלען זיך געפינען בעליידיגט. יא, יא, ברודער, לאמיר זייא איינלאדען."

דער אלטער האט געענטפערט, אז ער איז זיכער, דאס דיא יונגע אפיצירען וועלען געווים אקצעפטירען דיא איינלאדונג, אונד ערקלערט, אז ער געהט זייא אליין רופען.

אננא פעאדאראוונא איז דאן אוועק זיך אנציהען איהר דיקעס זיידענעס קלייד אונד איהר נייע הויב. ליזאנקא איז געוועזן אזוי שטארק בעשעפטיגט, אז זיא האט אפילו קיין צייט ניט געהאט איבערצוּוועקסלען איהר גרויסען רויטען כאלאט מיט דיא גרויסע אונד ברייטע ארבעל. זיא איז אויך געוועזן אויפגערעגט. זיא האט געשפירט, אז עטוואס אונערווארטעטעס וועט פאסירען, אונד גראדע וויא עפעס

א ניעדריגער אונד דונקלער וואָלקען האט זיך אויפגעהויבען פאַר איהרע אויגען.

דיעזער אדעלינער אונד שעהנער הוזאר איז איהר ערשיענען אלס א גאנץ נייע זאך אין איהר לעבען, אונפערשטענדליך אונד אנציהענד. זיין כאראקטער, זיינע בענעהמונגען, זיין שפּראַכע אונד אלעס ארום איהם, איז איהר ערשיענען וויא א נייע ענטדעקונג פון וועלכען זיא האט ביז דאמאלס גאר ניט גע־וואוסט.

דיא האט זיך פאַרגעשטעלט, אַז ער איז דיא פאָלקאָמענהייט אליין, אונד אלעס וואס ער זאגט אונד דענקט, מוז זיין פערנינפטיג אונד ריכטיג; אלעס וואס ער זאָל בענערן, מוז אונבעדינגט זיין, אונד — זיין גאנצע פערזאָן האט אויפגעקאָכט איהר אונשולדיגעס בלוט. ליזאנקא האט זיך אין אלגעמיינעם קיינמאל ניט אַזוי געשפּירט ביז דאמאלס.

ווען דער גראף אנשטאט צו פערלאַנגען וואָדקא, עסען אונד וויין, וואָלט פערלאַנגט א פּארפומירטע באָד, וואָלט דאס יונגע מעדכען זיך גאר ניט געשפירט ערשטוינט אָדער אין דעם געפינען עפּעס א פעהלער. זיא איז געווען איבערצייגט, אַז דער יונגער קאָמאַנדאַנט, האט גאר ניט געקענט טהון עפּעס אנדערש וואס איז ניט ריכטיג.

טורבין האט נאַטירליך גלייך אָנגענומען דיא איינלאַדונג וואס אננא פּעאָ־דאָראָוונא האט איהם געשיקט דורך איהר ברודער. ער האט זיך פערקאַמט זיינע האאר, אונד נעהמענדיג זיין מאַנטעל מיט זיין ציגארעטען־פּושקע, האט ער זיך אומגעווענדעט צו פּאָלאָצאָוו'ן אונד געזאגט:

„דוא געהסט דאָך אויך, ניט וואהר?"

„איך רעכען מיר זאָלען ניט געהן," האט פּאָלאצאוו געענטפערט אויף פראַנ־צויזיש, „מיר וועלען זייא פעראורזאכען גרויסע שטערונגען."

„דומהייטען! אין געגענטהייל," האט טורבין געזאגט אויך אין דערזעלבער שפראכע, „עס וועט זייא מאַכען דאס גרעסטע פערגניגען אונז צו זעהן. אויסער דעם האב איך געהערט, אַז דיא יונגע דאַמע פון הויז, איז זעהר א שעהנע. קום נאָר, לאָמיר זיך אביסעל אונטערהאַלטען."

„קוממ, מיינע העררען," האט זאבאלטשעווסקי געזאגט אויך אויף פראַנ־צויזיש.

דיא צווייא יונגע אָפיצירען האבען זיך אנגעקוקט ערשטוינט אונד אויס־געזעהן אין א גרויסער פערלעגענהייט, הערענדיג, אַז מען האט זייא פערשטאַנען.

4.

ליזאנקא׳ס געזיכט איז געווען רויט. אונד איהרע אויגען האט זיא ארונטער געהאלטען צו דער ערד, ווען דיא אָפיצירען זיינען ארייין אין צימער. זיא האט אויסגעזעהן שטארק פערטישפט אָנגיסענדיג דעם סאמאָוואר, אבער אין דער וואהר־הייט געשפראָכען, האט זיא גלאט וויא מורא געהאט אויפצוהויבען איהרע אויגען אָנקוקען דיא הוזארען.

אננא פעאדאראוונא וויעדער, איז שנעל אויפגעשטאנען, זיך פערנייגט, אונד אָהנע ארונטער צו נעהמען איהרע אויגען פון דעם גראף׳ס געזיכט, האט זיא איהם אָנגעפאנגען צו דערצעהלען פון דער גרויסער עהנליכקייט וואס ער טראגט צו זיין פערשטאָרבענעם פאטער. דאן האט זיא איהם פאָרגעשטעלט פאר איהר טאָכטער, אונד זיא זעלבסט האט איהם מכבד געווען מיט טהעע, איינגעמאכץ אונד היימישען מאָרמאָלאד (ראהאט.)

קיינער האט ניט אויסגעזעהן צו שענקען פּאָלאצאוו׳ן דיא מינדעסטע אויפ־מערקזאמקייט. ער האט זיך אבער זעלבסט גראטולירט דאריבער, ווייל דאס האט איהם געגעבען דיא אונגעשטערטע געלעגענהייט אונד פרייהייט, זיך איינצוקוקען אין ליזאנקא׳ס געזיכט, אונד ער איז ווירקליך געווען נאך מעהר וויא איבערראשט פון איהר שעהנהייט.

דער אלטער אָנקעל, זיך צוהערענדיג צום געשפרעך צווישען זיין שוועסטער אונד דעם גראף, האט ער יעדעס מאל אויפגעזוכט עפּעס איין איינגעבילדעטע געשיכטע, זיא צו דערצעהלען אלס א קוריאָזיטעט פון דער פערגאנגענהייט.

טורבין האט געראויכערט זיין ציגארעטע, וועהרענד ער האט געטרונקען טהעע, אונד ליזאנקא האט זיך צוריק געהאלטען מיט אלע איהרע כוחות זיא זאל ניט הוסטען פון דעם שטיקענדען רויך. דער יונגער גראף האט אויסגעזעהן צו האבען פערגניגען פון דער געזעלשאפט אונד ער האט געשפראכען וויא א גוטער אלטער בעקאנטער. ער האט זיך דערפאר ערלויבט מעהרערע מאל צו אונטערברעכען אננא פעאדאראוונא, אונד ער האט אויסגעזעהן נאָר אליין צו רעדען. צייטענווייז, איז ער אריין געפאלען מיט א וואָרט, וואס איז געווען צו גראָב אונד צו פרייא פאר דער געזעלשאפט אין וועלכער ער האט זיך געפונען. אננא פעאדאראוונא האט דאן אויסגעזעהן איבעררא שט אונד ליזאנקא איז רויט געווארען אויף׳ן גאנצען געזיכט.

d

טורבין האט אבער אונטערדעסען ניט אויסגעזעהן צו בעמערקען דעם איינדרוק פון זיין שפּראַכע, ער האט קאַלטבליטיג פאַרטגעזעטצט זיינע ערצעהלונגען אונד שילדערונגען. ליזאנקא האט שטילשווייגענד אָנגענאָסען טהעע, אונד אנשטאט צו דערלאַנגען דיא גלעזער צו יעדען גאסט אין דער האַנד, האט זיא זייא בלויז אַוועק געשטעלט גאַנץ נאָהענט פון יעדען איינעם. זיא איז נאָך אימער געוועזען אויפגערעגט אונד איבערראַשט אונד האט אויפמערקזאם זיך צוגעהערט צום גראף׳ס שפּראַכע.

זיין פאמיליאַריטעט אונד מונטערע שילדערונג, האט לאַנגזאם בערוהיגט דאס מעדכען אונד זיא האט ווידער צוריק געקריעגען איהר האַלטונג. זיא האט אונטערדעסען ניט געהערט דיא פערנינפטיגע בעמערקונגען פון דעם גראף וויא זיא האט זיך פריהער פאַרגעשטעלט, אונד זיא האט אויך ניט ענטדעקט אין זיין קערפּער דיא פאַלקאָמענהייט איבער וועלכער זיא האט פריהער פאַנטאַזירט.

אַלס זיא האט איהם איבערגערייכט דאס דריטע גלאָז טהעע, האט זיא געוואַנט איהם צו קוקען אין דיא אויגען; ער האט זיין בליק פון איהר ניט אַרונטער גענומען, אונד צו איהר געקוקט מיט א שמייכעל, וועהרענד ער האט געשפּראָכען. דאַן האט זיא געשפּרט אַביסעל פיינדשאַפט אין איהר אונשולדיגער ברוסט צו איהם, אונד זיא איז באַלד געוועזען פון דער מיינונג, אַז ער איז גאַר ניט פערשיעדען פון אַלע אַנדערע מענער וואס זיא האט ביז דאַמאַלס קענען געלערענט. איבערהויפּט, האט זיא זיך געטראַכט, איז אין איהם גאַר ניטאָ פאַר וואס מען דאַרף מורא האבען. זיא האט גאַר ניט געקענט זעהן אין איהם, אויסער זיינע ווייסע פינגער אונד גוט אָבגעפּוטצטע נעגעל — דאס איז געוועזען דיא איינציגע אויסנאַהמע.

ליזאַנקא האט זיך דאַן פאַלשטענדיג בערוהיגט. זיא האט אָבער אונטערדעסען געשפּירט גלייך וויא זיא וואָלט עפּעס פערלוירען, דאַמיט וואס זיא האט אין דעם יונגען גראַף ניט ענטדעקט דאס וואס זיא האט זיך פאַרגעשטעלט.

אין דערזעלבער צייט האט זיא אָנגעפאַנגען צו שפּירען דעם דורכדרינגענדען בליק אויף איהר פון דעם יונגען סוב-לייטנאַנט פאָלאָצאַוו. זיא האט אומגעווענדעט איהרע אויגען אונד איהם בעטראַכט.

„פיעללייכט איז ער עס גאַר דער פאָלקאָמענער,“ האט זיא זיך געטראַכט, „אונד ניט דער גראף.“

5.

נאכדעם וויא מען איז פערטיג געוואָרען מיט טהעע טרינקען, האט אננא פעאָדאָראָוונא אריין געפיהרט איהרע געסט אין א צווייטעס צימער אונד זיך אוועק געזעטצט אויף איהר בעקוועמען שטוהל.

„פיעללייכט וועט איהר געהען רוהען, גראף?" האט זיא געפרעגט. „איהר זייט וואהרשיינליך מיעד אונד מיר שטערען אייך?"

„אָה, ניין," האט ער געענטפערט, „אין געגענטהייל, איך האב דאס גרעסטע פערגניגען מיט אייך צו פערברענגען."

„וואס זאָל איך טהון אום אייך צו אמוזירען, מיינע טהייערע פריינדע?" האט אננא פעאָדאָראָוונא ווייטער געפרעגט. „שפיעלט איהר אין קארטען, גראף? דוא וועסט אויך מיטשפיעלען, ברודער, ניט וואהר?"

„וועסטו אויך שפיעלען, אננא?" האט זאבאלטשעווסקי געפרעגט. „ווען אזוי, דאן שפיעלען מיר אלע צוזאמען. וואס זאגט איהר, גראף, אונד איהר, מיין הערר?"

דיא אָפיצירען האבען זיך ערקלערט בערייט צו טהון אירגענד עטוואס וואס מען פערלאנגט פון זייא. ליזאנקא איז אוועק אין איהר צימער אום פון דאָרט צו ברענגען דיא קארטען מיט וועלכע זיא פלעגט אָפט ווארפען אין גורל, אום צו זעהן אויב איהר מוטער וועט אויפהערען צו הוסטען, אויב איהר אָנקעל וועט באלד צוריק קומען פון דער שטאדט, אָדער אויב דיא שכנה וועט זייא קומען בעזוכען. זיא האט געהאט דיעזע קארטען שוין זייט אייניגע מאנאט, אָבער זייא זיינען געוועזען ריינער אלס דיעזע וואס איהר מוטער האט בעזעסען.

„הערט אויס, מיינע העררען," האט זאבאלטשעווסקי אָנגעפאנגען, „פיעל-לייכט אינטערעסירט אייך ניט צו שפיעלען אויף קליינע סומען? אננא פעאָדאָראָוונא אונד איך, שפיעלען אימער אויף האלבע קאָפּיקעס אונד זיא געווינט."

„אח ניין, עס מאכט ניט אויס, אירגענד א סומע וועט אונז פעראינטערע־סירען," האט טורבין געענטפערט.

„דאן וועלען מיר שפיעלען אויף גאנצע קאָפּיקעס, צוליעב אונזערע געסט. איך בין זיכער, אז זייא וועלען געווינען בייא אזא אלטע וויא איך בין," האט אננא פעאדאראוונא בעמערקט לאכענדיג, זיך געזעצענדיג אויף א צווייטען ברייטען שטוהל נעבען טיש.

אננא פעאדאראוונא, זיים זיא האט אָנגעפאנגען עלטער צו ווערן, האט זיא בעקומען א געוואלטיגען חשק צו שפּיעלען, אונד זיא האט זיך געשפּירט ערפרייט פון דער געלעגענהייט. זיא האט אויך זעהר געוואָלט געווינען.

„זאָל איך אייך צייגען דעם שפּיעל פּרעפּעראַנץ־מיזער?“ האט דער גראף נעפּרעגט. „עס איז זעהר אַמוזירענד.“

פּרעפּעראַנץ־מיזער, איז דאמאלס געווען א שפּיעל שטארק אין דער מאָדע אין אלע אַריסטאָקראַט׳שע הייזער פון סט. פּעטערסבורג, אונד יעדער איז געווען צופריעדען פון דעם גראַף׳ס פאָרשלאג. דער אַלטער זאבאלטשעווסקי האט בעהויפּטעט, אַז ער קען דעם שפּיעל זעהר גוט, ווייל ער האט איהם נאך געלערענט אין דיא אַלטע צייטען. ער איז אָבער ניט זיכער געווען, אויב ער געדענקט אַלע רעגעלען. אננא פעאדאראוונא האט גאר ניט פערשטאַנען דערפון, אונד עס האט גענומען א היבשע צייט ביז דער גראף האט איהר ערקלערט דיא איינצעלהייטען אונד זיא האט געשמייכעלט, שאָקלענדיג מיט׳ן קאָפּ, אַז זיא פערשטעהט דאס פאָלקאָמען.

וויא מען האט אָבער אָנגעפאנגען צו שפּיעלען, האט אננא פעאדאראוונא אונטערדעסען בעוויעזען, אַז זיא האט פערשטאַנען דעם שפּיעל אַקוראַט פערקעהרט. מען האט אָנגעהויבען צו לאַכען, אונד זיא האט געמוזט צוגעבען, אַז מען דארף איהר נאך אמאל וויזען וויא צו שפּיעלען. גראף טורבין האט ניט געהאט דאגעגען אונד איהר געצייגט. נאָר אַזוי וויא דער שפּיעל פּרעפּעראַנץ־מיזער פאָרדערט א לאַנגע־איבונג אונד א גוטע געדולדיגע איבע־לעגונג, האט זיא אָנגעפאנגען צו פער־שפּיעלען איינס נאך אנאנדער. איהר פערלוסט, וויא דיא רעגעל איז, האבען דיא מיטשפּיעלער פערשריעבען אין ציפערן.

גראף טורבין האט אָבער געצייגט, אַז ער איז גוט געניט אין פּרעפּעראַנץ־מיזער וויא אויך אין אויסרעכענען דיא פּערדיענסטען, אונד עס האט אויסגעזעהען, אַז ער וויל ניט פערשטעהען דיא בליקען מיט דיא וואונקען פון סוב־לייטנאַנט פּאָלאָצאָוו, ער זאָל ניט אַזוי וויים טרייבען דיא ווירטהין פון הויז צו פער־לוסט.

„הער אויף!“ האט דאן פּאָלאָצאָוו געמורמעלט איהם ציהענדיג בייא איין ארבעל. „לאָז דיינעס זאָל איבערגעהען. דיא ארמע פרוי ערגערט זיך צום טויט.“

טורבין האט ניט געענטפערט.

ליזאנקא האט דערווייל אריין געבראכט מארמעלאד, דרייערלייא מינים איינ־געמאכץ אונד געזייערטע עפּעל. ראן האט זיא זיך אוועק געשטעלט נעבען איהר מוטער אונד צוגעזעהן דעם שפּיעל. זיא האט אָבער אונטערדעסען געוואָרפען שנעלע בליקען צו דיא אָפיצירען, איבערהויפּט צום גראף, וועלכער האט מיט זיינע ווייסע פינגער אונד שעהנע נענעל, אזוי קונסטפאָל אויסגעטהיילט דיא קארטען. ליזאנקא האט זיך אָבער אויך געמערקט, אז דער גראף האט שוין נעמוזט האבען גרויסע ער־פאהרונג אין קארטען, אום צו קענען אזוי גלייכגילטיג זיטצען אונד אזוי געשיקט אומגעהן מיט זייא.

אָבער אננא פעאדאראָוונא האט זיך ניט לאנג געקענט בעהערשען. זיא איז אויפגערעגט געוואָרען, אונד וועלענדיג צוריק געווינען וואס זיא האט שוין פער־לוירען, האט זיא געוועט אויף גרעסערע סומען. אָבער זיא האט אויף דיעזער ארט דרייא מאל נאך אנאנד פערלוירען. ווען איהר ברודער האט איהר געזאגט זיא זאָל פערצייכנען איהר פערלוסט, איז זיא געווען אויסער זיך פאר צאָרן.

„אָה, מוטער," האט ליזאנקא געזאגט פראָבירענדיג צו בערוהיגען איהר אויפרעגונג. „דאס מאכט ניט אויס; ווארט נאָר ווארט, דוא וועסט באלד אלעס צוריק געווינען. דיא שיקזאלס־ראד מוז זיך אומדרעהן."

ליזאנקא'ס שטימע האט געבראכט אננא פעאדאראוונא צום שכל. זיא האט געוואָרפען א נערוועזען בליק אויף איהר טאָכטער אונד געזאגט:

„אך, ליזאנקא! דוא מוזט מיר ארויס העלפען. זעה, איך האלט אין איין פערלירען."

„אָבער מוטער," האט ליזאנקא געענטפערט בליקענדיג דערווייל אויף דיא ציפערן צו זעהן וואס איהר מוטער האט פערלוירען, „איך האב מורא, אז איך קען דיר גאר ניט העלפען. איך פערשטעה גאר ניט דעם גאנצען שפּיעל. יעדענפאלס גלויב איך אָבער, אז דאָ מוז מען ניט זיין איבעראשט. רוהע אונד איבערלעגונג שפּיעלט דערבייא א גרויסע ראָלע."

„אָבער וואס זאָל איך טהון?" האט אננא פעאדאראוונא געפרעגט פער־צווייפעלט.

ליזאנקא האט זיך אומגעקוקט אונד בעמערקט דאס אונרוהיגע געזיכט פון סוב־לייטנאנט פאלאצאוו. אום זיך ניט לעכערליך צו מאכען מיט איהר מוטער צוזאמען, האט זיא געזאגט לאכענדיג:

„שפּיעל אויפמערקזאם, זאָנסט וועסטו פערשפּיעלען דאס גאנצע געלד אונד דוא וועסט ניט האבען צו קויפען א נייעס קלייד פאר פּימאָטשקא'ן."

„יא, יא,“ האט דער סוב־לייטנאנט בעמערקט בליקענדיג צו ליזאנקא׳ן מיט דעם וואונש ער זאל מיט איהר קענען מעהר רעדען. „אין דיעזען שפּיעל קען מען זעהר לייכט פערלירען אפילו צעהן רובעל.“

„אבער מיר שפּיעלען דאך אויף באנק רובעלס?“ האט אננא פעאָדאָראָוונא געפרעגט בליקענדיג ארום טיש מיט איין ערשראָקענער מיענע. א באנק רובעל האט דאמאלס פיעל וועניגער ווערטה געהאט וויא א רעגיערונגס רובעל.

„איך ווייס ווירקליך נים אויף וואס מיר שפּיעלען,“ האט טורבין געענטפערט. „וויפיעל איז דען יעטצט א באנק רובעל?“

„ניין ניין, מען שפּיעלט נים אויף קיין באנק רובעלס יעטצט,“ האט זאבאלטשעווסקי בעמערקט, וועלכען עס האט אויסגעזעהן צו שפּיעלען דאס גליק.

אננא פעאָדאָראָוונא האט אָנגעהויבען אביסעל צו פערשטעהן, אז זיא מאכט זיך לעבערליך. זיא האט דאן געהייסען ברענגען שאמפּאניער, אונד אום זיך צו מאכען מעהר מוטה, האט זיא אריין געגאָסען אין זיך עטליכע גלעזער פון דיעזער משקה אונד האט זיך אָבגעלאָזען צום שיקזאל פון שפּיעל.

א פלעכטעל האאר איז ארויס געקראָכען פון אונטער איהר הויב, אָבער זיא האט זיך נים בעקימערט דארום אום עס וויעדער צו ברענגען אין אָרדנונג. אין זיך האט זיא געשפּירט, גלייך וויא זיא וואָלט פערלוירען מיליאָנען אונד איז פאָלקאָמען רואינירט געוואָרען.

פאָלאָצאָוו האט געריסען טורבינען ביים ארבעל נאך מעהר וויא פריהער; ער האט איהם אויך געטרעטען אויף׳ן פוס אונד אונטערגעמורמעלט. אָבער דער גראף האט אויסגעזעהען זיך נים צו בעקימערן. ער האט פאָרטגעזעטצט מיט זיין פערשרייבען פּינקטליך אלעס וואס דיא געערגערטע פרוי האט פערלוירען.

אננא פעאָדאָראָוונא האט אויסגעזעהען וויא אין א פיעבער, אונד פאָלאָצאָוו האט אונטערבראָכען דעם שפּיעל, ערקלערענדיג, אז עס איז גענוג. אננא פעאָדאָראָוונא האט דאן געפרעגט וויפיעל זיא האט פערלוירען. דיא אונטערשטע שורה האט געלויטעט 920 פּונקטען.

„דאס בעטרעפט אלזא,“ האט זיא געזאגט ציטערענד, „9 רובעל מיט 20 קאָפּיקעס — באנק רובעלס, נים וואהר?“

„ניין, שוועסטער,“ האט זאבאלטשעווסקי געזאגט, „דוא האסט א טעות. מיר האבען געשפּיעלט אויף א גרעסערע סומע. דוא האסט פערלוירען 32 מיט א האלבען רובעל.“

אננא פעאָדאָראָװנא האט אויסגעזעהען צו װעלען אויסשרייען אדער חלש'ן. זאבאלטשעװסקי איז צו איהר צוגעגאנגען אונד איהר איינגעראמט אין אויער:

„מאך דיך ניט צום נאַר, נעהם אונד בעצאָהל דאס געלד."

דער גראף האט זיך אונטערדעסען אויפגעהויבען פון דעם טיש אונד איז צוגענאנגען צום פענסטער װאו ער האט זיך איװעק געזעטצט גאנץ אונבעקימערט איבער דעם װאס עס איז געשעהען. ליזאנקא האט זיך דערװייל בעשעפטיגט אין ארויף ברענגען אויף'ן טיש קאָטעס פלייש מיט געזייערטע שװעמלעך. טורבין האט זיך אומגעקוקט צו ליזאנקא'ן, אונד אנשטאט דעם װאס פאָלאָצאָװ האט געזוכט מיטלען װיא אָנצופאנגען מיט איהר א געשפּרעך, האט ער אָהן צערעמאניע, מיט איהר גלייך אָנגעהויבען צו רעדען. אנפאנגס האט ער געמאכט א בעמערקונג איבער דעם װעטער, אונד דאן איז שוין קיין שטערונג געװען נאך צו רעדען.

אין דערזעלבער צייט האט זיך פּאָלאָצאָװ געפונען אין זעהר איין אונגעגעהמער לאגע. אננא פעאָדאָראָװנא איז געװען װיטהענד אונגעשטערט, נאכדעם װיא דעראף איז שוין ניט געװען ביים טיש אונד ליזאנקא האט זיא ניט ערמונטערט צו ערטראגען איהר פערלוסט מיט געדולד.

„עס טהוט מיר זעהר לייד," האט פּאָלאָצאָװ געזאגט פערװיררט. „איך בין זיכער, אז מיר זיינען געװען דיא אורזאכע פון אייער ערגערניס, אונד דאס שמערצט מיך זעהר."

„איך בין זיכער. אז איהר האט אליין אין גאנצען אויסגעטראכט דעם שפּיעל! איך האב קיינמאל פון איהם ניט געהערט!" האט אננא פעאָדאָראָװנא אויסגעשריען זעהר אונהעפליך. „װיפיעל האב איך פערלוירען אין באנק רובעלס? זאגט עס מיר, איך מעג װיסען!"

„צװייא אונד דרייסיג מיט א האלבע," האט זאבאלטשעװסקי געענטפערט מיט א שמייכעל, הנאה האבענדיג פון זיין אייגענעם געװינס. „בעצאָהל דאס געלד שװעסטער'ל, בעצא ל."

„יא, איך װעל בעצאָהלען, אָבער דוא מעגסט זיכער זיין, אז דאס איז דאס לעטצטע מאל װאס דוא קריגסט ארויס פון מיר געלד אויף אזא אופן."

אננא פעאָדאָראָװנא איז דאן אריין אין איהר שלאָף־צימער. װען זיא איז ארויס געקומען, האט זיא נאר מיטגעבראכט 9 רובעל. אבער זאבאלטשעװסקי האט איהר ערקלערט שטילערהייט, אז זיא דארף „קיין חזיר ניט זיין," ניט מאכען חוזק פון דיא „הויבע געסט," אונד בעצאהלען דיא גאנצע סומע. זיא איז צוריק געגאנגען

שטילשווייגענד, מיט דער מיענע וויא איינער נעהט צו דער תליה, אונד ארויס גע־בראכט דיא גאנצע סומע.

פאלאצאוו האט מורא געהאט, אז אננא פעאדאראוונא וועט איהם בעליידיגען, ווען ער וועט וואגען עפעס צו רעדען. ער האט בעסער געשוויגען. אויף דיעזער ארט האט ער זיך רוהיג צוריק געצויגען צום פענסטער, וואו טורבין אונד ליזאנקא זיינען געזעסען.

צווייא ליכט זיינען געשטעלט געוואר־ען אויף'ן עסס־טיש אונד זייערע פלאמען זיינען געפאכט געווארען פון דעם ווארעמען מאי־ווינטעל וואס האט אריין געבלאזען דורך'ן פענסטער. דער גארטען האט געשוואומען אין א מילדעס לבנה־ליכט פער־טרונקען מיט זילבערנע שטראהלען. דיא לבנה האט אויסגעזעהען אין גאנצען ווייס אונד נעבען איהר האבען זיך געשיפט לייכטע אונד דיקע וואלקענדלעך, וועלכע האבען וויא צויבערהאפט געשוועבט אין טיעפען בלויען הימעל. פון וויטען האט זיך געהערט דער קאנצערט פון דיא דזשאבעס אין טייכעל, אונטערבראכען צייטענווייז פון דיא רויב־פויגלען געשרייען אויף דיא בוימער. צווישען דיא צווייגען אין גארטען האבען יעדעס מאל פארביינעפלאטערט פלעדער־מייז אונד צערשלאגען דעם פארפום־גערוך פון דיא בלעטער.

„וואס פאר א הערליכער אבענד!“ האט דער גראף אויסגעשריען ענטציקט צו ליזאנקא'ן.

דאן האט ער זיך אנגעשפארט מיט זיין עלענבויגען אויף'ן פענסטער אונד ארויס געשטעקט מיעפער דעם קאפ אום עס זאל אויף איהם מעהר בלאזען דער אנגענעהמער ווינט.

„איך גלויב,“ האט ער ווייטער געזאגט צו דער מעדכען, „אז איהר שפאצירט ארום גענוג?“

„יא“ האט ליזאנקא געענטפערט,“ שוין ניט מעהר שפירענדיג זיך נערוועז אין זיין געזעלשאפט. „איך געה אויס יעדען פריהמארגען אום 7 אוהר אום אלעס פארצובריימען פאר'ן הויז. איך נעהם אימער מיט פימאטשקא'ן, מיין מוטער'ס אויפגעצויגענע טאכטער.“

„דאס דארף לעבען איז זעהר אנגענעהם,“ האט טורבין בעמערקט זיך בעסער בעפעסטיגענד זיינע ברילען אויף דער נאז, אונד בליקענדיג אבוועקסקענד אין גארטען אונד אויף ליזאנקא'ן. „געהט איהר אמאל שפאצירען אבענד, ביים דעם מילדען ליכט פון דער לבנה?“

„יעטצט ניט מעהר; פריהער פלעג איך עס טהון מיט מיין אָנקעל, ווען מיר האבען אָפט שפּאצירט ביים לבנה־ליכט. ער האט געליטען פון א מין קראנקהייט וואס מען קען ניט שלאָפען; מען רופט עס אינסאָמניא. ווען דיא לבנה האט גע־שיינט, האט ער בשום אופן ניט געקענט צו מאכען זיינע אויגען. דערצו איז דאס פענסטער פון זיין צימער זעהר ניעדריג, אונד ווען דיא לבנה שיינט, איז דאס גאַנצע ליכט אין דיעזען צימער.“

„דאַן איז דיעזעס צימער ניט אייערעס?“ האט דער גראף געפרעגט.

„ניין; עס איז נאָר מיינעס הייטע אבענד: דער אָנקעל שלאָפט אימער דאָ. הייטע אבענד שלאָפט איהר אין מיין צימער.“

„ווירקליך? דאַן וועל איך מיר קיינמאל ניט קענען פערצייהען וואס איך האב אייך אזוי געשטערט.“ בייא דיעזע ווערטער האט דער גראף געלאָזט ארונטער פאלען זיינע ברילען אום וויא צו צייגען אז ער מיינט ערנסט וואס ער זאגט. „ווען איך וואָלט געוואוסט — “

„אין געגענטהייל, מיך פרייט גראדע דיא אבוועקסלונג. מיין אָנקעל׳ס צימער איז זעהר איין אנגענעהמעס אונד דאס פענסטער איז אזוי ניעדריג. איך וועל הייטע אבענד דאָ זיטצען איידער איך וועל געהען צו בעט. אונד, וויא מיר שיינט, וועל איך מיך נאך אביסעל דורכשפּאצירען אין גארטען.“

„וואס פאר איין אנגענעהמעס מעדכען!“ האט זיך דער גראף געטראכט צוריק ארויף לעגענדיג זיינע ברילען. אלס ער האט זיך עפּעס אָבגעווענדעט פון פענסטער, האט ער בעריהרט מיט זיין קניע איהר פוס. „וויא קלוג זיא איז! זיא לאָזט מיר וויסען, אז איך קען מיך נאך זעהן מיט איהר הייטע אבענד, ענטוועדער דאָ, בייא דיעזען פענסטער, אָדער אין גארטען.“

ליזאנקא האט אונטערדעסען פערלוירען דעם גרעסטען טהייל פון איהר צויבער אין גראף׳ס אויגען, ווייל, קוים וויא ער האט גערעכענט, איז זיא ניט מעהר אזוי ריין געוועזען וויא ער האט זיך פאָרגעשטעלט, נאכדעם זיא האט איהם געגעבען אנצוהערען וויא אזוי זייא קענען זיך בעגעגענען.

„וויא שעהן עס איז,“ האט ער ווייטער געזאגט ארום קוקענדיג, „צו פער־ברענגען איין אבענד אין אזא גארטען מיט א פערזאָן וואס מען ליעבט.“

דיא לעטצטע ווערטער האבען ליזאנקא׳ן איבערראשט אונד בעאונרוהיגט. איהר אונרוהע האט נאך מעהר געוואקסען, ווען טורבין האט וויא אבזיכטליך נאך אמאל בעריהרט איהר פוס. נאך איידער אָבער זיא האט איבערגעדענקט וואס זיא

דאַרף ענטפערן, האט זיא אָנגעפאַנגען צו רעדען אום צו פערבאָרגען איהר פערווירונג:

„יא, עס איז זעהר אנגענעהם בייא דער שיין פון דער זילבערנער לבנת."

זיא האט אונטערדעסען זיך געשפירט אין זעהר איין אונאנגענעהמער לאַגע, אונד זיא האט זיך נאַר וואס געוואָלט אויפהויבען צו פערלאָזען דאס צימער, ווען דער סוב־לייטנאַנט איז צוגעקומען. ווינשענדיג צו זעהן וויא פּאַלאַצאָוו ועט זיך בענעהמען, איז זיא געבליעבען זיטצען.

„וואס פאר א שעהנער אבענד!" איז געווען זיין ערשטע בעמערקונג.

„איז דאס וועטער דיא איינציגע אינטערעסאנטע זאך איבער וואס מען קען רעדען?" האט זיך ליזאנקא נעפרעגט אין איהרע געדאנקען.

„איהר וואָהנט אין זעהר א שעהנער געגענד," האט פּאַלאַצאָוו פאָרטגע־זעטצט. „אָבער צו זעהען אימער דיעזעלבע זאַך, דאַרף עס ניט זיין גאַנץ אנגענעהם."

פּאַלאַצאָוו האט געוואוסט, אז זיין לעטצטע בעמערקונג איז ניט זעהר קיין גוטע, נאַר ער האט עס אבזיכטליך געזאגט, כדי ער זאָל דאס מעדכען מעהר פער־גרייפען אין געשפרעך.

„ווארום דענקט איהר אזוי?" האט אויך ליזאנקא באלד געפרעגט. „איין אייבינער מאָנאט מאַי אָדער א קלייד וואס ווערט קיינמאל ניט אלט, קען פיעל־לייכט נמאס ווערען, אָבער א הערליכער גארטען מיט ליעבליכע בלומען — ניעמאלס! איבערהויפּט, צום ביישפּיעל, אזא אבענד וויא הייטע, ווען דיא לבנה ווארפט ארונטער פון זיך אזוי פיעלע שעהנע שטראהלען מיט ליכט וואס צוגיסט זיך אין יעדען ווינקעל. פון דעם פענסטער קענען מיר זעהן דעם טייך, אונד איך וועל היינט אבענד בליקען צום טייך אזוי פיעל וויא מעגליך, אונד דאס וועט מיר מאכען פערגניגען."

„האט איהר דאָ נאַכטיגאַלען?" האט דער גראף געפרעגט שפּירענדיג און־אנגענעהמעס זייט פּאַלאַצאָוו איז צוגעקומען, וועלכער האט איהם, לויט זיין מיינונג, געשטערט אום זיך בעסער איינצופערשטעהען וויא אזוי ער קען זיך אין יענעם אבענד בענעהמען מיט ליזאנקא׳ן.

„אָה יא," האט ליזאנקא געענטפערט, „מיר האבען דאָ נאַכטיגאַלען, אונד זייא קומען כמעט אימער אין גארטען. לעטצטעס יאהר האט אונזערער א דיענער

נעכאפט איינע לעבעדיגע, אונד לעטצטע וואָך האט איין נאַכטינאַל געשפּיעלט אַזוי שעהן, נאָר אונגליקליכערווייזע, האט זיא דער וועכטער פערטריעבען ווען ער איז פאַרבייגעגאַנגען מיט זיינע שווערע שטיוועל. מיט דרייא יאהר צוריק, האב איך אונד מיין אָנקעל געהערט שפּיעלען א נאַכטיגאַל, דרייא שטונדען דורכאַנאַנד."

„וואס פּלוידערט איהר דאָ?" האט זאַכאַלטשעווסקי געפרעגט צוקומענדיג צו דיא יונגע מענשען. „זייט איהר בעסער פערטיג עפּעס צו עסען?"

דיא געזעלשאַפט איז געגאַנגען צו טיש, אונד נאָך דעם שפּייזען, האט דער גראַף געלויבט ביז אונטער'ן הימעל יעדען מאכל. ער האט אָבער אויך געצייגט אַזא אַפּעטיט, אַז זאָגאַר דיא דאָרפּס־לייט האבען זיך דאַרויף געחידוש'ט. נאַכדעם האבעןביידע אָפיצירען גענומען אַבשיעד אונד זיך צוריק געצויגען אין זייער צימער.

דער גראַף האט ביים אַבשיעד געצייגט זיין גאַנצע אַדעל־עטיקעטע. ער האט פריהער געקייכט זאַכאַלטשעווסקי'ן דיא האנד, דאַן אננא פעאָדאָראָוונאַ'ן, אָבער ער האט איהר האַנד ניט געקושט צו איהר גרעסטעם ערשטוינונג, אונד צולעטצט האט ער געקייכט ליזאַנקאַ'ן דיא האנד, בליקענדיג אין איהרע אויגען אונד שמייכלענדיג. זיין בליק האט זיא אָבער אָנגעפּיללט מיט איבעראַשונג אונד פערווירונג. א פרישע רויטע פאַרב האט נאָך רויטער געמאַכט איהר באַקען.

„ער איז א גאַנץ שעהנער מאַן," האט ליזאַנקאַ נאַכהער געטראַכט. „אָבער ער איז עפּעס ניט אַזוי וויא איך האב מיר פאָרגעשטעלט, אַז איין עהרענמאַן דאַרף אויסזעהן."

6.

„טורבין, שעהמסטו דיך ניט?" האט פּאָלאָצאָוו געפרעגט זיין קאָמפּאַניאָן נאַכדעם וויא ביידע האבען זיך צוריק געצויגען אין זייער צימער. „איך האב גע־שפּיעלט אַבזיכטליך אום צו פערשפּיעלען, אונד איך האב דיך געהאַלטען אין איין ציהען ביים אַרבעל אויך דאַסזעלבע צו טהון. אָבער דוא האסט מיך ניט געוואָלט הערען. מענסט זיך שעהמען. דיא אַלטע פרוי איז געביך געוועזען אויסער זיך."

דער גראַף האט זיך צולאַכט.

„וואס פאר א דומע אלטע חיה זיא איז! אונד וויא בעז זיא איז געוואָרען, גלייך וויא זיא האט פערלוירען א פערמעגען. פּאַלאַצאָוו, דאס האט מיך הערצליך אונטערהאלטען.“

טורבין האט ווייטער אזוי געלאכט, דאס זיין דיענער יאהאן, וועלכער איז געשטאנען נעבען איהם, האט אויך געמוזט לאכען.

„אונד איך בין דער זוהן פון איין אלטען בעקאנטען! בייא גאָט, פּאַלאַצאָוו, איך האב א פערדאכט, אז מיין פרעהליכער פאפא האט אמאל צוגעלעבט א פאאר גוטע שטונדען מיט דער אלטער ווען זיא איז געווען יונג. חא! חא! חא! חא!“

„דוא מעגסט לאכען,“ האט דער סוב-לייטנאנט געזאגט, „אָבער דיין בענעהמונג איז ניט געווען אנשטענדיג, אונד מיך האט עס געערגערט אום איהר.“

„דומהייטען! דוא ביסט יונג אונד נאריש. האסטו פיעללייכט געוואָלט איך זאָל פערלירען? ווארום? איך האב אמאל גענוג פערלוירען ביז איך האב אויס־געלערענט דעם שפּיעל. יעטצט זאָלען אנדערע פערלירען צו מיר. דוא מוזט זיך אויסלערנען צו זיין אביסעל פּראקטישער אין לעבען אונד ניט פערבלייבען אימער אזוי דום.“

פּאַלאַצאָוו האט מעהר ניט געענטפערט. ער האט געוואָלט בלייבען אליין מיט ליזאנקא׳ס בילד אין זיינע געדאנקען, וועלבע איז פאר איהם ערשיענען אלס דיא ריינקייט אליין אונד דיא פּאָלקאָמענסטע שעהנהייט. ער האט זיך אויסגעצווינגען אונד זיך געלעגט אויף דעם וויבען אונד שנעע־ווייסען בעט־געוואנט, וואס ליזאנקא׳ס הענד האבען פאר איהם צובערייטעט.

„וואס פאר א דומהייט דיא גאנצע מיליטערישע עהרע אונד שטאָלץ איז!“ האט ער געדענקט אונד ארויס געקוקט דורך׳ן פענסטער וואס איז געווען פער־האנגען מיט דעם שאָל. א שטראָם מילדעס לבנה־ליכט האט אריין געשיינט ווען ער האט אויפגעהויבען דעם שאָל. „עס וואָלט ווירקליך געווען דאס העכסטע גליק ווען א מענש זאָל קענען לעבען אין א רוהיגען אונד צוריקגעצויגענעם ווינקעל, עקזיסטירענדיג אין דער ריינער נאטור, אָהן נארישע שטרעבונגען, אונד האבען נעבען זיך א קלוגע אונד גוטע פרוי. דאס איז וואהרעס אונד דויערהאפטעס גליק!“

ער האט אונטערדעסען גאר ניט מיטגעטהיילט פון זיינע געדאנקען צו זיין קאַמפּאַניאָן אונד ער האט אויך ניט דערמאָהנט פאר איהם ליזאנקא׳ס נאמען.

ער איז אָבער אויך זיכער געווען, אז טורבין'ס געדאנקען זיינען אויך געווען פול איבער ליזאנקא'ן.

„ווארום ציהסטו דיך ניט אויס אונד געהסט ניט שלאָפען?" האט דער סוב-לייטנאנט פלוצלינג געפרעגט טורבינען, וועלכער האט נאך ארום שפאצירט איבער דעם צימער.

„עפעס ווילט זיך מיר ניט שלאָפען. קענסט אויסלעשען דאס ליכט. איך וועל פיעללייכט באלד געהן צו בעט."

דאן האט טורבין נאך אמאל אָנגעפאנגען צו שפאצירען איבער דעם צימער.

„איך פיהל עפעס אויך ניט וויא שלאָפען," האט פאָלאָצאָוו געזאגט וועהרענדיג אונרוהיג אונד ניט וויסענדיג דיא אורזאכע ווארום. „איך פערשטעה," האט ער דאן צו זיך געמורמעלט, „איך פערשטעה גאנץ גוט, וואס פאר א געדאנקען עס געהן יעטצט ארום אין דיין פאמאדע־קאָפּ, מיין ליעבער גראף. איך האב עס גאנץ גוט בעמערקט, אז זיא איז דיר געפעלען געוואָרען, אָבער דערזעלבער פאמאדע־קאָפּ קען ניט בעגרייפען דיא ריינקייט אונד הייליגקייט פון איהר זעעלע. דוא בעדארפסט א מינא אונד א פאאר פאָלקאָווניק עפּאָלעטען. צו קיין אנדערע זאך שטרעבסטו ניט. איך וועל איהם אבער אונטערדעסען פרעגען, וואס פאר איין איינדרוק זיא האט איבער איהם געמאכט."

פאָלאָצאָוו האט זיך אומגעווענדעט צום גראף, אָבער גראדע אין יענעם מאָמענט איז איהם אריין געפאלען א נייער געדאנק. ער האט פערשטאַנען, אז טורבין קען ניט עהרליך דענקען איבער אזא מעדכען, אונד ער האט מורא געהאט צו הערען פון זיין מויל א בעליידיגונגס־וואָרט פון איהם איבער איהר, אונד דאן...

„וואוהין געהסטו?" האט פאָלאָצאָוו פלוצלינג געפרעגט זעהענדיג דעם גראף נעהמען זיין ציגארעטען פושקע אונד זיך דערנעהנטערן צו דער טהיר.

„איך וויל נאָר ארויס געהן זעהען אויב אלעס איז ריכטיג אין שטאל," האט טורבין שנעל געענטפערט, אונד פאָלאָצאָוו האט גלייך בעמערקט דעם ליגען.

„דאס איז א מערקווירדיגער איינפאל מיך צו נארען," האט דער סוב-לייטנאנט געטראכט. ער האט אָבער אונטערדעסען אויסגעלאָשען דאס ליכט, איינגעגראָבען זיין קאָפּ אין קישען אונד געזוכט צו אונטערדריקען זיין נארישע אייפערזוכט, וועלכע איז אין איהם אזוי אונערווארטעט ענטשטאנדען.

אין דערזעלבער צייט האט אננא פעאָדאָראָוונא, וויא איהר שטנער איז געוועזן, געזאגט איהר גנבעט פאר'ן שלאָפען, צערטליך געקושט איהר ברודער, טאָכטער אונד ערצוויגענע-טאָכטער, אונד איז אריין אין איהר צימער.

דיא ארמע אלטע האט שוין לאנג ניט געשפירט אזוי פיעל אויפרעגונג וויא אין יענעם אבענד. זיא האט זיך געשפירט אונגעהייער געערגערט. דאס בילד פון דעם אלטען גראף איז פאר איהר ערשינען, אונד דאן האט זיא געזעהן פאר זיך דאס בילד פון דעם יונגען גראף, וועלכער האט זיא, לויט איהר פאָלקאָמענער איבערצייגונג, איינפאך בערויבט אין שפיעל. זיא האט זיך דערוויל אָנגעפאנגען אויסצוציהען, אויסגעטרונקען איהר האלבעס גלאז קוואס וואס איז פאָרבערייטעט געוואָרען וויא אימער, אונד איז אריין געקראָכען אין בעט. איהר ליעבלינגס-קאַטץ איז לאנגזאם אריין אין צימער, אונד אננא פעאָדאָראָוונא האט אָנגעפאנגען צו גלעטען דיא קאטץ אונד זיך שפיעלען מיט איהר, ווייל זיא האט ניט געקענט שלאָפען.

„איז דאס ניט דיא קאטץ וואס לאָזט מיך ניט שלאָפען?“ האט זיא זיך פלוצלינג געפרעגט אונד באלד ארונטער געוואָרפען דיא אונשולדיגע חיה פון בעט, וועלכע איז געבליעבען שטעהן אייניגע אויגענבליקען וויא ערשטוינט פון אזא בעהאנדלונג אונד איז דאן ארויף געשפרונגען אויף'ן אויוון.

אננא פעאָדאָראָוונא'ס דיענסט, וועלכע האט בעדארפט שלאָפען אויף'ן פוס-באָדען, איז אריין אין צימער מיט איהר מאטראץ, אָנגעצונדען א נאכט-לעמפעל אונד אויסגעלאָשען דאס ליכט. אננא פעאָדאָראָוונא האט געהערט וויא דיא דיענסט האט אָנגעפאנגען צו שנאָרכען באלד וויא זיא האט זיך געלעגט, אָבער זיא אליין האט ניט געקענט שלאָפען דורך איהר אויפרעגונג. זאָ שנעל וויא זיא האט פערמאכט דיא אויגען, איז פאר איהר ערשינען דאס בילד פון דעם יונגען הוזאר, וואס האט צוגענומען בייא איהר אזוי פיעלע רובעלס, אונד ווען זיא האט וויעדער געעפענט דיא אויגען, האט דיא שוואכע שיין פון דעם נאכט-לעמפעל אויסגעזעהען צו פערוואנדלען אלעס אין הויז אין אונבעקאנטע צויבערהאפטע זאכען.

דיא ווארעמקייט פון איהר פעדער-בעט האט זיא געמאטערט, אונד דער טיק-טאק פון דעם זייגער האט זיך פערמישט מיט דעם שנאָרכען פון דער דיענסט אונד נאך מעהר אויפגערעגט איהרע נערווען. דאן האבען איהרע געדאנקען געווענדעט צו איהר טאָכטער, צום פערשטאָרבענעם גראף אונד צו זיין זוהן. דאס בילד וויא זיא האט אמאל געטאנצט מיט דעם פערשטאָרבענעם גראף, איז

ערשיענען לעבהאפט פאר איהרע אויגען, אונד עס האט אויסגעזעהן, אז זיא שפירט נאך דיא ברענענדע ליפען, וועלכע האבען זיך דאמאלס איינגעגראבען אזוי טיעף אין איהר ווייכעם לייב. פלוצלינג האט זיך איהר געדאכט, אז זיא זעהט איהר טאכטער אין דעם יונגען גראף׳ס אומארמונג.

אסטיושקא האט נאך שטארקער געשנארכט.

„ניין, דיא וועלט איז גאנץ אנדערש געווארען" האט זיא זיך געטראכט. „עס זיינען שוין נאר ניטא אזעלכע מענשען וויא עס זיינען אמאל געוועזן! יענער גראף איז פערטיג געוועזן זיך צו שטעלען אויף׳ן קאפ פאר מיר אונד שפרינגען אפילו אין פייער, ווען איך וואלט איהם נאר געהייסען, אונד איך האב עס אויך פערדיענט! אבער דיעזער, מעג איך זיכער זאגען, אז ער שלאפט יעטצט וויא א געהרג׳עטער, גליקליך מיט דער אידעע וואס ער האט מיך בעראבעוועט אונד איהם חלום׳ט זיך אפילו נים פון קיין ליעבע. אה, איך געדענק גאנץ גוט יענעם אבענד, בייא מיר אין צימער, ווען זיין פאטער איז געפאלען פאר מיר אויף דיא קניען אונד אויסגע־שריען: „וואס ווילסטו זאל איך טהון? יא, איך בענעה זעלבסטמארד דא אויף׳ן פלאטץ, ווען דאס מאכט דיר פערגניגען!" ער וואלט עס אויך פאזיטיוו געטהאן, ווען איך וואלט עס פערלאנגט, אונד טאקי דערפאר האב איך איהם גאר ניט גע־קענט ענטזאגען."

פלוצלינג אבער האבען זיך געהערט דומפפע שריט אין קארידאר, דאן האט זיך געעפענט דיא טהיר, אונד ליזאנקא בלאס אונד ציטערענד, אנגעצויגען אין א שאל, איז אריין געלאפען שנעל אין צימער אונד געפאלען אויף איהר מוטער׳ס בעט וויינענדיג.

מיר מוזען צוריק קעהרען צו איין אנדערע סצענע: נאכדעם וויא ליזאנקא האט געוואונשען איהר מוטער „גוטע נאכט," איז זיא אריין אין איהר אנקעל׳ס צימער וואו זיא האט בעדארפט שלאפען. דארט האט זיא זיך אנגעצויגען א ווייסען שלאף־מאנטעל אונד איינגעוויקעלט איהרע לאנגע האאר אין א גרויסער ווייסער פאטשיילע. דאן האט זיא אויסגעלאשען דיא ליכט, געעפענט דאס פענסטער, זיך אוועק געזעטצט אונד געקוקט טרוימענדיג צום טייכעל וואו דיא לבנה האט הערליך אריין געשיינט. דאן האט זיא אנגעפאנגען וויא צו רעווידירען איהר גאנצעס לעבען אונד בעטראכט אלעס אין א גאנץ אנדערער פארמע וויא ביז דאמאלס. זיא האט פאר זיך געזעהן ערשיינען איהר אלטע קאפריזנע מוטער; איהר אלטען ליעבען אנקעל; דיא דיענער, דיא מוזשיקעס, וועלכע האבען זיא פערגעטערט; דיא קיה אונד קעלבער; נאטור׳ס גאנצע שעהנהייט וויא זיא איז שוין אזוי פיעלע מאל

אבגעשטאָרבען אין ווינטער אונד דאן ווידער לעבעדיג געוואָרען אין פריהלינג; איהר ליעבענדעס אָבער אונבעפריעדיגטעס הערץ, אונד איהר גאַנצע זעעלע האט זיך אָנגעפיללט מיט א רוהיגער אונד הייליגער שטילקייט, אָבער מיט א גרויסער אונצופריעדענהייט! זיא איז געווען אונצופריעדען. ווארום? האט זיא אליין ניט געוואוסט, אָבער זיא האט עס דעננאך געפיהלט. עס האט איהר אויסגעזעהען, גלייך וויא יעמאנד וואָלט איהר איינגעראַמט אין אויער דיעזע ווערטער:

„דוא ביסט א נאַריש געגזעלע! איבער 22 יאָהר האסטו געלעבט אונד זיך צופריעדען געשטעלט מיט קינדערשע שפּיעלערייען; דוא ביסט געווען ניטצליך פיר אנדערע — איז עס שוין ניט דיא העכסטע צייט צו לעבען פיר זיך אליין? ווייסטו וואס עס הייסט ווירקליכעס גליק? האסטו עפּעס א בעגריף פון וואהרעס לעבען?"

זיא האט זיך אָלץ וויטער פערטיעפט אין דיעזע געדאַנקען אונד האט גע־בליקט אין שטילען גארטען, אויסזעהענדיג אין לבנה־ליכט, וויא א שעהנע געטטין דער נאַכט.

פון וואַנען זיינען געקומען דיעזע געדאַנקען? ווער האט זייא אין איהר ערוועקט?

„אָה ניין, געוויס ניט!" האט זיא געמורמעלט צו זיך אליין. „עס איז ניט דיא פּלעטצליכע ליעבע צום גראף; איך ליעב איהם גאר ניט!"

אין גענענטהייל, ליזאנקא איז געווען איבערצייגט, אז יעדע פון זיינע בענעה־מונגען, האט אין איהר אַרויס גערופען, ווען ניט האַס, וועניגסטענס א גרויסע גלייכגילטיגקייט. עס איז אמת, דער יונגער סוב־לייטנאַנט, האט אויף איהר מעהר איינדרוק געמאכט. אָבער דער סוב־לייטנאַנט איז אַזוי איינפאַך, ארעם, שטילל, אונד, טראָטץ דיעזע לעטצטע געדאַנקען, האט ליזאנקא באַלד פערגעסען אין דעם סוב־לייטנאַנט אונד דעם גראף'ס געזיכט איז פאר איהר ווידער ערשיענע.

„ניין! ניין!" האט זיא געדענקט, „ניט דאס איז עס!"

איהר פאַנטאַזיע האט דאן נאך העכער געשטיעגען דורך דער שעהנער אונד הערליכער נאַכט. אלעס האט בייא איהר אויסגעזעהן וויא בעצויבערט מיט גליק אונד פריעדען אין נאַטור'ס שטילער אונד הייליגער אומארמונג. זיא האט זיך געוואונשען, אז יעדער אידעאַל, ריין אונד אונבעפלעקט, זאָל פערווירקליכט ווערען אונד פערבלייבען פעסט אונד אונבעזיעגבאר געגען דעם שיקזאל אונד איבערהויפּט געגענען ד"א זינדיגע געדאַנקען.

יא, ליזאנקא איז געווען דיא אונשולד אליין; זיא האט געלעבט מיט דער נאַטור אונד איהר אייגענע נאַטור איז געלעגען שטילל, געשלאָפען, אָדער געווען וויא אין א היהנער־פלעט. אָבער דיא נאַטור האט פריהער אָדער שפּעטער געמוזט ערוואכען, אונד זיא האט ערוואכט. זיא האט געשפּירט עפּעס בייא איהר הערץ, אין איהר קאָפּ, אין גאנצען קערפּער, אונד אַלעס וואס זיא האט געוואוסט איז, אז דאס איז „אונגעוועהנליך,‟ אָבער דיא ריכטיגע אורזאכע האט זיא דאָך ניט בעגריפען.

„קען עסווירקליך זיין,‟ האט זיא ווייטער צו זיך אליין געזאגט אונד געשפּירט יעדעס וואָרט, „אז איך האב פערלוירען דעם בעסטען טהייל פון מיין יוגענד? איז עס מעגליך, אז א היבשע צייט פון גליק איז פערשוואונדען אונד איך וועל דאס מעהר ניט צוריק קריעגען? איז דאס וואהר?‟

אזוי דענקענדיג, האט זיא אויפגעהויבען איהרע אויגען צום הימעל אונד בעמערקט וויא ווייסע רויכיגע וואָלקענדלעך האבען בעדעקט דעם ריינעם הימעל, אונד פון צווישען זייא האבען ארויס געגלאנצט וואונדערבארע שעהנע שטערען.

„ווען דאס קליינע שטיקעלע וואָלקען,‟ האט זיא געזאגט, „וועלכעס לויפט ־אַרט אזוי שנעל, וועט פּאסירען איבער דער לבנה, דאן וועל איך וויסען, אז דאס ־ין וואהר וואס איך דענק.‟

א לאנגעס שטיק וואָלקען האט דערווייל אָנגעיאגט אויף׳ן הימעל, אונד האט אויסגע־זעהען וויא צו פערפאָלגען דעם קליינעם וואָלקען וואס ליזאנקא האט בע־זלאָסען, אז עס מוז בעשטימען איהרע געדאנקען. אָט, אָט, — זייא האבען זיך ־נגעיאָגט! דער לאנגער וואָלקען האט איינגעשלונגען דעם קליינעם וואָלקען, אונד יידע האבען פּאסירט איבער דער לבנה.

א דונקלער שאטען איז געפאלען אויף דער ערד, בעדעקענדיג דעם גארטען, ־גד א לייכטער ווינטעלע האט צופאַכט דיא בלומען אונד אויסגעזעהן וויא צו ־לעטען מיט א סאַמעטענער האנד ליזאנקא׳ס וואַרעמען שטערען אונד פערפלאַמטע ־אקען. דאן האט זיך פון ווייטען געהערט דיא נאַכטיגאל, וועלכע האט צוגאָסען א שטראָם מעלאָדיען איבער דער הייליגער שטילקייט פון דער נאכט.

„ניין, ניין, עס איז ניט אזוי,‟ האט ליזאנקא געמורמעלט. „איך וויים נים וואס עס איז געווארען פון דעם קליינעם וואָלקענדעל. דאן זינגט אזוי שעהן דיא נאַכטיגאַל היינטיגע נאַכט, אונד עס קען ניט מעגליך זיין, עס זאָל זיין אזוי וויא דיא נארישע געדאנקען וואס דרינגען זיך אין מיין דומען קאָפּ.‟

ראס מערבען איז נאך געזעסען א היבשע צייט שטארק פערטראכט נעבען פענסטער. דער וואָלקען איז גראדע אריבער דער לבנה אונד א פרייער שטראָם ליכט האט ווידער אלעס בעלייכטעט. דיא נאטור האט אויסגעזעהן שעהנער וויא אימער! דאן האט ווידער א לייכטער וואָלקענדעל בעדעקט דיא לבנה, אָבער עס האט וועניג געשטערט איהר ליכט.

ליזאנקא האט דאן זיך צוגעהערט אויפמערקזאם צו דא הערדליכע טענער פון דער נאכטיגאל, אונד אזוי זיטצענדיג, האט זיא אָנגעפאנגען צו שפירען שלעפעריג. זיא האט צוגעמאכט דיא אויגען אונד אָנגעפאנגען צו דרעמלען. זיא האט אָבער גלייך ווידער ערוואכט פון דיא טענער פון דער נאכטיגאל, וועלכע האט אויסגעזעהען נעהנטער וויא פריהער, אונד איהר שטימע האט דערציטערט דיא שטילע לופט.

דאס ווידער־קול פון דער נאכטיגאל האט אָבגעקלונגען גאנץ וויים; דיא דזשאבעס האבען אויפגעהערט צו קרעקען, אונד ליזאנקא האט זיך געשפירט איבערפיללט מיט אזוי פיעל גליק, דאס זיא האט אָנגעפאנגען צו דענקען, אז איהרע פערלוירענע יונגע יאָהרען קעהרען אלע צוריק אין יענעם אויגענבליק. זיא האט געעפענט איהר מויל איינצואטהמען דעם פארפום פון דיא בלומען אונד איהר הערץ האט וויא געטאנצט פאר אונגעהייערער פרייד.

טרערען פון ריינער אונד אונבעפלעקטער צערטליכער ליעבע אונד גליק, האבען זיך געשטעלט אין איהרע אויגען. זיא האט אויסגעשטרעקט איהר האנד איבער דעם אָפענעם פענסטער, אָנגעלעהנט איהר קאָפּ אונד געפיהלט דיא טרערען ארונטער פאלענדיג. זיא האט געשפירט א בייגקענעש אין איהר הערץ נאך עפּעס אונפערשטענדליכעס אונד געהיימניספאָלעס, אונד זיא האט אָנגעפאנגען צו מורמלען א געבעט. דיא נאכטיגאל איז שטיל געוואָרען אונד זיא איז איינגע־שלאָפען.

דיא בעריהרונג פון א פרעמדער האנד אויף איהר איינגנע, האט אנפאנגס אריין געשיקט וויא איין עלעקטרישען פונק פון א פערגניגעטעס געפיהל אין איהר גאנצען קערפער, אונד זיא האט ערוואכט. דיא פרעמדע האנד האט אבער פעסטער צוזאמענגעדריקט איהרע, אונד זיא האט פלוצלינג ערוואכט צו אנדערע געפיהלע. זיא האט ארויס געלאָזען א געשרייא, אויפגעשפרונגען פון איהר שטוהל, אונד דאן, זיך רייבען דיא אויגען צו וויסען, אז דאס איז ניט קיין טרוים, האט זיא ער־בליקט פאר זיך דעם גראף שטעהענדיג פון יענער זייט פענסטער. אָהנע פיעל

צו קלערען, אין זיא שנעל ארויס געלאָפען פון דעם צימער, הערענדיג אונטערדעסען טורבין׳ס ווערטער:

„וואס איז דאס? וואס ענטלויפט איהר?“

7.

יא, עס איז ניט געווען קיין טרוים; עס איז געווען דער גראף. אָבער דער הוסט פון דעם וועכטער נעבען פארקען אונד דער געשרייא פון ליזאנקא׳ן, האט אין איהם ארויס גערופען איבערראשונג אונד שרעק. ער האט זיך שנעל צוריק גע־צויגען אונד איז פערשוואונדען געוואָרען אין גארטען.

„וואס פאר א דומקאָפּ איך בין!“ האט ער צו זיך אליין געזאגט. „איך האב זיא דערשראָקען. איך האב ניט בעדארפט אזוי פּלוצלינג אונד אונגעריכט ערשיינען. איך האב זיא געמוזט לאנגזאם אויפוועקען מיט צערטליכע ווערטער. איך בין איין אבשייליכער אידיאָט!“

ער איז געבליעבען שטעהן אונד זיך צוגעהערט. דער וועכטער איז אריין אין גארטען דורך א טהירעל אונד מיטגעשלעפּט מיט זיך זיין שווערען שטעקען איבער דיא געפלאסטערטע שטיינער. דער גראף האט פערשטאנען, אז ער מוז זיך בעד־האלטען אונד ער האט זיך אומגעוועגדעט דורך דעם גרויסען טויער, וועלכער איז געשטאנען אָפען אונד איז געגאנגען שנעל צום טייכעל. זיינע שריט האבען געשטערט מעהרערע היישרעקען, וועלכע האבען אָנגעפאנגען צו שפּרינגען. ניט אכטענדיג דארויף וואס ער ווייס נאס ווערען פון דער טהוי, האט ער זיך אָנגעבויגען אונד אָנגעפאנגען צו קריכען אין העכערן גראָז.

אלעס וואס האט לעטצטענס פּאסירט איז פאר איהם ערשיענען. ער האט זיך פאָרגעשטעלט וויא ער איז ארויס אין גארטען, געזוכט דעם וועג צום פענסטער; וויא אזוי ער האט דערזעהן א ווייסע פיגור, אונד וויא אזוי ער האט זיך איינינגע מאל צוריק געצויגען הערענדיג א גערויש. דאן, ווערענדיג אונגעדולדיג ווייל ער האט געמוזט אזוי לאנג וואַרטען, האט ער זיך פאָרגעשטעלט אין זיינע געדאנקען, אז ליזאנקא האט ניט גוט געהאנדעלט געגען איהם דערמיט וואס זיא איז אליין ניט ארויס געקומען אין גארטען.

ער האט זיך נאטירליך נאר ניט פאָרגעשטעלט אנדערש, אז נאָר דאס מעדכען האט איהם געגעבען אָנצוהערען וויא אזוי אונד אויף וועלכער ארט זיא וועט זיך קענען מיט איהם בעגעגנען — וואס דען האט זיא געקענט מיינען?

איין אנדערע אידעע איז איהם איינגעפאלען.

„נאך אלעמען," האט ער געמורמעלט, „איז זיא דאך מעהר ניט וויא א דארפס־מיידעל אונד וויים ניט וויא צו האלטען א בעשטעלונג מיט א קאוואליר. וויא איז אביסעל שעהמעדיג..."

אין דערזעלבער צייט האט ער זיך אליין פארגעווארפען, אז ער איז א פייגלינג דערמיט וואס ער פאסט ניט מעהר מוטה, אום צו זונעהן דירעקט, אונד...

„איך בין נאר א וואוילער יונג מיט'ן מויל," האט ער זיך געטראכט, „נאר ווען עס קומט צו עפעס..."

דאס אלעס אבער, האט פריהער פאסירט, אונד יעטצט האט זיך טורבין גע־פונען צווישען נאסען גראז, דערשראקען וויא א פערברעכער פאר ליזאנקא'ס שטימע, אונד א הוסט פון דעם וועכטער האט איהם נאך אמאל געבראכט צו זיין פער־שטאנד. ער האט זיך לאנגזאם אויפגעהויבען אונד געבליקט צוריק. דער וועכטע איז ארוים פון דעם טהירעל אונד ליזאנקא'ס פענסטער, האט ער געמערקט, איז געוועזען צוגעשלאסען. דאס האט טורבינען שטארק געערגערט.

האט ער געהאט א טעות אין איהרע ווערטער? אונמעגליך! ער האט קיין טעות ניט געהאט; אזא ערפאהרענער דאמען־נאכיאגער וויים שוין צו פיעל — האט ער זיך געטראכט.

ער וואלט אירגענד עטוואס אוועק געגעבען אום ער זאל קענען נאך אמאל אנפאנגען זיך צו דערנעהנטערן צו איהר ביים פענסטער: ער וואלט עס שוין יעטצט געמאכט אנדערש, זיא ניט געדריקט צו שטארק בייא דער האנד, אונד וואלט שוין ניט בעגאנגען אזעלכע דומהייטען.

„וואס פאר א שעהנעס אונד ליעבליכעס מעדכען זיא איז!" האט ער נאכ־געדענקט. „אזוי פריש! אה, זיא איז וואונדערבאר, אונד איך, דומקאפ, האב זיא געלאזען פון מיר זיך ענטרייסען! איך בין געוועזען שוין באלד פערטיג מיט אלעמען — דומקאפ וואס איך בין!"

דיא אידעע פון געהן שלאפען, האט ער אונטערדעסען אויפגעגעבען אונד אנגעפאנגען צו שפאצירען פארווערטס צווישען ביידע רייהען בוימער אויף דער גאס, זיך ניט קימערענדיג וואוהין ער געהט. זיינע א נרעגעלמעסיגע שריט אבער, האבען אנגעצייגט זיין אויפרעגונג אונד נערוואזיטעט.

דיא שעהנע, הערליכע אונד שטילע נאכט, האט אבער זאגאר אויף איהם

געמאכט א בערוהיגענדען איינדרוק, אונד זיין אויפרעגונג האט אָנגעפאנגען ער־זעטצט צו ווערען מיט א שטילען טרויער אונד א בייגקענעש נאך וואהרער אונד ריינער ליעבע.

דער לעהמינער באָדען בעזעטצט דאָ אונד דאָרט וויא מיט בינטעלעך גראָז, איז געוועזען בעלייכטעט מיט דיא שעהנע שטראהלען פון דער לבנה. דיא שטראהלען האבען אָבגעשלאגען אויף מאנכע אלטע בוימער־וואָרצלען בעוואקסען מיט גרינעם מאָך, אונד דאן האט זיך געהערט א קליינער גערויש צווישען דיא בלעטער, גע־שטערט פון א לייכטען ווינטעל.

אלע ליכטער פון דיא הייזער זיינען געוועזען אויסגעלאָשען אונד קיין שאָרך האט זיך געהערט; דיא נאכטיגאל האט בלויז פון וויטענס צייטענווייז אונטער־בראָכען דיא הייליגע שטילקייט מיט איהרע מעלאָדיען.

„אך גאָט!“ האט טורבין אויסגעשריען איינאטהעמענדיג דעם פרישען גערוך פון דער גרינער נאטור. „וואס פאר א העררליכע נאכט דאס איז! וואס פאר א ליעבליכע סצענע דאס שטעלט פאָר! עפעס שפיר איך אנדערע געפיהלע אין מיר מיט וועלכע איך בין גאר ניט בעקאנט געוועזען. מיר דאכט זיך איך בין אונצו־פריעדען מיט דער גאנצער וועלט אונד מיט מיר אליין. אך! וואס פאר א ליעב־ליכקייט עס ליעגט אין ליזאנקא'ן! איז דאס מעגליך? קען עס אזוי זיין, אז איך האב זיא פיעללייכט בעליידיגט?“

טורבין'ס געדאנקען האבען אָנגעפאנגען פערמישט צו ווערען, אונד ער האט פאר זיך ערבליקט ערשיינענדיג פערשיעדענע בילדער. ליזאנקא איבערהויפט, איז פאר איהם ערשיענען אין א גאנץ אנדערעם ליכט. ער האט זיא געזעהן שטעהן וויא א סטאטוע פון א געטטין אין גארטען צווישען דיא בוימער, אונד, דאן, איז ערשיענען דאס ביכד פון זיין מינא.

„איך בין נאך אלעמען א דומקאָפּ!“ האט ער ווייטער געמורמעלט. „זיא איז א פרויענצימער, אונד דאס איז אלעס. ליזאנקא? וואס איז מיט איהר? וואס איז זיא דען בעסער פון אנדערע? א פרויענצימער — עס איז אמת, א שעהנעס פרויענצימער! דאן האב איך זיא געדארפט פעסט אומארמען אונד זיא קושען אויף איהרע ליפען!“

ער איז געבליעבען שטעהן אונד דיא טרויעריגע געדאנקען פון חרטה אונד שאנדע האבען צוריק געקעהרט. ער האט זיך אומגעווענדעט אונד וואנדערענדיג איז ער צוגעקומען צו זיין צימער וואוהין ער איז אריין.

d

פּאָלאַצאָוו האט נאך ניט געשראָפען. הערענדיג יעמאנדען אריין קומען, האט ער זיך אומגעווענדעט אונד ערבליקט דעם גראף.

„דוא שלאָפסט נאך ניט, טורבין?“

„ניין,“ האט דער גראף געענטפערט, אונד דאן, וויא פאסענדיג איין ענט־שלוס, האט ער געזאגט: „זאָל איך דיר דערצעהלען וואס עס האט מיט מיר פּאסירט?“

„דערצעהל.“

„איך וויים ניט, מיר דאכט עס וואָלט בעסער געווען איך זאָל שווייגען. אָבער וויא דיא זאך איז, וועל איך דיר דערצעהלען.“

דער גראף, וועלכער איז שוין געווען פאָלקאָמען בערוהיגט, האט זיך אוועק געזעטצט אויף זיין קאמעראד'ס בעט אונד געשמייכעלט.

„יא, פּאָלאַצאָוו,“ האט טורבין אָנגע־ נגען. „דוא מוזט וויסען, אז דיא יונגע דאמע האט מיט מיר געמאכט א בעשטעלונג אויף היינטיגע נאכט.“

„א בעשטעלונג! וואו? וואס רעדסטו?“ האט דער סוב לייטנאנט אויסגע־רופען העכסט ערשטוינט.

„זייא נאר רוהיג אונד הער.“

„ווען? וויא אזוי? וואו? עס איז אונמעגליך!“

„לאז מיך רעדען וועל איך דיר אלעס דערצעהלען. דיא געשיכטע איז אזוי געווען: נאך'ן שפּיעלען, אויב דוא געדענקסט, האבען מיר זיך אוועק געזעטצט נעבען פענסטער. וועלכעס איז זעהר ניעדריג צום גארטען, אונד זיא האט מיר געזאגט, אז זיא וועט דיעזע נאכט פערוויילען נעבען דיעזען פענסטער. וואס וואָלסטו געדענקט ווען דוא וואָלסט געהערט אזעלכע ווערטער? דאן, געדענקסטו, ווען דוא ביסט צוגעקומען, האט זיא געזאגט, אז זיא וועט געניסען היינטיגע נאכט פרישע לופט אין גארטען?“

„יא, יא,“ האט פּאָלאַצאָוו געענטפערט, „איך האב דאס אלעס גאנץ גוט געהערט, אָבער זיא האט דערבייא גאר ניט געמיינט, אויסער דיא ווערטער וואס זיא האט געזאגט מיט א גאנץ אונשולדיגער אבזיכט.“

„ניין, אין דיעזער בעציהונג שטים איך מיט דיר ניט איין. דוא וויסט, איך האב מעהר אומגאנג געהאט מיט פרויענצימער וויא דוא. יעדענפאלס בין איך נענאנגען זיא בעגעגענען לויט דיעזער בעשטעלונג, אָבער איך האב מיך בענומען וויא א דומקאָפּ.“

פּאָלאַצאָוו האט זיך אויפגעזעטצט, בעטראַכט זיין קאָמפּאַניאָן מיט איין ערשטוינטען אונד פּעראַכטענדען בליק, אונד דאן געפּרעגט:

„וואו ביסטו געוועזן?“

דער גראַף האט איהם דערצעהלט אלע איינצעלהייטען איבער דעם וואס האט פּאסירט אין גארטען אונטער ליזאנקא'ס פענסטער, אונד דאן בעמערקט:

„איך האב מיך אָבער בענומען וויא א דומער קערל. איך ווייס ניט, ענט־וועדער איך האב בעדאַרפט זיין צערטליכער אָדער איך האב געמוזט האנדלען אביסעל שנעלער. איך בין זיכער, אז זיא האט אנפאנגס גאר ניט געזאגט, ווען איך האב איהר געגלעט דיא ווייבע האנד, נאָר ווען איך האב איהר צוגעדריקט דיא האנד, האט זיא אויסגעשריען אונד איז ענטלאָפען.“

„אך, אזוי,“ האט פּאָלאַצאָוו געענטפערט זיך בערוהיגענד אונד שמייכ־לענדיג, „אזוי, אזוי, זיא האט אויסגעשריען אונד איז ענטלאָפען?“

טורבין האט זיך געשפּירט פּערלייבטערט אויף זיין הערצען, אונד ער האט געענטפערט גאנץ גלייכגילטיג:

„יא, זיא האט אויסגעשריען אונד איז ענטלאָפען. יעטצט, מיין איך, איז שוין דיא העכסטע צייט צו געהען שלאָפען. דיא אויפרעגונג אונד דיא פרישע לופט האבען מיך ערמיעדעט.“

פּאָלאַצאָוו איז געבליעבען זיטצען אין א טיעפעם נאכדענקען. זיינע געדאנקען האבען גערוישט אונד געוויטהעט מיט פעררדרוס, צאָרן, פעראכטונג אונד האס. דאן האט ער זיך אומגעווענדעט צו זיין קאָמפּאַניאָן, אונד אויף זיין געזיכט איז גע־לעגען א מיענע פון ענטשלאָסענהייט אונד שמערץ.

„גראף טורבין,“ האט ער אָנגעפאנגען מיט א שטיקענדער שטימע.

„דוא שלאָפסט, אָדער דוא טרוימסט?“ האט טורבין געפרעגט זיך אומקו־קענדיג וויא ערשטוינט הערענדיג אזא אונגעוועהנליכע שטימע. „וואס איז מיט דיר, פּאָלאַצאָוו?“

„גראף טורבין!“ האט פּאָלאַצאָוו וויטער געזאגט אונד איז אַרונטער גע־שפּרונגען פון זיין בעט. „דוא ביסט איין אונפערשעהמטער אונד שענדליכער מענש!“

8.

אויף׳ן צווייטען מארגען, האט דער סקאדראָן פערלאזען דאס שטעדטעל. דיא אָפיצירען זיינען אוועק, אָהנע צו נעהמען אבשיעד פון אננא פעאָדאָראָוונא, ליזאנקא אונד זאבאלטשעווסקי. דיא לעטצטע, וויא עס שיינט, האבען זיך אויך ניט בע־קימערט דארום אום זיך צו געזעגענען מיט זייערע געסט. דיא צווייא אָפיצירען האבען אונטערדעסען אויך ניט געשפראָכען איינער צו אנאנדער.

בייא דער ערשטער סטאציאָן, האט פאלאצאוו ווידערהאלט דיא ווערטער:

„גראף טורבין! דוא ביסט איין אונפערשעהמטער אונד שענדליכער מענש! דוא האסט בעליידיגט דיא אונשולד זעלבסט אין דער ריינער זעעלע פון דער שעהנער ליזאנקא!"

דאן איז בעשלאָסען געווארען זייא זאלעןביידע דועלירען. קאפיטאן שולץ, א פרעהליכער קאמעראד פון דעמזועלבען רעגימענט, האט אראנזשירט דעם דועל, אונד ער האט שטאטגעפונדען נעבען א וועלדעל, וואו דיא אָפיצירען האבען זיך נאנץ לייבט צערקראצט מיט זייערע שווערטען.

ניעמאנד האט זאָגסט געוואוסט וואס עס האט פאסירט, אָבער טורבין האט דאס בעטראכטעט, אז זיין עהרע איז פאלקאָמען ריין געוואשען געווארען, אונד פאלאָצאוו האט גערעכענט, אז ער האט פאלשטענדיג זיך נוקם געוועזען פאר ליזאנקא׳ן.

קאפיטאן שולץ האט אונטערדעסען נאכהער שלום געמאכט צווישען דיא צווייא אָפיצירען, אונד אָבוואָהל דיא פריינדשאפט איז שוין ניט געוועזען אזוי שטארק וויא אין דער פערגאנגענהייט, האבען זייא זיך דאך ניט בעטראכט אלס שונאים אונד זיך אָפט בעגעגענט.

מיט זייער האנדלונג האט זיך געשלאָסען א רייהע פון יאָהרען, וואס האט געבילדעט דאס פערשיעדענע לעבען פון צווייא דורות אין רוסלאנד.

ע נ ד ע.

פאליקושקא.

פאלוקושקא

פון

גראף לעא טאלסטאי.

I.

— טהוט ווי איהר פערשטעהט, מאדאם — האָט געזאָגט דער פערוואלטער, — ס'איז אָבער אַ רחמנות אויף דיא דוטלאָף'ס וועלכע זיינען זויבערע, פלייסיגע יונגען; איינער פון זיי וועט זיכער מוזען געהן פאַר אַ סאלדאט אויב אַ דוואָראָווי (* וועט ניט פערנעהמען זייער פּלאַטץ. אלע זאָגען אזוי. דאָך, טהוט וויא איהר פערשטעהט. —

ווען דער פערוואלטער האָט געענדיגט דעם לעצטען זאַטץ, האָט ער אומגעענדערט זיין פּאָזיציאָן; צוזאַמענגעלייגט ביידע הענט אויף'ן ברוסט, איינגעבויגען דעם קאָפּ אַביסעל אויף איין זייט, צוזאַמענגעצויגען די ליפּען, אַרונטערגעלאָזען דיא אויגען; און זיין געזיכט האָט אָנגענומען דעם אויסדרוק פון אַ מענשען וועלכער האָט בעשלאָסען ניט זיך אַרויסצורעדען קיין איינציגען וואָרט, אויף אַ צייט, נאָר זיך איינצוהערען מיט גערולד צו דיא אלע נאַרישקייטען וואָס זיין באַרינאַ וועט איהם זאָגען.

דער פערוואלטער איז געוועזען אַוואַראָווי פון געבורט. ער איז געוועזען גלאַט ראַזירט און האָט געטראָגען אַ פראַק עהנליך צו איין אָפיצירסקען מונדור. דיזען הערבסט אָוועגד איז ער, וויא געוועהנליך,געשטאַנען פאַר זיין באַרינאַ איהר אָפּצוגעבען זיין רעפּאָרט.

---

*) אַ הויזליכער שקלאַף.

פון די באַרינאַ׳ס שטאַנדפּונקט איז דיעזע צערמאָניע געווען איין אודיענץ אום אויסצוהערען איין בעריכט וועגען דעם צושטאַנד פון איהרע געשעפטען, און צו געבען בעפעהלע פאַר דיא צוקונפט. אָבער דער פּער־וואַלטער, ענגאַר מיכאַלאָוויטש האָט עס בעטראַכט איינפאַך אַלס אַ פּוסטע פאָרמע — איינינע מינוטען וועלכע ער האָט געמוזט שטעהען אַכטונגספאָל אין אַ ווינקעל זיין געזיכט געווענדעט צו דעם דיוואַן אויף וועלכען זיין בעפעהל געבערין איז געזעסען, אום צו קריגען זיין באַרינאַ׳ס צושטימונג צו יעדע זאַך וועלכע ער האָט איהר פאָרגעשלאָגען.

די פראַגע, דיעזען אָוועגד, איז געווען וועגען דיא מיליטער דינסט. דיא באַרינאַ׳ס גוט האָט געמוזט צושטעלען דריי מענער פיר דער אַרמעע. צוויי פון דיא דריי זיינען אויסגעקליבען געוואָרען אָהנע שוועריגקייטען. זייערע אומשטענדען און דער פאַקט אַז זיי האָבען ניט געהאַט קיינע פאַ־מיליען פאַר וועלכע צו פערזאָרגען, האָבען אָנגעצייגט אויף זיי אַלס דיא פּאַסענדסטע מענשען פאַר דיא מיליטער דינסט. דער „מיר״, אָדער דאָרף׳ס־ראַטה, דיא באַרינאַ, און דיא עפענטליכע מיינונג האָבען אַלע איינגעשטימט אויף דיעזען פּונקט. אָבער דיא פראַגע ווער דער דריטער זאָל זיין איז דאָס יעצט פערהאַנדעלט געוואָרען צווישען דיא באַרינאַ און איהר פערוואַלטער. ער איז ניט געווען צופרידען אַז מען זאָל נעהמען איינעם פון דיא דוטלאָף׳ס; ער האָט בעסער געוואָלט אַז מען זאָל אויסקלייבען אַ גע־וויסען דוואָראַווי מיט׳ן נאָמען פּאָלוקושקאַ, אַ פאָטער פון אַ פאַמיליע. פּאָ־לוקושקאַ איז געווען אַ טויגעניכטס, האָט געהאַט אַ שלעכטען נאָמען ווייל מען האָט איהם שוין דריי מאָל געהאַפּט גנב׳נען זעק, שפּאַן געצייג און הייא. אָבער דיא באַרינאַ האָט ליב געהאַט זיינע אָבגעריסענע קינדער און האָט פּרובירט אויסבעסערען זייער פאָטער מיט גוטע ווערטער און וואָר־נונגען, און וויא ס׳האָט אויסגעזעהן איז זיא ניט צופרידען געווען איהם אָפּצוגעבען פאַר אַ סאָלדאַט. צו דער זעלבער צייט האָט דיא באַרינאַ גאָר ניט געהאַט וואָס אויסצוזעטצען געגען דיא דוטלאָף׳ס וועמען זיא האָט ניט געקענט און קיינמאָל געזעהן. אויסער דעם, האָט זיא ניט געקענט פער־

שטעהן, און דער פערוואלטער האט עס ניט געוואגט איהר עס צו ערקלע-רען, ווארום דער דריטער רעקרוט מוז זיין גראדע איינער פון דיא דוט-לאף'ס און אין פאלס פאלוקושקא זאל בלייבען פריי.

— איך וואלט געוויס ניט וועלען דיא דוטלאף'ס שלעכטעס טהון — האט זיא געזאגט מיט איין ערנסטע מינע.

— אויב אזוי — האט דער פערוואלטער געקענט ענטפערען — דארפט איהר בלויז פערשאפען דריי הונדערט רובעל, אום צו קריגען א שטעל פער-טרעטער — ער איז אבער געווען צו חיטרע עס צו זאגען.

ער האט יעצט אנגענומען איין מעהר בעקוועמליכע און לייכטערע שטעלונג, און ער האט זיך זאגאר אביסעל אנגעשפארט אן וואנד, אבוואהל זיין געזיכט האט נאך אלץ געהאלטען דעם אויסדרוק פון אכטונגספאללע אונטערגעבונג. ער האט אויפמערקזאם בעטראכט דיא בארינא'ס ליפען ווען זיי האבען זיך געעפענט און פערמאכט, און דעם שאטען פון איהר בע-פוטצטער הויב וועלכע האט זיך בעוועגט אויף'ן וואנד ארויף און אראפ. אונטער דיא בילדער, ער האט עס אבער ניט געהאלטען פאר נעטהיג זיך איינצוהערען צו דיא בארינא'ס ווערטער; זיין מיינונג איז געווען אז זיא רעדט צופיעל און צולאנג. דערצו נאך האט זיך איהם זעהר פארוואלט ניסען; ער האט אבער שנעל איבער געביטען דעם קומענדען נאס אויף א הוסט, צולייגענדיג דיא האנד צום מויל, און מורמלענדיג הם........ הם........

איך געדענק אז איך האב א מאל געזעהן לארד פאלמערסטאן זיך זיטצענדיג גאנץ רוהיג ווערענד איין מיטגליד פון דיא אפאזיציאן האט פראטעסטירט געגען דיא רעגירונג. פלוטצלונג איז ער אויפגעשפרונגען פון זיין ארט, און אין ארעדע וועלכע האט געדויערט דריי שטונדען, האט ער גע-ענטפערט אויף יעדע בעשולדיגונג וועלכע זיין געגנער האט געגען איהם געבראכט. איך בין ניט איבערראשט געווארען ווען איך האב עס געזעהן: ווארום איך האב בעמערקט דיא זעלבע זאך אין דיא אונטעררעדונגען צווי-שען עגאר מיכאלאוויטש און דיא בארינא.

דער פערוואלטער האט גענומען מורא האבען אז דיא בארינא וועט קיינמאל ניט אויפהערען צו ריידען, און אז ער וועט נאך ענטשלאפען ווערען שטעהענדיג; ער האט דעריבער איבערגעביטען זיין פאזיציאן, זיך אנשפא-

רענדיג אויף דיא רעכטע אָנשטאַט דיא לינקע פוס. דאַן האָט ער אָנגע-פאַנגען צו רעדען, אָנהויבענדיג מיט זיין געוועהנליכע פראַזע:

— טהוט וויא איהר פערשטעהט, מאַדאַם; נאָר — נאָר דער „מיר" איז יעצט פערזאַמעלט אין מיין קאַנטור און עפּעס מוז דאָך בעשלאָסען ווערען. דער אָפּיצעלער בעפעהל איז דאָס אַלע רעקרוטען מוזען זיך צונויפזאַמלען אין שטאָט פאַר פּאָקראָווער יום-טוב און דיא בויערען זיינען איינשטימיג אַז מען מוז נעהמען איינע פון דיא דוטלאַף'ס; מען דענקט גאָר ניט וועגען איין אַנדערען. דען מיר קימערט זיך וועניג וועגען אייערע אינטערעסען, און נאָך וועניגער וועגען דעם אונגליק וואָס וועט מוזען טרעפען דיא דוטלאַף'ס. איך ווייס גאַנץ גוט וועלכע צרות דיא פאַמיליע האָט שוין געליטען, זייט איך בין אייער בוכהאַלטער איז דיא פאַמיליע געוועזן אין איין זעהר ארימע לאַגע און יעצט ווילען זיי אין גאַנצען רואינירען דעם אַלטען מאַן אוועקנעהמענדיג זיין פּלימעניק וועלכער איז זיין איינציגע שטיצע. איך בין זיכער, מאַדאַם, דאָס איהר וועט אַנערקענען אַז אייערע אינטערעסען זיינען זעהר טהייער צו מיר, און דאָס איך בין אויסען נאָר אייער טובה — דאָך, טהוט וויא איהר פעשטעהט. דיא דוטלאַף'ס געהן מיר גאָר ניט אָן — דער אַלטער איז ניט מיין שוועער, דיא יונגע זיינען ניט מיינע ברידער, און איך האָב קיין מאָהל ניט געקראָגען עפּעס פון זיי —

— געוויס, עגאָר, — האָט איהם דיא באַרינאַ אונטערבראָכען, — אַזאַ געדאַנקען איז מיר קיינמאָהל ניט געקומען אין קאָפּ —

יעצט אָבער האָט זיא געקראָגען אחשד אַז דיא דוטלאַף'ס האָבען דעם פערוואַלטער געגעבען חאַבאַר.

— זיי זיינען דיא אָרענטליכסטע פאַמיליע אין גאַנץ פּאָקראָווסקי — האָט ער ווידער אָנגעפאַנגען. — זיי זיינען גאָטס פּאָרכטיגע מענשען און שוועער אַרבייטענדע מוזשיקעס. דרייסיג יאָהר איז דער אַלטער געוועזן אסטאַר-אַטעם *) אין קירכע. ער טרינקט ניט, שילט ניט און געהט אין קירכע פּינקט-ליך, — (דער פערוואַלטער האָט גאַנץ גוט פערשטאַנען וועלכע אַרגומענטען עס וועלען ווירקען אויף דיא באַרינאַ). — דאָס אָבער איז דער הויבט פּונקט

---

*) עלדסטער, בעאַמטער,

וועלכע איך האב דיא עהרע פארצולעגען פאר אייך. ער האט בלויז צוויי זין, דיא אנדערע זיינען נאר בלויז זיינע פלימעניקעס, און זיי ווילען דאס מיר צונעהמען עס וואלט געווען א יושר אז אלע דוואיניקעס *) זאלען ציהען צעט-לעך ווייל פילע טרויניקעס האבען זיך צוטהיילט אום זיך ארויסצומאכען פון מיליטער דינסט, און יעצט מוזען דיא דוטלאף׳ס לײדען ווייל זיי האבען גע-האלטען אלע צוזאמען.

דיא בארינא האט אויפגעהערט צו שיינקען דיא קלענסטע אויפמערק-זאמקייט צו דאס וואס דער פערוואלטער האט געזאגט זיא האט בלויז גע-קוקט אויף דיא קנעפ פון דעם פערוואלטער׳ס ראק. דיא אויבערשטע קנעפ האט ער װאהרשיינליך זעלטען געברויכט, ווארום זיי זיינען נאך געווען גאנץ פעסט וועהרענד דער מיטעלשטער קנאפ איז געהאנגען גאנץ לויז. א נאדעל מיט פאדעם וואלטען דעם פערוואלטער גאנץ גוט צונוץ געקומען.

יעדער איינער ווייס אז אין א געשפרעך, איבערהויפט אין א געשפרעך וועגען געשעפט, דארף מען זיך איינהערען צו יעדעסווארט וואס יענער זאגט, זא לאנג וויא איינער ווייס וואס ער אליין וויל זאגען. דאס איז געווען דער פאל מיט דיא בארינא.

— ווארום ווילט איהר ניט פערשטעהן, עגאר מיכאלאוויטש — האט זיא געזאגט, — אז איך וויל ניט אז מען זאל אויסקלייבען דיא דוטלאף׳ס? איך דיינק ס׳איז שוין צייט איהר זאלט פערשטעהן אז איך בין אלע מאהל הערציג צו העלפען מיינע בויערען, און אז איך וויל זיי ניט קיין שלעכטעס טהון. איהר ווייסט דאס איך בין פערטיג צו אפפערען יעדע זאך אום צו פערמיידען דיעזע טרויעריגע נויטווענדיגקייט, און צו רעטען דוטלאף און פאלוקושקא פון מיליטער דינסט.

איך ווייס ניט אויב ס׳איז איהר ארויף געקומען אויף דיא געדאנקען אז זיא דארף ניט אפפערען יעדע זאך אום צו פערמיידען דיא טרויעריגע נויטווענדיגקייט; דריי הונדערט רובעל, וואלט געווען גענוג. איין ביסעלע דענקען וואלט עס איהר איבערצייגט.

---

*) א פאמיליע וואו עס זיינען דא צוויי זיהן ווערען אנגערופען דוואי-ניקעס; פון דריי זיהן טרויניקעס.

— איך וויל אייך בעסער זאָגען — האָט זיא ווידער אָנגעפאַנגען — אַז איך וועל ניט אַוועקשיקען מיין פּאַליקושקאַ אין דער וויטער וועלט אָהן וויכטיגע אורזאַכען. נאָך די געשיכטע מיט׳ן זייגער, ווען ער האָט געוויינט ווען ער האָט זיך מודה געווען צו מיר, און האָט געשוואָרען אַז ער וועט ווערען בעסער, האָב איך געהאַט איין לאַנג געשפּרעך מיט איהם, און איך האָב זיך איבערצייגט אַז ער האָט געמיינט ערענסט וואָס ער האָט פּער-שפּראָכען, און דאָס ער האָט ווירקליך חרטה געהאַט —

—זיא האָט זיך שוין ווידער צולאָזען! — האָט עגאָר מיכאַלאָוויטש גע-טראַכט, און האָט גענומען קוקען אויף עטוואָס וואָס דיא באַרינאַ האָט אַריינגעלייגט אין איהר גלאָז וואַסער. — איז דאָס איין עפּעלציין אָדער אַ צוטראָן? האָט ער זיך געפּרעגט, — איך בין זיכער אַז עס איז עטוואָס ז ו י ע ר ע ס.

— ס׳איז שוין זיבען מאָנאַטען פון יענער צייט — האָט דיא באַרינאַ פּאָרטגעזעצט — און ער האָט זיך זעהר שעהן אויפגעפיהרט, און איז ניט איין מאָל געווען שכור. זיין ווייב זאָגט מיר אַז ער איז געווען איין גאַנץ אַנדער מענש. וויא אַזוי דען פּערלאַנגט איהר אַז איך זאָל איהם בעשטראָפען נאַכדעם וויא ער האָט חרטה געהאַט, און האָט זיך פּערבעסערט? אויסערדעם וואָלט עס ניט זיין באַרבאַריש אַוועקצושיקען אַ פאָטער פון פינף קינדער, וועלכע האָבען קיין אַנדער בעשיטצער אויסער איהם? ניין, ניין! איהר מוזט גאָר דערפון ניט דענקען, עגאָר!

דיא באַרינאַ האָט יעצט אַרונטערגעשלונגען אַ טרונק וואַסער.

עגאָר מיכאַלאָוויטש האָט בעטראַכט וויא דיא וואַסער איז אַרונטערגע-געגאַנגען אין איהר האַלז; און האָט געזאָגט אין אַ טרוקענעם טאָן:

— אַלזאָ הייסט עס אַז דוטלאַף מוז געהן? —

דיא באַרינאַ האָט צוזאַמענגעלייגט איהרע הענד מיט איין אויסדרוק פון פּערצווייפלונג.

— וואָרום ווילט איהר מיר ניט פּערשטעהן? האָב איך דען וואָס ס׳איז געגען דיא דוטלאַף׳ס? האָב איך דען איין אורזאַכע וואָרום איך זאָל זיי וועלען טהאָן שלעכטעס? גאָט איז מיין עדות דאָס איך בין פּערטיג צו טהון פאַר זיי אַלעס וואָס איך קען —

זיא האָט אויפגעהויבען דיא אויגען צו דעם בילד וואָס איז געהאַנגען

אויף׳ן וואנד; זיא האט זיך אבער דערמאהנט אז דאס איז ניט גאט, ס׳איז געווען זאנדערבאר אז דער געדאנקען פון דיא דריי הונדערט רובעל איז איהר ניט איינמאל אריין אין קאפּ.

— וואס זאל איך טהון? — האט זיא פארטגעזעצט, איך וויים ניט וואס איז דאס בעסטע צו טהון, און וויא איך זאל עס טהון. איך פערלאז זיך אין גאנצען אויף אייך, ענאר מיכאלאוויטש. איהר ווייסט וואס מיין פערלאנג איז און איהר זאלט עס טהון אזוי אז אלע זאלען צו פרידען זיין. וואס קען מען טהון? אזעלכע זאכען טרעפען ניט דיא דוטלאפ׳ס אליין. קיינער קען ניט אנטלויפען פון אונגליק. איך וועל אבער ניט ערלויבען אז פאלוקושקא זאל געהן. איהר קענט אליין פארשטעהן וויא געמיין עס ויאלט זיין פון מיר ווען איך זאל עס ערלויבען.

זיא וואלט נאך גערעדט א לאנגע צייט, אבער גראדע יעצט איז איהר דינסט אריינגעקומען אין צימער.

— וואס איז, דוניאשא? — האט זיא געפרעגט.

— א מוזשיק איז געקומען פרעגען ענאר מיכאלאוויטש׳ן וויא לאנג נאך דיא פערזאמלונג פון „מיר” וועט מוזען ווארטען — האט געענטפערט דוניאשא, ווארפענדיג אבייזען בליק אויף ענאר מיכאלאוויטש.

— וואס טהוט דא דער פערוואלטער מיט דיא בארינא? — האט זיא זיך געטראכט. — ער האט איהר גוט אויפגערעגט, און איך האב מורא אז זיא וועט מיר ניט לאזען געהן שלאפען פאר צוויי אוהר נאך האלבע נאכט.

— איהר קענט יעצט געהן ענאר, און טהוט וויא איהר פערשטעהט. — האט דיא בארינא געזאגט.

— צום בעפעהל — האט ער געענטפערט, — און וועמען הייסט איהר שיקען נאך דיא געלט פון דעם גערטנער? —

— איז פעטרושקא נאך ניט געקומען צוריק פון שטאט? —

— נאך ניט —

— קען ניקאלאי געהן? —

— מיין פאטער איז קראנק, — האט דוניאשקא בעמערקט.

— זאל איך אליין געהן דארטען מארגען? — האט געפרעגט דער פערוואלטער.

— ניין, איך וועל אייך דארפען דא, עגאר. —

וויא עס שיינט האט דיא בארינא עטוואס געדענקט.

— וויא פיעל בעטרעפט דאס געלד? — האט זיא געפרעגט.

פערצען הונדערט און צוויי און זעכציג רובעל. —

— דאן שיק פאליקושקא נאך דאס געלד — האט דיא בארינא געזאגט, און האט געקוקט ענטשלאסען, אויף עגאר מיכאלאוויטש.

עגאר האט בעוועגט זיינע ליפען, אזוי וויא ער וואלט געוואלט שמייכלען, אבער דער אויסדרוק אויף זיין געזיכט איז געבליבען אונפערענדערט.

— צום בעפעהל — האט ער געענטפערט.

— שיק איהם צו מיר — האט געזאגט דיא בארינא.

— צום בעפעהל — האט ער ווידערהאלט, און איז אוועק נאך זיין קאנטאר.

II.

אזוי וויא פאלוקושקא איז געוועזן ארעם, און נידעריג, און האט בעלאנגט צוא איין אנדער דארף מעהר וויא צוא דעם אין וועלכען ער האט געוואהנט, האט ער געהאט ווענינ פריינד, און ניט דיא דינסט, דער קעלנער אדער דער פערוואלטער האט איהם אונטערשטיצט, דיא הייזעל אין וועלכע ער האט געוואהנט איז געוועזן זעהר קליין, אבוואהל זיעבען מענשען האבען עס בעטראכט פיר זייער היים: פאלוקושקא האט געהאט א פרוי מיט פינף קינדער.

דער פריהערדיגער אייגענטהימער האט איינגעארדענט דיא הייזלעך אזוי: אין א שטיינערנע געביידע, אכט איילען ברייט, איז געשטאנען א גרויסער רוסישער אויווען, און ארום דעם אויווען זיינען אוועקגעשטעלט געווארען דיא הייזלעך וועלכע זיינען אבגעטהיילט איינע פון דיא אנדערע מיט דינע ווענטלעך קיין צופיעל פלאטץ איז דאריבער ניט געוועזן, איבער־הויפט אין פאלוקושקא׳ם הייזעל איז געוועזן דיא לעצטע, נעבען דיא טהיר.

דער צימער האט ענטהאלטען א בעט מיט א ניט איבעריגס ריינע דעקע מיט א פאר קישענס; א וויגעלע מיט א קינד, א דריי פיסיגער טיש וועלכער האט געדינט פאר א קיך, פאר א וואש ברעט, און אויף וועלכען אלע געשיר

זיינען געשטאַנען. אויסער דעם, האָט נאָך פּאַלוקושקאַ בענוצט דעם צימער פאַר זיין פּראָפעסיאָן אַלס אַ טהיר — דאָקטאָר. אַ חוץ דיא זיבען מענשען וועלכע האָבען בעוואָהנט דעם צימער, איז נאָך דאָרטען געווען אַ קאַלב און עטליכע עופות, אַ פּאָר פעסעלעך, וועש און קליידער. און עס וואָלט ווירקליך ניט געווען וואו זיך אַ הינצוטהון ווען ניט דער אויווען, וועלכער האָט געדינט פאַר דיא פערטע וואַנד, אויף וועלכען מען האָט מאַנכעס מאָהל געקענט ארויפ־קריכען אָדער אוועקשטעלען אייניגע הויז זאַכען, אויף׳ן ערגסטען פאַל האָט מען זיך געקאָנט ארויסכאַפּען אין דרויסען, דאָס איז אָבער ניט געווען זעהר אנגענעהם, ווייל אין אָקטאָבער איז דיא קעלט געווען זעהר גרויס, און דיא פאַמיליע האָט געהאַט בלויז איין דעקע. מען האָט זיך אָבער גע־געבען איין עצה אין אַזאַ פאַל! דיא קינדער קענען זיך אָנוואַרעמען ארום־לויפענדיג, דיא עלטערע ארבייטענדיג, און אַלע צוזאַמען ארויפקריכענדיג אויף׳ן אויווען וועלכער האָט ארויסגעגעבען הונדערט גראַד היץ פאַרענהייט. כ׳איז שרעקליך צו לעבען אונטער אַזעלכע אומשטענדען; דאָך לעבט מען.

אקולינא, פּאַלוקושקאַ׳ס ווייב, פלעגט וועבען לייווענד, פלעגט וואַשען און פעריכטען קליידער, האַלטען דאָס הויז ריין, און זיך קריגען מיט איהרע שכנים.

פּאַלוקושקאַ׳ס מאָנאַטליכע געהאַלט איז געווען גענוג צו פערזאָרגען מיט׳ן עסען ניט נאָר דיא קינדער נאָר דיא קוה אויך. זיי האָבען געהאַט גענוג לעבענס מיטעל, זיי פלעגען קריגען היי און פוטער פון דיא שטאַלען, און האָבען נאָך געהאַט אַ שטיקעל גאָרטען. זייער קוה האָט זיי ניט לאַנג צוריק געשאָנקען אַ קאַלב; דערצו נאָך האָבען זיי געהאַט עטליכע עופות.

פּאַלוקושקאַ האָט געהאַט אכטונג צו געבען אויף צוויי יונגע פערדלעך: ווען נעטהיג האָט ער דיא פערד געלאָזען בלוט, האָט אכטונג געגעבען אויף זייערע קאָפּיטעס און פּאָדקאָוועס און זיי געגעבען אַ מעדעצין וועלכע ער האָט אַליין געמאַכט. דערפאַר פלעגט ער קריגען אביסעל געלד און אַ ביסעל תבואה, יעדען מאָנאַט פלעגט ער קריגען אַ געוויסע מאָס קאָרען, וועלכע ער פלעגט בייטען מיט אַ מוזשיק אויף צוואַנציג פונט שעפּסענע פליש.

דיא פאַמיליע וואָלט זיך געקענט לעבען גאַנץ בעקוועם, ווען פּאַלוקושקאַ וואָלט ניט געהאַט אַ גרויסען חסרון וועלכער פלעגט אָפט אָנמאַכען צרות.

דער הויפּט קנעכט פון דיא שטאַלען ביי וועמען ער האָט זיך געלערענט זיין פּראָפעסיאָן ווען ער איז נאָך געווען גאַנץ יונג, איז געווען איינער פון דיא געפעהרליכסטע גנבים, און מען האָט איהם אַוועקגעשיקט אין קאַטאָרגע. אונטער אזא לעהרער האָט זיך פּאַלוקושקא אויסגעלעהרענט אַלערליי גניבות, פון וועלכע ער האָט זיך ניט געקענט אָבגעוויינען. ער איז נאָך געווען יונג און האָט געהאַט אַ שוואַכע נאַטור. זיינע עלטערען זיינען געשטאָרבען, און ער האָט ניט געהאַט קיינעם וועלכער זאָל איהם אויסבעסערען און אָבהאַלטען. דערצו האָט ער נאָך ליעב געהאַט דיא פּלעשעל, און ער האָט פערקויפט אַלעס וואָס איז איהם איז נאָר געקומען אין האַנד אום צו קויפען דעם ביטערען טראָפּען, אַ שלאָס, אַ זאָטעל, אַ קנויל שטריק, איין אייזערנעם ריגעל, אַלס איז איהם צו ניץ געקומען; וואָרום ער האָט יעדעס מאָל געפונען אַ סוחר וועלכער האָט איהם אויסגעביטען וואָס ער האָט נאָר געהאַט פאַר בראַנדוויין אָדער געלד.

גנב'נען איז איינפאַך און לייכט. מען דאַרף עס ניט פיל לעהרנען, און עס איז ניט קיין שווערע אַרבייט, און דער יעניגער וועלכער האָט עס איין מאָל פּרובירט וועט עס ניט לייכט אַוועקוואַרפען פאַר איין אַנדער געשעפט. דאָס האָט אָבער איין גרויסע שטערונג. דער גנב קריגט ווירקליך אַלעס וואָס ער וויל אָהן פיעל שוועריגקייטען, אָבער אין אַ שעהנעם פריהמאָרגען געפינט זיך פּלוטצלונג אַזעלכע אונסימפּאַטישע מענשען וועלכע צווינגען איהם צו בעצאָהלען מיט אַ מאָל פאַר אַלעס וואָס ער האָט גענאָסען, און דער לעבען פערלירט אַלע פערגעניגען.

דאָס האָט געטראָפען מיט פּאַלוקושקא.

ער האָט געהייראַט און איז געווען גליקליך. זיין פרוי דיא טאָכטער פון דעם אויפזעהער איבער דיא בהמות, איז געווען איין שטאַרקע, ענערגישע פרוי; דיא קינדער מיט וועלכע זיא האָט איהם בעשאָנקען זיינען געווען שענער פאַר דיא שכנים'ס. פּאַלוקושקא אָבער, האָט זיך אַליץ געהאַלטען אָן זיין „פּראָפסיאָן".

אַלס איז זיך געגאַנגען גלאַט אַצייט לאַנג, אַם ענדע אָבער האָט מען איהם אונגליקליכער ווייזע דערטאַפּט. אין דיזען פאַל איז זיין ערגערניש גע-ווען נאָך גרעסער, ווייל דיא גנבה איז געווען אַ קלייניגקייט! ער האָט איינפאַך בעהאַלטען אַ פּאָר לעדערנע לייצעס! מען האָט איהם אָבער געכאַפּט, גע-

שמיסען און פער׳מסר׳ט צו דיא בארינא. פון דאמאלס אן האט מען שוין אויף איהם גוט אכטונגעגעבען. מען האט איהם געכאפט א צווייטען און א דריטען מאל, און דאן האט מען זיך צו איהם גענומען אויף אן אמת; דער פערוואלטער האט איהם געסטראשעט מיט מיליטער דינסט, דיא בארינא האט איהם גע׳מוסר׳ט און זיין ווייב האט געוויינט. אין הויז איז געווארען א גאנצע מהומה איבער דעם.

אין דער ווירקליכקייט האט ער געהאט אגוטע נאטור; ער האט ניט געהאט קיין ענערגיע, און האט צו פיעל ליעב געהאט דאס גלעזעל. צייטענווייז ווען ער פלעגט קומען אהיים שכור, פלעגט איהם זיין ווייב שילטען, און זאגאר שלאגען, ער אבער פלעגט בלויז וויינען און בעקלאגען זיין שלעכט אויפיהרונג.

— אונגליקליכער שורקע וואס איך בין. זאל איך אזוי פערלירען מיינע אויגען אויב איך וועל עס טהון נאך אמאל — פלעגט ער שרייען.

אמאנאט פלעגט פערביי געהן, און ער פלעגט ווידער אוועק געהן פון הויז און זיך ווידער ארייגלאזען אין טרינקען, און ניט קומען אהיים עטליכע טעג.

— ער האט שוין ווידער געמוזט לאטכענען — האבען דיא בויערען געזאגט, — צו קריגען געלט צום טרינקען.

דעם לעצטען מאל וואס מען האט איהם געכאפט איז געווען דיא גניבה פון דעם זייגער. דער זייגער איז געווען איין אלטער, און איז שוין ניט געגאנגען פון א לאנגע צייט, און איז געהאנגען אויף׳ן וואנט פון דעם פערוואלטער׳ס קאנטאר. איין טאג, ווען פאלוקושקא איז געווען איינער אליין אין קאנטאר, האט ער בעמערקט דעם זייגער, האט עס צוגענומען און פערקויפט אין שטאדט.

צום אונגליק, איז דער הענדלער וואס האט געקויפט דיא מציאה, געווען איין דווארווי׳ס א פריינד; און ווען ער איז געקומען אין דארף האט ער זיך אויסגערעדט אז ער האט געקויפט דעם זייגער. א שטרענגע אונטערזוכונג איז גלייך געמאכט געווארען, אזוי וויא דאס וואלט זיך געהאנדעלט וועגען דיא וויכטיגסטע זאך; דער פערוואלטער וועלכער איז ניט געווען פאלוקושקא׳ס א גוטער פריינד, האט ענדליך אויסגעפונען ווער דער גנב איז, און האט עס דערצעהלט דיא בארינא.

זיא האָט געשיקט נאָך פאַלוקושקאַ׳ן; ער איז איהר געפאַלען צו דיא פיס און מיט טרעהרען אין דיא אויגען האָט ער זיך אין גאַנצען מודה געווען. דיא באַרינא האָט איהם גע׳מוסר׳ט, זיך צורעדט וועגען גאָט, טוגענד, וועגען עולם הבא, זיין ווייב און זיינע קינדער, ביז ער האָט זיך פאַנאַנדער געוויינט. — איך וועל דיר מוחל זיין, דעם מאָל — האָט זיא געענדיגט, — אָבער גיב מיר דיין ערענוואָרט אַז דו וועסט עס נאָך אַ מאָל ניט טהון —.

— קיינמאָל ניט, אַזוי לאַנג וויא איך וועל לעבען — האָט פאַלוקושקא געענטפערט, ווערענד הייסע טרערען האָבען זיך געגאָסען פון זיינע אויגען, זאָל מיר אַזוי דיא ערד איינשלינגען, זאָל מיר מיין בויך צופּלאַצט ווערען אויב איך וועל עס טהון נאָך אַ מאָל —.

דאַן איז ער אַוועקגעגאַנגען אַהיים, וואו ער איז געלעגען אַ גאַנצען טאָג אויסגעצויגען אויף׳ן אויווען, וויינענדיג וויא אַ ביבער.

פון דאַמאָלס אָן האָט ער זיך אויפגעפירט שעהן און אַנשטענדיג. אָבער זיין לעבען איז געווען זעהר אַ טרויעריגער; זיינע בעקאַנטע האָבען איהם נאָך אַלץ בעטראַכט אַלס אַ גנב, און ווען דיא צייט איז געקומען צו נעהמען רעקרוטען, האָט יעדער איינער געזאָגט אַז ער איז דיא פּאַסענדסטע פּערזאָן צו געהן פיר אַ סאָלדאַט.

וויא מיר האָבען שוין פריהער געזאָגט, איז פאַלוקושקא געווען אַ פער־דען דאָקטאָר, וויא אַזוי ער איז פּלוצלונג געוואָרען אַ דאָקטאָר האָט קיינער ניט געוואוסט, — ער אַליין אויך ניט.

ווען ער האָט געאַרבייט אין דיא שטאַהלען, אַלס אַ געהילפע צו דעם קנעכט וועמען מען האָט פערשיקט אין קאַטערגע, איז זיין איינציגע אַרבייט געווען אויסצוריינינגען דיא שטרוי, אָדער, צום העכסטענס, אויסצוקעמען דיא פערד און זיי צובריינגען וואַסער. דאָרטען האָט ער געוויס קיין זאַך ניט געקענט לערנען.

נאַכדעם איז ער געוואָרען אַ וועבער; דאַן האָט ער געאַרבייט אין דיא גערטנער, וואו זיין פליכט איז געווען ריין צוהאַלטען דיא וועגלעך; דאַן אַלס אַ שטראַפע פיר זיין אונגעלומפּערטקייט האָט מען איהם געשיקט האַקען שטיינער; און ענדליך איז ער געוואָרען אַ דוואָרניק. אין אַלע

דיזע בעשעפטיגונגען האט ער געווים ניט געקענט זיך אויסלערנען זיין פראפעסיאן.

און דאך, גלייך נאכדעם ווייל ער האט זיך בעזעצט אין זיין אייגענע הייזעלע, האט ער ביסלעכווייז גענומען קריגען א נאמען פאר זיין אויסער-געוועהנליכע, כמעט איבער-נאטירליכע פעהיגקייט אלס א פערדען דאקטאר. לאזענדיג איין אדער איינמאהל אדער צוויי מאהל, פלעגט ער אוועקלעגען דעם פערד אויף א זייט, און זיך נעהמען צו זיינע לענדען; דאן פלעגט ער איהם צו בינדען, און גענומען שניידען זיין פלייש אז דאס בלוט איז געלאפען וויא וואסער, ניט אכטענדיג וואס דער ארמער פערד האט זיך געווארפען און געהירזשעט; ערקלערענדיג אז דער פערד וויל עס דערמיט אויסדריקען „לאז ארויס דיא בלוט איבער דיא קאפיטעס". דאן פלעגט ער נעהמען ערקלערען דיא מוזשיקעס וויא נעטהיג עס איז ארויס צו לאזען דיא בלוט פון דיא אדערען אום לייכטער צו מאכען דעם קערפער; און געהענדיג נאך זיין גאנג, פלעגט ער ווידער נעמען האקען דעם פערד מיט א געקארבטען מעסער. נאך דעם פלעגט ער ארומבינדען זיין ווייב'ס שאל ארום דעם פערד'ס בויך, צו לייגען א ברען-מיטעל צו דיא וואונדען, אדער זיי בעשמירען מיט עפעס, און געבען דעם פערד א צוזאמענמישונג פון אלערליי מעדיצינען וועלכע פלעגען איהם נאר ארויפקומען אויף'ן קאפ. געוועהנליך, וואס מעהר פערד ער האט דער'הרג'עט, אלץ מעהר פלעגען דיא בויערען ברייגגען צו איהם, און אלץ מעהר האבען זיי געגלויבט אין איהם.

נאך מיין מיינונג, מיינע פריינדע, איז ניטא וואס צו לאכען פון פא-ליקושקא'ן און זיינע מעטהאדען. זיינען דען ניט דיא מיטלען וועלכע ער האט אנגעווענדעט אום דיא בויערען זאלען קריגען צוטרויען אין איהם, דיא זעלבע וועלכע האבען געווירקט אויף אונזערע עלטערען, אויף אונז אליין, און וועלכע וועלען ווירקען אויף אונזערע קינדער? ווען דער מוזשיק ברענגענדיג זיין קראנקען פערד, וועלכער איז געווען ניט נור זיין גאנצעס רייכטהום נאר אויך א טהייל פון זיין פאמיליע, — ווען דיזער מוזשיק האט בעטראכט פאלוקושקא'ס פערקנייטשען שטערען, מיט אויגען וועלכע האבען אויסגעדריקט אי שרעק, אי צוטרויען; ווען ער האט גע-זעהן דעם פערדען דאקטאר'ס דינע ארעמס, און פארקאשערטע ארבעל,

און האָט בעמערקט וויא ער האָט געדריקט און געקוועטשט דיא וואונד, און האָט מיט זיכערהייט געהאקט דיא געזונטע פלייש מיט דער אידעע עס אויסצוהיילען; ווען דער דאָקטאָר האָט זיך געמאכט אז ער ווייס אַלעס וואָס אַנבעטרעפט געזונדעס בלוט, און אונגעזונטע מאַטעריע, אָדער ווענען דעם פּלאַץ פון דעם אָדער יענעם אָדער; ווען דער מוזשיק האָט איהם געזעהן האַלטענדיג צווישען דיא ציין אַ פלעשעלע מיט אַ ברען-מיטעל, אָדער אַן אַנדער סאָרט מעדיצין, האָט זיך דען דער פּראָסטער, ערליכער מענש געקענט פאָרשטעלען אז פּאַלוקושקא שנייט און ברענט גלאַט אין דער וועלט אריין? ער אַליין וואָלט עס געוויס ניט געוואָלט טהון; אָבער נאָך דיא אפּעראַציע האָט ער זיך זאָגאר ניט בעשולדיגט ווארום ער האָט עס געלאָזען טהון.

עס איז גאָר קיין וואונדער ניט. ווארום ערלויב איך און דוא, לעזער, אַ כירורג זאָל מאַטערען מענשען וועלכע מיר האַלטען טהייער? דער געקאַרבטער מעסער'ל, און דיא צויבערהאַפטע פלעשעלע מיט'ן ברען-מיטעל; דיא פראַזען „לאָזען איין אָדער”, “אונגעזונטע מאַטעריע„ און זייער גלייכען, האָבען זיי דען אַ נידעריגערע מיינונג וויא יענע פראַזען, „נערוועך”, „רומאַטיזם”, און ארגאַניזמוס”?

„וואגע דו צו אירגען אונד צו טרוימען” זאָגט שיללער, און דער אויסדרוק פּאַסט זיך פאַר כירורגען פון מענשען אָדער פערד, גראַדע אַזוי גוט וויא פאַר פּאַעטען.

III.

דעם זעלבען אבענד, אין דער צייט וואָס דער מיר איז געווען פערזאַמעלט אויס צו קלייבען דיא רעקרוטען, און געמאַכט אַזאַ טומעל נעבען דעם קאַנטאָר, אין דיא קאַלטע שטילע אקטאבער נאכט, איז פּאַלוקושקאַ געזעסען ביים טיש, ביים ענדע בעט, און האָט זיך בעשעפטיגט מיט צוזאַמען מישען איין מעדיצין, מיט דיא הילפע פון אַ פלעשעל וועלכע ער האָט געברויכט פאַר אַ שטויסעל. ער האָט צוזאַמען געמישט אביסעל קוועקזילבער, ענגלישע זאַלץ, שוועבעל, און אַ געוויסען גראָז וועלכע ער האָט צוזאַמען געקליבען אַלס אַ הייל מיטעל געגען זייט שטעכענעס, און וועלכע

ער האָט דאָס געהאַלטען פאַר גוט באַר יעדע פערדישע קראַנקהייט.

דיא קינדער זיינען שוין געשלאָפען; צוויי אויפ׳ן אויווען, צוויי אין בעט, און איינער אין וויגעל, וואו דער שפּינדעל איז געשטאַנען אויף וועלכען אַקולינא זיין ווייב, האָט געאַרבייט. אַ שטיקעל ליכט, וועלכע פּאַלוקושקא האָט וואו ס׳איז אויפגעהויבען, געבראַכט אַ היים און אריין געשטעקט אין אַ הילצערנעם לייכטער, האָט געברענט אויף׳ן פענסטער, און אַקולינא פלעגט זיך אַלע ווייַלע אויפהייבען און אָבשנייצען דאָס קנייטעל אום איהר מאַן פּאַלוקושקא זאָל קענען ארבייטען אונגע-שטערט זיינע וויכטיגע מעדיצין רעצעפּטען.

עס האָבען זיך אפילו געפונען עטליכע לַצים וועלכע האָבען געדענקט אַז פּאַלוקושקא איז אַ גאָר ניט, און אַז ער ווייס גאָר ניט וועגען זיין פּראָפעסיאָן; דער גרעסטער טהייל אָבער האָט איהם בעטראַכט אַלס אַ קינסטלער אין זיין פּראָפעסיאָן, חאָטש זיי האָבען איהם געהאַלטען פאַר אַ גנב. אין אַקולינא׳ס אויגען איז איהר מאַן געווען דער בעסטער טהיר-דאָקטאָר, און דער גרעסטער פּערזענליכקייט אין דער וועלט, חאָטש זיא פלעגט צייטענווייז איהם זידלען און אפילו שלאָגען.

פּאָליקושקא האָט אריינגעוואָרפען אַ הויפען מעדיצין אין דעם רעצעפּט וואָס ער האָ געהאַלטען אין מאַכען. (ער האָט ניעמאַלס געברויכט אַ געוויכט, און האָט געלאַכט מיט פעראַכטונג פון דיא דייטשען וועלכע געברויכען עס: — געוויכט איז גוט נאָר פאַר אַפּטייקערס — פלעגט ער זאָגען). דאַן האָט ער עס אביסעל געוואָגען אין האַנד, און דענקענ-דיג אַז ס׳איז ניט גענוג, האָט ער צוגעלעגט נאָך צעהן מאָהל אַזוי פיעל.

— איך וועל עס אריינלייגען אין גאַנצען; ס׳וועט מאַכען אַ בעסערע ווירקונג, — האָט ער געזאָגט, רעדענדיג צו זיך אַליין. אַקולינאַ, הערענדיג איהר מאַן׳ס שטימע, האָט זיך שנעל ארומגעדרעהט, ערוואַרטענדיג צו קריגען עפּעס אַ בעפעהל; אָבער זעהענדיג אַז ער האָט עס ניט גערעדט צו איהר, האָט זיא געמורמעלט מיט בעוואונדערונג:

— וויא געשיקט ער איז דאָס, וואו האָט ער עס געקענט אַלעס לערנען? —

דאַן האָט זיא זיך ווידער גענומען שפּינען.

דר פאפיער אין וועלכע דיא מעדיצין איז געווען איינגעוויקעלט איז ארונטער געפאלען אונטער'ן טיש, און אקולינא האט עס דערזעהן.

— אניושקא — האט זיא גערופען — געה און הייב אויף וואס דיין פאטער האט ארונטערגעווארפען — אניושקא האט ארויס געצויגען איהר נאקעטע פיסעל פון דעם מאנטעל מיט וועלכען זיא איז געווען צוגעדעקט, האט זיך ארונטער געגליטשט אונטער'ן טיש וויא א קעטצעלע, און האט אויפגעהויבען דעם שטיקעל פאפיער.

— נא, פאפא — האט זיא געזאגט, און האט זיך ווידער אריינגעווארפען אין בעט.

— וואס שטופסט דוא זיך? — האט געברומט איהר קלענערע שוועסטערל מיט א פערשלאפענעם טאן.

— שטיל! — האט דיא מוטער געזאגט.

דיא צוויי קליינע קעפעלעך זיינען פערשוואונדען געווארען אונטער'ן מאנטעל.

ער וועט מיר בעצאהלען דריי רובעל דערפאר, — האט פאליקושקא געזאגט ווען ער האט פערשטאפט דיא פלעשעל — און ער האנדעלט נאך א מציאה ווייל דאס וועט זיכער אויסהיילען זיין פערד, און קיין אנדערער קען געוויס ניט מאכען אזא מעדיצין. אקולינא, געה און בעט ניקיטא'ן אביסעל טאבאק; איך וועל עס איהם מארגען אפגעבען. —

פאליקושקא האט ארויסגענומען א פייפקע, און האט זיך פערטיג געמאכט צום רויכערען.

אקולינא האט זיך אויפגעהויבען פון'ם שפינדעל, און איז ארויס געגאנגען, און האט זיך אן גאר ניט אנגעשטויסען אין דער פינסטערניש, — ניט זעהר קיין לייכטע זאך. פאליקושקא האט געעפענט דעם אלמער און האט דארטען אריינגעשטעלט דעם פלעשעל מיט'ן מעדיצין דאן האט ער גענומען איין אנדער פלעשעל און צוגעלייגט צו דיא ליפען. ס'איז געווען ליידיג; א טראפען וואדקא איז ניט געבליבען, ער האט געמאכט א זויערע מינע; אבער ווען זיין ווייב איז צוריק געקומען מיט'ן טאבאק האט ער אנגעשטאפט זיין לולקע, און האט זיך אוועקגעזעצט אויף'ן בעט רויכערען. זיין געזיכט איז געווארען ליכטיגער, און האט אויסגעדריקט דיא צופרידענהייט פון א מענשען וועלכער האט גראדע יעצט געענדיגט זיין טעגליכע ארבייט. ער

האט וואהרשיינליך געטראכט וויא אזוי ער וועט מארגען אנכאפּען דעם פערד'ס צונג און אריינגיסען זיינע וואונדערבארע מעדיצין אין דעם פערד'ס האלז; אדער ער האט פיליכט געדענקט וויא גוט ס'איז צו זיין א פערזאן צו וועמען מען מוז אנקומען, און דעריבער האט עס ניקיטא אזוי שנעל איהם געגעבען דעם טאבאק. יעדענפאלס זיינע געדאנקען זיינען געווען פרעהליכע און אנגענעהמע.

דיא טיהר וועלכע האט געהאנגען אויף איין זאוויעסע האט זיך פּלוצ-לונג געעפענט, און דיא בארינא'ס קליינע דינסט מיידעל איז אריין אין הייזעל.

אקסיאוטקא, דיא דינסט מיידעל, פלעגט אלע מאל פליהען וויא א קאנאנען קוגעל; און ווען זיא איז געגאנגען אויף א שליחות פלעגען זיך איהרע ארעמס שאקלען וויא א פאר פערפּענדיקעלס פון א זייגער. איהרע באקען זיינען אלע מאל געווען רויטער פאר איהר רויטע קלייד, און איהר צונג האט געארבייט אזוי וויא איהרע פיס.

זיא איז אריינגעלאפען אין צימער, און זיך אנהאלטענדיג אן אויווען, האט זיא זיך אוויילע געשאקעלט אויף דיא פיס. זיא האט גלייך ארויס-געשאסען דיא פאלגענדע ווערטער אין איין אטהעם; עפּעס אזוי וויא זיא וואלט זיך אנגעטהון א כח ניט צו רעדען מעהר וויא צוויי אדער דריי ווערטער אויף אמאל:

— דיא בארינא בעפעהלט פאליקושקא איליאיטש, זא פארט צו קומען צו דיא גרויסע הויז, זיא האט בעפאהלען — זיא האט געמוזט חאפּען אטהעם. — עגאר מיכאלאוויטש איז געווען ביי דיא בארינא. זיי האבען גערעדט וועגען רעקרוטען און מען האט דערמאנט פאליקושקא'ס נאמען. דיא בארינא אוודאטיא מיכאילאוונא, בעפעהלט איהם זאפארט צו קומען צו איהר. אוודאטיא מיכאילאוונא — (דא האט זיא ווידער געמוזט חאפּען דעם אטהעם,) בעפעהלט איהם ער זאל גלייך קומען צו איהר —

אקסיאוטקא האט געקוקט א האלבע סעקונדע אויף פאליקושקא'ן, און אקולינא און דיא קינדער וועלכע האבען ארויסגעשטעקט דיא קעפּלעך פון אונטער'ן מאנטעל; האט אויפגעהויבען א שאלאכץ פון א נוס וואס איז געלעגען אויף'ן אויווען, האט עס א ווארף געטהון אויף אנאטקא'ן, און איבערזאגענדיג נאך אמאל.

„דוא מוזט באַלד קומען". האָט זיא זיך אַרויסגעוואָרפען פון צימער, און איהרע פערפּענדיקלען האָבען זיך ווידער גענומען וואַרפען מיט זייער געוועהנליכע ענערגיע.

אקולינא האָט זיך ווידער אויפגעהויבען און האָט געגעבען איהר מאַן זיינע אויסגעטראָגענע און צעריסענע שטיוועל. דאַן האָט זיא איהם געגעבען זיין קאַפּטען וואָס איז געהאַנגען אויף'ן וואַנד, אָהנע צו קוקען אויף איהם.

— וואָלסט וועלען אַ ווייסע העמד, פּאַליקושקאַ? —

— ניין — האָט ער געענטפערט.

דורך דיא גאַנצע צייט וואָס פּאַליקושקאַ האָט זיך געהאַלטען אין אָנטהאָן האָט אקולינא ניט איינמאָהל געקוקט אויף איהם. פּאַליקושקאַ'ס געזיכט איז געוועזען בלייך זיין אונטערשטע ליפּ האָט געציטערט, און זיינע אויגען האָבען אויסגעדריקט טרויעריגקייט, און אונטערוואָרפונג, וועלכע זיינען כאַראַקטעריסטיש פון גוטהערציגע אָבער שוואַכע אונשולדיגע מענשען. ווען ער האָט גענומען אַ וועק געהן, נאָכדעם וויא ער האָט פערקאַמט זיינע האָר, האָט איהם זיין ווייב אַ ווייל'ע אויפגעהאַלטען, האָט צורעכט געמאַכט אַ שטיקעל העמד וועלכע איז אַרויסגעהאַנגען פון זיין קאַפּטען, און האָט איהם אָנגעטהון זיין היטעל.

— האַלאָ! פּאַליקושקאַ איליאיטש! — האָט אויסגעשריען דעם טשעסלער'ס ווייב פון דיא אַנדערע זייט פון'ם שייד ווענטעל, — האָט דיא באַרינאַא געשיקט נאָך דיר? —

דעם טשעסלער'ס ווייב האָט זיך אין דערפריה געקריגט מיט אקולינאַ'ן וועגען אַ טאָפּ וואַסער וואָס איהרע קינדער האָבען איבערגעקעהרט, און האָט איהר יעצט אַ הנאה געטהון וואָס דיא באַרינאַ האָט געשיקט נאָך פּאַליקושקאַ'ן זיא האָט געטראַכט אַז דאָס איז ניט פיר זיין טובה. זיא איז געוועזען אַ חיטרע פרוי מיט אַ שאַרפען צונג, און האָט געקענט פערסאַמ'ען אַ מענשען מיט איין וואָרט.

— מסתמא וויל דיר דיא באַרינאַ שיקען אין שטאָדט עפּעס צוא קויפען — האָט זיא פאָרטגעזעצט. — מען דאַרף האָבען איין עהרליכען, זיכערען מענשען, און דעריבער האָט זיא דיר אויסגעקליבען. קויף מיר אַ פערטעל פונט טהעע ווען דוא וועסט זיין אין שטאָדט, פּאַליקושקאַ.

אקולינא האָט צוריקגעהאַלטען איהרע טרערען; איהרע ליפּען האָבען זיך צוזאַמענגעצויגען מיט אַ שוידער פון האַס. אָה, ווען זיא וואָלט נאָר געקאָנט אויסרייסען הויפּענס האָר פון דעם טשעסלער'ס אַבשיילינע ווייב אָבער איהר בליק איז געפאַלען אויף איהרע קינדערלעך, און דער שרעקליכער געדאַנק איז איהר געקומען אין קאָפּ אַז זיי וועלען פּילייכט גלייך ווערען יתומים, און זיא אַליין אַ סאָלדאַט'ס אלמנה. דאַן פערגעסענדיג דעם טשעסלער'ס ווייב, האָט זיא פערדעקט איהר געזיכט מיטביידע הענד; און פאַלענדיג אויף'ן בעט, האָט זיא איינגעגראָבען איהר געזיכט אין דעם קישען.

— אָה, מאַמעלע, דוא דערשטיקסט מיך! — האָט געשריען דיא קליינע מיידעלע, ארויסציהענדיג דיא דעקע פון אונטער איהר מוטער'ס עלענבויגען.

— אָה, הלואי וואָלט איהר אַלע געווען טוידט! איך האָב אייך געבראַכט אויף דער וועלט בלויז אויף צרות — האָט אקולינא געשריען. זא האָט זיך צוואויינט אויף'ן קול, און איהרע קרעכצען האָבען געקלונגען וויא מוזיק אין דיא אויערען פון דעם טשעסלער'ס ווייב, וועלכע האָט נאָך אַלץ געטראָגען אַ האַס איבער דיא קריג וואָס זייא האָבען געהאַט אין דערפּריה וועגען דעם טאָפּ וואַסער.

IV.

אַ האַלבע שטונדע איז פערביינעגאַנגען; דאָס קינד האָט גענומען שרייען. אקולינא האָט איהר געגעבען עסען. זיא האָט אויפגעהערט וויינען, אָבער ווען זיא האָט אָנגעשפּאַרט איהר עלענבויגען אויף איהר געזיכט וועלכע איז נאָך געוועזן שעהן, און האָט זיך פערקוקט אויף'ן ליכט וועלכער האָט געהאַלטען ביים אויסגעהן, האָט זיא זיך געפרעגט וואָרום זיא האָט געדאַרפט חתונה האָבען. און צוא וואָס דאַרף מען אַזוי פיעל סאָלדאַטען; און איהר מוח האָט געאַרבייט אויפצוקלעהרען אַ פּלאַן ראַכע צו נעהמען פון דעם טשעסלער'ס ווייב.

אין אַ פּאָר מינוטען אַרום האָט זיא דערהערט איהר מאַן'ס טריט.

זיא האָט אָפּגעווישט איהרע טרערען, און האָט זיך אויפגעהויבען, צוא מאַכען פּלאַץ פאַר איהם. פּאַליקושקאַ איז אַריין מיט אַ שטאָלצע מינע, האָט אַרויפגעוואָרפען זיין היטעל אויף'ן בעט, און האָט זיך לאַנגזאַם אָוועקגעזעצט.

— נוא, וואָס האָט זיא דיר געדאַרפט? — האָט זיא געפרעגט.

— הם.... צוא וואָס? דוא ווילסט עס וויסען? פּאַליקושקאַ מעג זיך טאַקע זיין דער נידעריגסטער פון דיא נידעריגע; אָבער ווען עס מאַכט זיך עפּעס אַ וויכטיגע זאַך נאָך וועמען שיקט מען? געוויס נאָך פּאַלי-קושקאַ'ן.

— וואָס וויל זיא? —

פּאַליקושקאַ האָט זיך ניט געאיילט צוא ענטפערען. ער האָט אָנגע-צונדען זיין לולקע, און האָט אויסגעשפּייט.

— זיא האָט מיך געהייסען געהן אין שטאָדט, און איהר ברענגען געלד. — האָט ער ענדליך געזאָגט.

— איהר ברענגען געלד? האָט אַקולינאַ אויסגערופען. פּאַליקושקאַ האָט געשמייכעלט און געשאָקעלט דעם קאָפּ.

— זיא האָט גערעדט צוא מיר אַזוי שעהן. „דוא האָסט אַ שלעכטען נאָמען" האָט זיא געזאָגט, „אָבער איך האָב מעהר צוטרויען אין דיר וויא צוא אַנדערע" פּאַליקושקאַ האָט גערעדט הויך כדי דיא שכנים זאָלען הערען. ער האָט פאָרטגעזעצט. „דוא האָסט מיר פערשפּראָכען" האָט זיא געזאָגט, „אַז דוא וועסט זיך בעסערען, און איך וועל דיר יעצט איבערצייגען דעם צוטרויען וואָס איך האָב אין דיר. געה אין שטאָדט, און ברענג מיר דאָס געלד." דאַן האָב איך געענטפערט: מיר זיינען אַלע אייערע שקלאַפען, מאַדאַם, און עס איז אונזער פליכט אייך צו דינען, אַזוי וויא מיר דינען גאָט. איך וועל זיך געוויס ניט ענטזאָגען צוא טהון וואָס איהר וועט מיך נאָר הייסען. וואָס איהר וועט מיר בעפעהלען וועל איך טהון, וויל איך בין אייער שקלאַף. —

פּאַליקושקאַ האָט ווידער געשמייכעלט מיט דעם שמייכעל וועלכער דריקט אויס גוטסקייט, שוואַכהייט און שולד.

— דאַן — האָט ער ווידער אָנגעפאַנגען, — האָט זיא געזאָגט: „זעה אַז דוא זאָלסט אויספיהרען דיין מיסיאָן וויא איין עהרליכער מאַן. פערשטעהסט דוא אַז דיין גאַנצער צוקונפט ווענדעט זיך אָן דעם"? „געוויס פערשטעה איך" האָב איך געזאָגט "אויב מאַנכע מענשען האָבען מיר בערעדט

פאר אייך, איז דאָס געווען בלויז ווייל יעדער מענש האָט שונאים. איך האָב קיין מאָל ניט געוואָגט צוא טהון געגען אייערע אינטערעסען", בקיצור, איך האָב גערעדט אזוי גוט אז דיא בארינא איז געוואָרען ווייך וויא וואקס. „איך וועל דיר מאכען פאר מיין הויפט דינער", האָט זיא געזאָגט.

ער האָט זיך אָבגערוהט, א ווײלע, און יענער שמייכעלע האָט זיך ווידער געוויזען אויף זיינע ליפען.

— איך וויים וויא צוא רעדען מיט זיי — האָט ער פאָרטגעזעצט, — ווען איך פלעג דארפען צאָהלען דיא צעהנטלעך צוא דיא רעגירונג, און אז ס'פלעגט זיך עפעס אמאָל מאכען א ויכוח מיט דעם אייגענטהימער פון דיא צעהנטלעך, פלעג איך איהם אזוי פער'חנפ'ענען, אז ער פלעגט ווערען אזוי ווייך און גלאַט וויא זייד.

— וויא פיעל געלד? — האָט אקולינא פלוצלינג געפרעגט.

— פופצעהן הונדערט רובעל — האָט פאליקושקא געענטפערט גלייכגילטיג.

זיין ווייב האָט געשאָקעלט מיט'ן קאָפ.

— און ווען געהסט דוא? —

— זיא האָט מיר געהייסען געהן מאָרגען. „נעהם וועלכען פערד דוא ווילסט", האָט זיא געזאָגט, „און פאָהר אוועק שטילערהייט".

— געלויבט איז גאָט! האָט אקולינא אויסגעשריען און זיך איבער-גע'צלם'ט — זאָל דיר גאָט העלפען, מיין מאַן — האָט זיא געזאָגט שטיל אז מען זאָל ניט קענען הערען פון יענער זייט וואנט; און האָט אָנגענומען דעם ארבעל פון איהר מאַן'ס העמד. הער זיך איין פאליקושקא, — האָט זיא פאָרטגעזעצט איך בעט דיר אין דעם נאמען פון אונזער ערלעזער יעזוס קריסטוס שווער מיר, אז ווען דוא געהסט נאָך דעם געלד וועסטו ניט נעהמען ניט איין טראָפען בראנפען.

גלויבסט דוא דען אז איך וועל טרינקען, ווען איך האָב אזוי פיעל פרעמדע געלד ביי זיך? — האָט ער געענטפערט שנעל. — איינע האָט דאָרטען געשפילט אזוי שעהן אויף'ן פיאנאָ — האָט ער ווידער אָנגעפאנגען מיט א שמייכעל — דאָס האָט געמוזט זיין א בארישנא. איך בין געשטאַנען זעהר שטיל פאר דיא בארינא, און דיא בארישנא האָט געהאַלטען אין איין שפילען. אָה, וויא בעצויבערענד און וויא זיס ס'איז געווען. הלואי וואָלט איך

געקענט שפּילען אַזוי גוט. איך וואָלט געווים געקענט אויך — איך וואָלט עס געווים געקענט — איך פערשטעה זעהר פיעל וועגען אַ זעלכע זאַכען. אָבער גיב מיר אַריינע העמד אויף מאָרגען.

זיי זיינען געגאַנגען שלאָפען מיט זעהר פרעליכע הערצער.

V.

די מיטגלידער פון די סראָדקאַ האָבען יעצט געהאַלטען אַ היצינע פערזאַמלונג נעבען די טיהר פון קאַנטאָר. כמעט אַלע מוזשיקעס זיינען דאָרטען געווען. ווערענד עגאָר מיכאַלאָוויטש האָט געהאַלטען אַ קאָנפערענץ מיט די באַרינאַ איז דער ליאַרעם פון זייערע שטימען געוואָרען שטאַרקער און שטאַרקער, און האָט דערגרייכט ביז צו די פענסטער פון די באַרינאַ'ס צימער, אַזוי וויא דאָס ברומען פון אַ שטורמדיגען ים. די באַרינאַ האָט געליטען פון אַ נערוועזע אונרוהיגקייט, אַזוי וויא איינער פיהלט אין פערלויף פון אַ שטורעם.

די שטימען זיינען געוואָרען אַלץ שטאַרקער און העכער, און זיא האָט מורא געהאַט אַז עטוואָס אונאַנגענעהמעס וועט זיך דאָ טרעפען.

— ווארום זאָלען זיי זיך ניט אויפפיהרען שטיל און רוהיג וויא גוטע קריסטען, און צייגען ברידערליכע געפיהלע איינער צום צווייטען, אַנשטאָט צו שרייען און צו ליאַרמען? — האָט זיא זיך געפרעגט.

די פערזאַמלונג איז געווען אַ וויכטיגע, און עטליכע פון זיי האָבען גערעדט אויף אַמאָל, אָבער די שטימען פון פעאָדאָר רעזון, דער טשעסלער, האָט זיך געהערט איבער אַלע אַנדערע שטימען.

ער איז געווען איינער פון די דוואיניקעס, און איז געווען געגען די דוטלאָף'ס שטעהענדיג מיט'ן געזיכט צו די בויערען, דורך וועמען ער האָט זיך דורך געבראָכען אַוועג האָט דער אַלטער דוטלאָף זיך פּראָבירט פער-טהיידיגען געגען רעזון'ס אַטאַקעס. אין זיין היציגקייט צו זאָגען צו פיעל אויף אַמאָל האָט ער זיך האַלב דערשטיקט; און מאַכענדיג מיט די הענד, און שאָקלענדיג זיינע אַרעמ'ס און דרעהענדיג זיין באָרד, האָט ער אַזוי צו-מישט זיינע ווערטער אַז ער האָט אַליין ניט געוואוסט וואָס ער האָט געזאָגט.

זיינע זיהן און זיינע פּלימעניקעס, אַלע געזונטע שעהנע יונגען, זיינען געשטאַנען הינטער איהם, און דער אַלטער מאַן האָט אויסגעקוקט וויא איין אַלטע הון וועלכע פערטהיידיגט איהרע קינד׳ער געגען איין אָנפאַל פון רויב־פויגלען. (סאקאלם).

דיא רויב פויגלען זיינען דאָ געווען ניט נור רעזון, נאָר אַלע דוואיניקעס און אַלע „יחידים", איין אַנדערע ווערטער, כמעט דער גאַנצער „מיר" איז געווען געגען דוטלאַף.

דיא זאַך איז געשטאַנען אַזוי; מיט דרייסיג יאָהר צוריק איז דעם אַלטען דוטלאַף׳ס ברודער אַוועק־געשיקט־געוואָרען פאַר א סאָלדאַט; און דעריבער האָט דער אַלטער מאַן גע׳טענה׳ט אַז מען זאָל איהם אויסשליסען פון דיא „טראַיניקעס" און אריינרעכענען צווישען דיא „דוואיניקעס" און דאַן זאָל מען וואַרפען גורל צווישען אַלע דוואיניקעס ווער דער דריטער זאָל זיין. עס זיינען דאָרטען געווען נאָך פיער אַנדערע פאַמיליען וועלכע האָבען געהערט צו דיא טראַיניקעס, אויסער דוטלאַף. איינער איז אָבער געווען דער סטאַרסטא ווען דיא באַרינא האָט פריי געמאַכט פון מיליטער דינסט. דיא צווייטע פאַמיליע האָט שוין געגעבען א רעקרוט לעצטעס מאָל. פון דיא צוויי טראַיניקעס האָט מען שוין אויסגעקליבען צוויי רעקרוטען. איינער פון דיא אָבגעגעבענע איז נאָך אפילו גאָר ניט געקומען צו דער פערזאַמלונג און זיין פערצווייפעלטע פרוי איז געשטאַנען צווישען דיא מאַססע, האָפענדיג איהר מאַן וועט בעפרייט ווערען דורך א נס. דער צווייטער אָבגעגעבענער רעקרוט, רעד ראַמאַן, איז געשטאַנען אָנגעשפּאַרט אויף דיא טרעפּ, און האָט געטראָגען א צעריסענעם קאַפטען חאָטש ער איז ניט געווען אָרעם. זיין קאָפּ איז געווען איינגעבויגען, און ער איז געווען שטיל, נור צייטענווייז פלעגט ער געבען אַקוק אויף דעם מאַן וואָס האָט גערעדט העכער וויא דיא אַנדערע, און פלעגט דאַן ווידער אַרונטערלאָזען זיין קאָפּ. זיין גאַנצע אויפפיהרונג האָט אויסגעדריקט אונגליק.

דער אַלטער מאַן דוטלאַף איז געווען א מאַן ווען מען וואָלט געמעגט טרויען הונדערטע און טויזענדע רובעל. זיין יעצטיגע צוהיצקייט האָט אַלעמען איבעררואשט ווייל ער איז אַלע מאָהל געווען אָרענדליך. פרום, ניט אָרעם, און א סטאַראסטע פון דער קירכע.

אָבער דער טשעסלער רעזון, א הויכער דונקעלער מאַן, אונרוהיג, א שיכור און מיט א גרויסע מויל, איז זיך געשטאַנען רוהיג און שאַרף, און מיט זיין

הויכע פיגור, שטארקע שטימע, און זיין רעדנער קראפט, האט לייכט בעזיגט דעם סטאראסטע פון דיא קירכע וועלכער איז געווארען אלץ הייזעריגער און מעהר צומישט.

צווישען דיא אנדערע רעדנער איז געוועזען א געוויסער גאראסקא קא-פילאף, א דיקער יונגער מאן מיט א רונדעס געזיכט, א קוואדראטנע קאפ, און געקרייזעלטען בארד. ער איז געוועזען א פאר יאהר איינגער פאר רעזון'ן, אבער ער איז געוועזען א שארפער רעדנער, און האט געהאט א גרויסען איינ-פלוס אויף'ן „מיר". פעאדאר מעלניטשקי איז דארטען אויך געוועזען; ער איז געוועזען א יונגער מוזשיק, דין, הויך, בלייך, מיט א קליינעם בערדעל, און קליינע אויגען. ער איז געוועזען א בייזער, און האט געזעהן בלויז דיא שלעכ-טע זייט פון יעדער זאך. און ער פלעגט אפט מאכען אונארדענונג אין דיא פערזאמלונג מיט אונערווארטעטע פראגען און אנמערקונגען. דיעזע צוויי רעדנער זיינען געשטאנען אויף רעזון'ס זייט.

צייטענווייס פלעגען א פאר פלאפלערס אריינפאלען אין דיא דיסקוסיאן. איינער, חראפקאף, וועלכער פלעגט אלץ האלטען אין איבערזאגען מיין טהייערער פריינד, האט געהאט א גרויסען, העלען בארד. דער אנדערער, דזיטקאף, איז געוועזען קורץ, שוואך, מיט א קליינע געזיכט וויא א פייגעלע. זיין געוועהנליכע פראזע איז געוועזען, דאס קומט אלץ דערפון, מיינע ברידער, אז — און דאן פלעגט ער זיך פון אנדער ריידען און ניט געשטויגענע און ניט געפלויגענע דרשות. דיא ביידע האבען א ווייליע געהאלטען מיט דוט-לאף'ן און א ווייליע מיט רעזונ'ן אבער קיינער האט זיך ניט איינגעהערט צו וואס זיי האבען גערעדט. עס זיינען נאך דארטען געוועזען אנדערע מוזשיקעס פון זעלבען קלאס, אבער דיא ביידע פלעגען ארום לויפען הין און הער, און אנמאכען מעהר ליארעם וויא אלע אנדערע צוזאמען; זיי האבען ליעב געהאט צו הערען זייערע אייגענע שטימען.

פיעלע אנדערע פאמיליען זיינען געוועזען פערטרעטען אין „מיר". מען האט דארט געקענט זעהן פינסטערע געזיכטער, שעהנע געזיכטער, איינפאכע און בייזע געזיכטער; פרויען זיינען דארט אויך געוועזען מיט זייערע קינדער, וועגען זיי אבער וועל איך ריידען איין אנדערעם מאהל.

דיא מייסטען בויערען זיינען געקומען צו דער פערזאמלונג, אזוי וויא אין דער קירכע, צו רעדען וועגען זייערע היימישע אנגעלעגענהייטען, ווען עס

איז דיא בעסטע צייט אויסצוהאקען דיא בוימער פון וואלד, א. ד. ג. אנדערע זיינען געווען שטיל, און האבען געווארט אז דער ליארעם זאל זיך איינשטילען.

דארטען זיינען אויך געווען עטליכע רייכע בויערען וועלכע האבען גאר ניט געקענט געווינען אדער פערלירען פון דיא פערהאנדלונגען. איינער פון דיא איז געווען ערמיל, מיט א גרויסע שטראהלענדע געזיכט, וועמען דיא מוזשיקעם האבען גערופען „דיא גרויסע בויך". נאך איינער איז געווען סטאראסטין. און זיין געזיכט האט קלאהר אויסגעדריקט דעם בעוואוסטזיין פון זיין אייגענע קראפט.

— איהר קענט זאגען וואס איהר ווילט — דאס איז געווען דער אויס־דרוק פון זיין געזיכט, — אבער איהר קענט מיר גאר ניט טהון. איך האב פיער זיהן, אבער קיין איינער פון זיי וועט געהן דינען.

א פאר דרייסטע יונגען וויא קאפילאף אדער רעזון פלעגען אפילו א מאהל מאכען איין אטאקע גאר אויף דיא רייכערע; אבער זיי האבען זיי געענטפערט פעסט, און רוהיג, און זיינען געווען זיכער אז מען קען זיי גאר ניט טהון.

אבוואהל דוטלאף האט אויסגעזעהן וויא א הון וועלכע פרובירט צוא בעשיצען איהרע קינדער געגען רויב־פויגלען, זיינע קינדער אבער, האבען גאר ניט אויסגעזעהן וויא היהנער. זיי זיינען ניט געווען צו טראגען אדער צו־קאכט; און זיינען געשטאנען שטיל און רוהיג נעבען איהם. דער עלטסטער, איגנאץ, איז שוין געווען דרייסיג יאהר אלט, דער צווייטער, וועלכער איז געווען פערהייראטעט, האט ניט געטויגט פאר מיליטער דינסט. דער דריטער, איליא, זיין פלימעניק, איאמשטשיק, און ניט לאנג פערהייראטעט, איז געווען שעהן און געזונד, און איז געווען פיין געקליידעט. ער האט געקוקט אויף דיא מאסע מענשען און האט זיך געקראשלעט דעם קאפ, אזוי וויא דיא גאנצע זאך וואלט איהם גאר ניט אנגעגאנגען, חאטש, אין דער אמת'ן, איז ער דאס געווען דיא הון וועמען דיא רויב־פויגלען האבען געוואלט חאפען.

— מיין זיידע איז געווען א סאלדאט — האט אויסגערופען א שטימע, צום אלטען דוטלאף — קען איך זיך דעריבער ענטזאגען אנטהייל צו נעה־מען אין גורל? איך האב מורא, מיין פריינד, אז מען וועט ניט ער־

ליבען אזעלכע ענטשולדיגונגען. לעצטען מאָהל האָט מען גענומען מיכעלאָוויטש'ן, חאָטש זיין פעטער האָט נאָך געדינט אין דער ארמעע. —

— דוא, דוא, ניט טאַטע און ניט דיין פעטער האָט געדינט דעם קייסער — האָט דוטלאָף געענטפערט, — און דוא אליין ביסט א טוי-געניכטס, און ברייננסט קיינעם קיין נוצען ניט. דוא קענסט קיין אנדער זאַך ניט טהון אַ חוץ טרינקען, און דיינע קינדער האָבען געמוזט אוועקגעהן פון דיר. דוא האָסט געמאַכט אַז דיין פאַמיליע זאָלען זיך ניט קענען האַלטען צוזאַמען, און יעצט ווילסט דוא אַז מען זאָל אוועק שיקען אַן אַנדערענס קינדער. איך בין געוועזן אַסאָטסקי פאַר צעהן יאָהר; איך בין געוועזן סטאַראסטע; מיין הויז האָט צוויי מאָהל אָבגעברענט; איך האָב אָבער קיינעם ניט געבעטען קיין הילפע, און אַלעס וואָס מיר האָבען האָבען מיר פערדינט דורך עהרליכע שווערע אַרבייט. איהר ווילט מיר רואינירען, גיט מיר צוריק מיין ברודער וועלכער איז געשטאָרבען אין דינסט, איהר וועט געוויס אורטהיילען מיט גערעכטיגקייט, וויא גאָט האָט געבאָטען, אָה, אָרטהאָדאָקסישע „מיר„! און איהר וועט זיך ניט לאָזען פערפיהרען פון אַ שכור.

— דער „מיר” האָט ניט אויסגעקליבען אייער ברודער — האָט געענטפערט קאַפילאָף; אונזערע הערען האָבען איהם אָבגעגעבען איבער דיא פילע פערברעכענס וואָס ער האָט בעגאַנגען, און עס וועט זיין בעסער אַז איהר וועט ניט דערמאָנען זיין נאָמען. —

קאַפילאָף האָט געמאַכט נאָך אַ פּאָר בעמערקונגען, און דאַן האָט דער הויכער, בלייכער פעאָדאָר מעלניטשי אָנגעפאַנגען.

— דיא זאַך איז גאַנץ איינפאַך — האָט ער געזאָגט מיט אַ פינסטערע מינע — דיא הערען קלייבען אוים וועמען זיי ווילען און דער „מיר” מוז דאַן צולעגען דיא איבעריגע רעקרוטען. דער „מיר” האָט אויסגעקליבען אייער זאָהן, אויב עס געפעלט אייך ניט, געהט און בעט דיא באַרינאַ. ווער ווייס וואָס זיא וועט טהון? פיליכט וועט זיא הייסען מיין איינציגען זאָהן געהן פאַר אַ סאָלדאַט? אָט אזוי האַלט עס — האָט ער געענדיגט בייז.

— און ער האָט אַרונטער געלאָזען זיין האַנד מיט אַ בעוועגונג פול מיט פעראַכטונג.

רעד ראָמאַן, וועמעס זאַכן מען האָט יעצט אָבגעגעבען, האָט אויפ־געהויבען זיין קאָפּ.

— עס איז גאַנץ רעכט, גאַנץ רעכט — האָט ער געזאָגט, און האָט זיך אוועקגעזעצט מיט איין אויסדרוק פון פערדרוס.

דיא בויערען האָבען שוין יעצט ניט גערעדט אַלע אויף אַמאָל; אויסער פיליכט דיא מוזשיקעס וועלכע האָבען פערהאַנדעלט פּריוואַט זאַכען, אָבער דיא פּלוידערזעק האָבען נאָך געשפּיעלט זייער געוועהנליכע ראָלע.

— געוויס, אָרטהאָדאָקסישע "מיר", — האָט דער קליינער דזיטקאָף איבער געזאָגט דוטלאָף׳ס ווערטער — איהר מוזט אורטהיילען וויא גוטע קריסטען. וויא גוטע קריסטען מוזט איהר אורטהיילען, מיינע ברידער.

— מיר מוזען האַנדלען עהרליך און געוויסענהאַפט, מיין טהייערער פריינד, — האָט געזאָגט דער אַנ פּאַכער כראַפּקאָף, — עס איז דער בעפעהל פון דיא הערען און פון׳ם „מיר", — האָט ער צוגעלעגט, איבער זאָגענדיג קאַפּילאָף׳ס בעמערקונג.

— אמת, דאָס איז גאַנץ ריכטיג, — האָבען עטליכע צוגעשטימט.

— וועמען האָסט דוא דאָס גערופען אַ ליגנער און אַ שכור? — האָט רעזון געשריען צו דוטלאָף׳ן. — האָסט דוא אַמאָל בעצאָהלט פאַר איין גלאָז פאַר מיר? אָדער, זאָגט עס דיין זאָהן אַז איך בין אַ שכור — ער וועמען מען מוז אויפהייבען פון דיא גאַסען? אַלזאָ מיינע ברידער, אויב איהר וועט לאָזען דוטלאָף׳ן געהן, וועט איהר זיין געצוואונגען צו קלייבען ניט נאָר פון דיא דוואיניקי, נאָר אויך פון דיא איינציגע זין: און דוטלאָף וועט נאָך לאַכען פון אייך.

— דוטלאָף מוז געהן! וואָס דאַרף מען דאָ פיעל רעדען. צום ערשטען מוז מען אויסקלייבען פון דיא טראַיניקעס. — האָבען אייניגע שטימען אויסגעשריען.

— מיר מוזען פריהער הערען דיא באַרינאַ׳ס בעשלוס — האָט איין אַנדערער בעמערקט. — עגאָר מיכאַלאָוויטש האָט געזאָגט אַז מען וועט שיקען אַדוואַראָווי.

דיעזע בעמערקונג האָט אויף אַ ווייַלע אָבגעהאַלטען דעם דיספּוט; דאָס האָט זיך אָבער באַלד ווידער אָנגעפאַנגען, און איז אַריין געגאַנגען אין פּערזענליכקייטען.

איננאַט, דער יונגער מאַן וועמען רעזון האָט בעשולדיגט אַז מען האָט איהם אויפגעהויבען אַ שכור'ן אין גאַס, האָט זיך יעצט גענומען צו רעזון'ען און האָט איהם בעשולדיגט אַז ער האָט גע'גנב'עט אַ זעג פון אַרייזענדען טשעסלער, און אַז ער האָט כמעט דער'הרג'עט זיין אייגענע ווייב.

דאַרויף האָט רעזון געענטפערט אַז עס איז גאַנץ ריכטיג אַז ער האָט געשלאָגען זיין ווייב אַמאָל ווען ער איז געווען אויפגערעגט, און אפילו ווען ער איז געווען גאַנץ קיהל; און ער האָט צו געגעבען אַז ער האָט איהר געשלאָגען וועניגער וויא זיא האָט פערדינט — אבעמערקונג וועלכע האָט אַרויסגערופען איין אַלגעמיינעם געלעכטער. אָבער דיא בעשולדיגונג אַז ער האָט גע'גנב'עט אַ זעג האָט ער בעטראַכט פאַר אַ בעליידיגונג, און ער האָט זיך גענומען שטופען צו איננאַטען.

— ווער זאָגסטו איז אַ גנב? — האָט ער געשריען.

— דוא, דוא ביסט אַ גנב! — האָט געענטפערט דער דרייסטער איננאַט, און האָט זיך גאַנץ רוהיג געלאָזען געהן צו רעזון'ען.

אַ חוץ דיא גניבה פון'ם זעג, האָט מען נאָך געמאַכט אַנדערע בע-שולדיגונגען. דער האָט גע'גנב'עט אַ פערד, דער אַ זאַק קאָרען, דער קעפּלאָך קרויט, און אַפילו אַ געוויסען טויטען קערפּער. דיא צוויי מוזשיקעס האָבען בעשולדיגט איינער דעם צווייטען אין אַזעלכע אַבשייליכע זאַכען, אַז זאָגיב אַפילו אַ הונדערטע טהייל דערפון וואָלט געווען אמת, האָט מען זיי ביידען געדאַרפט אַוועקשיקען אויף קאַטאָרגע.

דער אַלטער דוטלאַף האָט זיך יעצט דערמאָנט אָן אַ נייעם אַרגומענט. זיין זאָהן'ס געשרייען זיינען איהם ניט געפעלען געווען.

— דאָס איז אַבשייליך — האָט ער געזאָגט. — זיי רוהיג! איך בעפעהל דיר! —

— דאַן האָט ער פּרובירט צייגען אַז „טראַיניקעס" זיינען ניט נור דריי ברידער וועלכע לעבען צוזאַמען, נור אַפילו אַזעלכע וועלכע לעבען בעזונדער, און ער האָט אָנגעצייגט אויף סטאַראַסטינען.

סטאַראַסטין האָט געשמייכעלט, זיך אַביסעלע פערהוסט זיך געגלעט דעם

באָרד, און האָט געזאָגט אז די „הערשען“ האָבען אזוי געאורטהיילט, און אז זיין זאָהן האָט וואהרשיינליך פערדינט בעפרייט צו ווערען פון דינסט.

— וואס אנבעלאנגט צו דיר — האָט רעזון געזאָגט צו דוטלאָף׳ן — דארפסט דו נאָר ניט אזוי פיל שרייען. דו ביסט רייך גענוג און קענסט לייכט קויפען א פערטרעטער.

דוטלאָף האָט געוואָרפען א געפעהרליכען בליק אויף זיין געגנער.

— האָסט דו געצעהלט מיין געלט? — האָט ער געענטפערט בייז. — אָבער לאמיר וואַרטען ביז עגאָר מיכאַלאָוויטש וועט קומען; ער וועט אונז דער־צעהלען וואס די באַרינא האָט בעשלאָסען.

VI.

אין דעם זעלבען אויגענבליק איז עגאָר מיכאַלאָוויטש ארויס געקומען פון די באַרינא. אזוי שנעל וויא די בויערן האָבען איהם נאָר דערזעהן האָבען זיי גלייך ארונטער גענומען זייערע היטלען; און ווען ער איז צו זיי צוגעקומען זיינען אַלע געשטאַנען מיט בלויזע קעפּ. מען האָט דאָרט גע־קענט זעהן אַלערליי קעפּ, — פליכעוואטע, ווייסע, גרויע און רויטע. דער טומעל איז ביסלעכווייז איינגעשטילט געוואָרען.

עגאָר מיכאַלאָוויטש האָט זיך אוועקגעשטעלט אויף די טרעפּ, און געמאַכט א צייכען אז ער וויל רעדען. מיט זיין לאנגען פראַק, זיינע הענד אין די קעשענעס, זיין הוט איבער די אויגען, זיינע פיס פונאַנדער גענומען שטעהענדיג אויף די טרעפּ איבער די מענגע קעפּ מעהרסטענס מיט לאנגע און גרויע בערד, און אַלע געזיכטער ווענדען זיך צו איהם, האָט דער פערוואַלטער אויסגעזעהן מאַיעסטעטיש, און האָט געצייגט מעהר דרייסטיגקייט אַלס אין די באַרינא׳ס געגענוואַרט.

— איך האָב געבראַכט די באַרינא׳ס בעשלוס, מיינע קינדער — האָט ער געזאָגט. — זיא קען ניט געבען אַדוואַראַוונעם, און זיא פער־לאָזט זיך אין גאַנצען אויף אייך. מיר מוזען היינט אויסקלייבען דריי רעק־רוטען.

— זעהר גוט —, האָבען געשריען איניגע שטימען.

— נאַטירליך — האָט ענאר מיכאַלאָוויטש ווידער אָנגעפאַנגען — נאַטירליך וועט איהר אויסקלייבען בּאַראַשין און מיטאַכין. ווירקליך, נאָר אַליין האָט זיי אויסגעקליבען.

— גאַנץ ריכטיג! גאַנץ ריכטיג! — האָבען אַלע אויסגעשריען.

— דער דריטער מוז זיין אָדער דוטלאָף, אָדער איינער פון די דוואָר־ניקעס, וואָס זאָגט איהר? —

— דוטלאָף מוז געהן! די דוטלאָף'ס זיינען „טראַיניקעס"! —

דער טומעל און די געשרייען האָבען זיך ווידער אָנגעפאַנגען, און די בעשולדיגונג וועגען די קעפּלעך קרויט און אַנדערע מיאוסע זאַכען זיינען ווידער געמאַכט געוואָרען.

צוואַנציג יאָהר איז ענאר מיכאַלאָוויטש געווען דער פערוואַלטער פון די באַרינאַ'ס איינגענטהום. ער איז געווען אַ מאַן פון פערשטאַנד און ערפאַהרונג אַ פּערטעל שטונדע איז ער געבליבען שטעהן אויף זיין פּלאַטץ, און זיך איינגעהערט וואָס די בויערען האָבען געזאָגט; דאַן האָט ער די פערזאַמעלטע געהייסען בלייבען רוהיג און בעפאָהלען די דריי דוטלאָף'ס צו וואַרפען גורל ווער פון די דריי זאָל געהן.

מען האָט אויפגעשריבען די נעמען אויף שטיקלעך פּאַפּיר. באַרקאָף האָט די דריי צעטלעך אַריינגעלעגט אין אַ היטעל, און דאַן אַרויסגעצויגען איין שטיקעל פּאַפּיר מיט איליאַ'ס נאָמען. יעדער איינער איז געבליבען שטיל.

— איז דאָס מיין נאָמען? לאָז מיר זעהן! — האָט געשריען דוטלאָף'ס פּרימ ניק מיט אַ הייזעריגע שטימע.

די מאַססע איז נאָך אַלץ געבליבען שטיל. ענאר מיכאַלאָוויטש האָט בעפאָהלען אַז מען זאָל מאָרגען איהם ברענגען דאָס געלד פאַר די רעקרוטען — זיבען קאָפּעקען פון יעדער פאַמיליע, און האָט דאַן געהייסען, אַלעמען געהן אַהיים.

נאָך אַלץ שטעהענדיג אויף די טרעפּ האָט ענאר מיכאַלאָוויץ נאָך נערקוקט די מאַססע מענשען וועלכע זיינען פונאַנדער געגאַנגען. ווען די יונגע דוטלאָף'ס זיינען אַ וועק, האָט ער צוגערופען דעם אַלטען מאַן וועלכער איז געבליבען אַליין, און ביידע זיינען אַריין אין קאַנטאָר.

עס טהוט מיר זעהר לייד, אַלטער, — האָט ענאַרט מיכאַלאָוויטש געזאָגט

זיך זעצענדיג אויף איין ארעם־שטול נעבען טיש. — יעצט ווענדעט זיך עס אן דיר. ווילסט דוא אויסקויפען דיין פלימעניק? —

דער אלטער מאן האט אויף איהם געווארפען א פראגענדען בליק, און האט נאר ניט געזאגט.

— דוא קענסט זיך ניט ארויסדרעהען — האט ענאר געזאגט אלס אנטווארט אויף דעם אלטען'ס בליק.

— איך וואלט איהם געוויס ווע ען אויסקויפען אבער וואס קען איך מאהן, ענאר מיכאלאוויטש? מיר האבען פערלארען ציוויי פערד דעם זומער און דאן האב איך מיין פלימעניק חתונה געמאכט. דער קלאפ האט א גנ גע־טראפען ווייל מיר זיינען עהרליכע מענשען! ער קען זיך רעדען וואס ער וויל — האט ער נעענדיגט דענקענדיג וועגען רעזון'ן.

ענאר מיכאלאוויטש האט אר בערנעפיהרט זיין האנד איבער'ן שטערען און האט געגענעצט, דיא גאנצע זאך האט איהם גענומען מיאוס ווערען, און ער האט געוואלט געהן אהיים טרינקען טהע.

— אלזא א טער, דוא וועסט מוזען דורכזוכען דיין קעלער צו געפינען א פאר הונדערט רובעל. איך נעהם זיך אונטער צו געפינען א זיכערען שטעל־פערטרעטער. נעכטען האט זיך איינער מיר אנגעבאטען. —

— אין שטאדט? — האט דוטלאף נעפרעגט.

— אלזא? וועסט בעצאהלען פאר אידם?

— הלואי וואלט איך נאר געהאט. גאט ווייס דעם אמת, אבער......

ענאר מיכאלאוויטש האט איהם אונטערבראכען מיט א שטרענגע מינע.

— זעהר גוט. אלטער. הער זיך איין. גיב אכטונג אז איליא זאל נאר ניט מאכען קיין קונצען. דוא מיזט מיר איהם צו שטעלען אזוי שנעל וויא איך שיק נאך איהם, היינט אדער מארגען. דוא ...זט איהם ...ליין ברייננען; איך וועל דיר האלטען פעראנטווערטליך פאר איהם. אויב ער וועט נאך מאכען פליטה וועל איך נעהמען דיין עלטסטען זוהן. דוא פערשטעהסט?

— קענט איהר דען ווירקליך ניט נעהמען א דוואיניק, ענאר מיכאלאוויטש? עס איז דאך ווירקליך א שאנדע אז מען זאל אוועק שיקען דעם זוהן נאכדעם וויא זיי פאטער איז געהרג'ט געווארען אין דינס? ווארום ז...ל מען מיר טאהן אזא געוואלדיגען אונרעכט? האט ער געפרעגט מיט טרעהרען אין דיא אויגען, און האט געוואלט פ...לען צו ענאר'ס פיס.

— נעה אוועק ! — האָט דער פּערוואַלטער אויסגעשריען. — מען קען גאָר ניט טאהן; עס איז דער געזעטץ. גיב אכטונג אויף איליאַ'ן. דוא וועסט מחען ענטפערען פאַר איהם. —

דוטלאף איז אוועק אהיים, קלאַפּענדיג מיט זיין שטעקען אן דיא שטיי־נער געהענדיג.

VII.

אויף מאָרגען גאנץ פריה פאַר טאָג, האָט מען צוגעפיהרט צום הויז דעם קליינעם וואגען אין וועלכער דער פּערוואַלטער פלעגט געוועהנליך ארום פאהרען; און צום וואגען איז געווען צוגעשפּאַנט א פערד וועלכער האָט גע־הייסען „באראבאן", איבער איין אורזאכע וועלכע איך קען ניט ערקלעהרען.

ניט אכטענדיג אויף'ן רעגען און שניי און דעם קאַלטען ווינד, איז אניוטקא פּאליקושקא'ס עלטסטע טאָכטער, געשטאַנען בארפוס נעבען דעם פערד'ס קאָפּ. זיא האָט וואהרשיינליך מורא געהאט פאַר איהם, און איז גע־שטאַנען אזוי וויט פון איהם וויא מעגליך. האָטש זיא האָט געהאַלטען דעם צאם אין איין האנד, און איז דיא אנדערע א גרין־געלען מאַנטעל, וועלכער האָט געדינט דיא פאַמיליע פאַר א שובא, אדיוואן פאַר פּאליקושקא'ס אויבער מאַנטעל, און פאַר עטליכע אנדערע זאכען.

דיא הייזעל איז געווען אהיבש ביסעל אויפגערעגט. עס איז נאָך געווען גאנץ פינסטער, און דיא שוואכע ליכט פון'ם פריהמאָרגען האָט זיך קאם געקענט דורכברעכען דורך'ן רעגען וואס האָט געגאָסען דורך'ן פענסטער וועלכער איז געווען פערשטאָפּט מיט פּאַפּיר. דיא קינדער זיינען נאָך געלעגען אין בעט און האָבען געציטערט פון קעלט, ווייל דאס וואס זיי האָבען גענוצט פאַר א דעקע האָט מען געדארפט האָבען פאַר'ן פאָטער עס אנצוטהון, און דיא מוטערס דינע שאַל האָט זיי קוים געקענט בעשוטצען פון קעלט.

אקולינא האָט זיך בעשעפטיגט מיט איהר מאַן, און האָט פאַרברייטעט יעדע זאך צו דער רייזע. זיא האָט איהם געגעב'ן ארייגע, גאנצע העמד; אבער זיינע שטיוועל וועלכע זיינען געווען גוט צעריסען האָבען איהר פערשאַפט פיל שמערצען. זיא האָט אויסגעטהון איהרע איינציגע פּאר זאָקען און האָט עס

געגעבען איהר מאן; און מיט א שטיק טוך וועלכע איהר מאן האט געפונען אין שטאל, האט זיא פארזיכטיג פערשטאפט דיא לעכער פון זיינע שוך אז דאס וואסער זאל ניט קענען צוקומען צו זיינע פיס.

פאליקושקא איז געזעסען איינגעקוטשעט אויף'ן בעט און האט פרובירט רייניגען זיין גארטעל וועלכער האט אויסגעזעהן וויא א שטיק שמוציגע שטריק; און דיא עלטסטע מיידעל איז אוועק געגאנגען בארגען ניקיטא'ס היטעל.

דיא אונארדנונג און דער טומעל זיינען נאך גרעסער געווארען ווען איינגע שכנים זיינען געקומען בעטען פאליקושקא'ן אז ער זאל עפעס קויפען אין שטאדט דער האט בעדארפט נאדלען, דער האט בעדארפט טהעע, דער אייל, דער טאבאק, און דעם טשעשלער'ס וויב האט געבעטען צוקער. דיזע דאמע האט שוין געהאט אויפגעשטעלט קאכען איהרע טהיצע; און איבער־צובעטען איליטש'ן האט זיא איהם א־ייגגעטראגען אין א קרוג א ביסעל וואסער וועלכע זיא האט גערופען טהעע.

אזוי וויא ניקיטא האט ניט געוואלט אוועק לייהען זיין היטעל, האט מען געמוזט פעררינטען פאליקושקא'ס אייגענע היטעל; דאס הייסט מען האט געמוזט צוריק אריינשטאפען דיא וואטע וואס איז ארויסגעקראכע, און צוזאמענעהען דיא לעכער. דאן, אזוי וויא אניוטקא איז שיר פערפרארען גע ווארען האלטענדיג דעם פערד, האט אקולינא געמוזט געהן אויף איהר פלאטץ, און נאכדעם וויא פאליקושקא האט אויף זיך אנגעטהון דיא קליידער פון דער גאנצער פאמיליע לאנגדיג בלויז דעם מאנטעל און דיא שלאף־שיך, איז ער אריין געקראכען אין וואגען ער האט זיך גוט ארומגעוויקעלט, צורעכטגעמאכט דיא היי, גענומען דיא לייטצעס, האט אויסגעגלייכט דיא פלייטצעס מיט א וויכטיגע מינע, און איז אוועק געפאהרען.

זיין קליינעס אינגעלע, מישקא, איז צוגעלאפען און געבעטען זיין פאטער אז ער זאל איהם לאזען זיך אויספאהרען א ביסעלע; און דיא קליינע מאשקע האט אויך געבעטען דאס זעלבע. פ ליקושקא האט איינגעהאלטען זיין פערד און האט געשמייכעלט מיט זיין געוועהנליכען שוואכען שמייכעלע, און אקולינא האט דיא קינדער אריינגעהויבען אין וואגען, זיך איינגעבויגען צו איהר מאן און האט איהם אנגעזאגט שטיל אז ער זאל ניט פערגעסען זיין שבועה, און ניט נעהמען אפילו איין זופ וואדקא.

פאליקושקא האט צוגעפיהרט דיא קינדער ביז'ן קרעניע, און האט זיי

נח ייסען נעהן אהיים. דאן האט ער זיך ווידער גום איינגעוויקעלט, האט צורעכט געמאכט זיין היטעל, און האט אנגעטריבען זיין פערד. זיינע באקען האבען געציטערט, און זיינע פיס האבען געקלאפט איינע און דיא אנדערע פון׳ם טרייסלען פון וואגען. מאשקא און מישקע, לעבעדיג און מונטער זיינען געלאפען אהיים בארפים; און האבען געמאכט אזא ליארעם אז זיי האבען צוגעצויגען אויף זיך דיא אויפמערקזאמקייט פון איינעם פון דיא דארף׳ס הינד דער הינד האט זיך א ווילע אבגעשטעלט זיי צו בעטראכטען, און פלוטצלונג ארונטערלאזענדיג זיין עק איז ער אוועק געלאפען אין זיין איינענע בודקע פאליקושקא׳ס יורשים האבען געמאכט נאך מעהר ליארעם וויא פריהער. א בער זייער נצחון איבער׳ן הונד.

עס איז געוועזן זעהר א שלעכטער טאג. דער צפון ווינד האט געבלאזען אין פאליקושקא׳ס געזיכט, און דער רעגען און שניי האבען אויסגעזוכט זיינע נאקעטע הענד מיט וועלכע ער האט געהאלטען דיא פערפרארענע לייטשעס, און וועלכע ער האט פרובירט צו בעשיצען, בעהאלטענדיג זיי אין זיינע ארבעל. דער רעגען האט זיך אויך געגאסען אויף באראבאן׳ס אלטע קאפ, און ער האט אויפגעשטעלט דיא אויערען און געווינקט מיט דיא אויגען.

אין א ווילע ארום איז עס געווארען אביסעל ליכטיגער, דיא בלויליכע שניי וואלקענס זיינען געווארען דייטליכער, דיא זון האט געמאכט אפערזוך צו שיינען, אבער אזוי שרעקענדיג און טרויעריג אזוי וויא פאליקשקא׳ס שמייכעל.

ניט אכטענדיג אויף דעם אונאנגענעהמען וועטער, איז זיך פאליקושקא געזעסען פערטיפט אין זעהר אנגענעהמע געדאנקען. ער וועמען דיא מוזשיקעס האבען געהאלטען פאר אגנב, וועמען זיי האבען געסטראשעט אבצוגעבען פאר אסאלדאט, וועמען יעדער איינער, אויסער דיא פוילסטע ב יערען פלעגען שלאגען, וועמען מען פלעגט שיקען טהון דיא געמיינסטע ארבייט, ער פאהרט יעצט ברענגען א גרויסע סומע געלד. דיא בארינא האט צוטרויען צו איהם, ער פאהרט יעצט אין דעם פערוואלטער׳ס וואגען, מיט דעם זעלבען פערד וועלכער פלעגט פיהרען דיא בארינא אליין, מיט א פאר לעדענע לייטשעס פונקט וויא ער וואלט געווען אדוואיניק, ביי דעם געדאנק האט זיך פאליקושקא אויסגעגלייכט צו רעכט געמאכט דיא וואטע וועלכע האט גענומען ארויסקריכען פון זיין היטעל אח האט זיא גוט איינגעוויקעלט.

ער האָט אָבער נעהאַט א מעות ווען ער האָט זיך פאַרגעשטעלט אז ער זעהט אויס וויא אַרייכער דוואָרניק עס איז טאַקע אמת אז א רייכער האנדעלס מאַן פאהרט אין א וואַגען מיט לעדערנע לייטשעס; דאס איז אָבער ניט אַלעס מען זעהט אַ מאַן מיט אלאַנגע באָרד, אין א בלויען אָדער שוואַרצען קאַפּטאַן זיטצענדיג אַליין אין א וואגען צוגעשפּאַנט צו א גוטען פערד. איין קוק איז גענוג אויסצוגעפינען אויב דער פערד איז גוט געקאָרמעט, און אויב דער מענש אַליין לעבט אַ גוטען טאָג און געהט גוט געקליידעט און צו בע-מערקען וויא ער האַלט זיך, און וואס פאר א בעפוצונג זיין פערד טראָגט. מען קען זיך אויך זעהר לייכט פאָהרשטעלען אויב זיין קאַפּיטאַל בעשטעהט פון הונדערטע אָדער טויזענטע רובעל.

אָבער א מאַן פון ערפאַהרונג, דערזעהענדיג פאַליקושקאַ'ן און בעטראַכ-טענדיג זיינע הענד, זיין געזיכט און זיין באָרד, זיין גאַרטעל, דיא הֵיי וואָס איז געווען פאַנאַנדער געוואָרפען אין וואַגען, און דעם מאַגערען באַראַבאַן, וואָלט גלייך אויסגעפונען אז ער איז נישט קיין רייכער געשעפטסמאַן, ניט א דוואָרניק נאָר איין אָרעמער שקלאַף וועלכער האַנדעלט מיט א קאַפּיטאַל ניט פון טויזענדע אָדער הונדערטע, נאָר אפילו ניט מיט צעהנדליגע רובעלס.

איליאַטש פאַליקושקאַ האָט אָבער ניט אַזוי געדענקט. ער האָט געהאַט פאַלשע איינבילדונג וועלכע איז אָבער געווען זעהר אַנגענעהם. פופצעהן הונ-דערט רובעל! ער פאהרט ברענגען פופצעהן הונדערט רובעל! אויב ער זאָל נאָר וועלען קען ער זיך אוועק פאהרען אין אַדעס, אָדער וויא גאָט וועט איהם נאָר פיהרען, איידער צוקומען צוריק. ער וועט עס אָבער ניט טהון, האָט ער בעשלאָסען; ער וועט עהרליך ברענגען דאס געלד אַהיים צו דיא באַרינאַ.

ווען זיי זיינען פערביי געפאהרען א קרעטשמע, האָט דער באַראַבאַן גענומען צופּען דיא לייטשעס. און האָט געוואָלט געהן לינקס. אָבער חאָטש פאַליקושקאַ האָט געהאַט מיט זיך דאס געלד וואָס דיא בויערען האָבען איהם מיט-געגעבען האָט ער זיך דאָך ניט אָבגעשטעלט. ער האָט אַנגעשטיסען זיין פערדי'ל און איז ווייטער געפאַהרען.

דאס זעלבע האָט ער געטהון נעבען דער נעקסטע קרעטשמע, און אַרום מיטאָג צייט איז ער אַרונטער פון זיין וואַגען, האָט געעפענט דיא שטאַל וועלכע האָט געהערט צו דיא באַרינאַ'ס געשעפטסמאַן, האָט אַריינגעפיהרט זיין וואַגען

אויסגעשפאנט זיין פערד און האט איהם געגעבען גענוג היי, און איז נע־גאנגען עסען מיט דעם געשעפטסמאן'ס דינערס, ניט פערגעסענדיג זיי צו דערצעהלען אויף אלעס פאר אוויכטיגע מיסיאן ער איז אהער געקומען. דאן איז ער א וועק צום גערטנער מיט זיין בריעף אין זיין היטעל.

דער גערטנער האט געקענט פאליקושקא'ן און ווען ער האט געלעזען דעם בריף, האט ער איהם געפרעגט מיט א ניט פערבארגענעם פערדאכט, אויב מען זאל געבען דאס געלד צו איהם אליין. פאליקושקא האט פרובירט זיך געפינען בעליידיגט; ער האט עס אבער ניט געקענט טהון, און האט בלויז געשמייכעלט מיט זיין געוועהנליכען מעלאנכאלישען שמייכעל.

דער גערטנער האט געלעזען דעם בריף עטליכע מאהל, און האט ענד־ליך פאליקושקא'ן געגעבען דאס געלד. פאליקושקא האט דאס געלד אריינ־געלעגט אין זיין ברוסט, און איז צוריק אוועק אין א קרעטשמע; ער איז אבער בייגעקומען דעם נסיון פון דיא וואדקא.

ער האט געציטערט מיט עפעס א'ין אנגענעהמען פיבער. ער האט זיך עטליכע מאהל אבגעשטעלט נעבען דיא קראמען וואו ער האט גע־זעהן שיך, היטלען, פערשידענע סארטען טיכער און גלאט נאשעריי. ער האט זיך אבגעשטעלט בלויז אויף איין מינוט, און איז אוועק מיט א פרעה־ליכע הערץ.

— איך קען אבקויפען אלץ וואס איך זעה, אבער איך וויל ניט — האט ער זיך געטראכט.

ער האט געקויפט אין מארק אלס וואס זיינע פריינד האבען איהם געבעטען, און האט זיך דאן גענומען דינגען מיט א סוחר וועגען א פעלץ פאר וועלכען מען האט געבעטען פונף און צוואנציג רובעל. דער סוחר, בעטראכטענדיג פאליקושקאן, האט זעהר געצווייפעלט אויב ער איז אומ־שטאנדע אוים צו געבען אזוי פיעל געלד. אבער פאליקושקא האט זיך אויפגעבלאזען, און האט דערקלעהרט אז ער קען אבקויפען דעם גאנצען גע־שעפט אויב ער וויל נאר; און האט דאן געוואלט זיך אנפאסען דעם פעלץ. ער האט עס געטאפט מיט דיא פינגער, האט עס געבלאזען, האט עס געשמעקט, און האט עס ארונטער גענומען זיפצענדיג.

— דער פרייז געפעהלט מיר ניט — האט ער געזאגט. — איך גיב פופ־צעהן רובעל — .

דער סוחר איז געוואָרען אין כעס, און ארויפגעוואָרפען דעם פעלץ אויף'ן טיש; אין פּאָליקושקא איז זיך פרעהליך אוועק געגאנגען אין זיין קרעטשמע. נאכדעם וויא ער האָט אָבגעגעסען, און געגעבען זיין באראבאן אביסעל קארען מיט וואסער, איז ער ארויפגעקראָכען אויף'ן אויווען, האָט ארויס־גענומען דעם קאָנווערט מיט'ן געלד, און האָט אַ לאנגע צייט געקוקט דאַ־רויף. דאַן האָט ער געבעטען אדווארניק וועלכער האָט געקענט לעזען אז ער זאָל איהם איבער לעזען דעם אדרעס און דיא אנדערע ווערטער; דער דווארניק האָט געלעזען: „בילעטען וועלכע בעטרעפען זיבצעהן הונדערט און זיבצעהן רובעל".

דער קאָנווערט איז געווען געמאַכט פון שטארקע פּאפּיר, און פערזי־געלט מיט ברוינע זיגלען מיט דיא פיגור פון איין אנקער. אין מיטען איז געווען א גרויסער זיגעל, און קלענערע אין דיא ווינקלען; אביסעל טריף־וואקס איז דאָרט אויך געווען. פּאָליקושקא האָט אלעס בעמערקט. ער האָט אפילו געפיהלט וויא אזוי דיא בילעטען זעזן אוים דורך דעם קאָנווערט. ער האָט געציטערט מיט א קינדערשען פערגניגען ביי דעם געדאַנקען אז ער האָט אזוי פיל געלט אין זיין האנד. דאַן האָט ער אריינגעלעגט דעם קאָנווערט אין זיין היטעל, האָט אנגעטהון דיא היטעל אויף'ן קאָפּ און איז געגאנגען שלאָפען.

ער האָט זיך עטליכע מאָהל אויפגעחאַפּט ביי נאַכט און האָט געטאַפּט דעם קאָנווערט; און ווען ער האָט עס יעדעס מאָהל געפונען האָט ער גע־שפירט איין אנגענעהמען שטאָלץ פון דעם געדאַנקען אז ער, פּאָליקושקא, וועמען אלע האָבען אזוי געטאָדעלט, האָט ביי זיך אזאַ גרויסע סוממע געלד, וועלכע ער וועט אבגעבען אזוי עהרליך און טריי אזוי וויא דער פער־וואַלטער אליין.

VIII.

ארום האַלבע נאַכט האָט זיך פּאָליקושקא אויפגעחאַפּט פון אַ גרויסען ליאַרעם און געשרייען פון מוזשיקעס. דיא רעקרוטען פון פּאָקראָווסקי זיינען אנגעקומען; און צווישען די זיינען געווען באראשין, מיטאכין און איליא.

הוטלאָף'ס פּלימעניק, אָפּאָר פּערטרעטער, דער אַלטער הוטלאָף, דער סטאַ־ראסטע און נאָך עטליכע מוזשיקעס.

א נאכט־לעמפּעל האָט געברענט, און דיא קעכין איז געשלאָפען אויף א באַנק אונטער דיא הייליגע בּילדער. זיא איז שנעל אויפגעשטאַנען און האָט אָנגעצונדען א ליכט. פּאַליקושקא איז אויך אויפגעשטאַנען און האָט אריבער געשטעקט זיין קאָפּ איבער׳ן אויוון און האָט געקוקט אויף דיא מוזשיקעס וועלכע זיינען אריינגעקומען אין צימער. זיי האָבען זיך אַלע איבער געצלם׳ט אריינקומענדיג און האָבען זיך אוועק געזעטצט אויף דיא באַנק. דער גרעסטער צאָהל זיינען געווען רוהיג און ניט אויפגערעגט, און מען האָט ניט געקענט דערקענען וועלכע זיינען געווען דיא רעקרוטען. זיי האָבען זיך געגריסט, און איינער האָט איבערגעשטיינט דעם צווייטען אין פּלאַפּלען און אין בעטען עסען. איינינע האָבען זיך געהאַלטען פון דער וויטען, און האָבען אויסגעזעהן טרויעריג; אַנדערע אָבער זיינען געווען צו פרעהליך, און האָבען װאהרשיינליך פּיל געטרונקען. צווישען דיא איז געווען איליא, וועלכער פלעגט פריהער קיינמאָל ניט טרינקען.

— אלזאָ, מיינע קינדער, זאָלען מיר עפּעס צובייסען אָדער גלייך שלאָפען? האָט דער סטאַראסטע געפרעגט.

— לאָמיר עפּעס עסען! — האָט איליא געזאָגט, שטעהענדיג זיין מאַנ־טעל, און זיך זעטצענדיג אויף׳ן באַנק. — חיים בּריינגען וואָדקא—.

— דוא האָסט שוין געהאַט גענוג וואָדקא —, האָט דער סטאַראסטע געזאָגט, און זיך ווענדענדיג צו דיא אַנדערע האָט ער זיך געבעטען

— קענט איהר ניט אויסקומען מיט א שטיקעל פּרויט, היינט אבענד, מיינע קינדער? עס איז א רחמנות אַלעמען אויף צו וועקען—.

— חיים בּריינגען וואָדקא —, האָט איליא געזאָגט, ניט קוקענדיג אויף קיינעם און מיט א טאָן פון א מענשען וועלכער האָט בעשלאָסען אויסצופיה־רען וואס ער וויל.

דיא מוזשיקעס האָבען איינגעשטימט מיט׳ן סטאַראסטע און זיינען גע־גאַנגען נעהמען בּרויט פון זייערע וועגען; און ווען זיי האָבען עס אבגעגעסען און פּערטרונקען מיט א ביסעל קוואס האָבען זיי זיך אוועקגעלעגט שלאָפען, דער אויף׳ן פּאָדלאָג און דער אויף׳ן אויוון.

— ברייננ וואדקא! — האט איליא געשריען, — ברייננ וואדקא, זאג איך דיר!

פלוטצלונג האט ער דערקענט פאליקושקא'ן.

— וואס, פאליקושקא! מיין אלטער פריינד! דוא ביסט דאס? — האט ער געזאגט, — איך בין געווארען א סאלדאט מיין פריינד. איך האב זיך געזעגענט מיט מיין ווייב און מיט מיין מוטער. אי, וויא זיי האבען געווינט! יא, יא, איך בין יעטצט א סאלדאט! הייס געבען וואדקא! —

— איך האב קיין געלד ניט — האט פאליקושקא געענטפערט. — גאט וועט דיר העלפען, און דוא וועסט בעפרייט ווערען וויל דוא וועסט ניט טויגען צום דינסט. — האט ער געזאגט טרייסטענדיג דעם יונגען מאן.

— מיין גוטער פריינד, איך בין קיינמאל ניט קראנק געוועזען, ווארום זאלען זיי מיר לאזען געהן? וועלכע סאלדאטען דארף דען דער צאר האבען?

פאליקושקא האט דערצעהלט פון א מוזשיק וועמען מען האט בעפרייט ווען ער האט געגעבען דעם דאקטאר פונף רובעל.

— ניין, ניין, איליטש, עס איז צו שפעט —, האט דער יונגער מאן געזאגט. — און איך אליין וויל שוין מעהר ניט פערבלייבען. מיין פעטער האט מיר געבראכט דערצו. האט ער ניט געקענט קויפען א פערטרעטער? אבער דער אלטער האלט זיך אזוי פעסט אן דיא רובעלס וויא אן זיינע קינדער, און ער האט מיר געצוואונגען צו געהן דינען. יעטצט וויל איך שוין דא ניט בלייבען—.

ער האט גערעדט שטיל, מיט אמעלאנכאלישען טאן.

— עס איז מעהר ניט א רחמנות אויף מיין מוטער. אי וויא זיא האט געוויינט, מיין טהייערע מאמעטשקע! און אויף מיין ווייב. אויף! זיי האבען איהר אין גאנצען רואינירט. שטעל זיך פאר, זיא איז יעטצט א סאלדאטס ווייב! וואלט דען נים געוועזען בעסער אז זיי וואלטען מיר קיינמאל ניט חתונה געמאכט? פאר וואס האבען זיי מיר חתונה געמאכט? —

— אבער ווארום האבען זיי דיר אוועקגעשיקט אזוי שנעל? האט פאליקושקא געפרעגט? — מען האט דאך גאר ניט געזאגט, און יעטצט, אזוי פלוטצלונג—.

— זיי האבען מורא געהאט אז איך וועל זיך א מעשה אנטהון — האט

איליא געענטפערט מיט א שמייכעל. — אבער שרעק זיך ניט. איך וועל זיך גאר ניט טהון. איך בין נאך ניט אין גאנצען פערלארען דערפאר ווייל איך בין א סאלדאט. עס איז מעהר ניט א רחמנות אויף מיין ארעמע מאמען. אָ, פארוואס האבען זיי מיר חתונה געמאכט? — האט ער איבערגעזאגט אין א ווייבע, טרויעריגע שטימע.

דיא טהיר האָט זיך געעפענט און צו געמאכט מיט א שטארקען קלאפ. און דער אלטער דוטלאף איז אריין געקומען, שאָקלענדיג זיין היטעל.

אָ, פאנאססי — האָט ער געזאָגט צום דוואָרניק און האָט זיך איבער געצלם׳ט, האסט דוא א קליינע לאנטערנע מיט זיך? איך וויל געבען מיין פערד אביסעל קאָרען:

דוטלאף האָט לאנגזאם אנגעצונדען זיין לאנטערנע, און האָט ניט געקוקט אויף איליא׳ן. זיינע הענטשקעס און זיין בייטש האָבען ארויס געשטעקט פון זיין גארטעל, און זיין קאפטאן איז געוועזן גאנץ נעט ארום גערט. ער האָט אויסגעזעהן אזוי וויא ער וואָלט דא געקומען אויף א געוועהנליכען געשעפט. זיין געזיכט איז געוועזן גאנץ רוהיג.

ווען איליא האָט דערזעהן זיין אָנקעל איז ער געוואָרען שטיל; דאן האָט ער ארונטערגעלאָזען זיינע אויגען מיט א טרויעריגען אויסדרוק, און האָט געזאָגט צום סטאראסטע:

— הייס זיי ברייגנען וואָדקא נערמיל; איך וויל א טרונק וואָדקא! ער איז געוואָרען בייז און פינסטער.

— ווארום האָט זיך דיר פערגלוסט וואָדקא? — האָט דער סטאראסטע געענטפערט, זופענדיג פון זיין גלאָז. — אלע האָבען שוין אָבגעגעסען און שלאָפען שוין, נאָר דוא אליין ביסט אונצופרידען..—

דיעזע אנטוואָרט האָט איליא׳ן אריינגעגעבען א נייע אידעע.

— סטאראסטע! — האָט ער געזאָגט, — אויב דוא הייסט ניט געבען וואָדקא וועל איך טהון עפעס וואָס וועט דיר ניט געפעהלען —

— קענסט דוא איהם ניט בערוהיגען? — האָט דער סטאראסטע געזאָגט צום אלטען דוטלאף וועלכער האָט געהאט אנגעצונדען זיין לאנטערנע, און איז איבער געבליבען זיך איינצוהערען וואָס איליא האָט געזאָגט. ער האָט יעטצט געגעבען א רחמנות-דיגען בליק אויף איליא׳ן אזוי וויא

ער וואָלט ניט געקענט פערשטעהן זיין פּלימעניק'ס קינדיישע אויפפיה־רונג.

— גיב מיר וואדקא — האט איליא ווידער געזאָגט, האלטענדיג דיא אויגען ארונטער געלאָזען. — אָדער איך וועל טהון עפּעס וואָס וועט דיר ניט געפעהלען — .

— לאָז צורוה דיא וואָדקא, איליא, — האט דער סטאראסטע געזאָגט מילד, — עס איז בעסער פאר מיר אז דוא זאָלסט ניט האָבען קיין וואָדקא.—

ער האט נאָך קוים געענדיגט רעדען ווען איליא איז צו געשפּרונגען צום פענסטער און האָט אויסגעהאקט א שויב מיט זיין פויסט.

— דוא ווילסט ניט געבען וואָס איך וויל — האָט ער געשריען אויף'ן העכסטען קול, — זעהר גוט, מיר וועלען זעהן — .

ער האָט געגעבען נאָך א שפּרונג און אויסגעהאקט נאָך א שויב.

אין איין אויגענבליק האָט זיך פּאָליקושקא צוויי מאָל איבערגעקייקעלט, און האָט זיך בעהאלטען אין א ווינקעל פונ'ם אויווען, דער סטאראסטע האָט אוועק געשטעלט זיין גלאָז און איז צוגעפאלען צו איליא'ן.

דוטלאָף האט לאנגזאם אוועק געשטעלט זיין לאנטערנע, אראפּגענומען זיין גארטעל, געשאָקעלט מיט'ן קאָפּ, און איז צוגעגאנגען צו זיין פּלימעניק וועלכער האָט זיך געראנגעלט מיט'ן סטאראסטע און מיט'ן דווארניק וועלכע האבען איהם געוואלט אוועק שלעפּען פון פענסטער. זיי האבען אנגעחאפּט זיינע הענד, און וויא עס האט געשיינט האבען זיי איהם שוין פעסט גע־האלטען; אָבער זעהענדיג זיין אָנקעל וועלכער איז צוגעגאנגען צו איהם מיט'ן גארטעל אין האנד, איז זיין גראפט צעהן מאל גרעסער געווארען, און האט זיך פון זיי ארויסגעריסען. דאן, מיט אנגעצונדענע אויגען און מיט אן אויסגעשטעלטען פויסט איז ער צוגעלאפען צו זיין אָנקעל.

— קום ניט צו צו נאהענט צו מיר, דוא באנדיט! אויב ניט וועל איך דיר דערהרג'נען. דוא האסט מיר רואינירט, דוא מיט דיינע גנב'ישע זין. ווארום האסט דוא מיר חתונה געמאכט גאָר אוועק, אז ניט וועל איך דיר דערהרג'נען!

איליא האט אויסגעזעהן שרעקליך. זיין געזיכט איז געווען רויט, און אין זיין בליק איז געווען עטוואס געפעהרליכעס. זיין גאנצער שטארקער

קערפּיזר האָט געציטערט אזוי וויא פּון א פיבער, און ער האט געזעהן פעהיג אוועק צו הרג'נען דיא דריי מחשיקעס וועלכע האבען זיך צוגערוקט צו איהם.

— דוא טרונקסט דיין ברודער'ס בלוט, דוא וואמפּיר!

איין אויסדרוק פון ענטשלאָסענהייט האט זיך בעוויזען אויף דוטלאף'ס רוהיגע געזיכט. ער איז צוגעגאנגען איין טריט נעהענטער.

— אלזא, ווילסטו ניט פאלגען דיין פּערשטאַנד — האט ער פלוטצלונג אויסגעשריען, און האט אנגעכאפּט זיין פלימעניק מיט אזא קראַפט אז זיי זיינען ביידע אַנידערגעפאַלען און האבען זיך געקוקעלט איינער אויף דעם צווייטען ביז דער סטאראסטע איז געקומען דעם אלטען צו הילפע, און האָבען פרובירט צו בינדען איליא'ס הענד אויף'ן רוקען.

פינף מינוטען האָבע זיי זיך אזוי געראַנגעלט, ביז זיי האָבען איהם ענדליך געבונדען. דאַן האָט דוטלאף אליין אויפגעהויבען, און האָט איהם אוועק גע־זעטצט אויף א באנק אין א ווינקעל.

— איך האב דיר געזאָגט — האָט ער געזאָגט נאָך אלץ סייבענדיג, און אויסגלייכבענדיג זיין קאפּטאַן — אז דוא וועסט זיך אנמאכען אונאַנגענעהמליכ־קייטען. וואס פיר א טובה וועט דיר ארויסקומען דערפון? מיר מוזען אלע שטארבען אמאל. לייג איהם ארויף אקאַפּטען אויף'ן קאָפּ - האָט ער געזאָגט צום דווארניק - אזוי אז זיין בלוט זאָל איהם ניט אריינלויפען אין קאָפּ. —

דאַן האָט ער ווידער גענומען זיין לאַנטערנע, האָט זיך ארומגעבונדען מיט א שטריק אנשטאָט א גארטעל און איז ארויסגעגאנגען אכטונגצוגעבען אויף זיינע פערד.

איליא, מיט זיינע האר פונאנדער געוואָרפען, זיין געזיכט בלאס, און זיין בלוזע צוריסען, האָט יעצט אנגעפאנגען צו בעקוקען דעם צימער, אזוי וויא ער וואָלט זיך געוואָלט עראינערען וואו ער איז. דער דווארניק האָט אויפגע־הויבען דיא שטיקלעך גלאז און פערשטאָפּט דעם פענסטער מיט א טוך. דער סטאַראסטע האָט זיך ווידער גענומען צו זיין גלאָז.

— עס טוט מיר ווירקליך זעהר לייד פאר דיר, אָבער וואס קענסט דוא העלפען? — האָט ער געזאָגט. — קאראשין איז אויך פערהייראטעט. וואס פאר א טובה וועט דיר ארויסקומען אז דוא וועסט זיך שטעלען ענטקעגען? דוא וועסט גארניט געווינען דערפון.

— דאס איז מיין גניבה'שער אנקעל וועלכער האט פון מיר אחריבה גע־מאכט! — האט איליא געשריען ווילד. — ער זארגט זיך בלויז פיר זיינע אייגענע קינדער. מיין ארעמע מוטער האט מיר געזאגט אז דער פערוואלטער האט זיך אונטערגענומען צו קויפען אפערטרעטער, אבער מיין אנקעל האט זיך ענט־זאגט זאגענדיג אז ער האט קיין געלד ניט. האבען דען ניט איך און מיין ברודער אריינגעבראכט גענוג געלד אין זיין הויז? ער איז א גנב, און א גע־מיינער לומפ.—

אין דעם מאמענט איז דוטלאף צוריק געקומען. ער האט געזאגט זיינע געבעט נעבען דיא היילינגע בילדער, האט אראפגענומען זיין מאנטעל, און האט זיך אוועק געזעצט נעבען סטאראסטע. דיא דינסט האט אריינגעבראכט קוואס און אלעפעלע. איליא האט מעהר גאר ניט געזאגט, האט צוגעמאכט דיא אויגען, און זיך אוועק געלעגט אויף זיין קאפטען. דער סטאראסטע האט שוין אנגעצייגט מיט'ן פינגער אויף איהם, און האט געשאקעלט זיין קאפ. דוטלאף האט געמאכט א בעוועגונג פון פערצווייפלונג.

— אי. דענק ניט אז עס טהוט מיר ניט הערצלעך לייד פאר איהם! — האט ער געזאגט. — ער איז מיין ברודער'ס זאהן, דאך געפינען זיך מענשען וועלכע זאגען ניט נור אז איך האב אויף איהם קיין רחמנות ניט נאר ווילען איהם איינריידען אז איך בין א גנב און א לומפ! זיין ווייב, וועלכע איז חוטרע וויא יונג זיא איז, האט עס איהם געמוזט איינרעדען אז מיר האבען גענוג געלד צו קויפען א פערטרעטער פאר איהם.

— געדענקט נאר וויא ער האט מיר געזידעלט א פאר מינוטען צוריק! דאך האב איך אויף איהם אין אמת'ן מיטלייד! —

— אה, ער איז א בראוער יונג! — האט דער סטאראסטע געזאגט.

— איך בין ניט שטארק גענוג אכטונג צו געבען אויף איהם איינער אליין איך וועל מארגען שיקען נאך איגנאט! און נאך זיין ווייב אויך.—

— זעהר גלייך — האט געענטפערט דער סטאראסטע און איז ארויפגע־קראכען אויף'ן אויוון. — נאך אלעם דעם, וואס איז געלד? געלד איז גארניט.—

— ווער וואלט זיך דען ענטזאגען צו געבען געלד אויב ער האט נאר? — האט געזאגט איינער פון דיא דינערס·

— אה, געלד, געלד,! האט דוטלאף אויסגעשריען. — וואס פאר א זינד

דאס ברייננט אויף דער וועלט! קיין זאך אין דער וועלט! קיין זאך אין דער וועלט ברענגט ניט אזוי פיל עבירות וויא געלד, אזוי שטעהט אין דיא הייליגע שריפטען.

— געוויס, געוויס, — האט געענטפערט דער דווארניק. — איינער האט מיר א מאל דערצעהלט אזא מעלה. עס איז אמאל געווען זעהר א רייכער מאן וועלכער האט קיין זאך ניט געוואלט איבערלאזען ווען ער וועט שטארבען ער האט אזוי געליבט זיין געלד, אז ער האט בעשלאסען עס מיט צו נעהמען מיט זיך אין קבר. פאר'ן שטארבען האט ער אנגעזאגט זיין פאמיליע אז מען זאל איהם מיטגעבען אין קבר א געוויסע קליינע קישעלע. דאן האבען זיי איהם גאר נישט חושד געווען, אבער נאכדעם ווען זיינע זיהן האבען גענומען זוכען זייער פאטער'ס געלד, האבען זיי גאר ניט געפונען. איינעם פון זיי איז ארויפגעקומען אויף געדאנקען אז דאס געלד מוז ליגען און'ם קליינעם קישעלע. זיי האבען געשיקט אביט־שריפט צום קייסער. און ער האט זיי ערלויבט אויסצוגראבען זייער פאטער'ס קערפער. נו, וואס דענקט איהר האבען זיי דארטען געפונען? זיי האבען געעפענט דעם קבר, און האבען קיין זאך ניט געפונען אויסער איין ארון פול מיט ווערם. זיי האבען עס גלייך ווידער בעגראבען. אט דאס איז געלד. —

— געוויס, געוויס, געלד ברייננט נאר זינד אויף דער וועלט — האט דוטלאף געזאגט.

דאן האט ער זיך אויפגעהויבען און זיך ניט געשטעלט בעטען נאט. ווען ער האט געענדיגט זיין געבעט, האט ער גענעבען א קוק אויף זיין פלימעניק. דער יונגער מאן איז געשלאפען. דוטלאף איז צוגעגאנגען צו איהם, האט ארויפגענומען דעם גארטעל מיט וועלכע זיינע הענד זיינען געווען צוגעבונדען און האט זיך געלעגט שלאפען. דער דווארניק איז אויך געגאנגען שלאפען נעבען דיא פערד.

IX.

ווען אלעס איז ווידער געווארען שטיל און רוהיג אין פאליקושקא פארוויכטיג אונטערגעגאנגען, אזוי וויא ער וואלט שולדיג געווען אין אלעס וואס

איז דא פאַרגעקומען, און האָט גענומען זיך פאַרצובריימען צו דער רייזע. ער האָט זיך ניט געפיהלט בעקוועם צווישען דיא רעקרוטען. דיא הענער האָבען שוין אנגעפאנגען צו קרייען. ענטפערענדיג איינער דעם צווייטען.

בעראבאן האָט שוין געהאַט אויפגעגעסען זיין קאָרען און האָט יעצט געטר׳נקען. איליטש האָט איהם איינגעשפאנט, און האָט ארויסגעפיהרט זיין וואגען פון צווישען דיא וועגען פון דיא אנדערע מוזשיקעס. זיין היטעל מיט׳ן קאַנ׳ווערט זיינען געווען גאַנץ, און באלד האָבען דיא רעדער פון זיין וואגען אנגעפ׳נגען זיך צו קייקלען אויף דיא פערפראָרענע וועג וועלכע פיהרט נאָך פאקראָווסקי. ערשט ווען ער איז שוין געווען וויים אוועק פון שטאט האָט ער ווידער אנגעהויבען צו אטהמען פריי. ער האָט נ האָט געפיהלט איין אונבעשטימטען שרעק אז מען וועט איהם נאכיאָגען, ארעסטירען, איהם בינדען דיא הענד און אבגעבען פאר א סאָלדאט אנשטאט איליען.

צו דאָס איז געווען פון קעלט אָבער פון שרעק, פאליקושקא האָט געפיהלט א שוידער דורך׳ן גאנצען קערפער און האָט געשמיסען זיין פערד נאָך אנאנד. דער ערשטער פארזאָן וועמען ער האָט בעגעגענד איז געווען א גלח מיט א גרויסעם פעלץ נעהענדיג מיט א דינער. פאליקושקא איז געוועהן נאָך אונרוהיגער.

אָבער ווען ער איז שוין געוועהן גאַנץ וויים פון שטאָדט, איז זיין שרעק ביסלעכווייז געשטילט געוואָרען. בעראבאן איז געגאנגען לאנגזאם, און דער מאָרגען האָט בעלייכטעט דעם וועג. ער האָט ארונטער גענומען זיין היטעל און האָט אנגעטאפט דאס געלט.

— פיל־ייכט וואָלט געווען בעסער אריינצולעגען דאס געלד אין מיין ברוסט האָט ער זיך געטראכט. — דערצו וועל איך אָבער מוזען אויסטאהן מיין גארטעל איך וועל בעסער ווארטען ביז איך וועל ארונטערפאהרען דעם בארג, דאן וועל איך ארויסקריכען פון וואגען און וועל עס צו רעכט מאכען. אָבער נאָך אלעם דעם, איז מיין היטעל גוט צוזאמען גענייט פון אויבען, און דער אונטער־שלאג איז אויך שטארק. איך וועל טאקע ניט ארונטערנעהמען מיין היטעל ביז איך וועל קומען אין דער היים. —

ווען בעראבאן איז א רונטערגעלאָפען פון בארג האָט ער גענומען גאלאָ־פירען אויף דעם צווייטען בארג, און פאליקושקא האָט איהם ניט צוריקגע־האלטען וויל ער האָט אויך געוואָלט קומען אהיים אזוי שנעל וויא מעגליך

גראדע וויא זיין פערד. אלעס איז זיך געלענען אזוי גלאט וויא ער האט געקענט פערלאנגען: אזוי האט ער גערענקט, אם ווענינגסטען; ווע ער האט זיך פערטיפט איז גערענקען וויא אזוי דיא בארינא וועט איהם דאנקבאר זיין, און אז זיא וועט איהם וואהרשיינליך געבען פונף רובעל, און וואס פאר א שמחה עס וועט ווערען אין זיין פאמיליע.

ער האט אראפגענומען זיין היטעל, האט נאך אמאל אנגעטאפט דעם קאנווערט, האט עס נאך א מאהל פעסט ארויפגעזעצט אויף׳ן קאפ, און האט געשמייכעלט. דיא אויסענזייט פון זיין היטעל איז געווען זעהר שטארק אפגעטראגען, און דיא פארזיכטינקייט מיט וועלכע אקולינא האט פערלאטעט איין לאך פון זיין היטעל, האט בלויז געמאכט א לאך אין דער אנדער זייט דער שטופ מיט וועלכען ער האט ארייגעשטיפט דעם קאנווערט טיפער איז דיא וואטע, וויא ער האט געמיינט, האט יעצט געמאכט נאך א לאך, און דער קאנווערט האט ארויסגעשטעקט פון זיין היטעל.

עס איז געווארען ליכטינגער; או פאליקושקא וועלכער האט ניט געשלאפען דיא גאנצע נאכט, נאכדעם וויא ער האט ארויפגערוקט זיין היטעל נאך שטארקער אויף׳ן קאפ ארויסשטופענדיג דערמיט דעם קאנווערט אלץ מעהר אין דרויסען, האט אנגעפאנגען ענטשלאפען צו ווערען. שלאפענדיג האט זיך זיין קאפ איינינע מאהל אבגעקלאפט אן וואגען.

ער האט זיך אויפגעהאפט ווען ער איז שוין געווען נעבען זיין הויז. זיין ערשטער געדאנקען איז געווען אנצוטאפען זיין היטעל. זיין היטעל איז געווען אויף׳ן קאפ, און ער האט עס ניט ארונטערגענומען ווייל ער איז געווען זיכער אז דער קאנווערט ליגט אינוועניג. ער האט אנגעטריבען זיין פערד, האט צורעכט געמאכט דיא היי, האט אנגענומען דיא מינע פון א דווארניק, האט זיך שטאלץ ארומגעקוקט, און איז צוגעפאהרען צו זיין הייזעל.

ער האט געזעהן דיא קיך, דעם שטאל, און דעם טשעשלער׳ס ווייב ארויסהענגענדיג איהרע וועש: ער האט געזעהן דעם קאנטאר און דיא בארינא׳ס הויז, וואו ער האט גערענקט מען וועט איהם באלד אנערקענען אלס א זיכערע און טרייע פערזאן, — זאלען זיי זאגען אזוי פיל ליגענס וויא פיל זיי ווילען — האט ער זיך געטראכט, — זיי וועלען יעצט זעהן — און זיין פארשטעלונג איז ער שוין געווען אין דיא בארינא׳ס געגענווארט און האט געהערט וויא זאגט: „דוא ביסט א בראווער יונג, פאליקושקא, און איך דאנק דיר

נא דיר א דריי־רובעלדיגען" — פיליכט וועט זיא איהם געבען פונף אָדער צעהן רובעל, און וועט נאָך הייסען דיא דינער איהם ברענגען א גלאָז טהעע אָדער נאָר וואָדקא, און אזא קאלטען טאָג וואָלט זיך זעהר גוט פאסען א טרונק וואָדקא.

— מיט צעהן רובעל קענען מיר לעבען א גוטען טאָג און נאָך קויפען אפאר שוך אויף אחוץ דעם וועלען מיר נאָך אבגעבען ניקוטיא'ן זיינע פיר מיט א האלבען רובעל, וויל ער מאָהנט שוין צו שטארק, —

ווען פאליקושקא איז געווען אונגעפעהר אהונדערט איילען פון זיין הויז האָט ער א שמיץ געטהאן מיט'ן ביימש, צו רעכט געמאכט זיין גארטעל, אראפגענומען זיין היטעל, צורעכטגעמאכט זיינע האר, און האָט מיט דיא גרעסטע גלייכגילטיגקייט אריינגעשטעקט זיין האנד אין דיא אונטערשלאַג. זיינע פינגער האָבען עפעס געזוכט, און ער האָט אנגעפאנגען צו פיהלען א פיבערישע אויפ־רעגונג. דאן האָט ער אריינגעשטעקט זיין צווייטע האנד אין דיא אונטערשלאַג זיין געזיכט איז געוואָרען בלייך און בלייכער. זיין האנד האט זיך דורך געשטעקט דורך זיין היטעל. פאליקושקא האט זיך געשטעלט אויף דיא קניא, האָט אבגעשטעלט זיין פערד, און האט גענומען ארום זוכען אין וואגען, צווישען דיא היי און צווישען דיא פערשידענע זאכען וועלכע ער האט געקויפט. דאן האט ער געזוכט אין זיין ברוסט, אין זיין ראק און אין זיינע הויזען — דאס געלד איז פערשוואונדען געוואָרען.

— וואו איז דאס אהין געקומען ? וואו איז דאס אהינגעקומען ? — האָט ער געברומט רייסענדיג זיינע האר.

דאן האט ער זיך ערָאינערט אז מען קען איהם נאָך דערזעהן, און ער האט אויסגעדרעהט דעם וואגען, האט אנגעטהון זיין היטעל און האט אנ־געפאנגען צו שמייסען זיין פערד.

— איך האָב פיינט צו פאהרען מיט פאליקושקא, — אזוי האט עס אויס־געוויזען אז דער פערד האט געטראכט; — ער האט מיר טאקע געגעבען קארען און היי, אבער פארוואָס בעהאנדעלט ער מיר יעצט אזוי שלעכט ? נאכדעם וויא איך האָב אזוי געלאָפירט צו קומען אהיים אזוי שנעל וויא מעגליך, טרייבט ער מיר נאָר צוריק יעצט ווען איך בין שוין מיעד, און בין אזוי נאהנט צום שטאל ! —

— שנעל ! לויף ! פליה ! — האָט פאליקושקא געשריען מיט טרעהרען

אין דיא אויגען, זיך אויפשטעלענדיג אין וואגען און האָט גענומען שמייסען זיין פערד אָן רחמנות.

X

אין פּאָקראָווסקי האָט קיינער ניט געזעהן פּאָליקושקאַ'ן דעם גאַנצען טאָג. דיא באַרינאַ האָט עטליכע מאָהל געשיקט נאָך פרעגען וועגען איהם, און אסקיוטקא איז געלאָפען צו אָקולינאַ'ס הייזעל. אקולינא האָט איהר געזאָגט אז איהר מאן איז נאָך ניט צוריק געקומען; דיא באַרינאַ'ס גע־שעפטסמאן האָט איהם וואהרשיינליך צוריק געהאלטען, אדער פיללייכט האָט עפּעס געטראָפען מיט'ן פערד. — האָט ניט באַראבאַן אביסעל אונטערגע־הונקען? — האָט זיא געפרעגט. — איך געדענק אז מאַקסים איז מיט איהם אמאָל ארויסגעפאָרען אויף פיר און צוואנציג שטונדען, און ער האָט געמוזט געהן צו פוס דיא גאַנצע צייט.

א פּאָר מינוטען שפּעטער האָט אסקיוטקא ווידער גענומען ווארפען איהרע פערפענדיקלען לויפענדיג אין דיא הייזעל, און אקולינא האט אליין געמוזט אויסגעפינען נייע ענטשולדיגונגען פאר איהר מאן. זיא האָט פּרובירט זיך אַליין בערוהיגען, אָבער אָהן ערפאָלג. איהר הערץ איז איהר געווען שווער, און זיא האָט זיך געפיהלט אונפעהיג צו מאַכען דיא פּאָרבערייטונ־גען, פאַר'ן יום טוב. וועלכער איז אויסגעפאַלען אויף מאָרגען.

זיא איז געוואָרען נאָך מעהר אונרוהיג ווען דעם טשעסלערס ווייב האָט איהר געזאָגט אַז זיא האָט געזעהן וויא אַ מאַן וועלכער האָט אויס־געוויזען פונקט וויא איליטש איז צוגעפאָהרען ניט ווייט פון הויז און האָט זיך דאַן צוריק געקעהרט.

דיא קינדער האָבען אויך ערוואַרטעט זייער פאטער מיט אונגעדולד און אונרוהיגקייט, אָבוואָהל זייא האָבען געהאט אַנדערע אורזאַכען. אַניוטקא און מאַשקא זיינען געבליבען אהן אַ מאַנטעל און אהן דעם קאַפּטאַן אין וועלכען זייא פלעגען אַ מאָהל קענען אַרויסגעהן אין גאַס און זייא האָבען זיך דעריבער געמוזט שפּיעלען גאַנץ נאָהענט צום הויז, אַנגעטאָהן בלויז אין זייערע העמדער. דיא איינוואהנער פון דיא הייזלעך האָבען זיך געפיהלט

זעהר אונבּעקוועם איבּער דיא קינדער וועלכע פלעגען אַרומלויפען הין און צוריק. דיא קליינע מאַשקא האָט זיך איינמאָהל אָנגעשלאָגען אָן דיא פיס פון דעם טשעשלער'ס ווייבּ וועלכע האָט געטראָגען וואסער, און אָבוואָהל זיא האָט זיך גלייך צו וויינט, האָט זיא איהר פון דעסטוועגען גוט אָנגערי סען דיא האָר, און זיא האט זיך צו וויינט נאָך העכער. זיא איז דאָן שנעל אַריינגעלאָפען דורך'ן טהיר. און איז גלייך ארויפגעשפּרונגען אויף אויווען.

דיא בּאַרינא און אַקולינא זיינען געוועזן דיא איינציגע פּערזאָנען וועלכע האָבּען זיך ווירקליך געקימערט וועגען פּאָליקושקאַן אליין. דיא קינדער האָבּען געטראַכט בּלויז פון דיא קליידער וועלכע ער האָט מיטגענומען מיט זיך.

ווען זיא האָט געפרעגט עגאַר מיכאַלאָוויטש'ן אַלס ער האָט איהר אָבּ געגעבּען זיין רעפּאָרט, אויבּ פּאָליקושקא איז צוריק געקומען, האָט ער גע ענטפערט מיט אשמייכעל אז ער ווייס ניט, און ער איז וואהרשיינליך געווע צופרידען אז זיין נביאות איז מקוים געוואָרען.

— ער וועט געוויס קומען ארום מיטאָג צייט —, האָט ער געענטפער אין א בּעדייטענדען טאָן.

אין פערלויף פון דעם גאנצען טאָג האָט קיין איינער ניט אין פּאָקראָווס עפּעס געהערט פון פּאָליקושקאַ'ן. א ווייל'ע שפּעטער האָבּען מוזשיקעס דער צעהלט אז זיי האבּען איהם געזעהן פאהרענדיג אהן א היטעל, פרעגענדי יעדען איינעם אויבּ ער האט געזעהן א קאָנווערט. איינער האט איהם גע טראָפען שלאָפענדיג אויפ'ן וועג נעבּען דעם פערד וועלכער איז נאך געווע צוגעשפּאנט צום וואגען.

— איך מיין אז ער איז געוועזן טויט שכור — האט דער מוזשיק געזאג

— און אז דער פערד האט שוין עטליכע טעג ניט גגעסען און געטרונקע אזוי מאגער איז ער געוועזן.

אַקולינא האט דיא גאנצע נאכט ניט געשלאָפען. זיא האט זיך אויפ מערקזאם צוגעהערט צו דעם קלענסטען גערויש, אבּער פּאָליקושקא איז ניט געקומען צוריק. זיא וואלט נאך מעהר געליטען אויבּ זיא וואלט ניט געהאט אויף וועמען אכטונג צו געבּען, אדער אויבּ זיא וואלט געהאט קעבין, אנדערע דינער; אבּער ווען דער האָן האָט געקרייט, אז זיא האט

געהערט וויא דעם משעשלער'ס ווייב איז אויפגעשטאַנען, האָט זיא זיך אויך אויפגעהויבען און האָט געמאַכט פייער אין אויווען.

דער טאָג איז געווען אַ יום טוב. פאַרטאָג האָט זיא געמוזט אַרויס־נעהמען דיא ברויט פון אויווען, מאַכען קוואַס, אויסבאַקען קוכען, אויסמעל־קען דיא קוה, פּלעטען דיא העמדער און קליידלעך, אַרום וואַשען דיא קינדער, אַריינטראָגען וואַסער, און זיך קריגען מיט דיא שכנים איבער אַ שטיקעל אויווען. אַקולינא האָט זיך בעשעפטיגט מיט דיא אַלע זאַכען אָבער איהרע געדאַנקען זיינען געווען מיט איהר מאַן.

עס איז געוואָרען ליכטיגער. דיא גלאָקען האָבען גענומען רופען דיא גוטע קריסטען אין קירכע; דיא קינדער זיינען אויפגעשטאַנען; אָבער פּאַ־ליקושקא איז נאָך אַלץ ניט געקומען, דיא נאַכט איז געווען דער ערשטער פראָסט, און דיא פעלדער, דער וועג און דיא דעכער זיינען געווען בעדעקט מיט אַ לייכטען שניי, דער מארגען איז געווען פיין און ליכטיג און קאַלט, אַזוי וויא עס וואָלט געמאַכט געוואָרען ספּעציאַל פאַר דעם יום טוב כדי מען זאָל קענען הערען און זעהען גאַנץ דייטליך איבער אַ לאַנגע שטרעקע. אַקולינא איז געשטאַנען נעבען דעם אויווען, און איז געווען אַזויא פערטיפט אין באַקען אַז זיא האָט ניט געהערט וויא איהר מאַן איז אַריינגעקומען. דיא קינדער'ס שרייען און לויפען האָבען איהר אָנגעזאָגט אַז איהר מאַן איז צוריקגעקומען.

אַניוטקא, אַלס דיא עלטסטע טאָכטער, האָט אויסגעשמירט איהר קאָפּ, און האָט זיך אָנגעטהון איהרע שעהנסטע קליידער, זיא האָט געטראָגען אַ בלאַס־רויטע קליידעל וועלכע איז געווען נייא אָבער צוריסען — אַ מתנה פון דיא באַרינא. עס האָט איהר גאר ניט געפּאַסט, אָבער דיא שכנ'טעס זיינען שיעור משוגע געוואָרען אויס קנאה. איהרע האָר האָט געגלענצט. זיא האָט פערברויכט אַ האַלבע ליכט אויף דאָס, און איהרע שיך זיינען געווען פון גאַנץ גוטע לעדער האָטש ניט איבריגענס נייא. מאַשקאַ האָט זיך אַרומגע־שפּיעלט אין דער בלאָטע: און אַניוטקא, מורא האָבענדיג אַז זיא וועט איהר איינשמוטצען, האָט זיך געהאַלטען ווייט פון איהר.

דיא קליינע מיידעלע איז געווען אין דרויסען ווען פּאַליקושקא איז גע־קומען מיט אַ קליינעם זאַק.

— דער טאַטע איז געקומען! — האָט זיא געשריען. דאַן איז זיא אַריינ־

געלאפען אין א צימער וויא א דונער, און האט בעשמוצט איהר שוועסטער'ס קלייד דורך לויפענדיג, און אניוטקא, פערגעסענדיג אז זיא וועט זיך נאך מעהר איינשמוטצען האט גענומען שלאגען איהר קליינע שוועסטער'ל. אקולינא ניט ווייענדיג אימשטאנדע צו פערלאזען איהר ארבייט, האט זיך געמוזט צופריעדען שטעלען בלויז מ'ט'ן שרייען אויף דיא קינדער.

— זייט רוהיג! אז ניט וועל איך אייך אלעמען ברעכען דיא ביינער! — האט זיא אויסגערופען.

דאן האט זיא זיך אומגעקעהרט צום טהיר. אילוטש איז שנעל אריינגעקראכען אין זיין הייזעל, טראגענדיג א קליינעם זאק.

— אלזא, אילוטש, — האט זיא געזאגט נאך אלץ שטעהענדיג ביים אויווען,— האסטו שוין געזעהן דיא בארינא?

אילוטש האט געמורמעלט א פאר ווערטער צווישען דיא ציינער וועלכע זיא האט ניט געקענט הערען, ער האט זיך אוועקגעזעצט אויף'ן בעט, האט זיך ארומגעקוקט אזוי וויא צוטומעלט, וועהרענד זיין שמייכעלע וועלכער האט אויסגעדריקט שולד אין דעם טיעפסטען אונגליק, האט זיך בעוויעזען אויף זיינע ליפען, ער איז געזעסען א לאנגע צייט אהנע צו ריידען אווארט.

— אלזא, אילוטש, וואס! ווארטס דוא אזוי לאנג? — האט אולינא געפרעגט.

— איך — איך האב דיא בארינא געגעבען דאס געלד, אקולינא, דוא האסט געדארפט זעהן וויא זיא האט מיר געדאנקט האט ער פלוצלונג געזאגט, זיך ארומקוקענדיג מיט אלץ א טיעפערען בליק פון פערצווייפלונג, אבוואהל ער האט נאך אלץ געשמייכעלט. צוויי זאכען האבען צוגעצויגען דיא אויפמערקזאמקייט פון זיינע אונרוהיגע, פיבערישע אויגען—דער שטריק פון זיין קינד'ס וויגעלע, און דאס קינד אליין. ער איז צוגעגאנגען צום וויגעלע און האט אבגעבונדעם שטריק, און האט געקוקט אויף דאס קינד.

אין דעם זעלבען אויגענבליק איז אקולינא אריינגעקומען טראגענדיג אקבען. אילוטש האט שנעל בעהאלטען דעם שטריק אין זיין בוזעם האט זיך ווידער אוועק געזעצט אויף'ן בעט.

— וואס טהוט זיך דא מיט דיר, אילוטש? האט זיך עפעס געטראפען מיט דיר?—האט אקולינא געפרעגט.

— איך בין ניט גענוג געשלאפען,—האט איהר מאן געענטפערט.

עפעס איז שנעל פארביינעלאפען פאר'ן פענסטער. און אין א סעקונדע ארום איז אקסיאטקא, דיא בארינאס, דינסט, אריינגעלאפען וויא א קויל.

— דיא בארינא וויל זעהן פאליקושקא'ן. ער זאל גלייך קומען צו אוודאטיא מיכאלאוונא. שנעל! —

— שנעל! וואס נאך קען איך טהאן פאר איהר? — האט ער געזאגט מיט אזא נאטירליכען טאן אז אקולינא האט זיך אין גאנצען בערוהיגט. — פיללייכט וויל זי איהם בעלאנען — האט זיא געטראכט.

— געה און זאג איהר אז איך וועל באלד קומען. —

ער האט זיך אויפגעהויבען און איז ארויסגעגאנגען. זיין ווייב האט גענומען א הילצערנע דייזשע האט עס אוועק געשטעלט אויף א באנק, און האט דארט אריינגעגאסען הייסע און קאלטע וואסער. דאן האט זיא ארויפגעקאשערט איהרע ארבעל, און איינגעטונקט איהרע הענד אין דער דייזשע.

— קום מאשקא, איך וועל דיך אבוואשען. —

דאס קינד האט גענומען וויינען.

— קום, דוא שמוציגע בריאה, איך וועל דיר אנטהאן אריינע העמדער שנעל. איך האב קיין צייט ניט. איך דארף נאך וואשען דיין קלענערע שוועסטער'ל. —

פאליקושקא איז אבער נישט געגאנגען צו דיא בארינא'ס הויז. ער איז אוועק אין איין גאנץ אנדער וועג. ניט ווייט פון דעם הויז, איז געוועזען א הויכער טרעפ וועלכער האט געפיהרט נאך דעם צימער וואו מען פלעגט אויפהענגען וועש, און וואו מען פלעגט האלטען פערשיעדענע אלטע זאכען. ווען פאליקושקא איז ארויסגעגאנגען פון הויז, האט ער זיך פארזיכטיג ארום געקוקט, און ווען ער האט קיינעם ניט געזעהן, איז ער שנעל ארויפגעלאפען אויף דיא טרעפ.

— פאר וואס קומט ניט פאליקושקא? — האט דיא בארינא אויסגעשריען אונגעדולדיג צו דואנישיא'ן וועלכער האט איהר געקעמט איהרע האר. — וואו איז ער? ווארום קומט ער ניט?

אקסיאוטקא איז נאך א מאל געלאפען אין פאליקושקא'ס הייזעל, און האט בעפאהלען אז פאליקושקא זאל דיא מינוט קומען צו דיא בארינא.

— אבער ער איז דאך שוין לאנג, דארטען אוועק געגאנגען! — האט אקולינא אויסגעשריען, זיא האט גראדע יעצט געענדיגט ארום צו וואשען

פאשקא'ן, און האָט אַרייגעלייגט דעם זויגלינג סיאמקע, אין דיא דייזשע, און האָט נאָך געמאכט איהרע קורצע האָר. דאָס קינד האָט זיך צו שרייען, און זיך געוואָרפען, אקולינא האָט עס צוגעהאלטען מיט איין האנד, און געוואשען מיט דיא אנדערע האנד.

— געה און זעה אויב ער איז ניט אנידערגעפאלען שלאָפענדיג וואו עס איז.—האָט זיא געזאָגט קוקענדיג מיט א פערמאטערטען בליק.

דעם טשעשלער'ס ווייב, איהרע האָר פאנאנדער געוואָרפען און איהר יאק ניט צוגעשפילעט, איז יעצט ארויפגעגאנגען אויף דיא טרעפ, וואו פאליקושקא איז אריין א פאָאר מינוטען פריהער אראפ צו נעהמען א קלייד וועלכע זיא האָט אויפגעהאנגען אויס צו טריקענען. א שרעקליכער געשרייא האָט זיך פלוצלונג דערהערט פון דעם צימער, און דעם טשעשלער'ס ווייב איז ארונטער געלאָפען פון דיא טרעפ, מעהר וויא א קאטץ אלס א פרוי מיט צו געמאכטע אויגען און מיט א ווילדען בליק.

—איליטש! — האָט זיא געשריען.

אקולינא האָט געלאָזט דאָס קינד זיך ארויסגליטשען פון איהרע הענד

— ער האָט זיך געהאנגען! — האָט דעם טשעשלער'ס ווייב געשריען דאָ, זיך ניט אָבשטעלענדיג אכטונג צו געבען אויף'ן קינד וועלכע האָט זיך ארום געקייקעלט אין דייזשע וויא א פילקע, מיט איהרע פיסלאך אין דער לופטען, און דיא קעפעל אונטער'ן וואסער, איז אקולינא ארויסגעלאָפען אין פאָרהויז.

ער הענגט פון'ם באלקען! — האָט דעם טשעשלערם ווייב געשריען! אָבער זעהענדיג אקולינאן איז זיא שטיל געוואָרען.

בעפאָר יעמאנד האָט איהר געקענט אָפהאלטען איז אקולינא ארויף געשפרונגען אויף דיא טרעפ. זיא האָט געגעבען א שרעקליכען געשריי און איז אנידערגעפאלען, וויא טויט; און זיא וואָלט ווירקליך דער הרג'עט געוואָרען ווען ניט דיא מענגע מענשען וועלכע זיינען ארויסגעלאָפען פון אלע הייזלעך און וועלכע האָבען איהר צו געהאלטען.

IX

עטליכע מינוטען נאָך אַנאנד האָט קיינער ניט געוואוסט וואס עס האט זיך געטראָפּען. דער ליארעם איז געוועזן גרויס, אַלע האבען גערעדט און געשריען אויף אַ מאָהל, און די קינדער און די אַלטע ווייבער האָבען געוויינט. אַקולינא איז נאָך אַלץ געלעגען אין אָהנמאכט. ענדליך זיינען איניגע מענער צווישען וועלכע זיינען געוועזן דער טשעשלער און דער פּערוואלטער וועלכער איז גראדע אָנגעקומען אויף'ן טומעל, אַרויפגעגאנגען אויף דיא טרעפּ וועה־רענד דעם טשעשלער'ס ווייב האָט פערצעהלט צום הונדערטען מאהל וויא אַזויא זיא איז געגאנגען נעהמען איהר קלייד, און האָט ענדעקט פּאַליקושקאַס טויטען קערפּער.

— איך בין אַריינגעגאנגען, און האב דערזעהן אַ מאַן, — האָט זיא גע־זאגט. — איך האב זיך איינגעקוקט אויף איהם; אַ היטעל איז געלעגען נעבען איהם און איך האָב בעמערקט וויא זיינע פיס האבען זיך אַרום געוויגט. איך בין געוואָרען אַ פערפראָרענע! שטעלט זיך פאָר! אַ מאן האָט זיך געהאנגען און איך האָב געקוקט אויף איהם! דאן בין איך ארונטער געלאָפען פון דיא טרעפּ. איך וויים ניט וויא אזויא. עס איז געוועזן אז איך בין ניט גע'הרג'ט געוואָר'ען. דיא טרעפּ זיינען אַזויא הויך, אז איך האב געקענט דער'הרג'ט ווערען אויף'ן אָרט.

דיא מענער וועלכע זיינען יעצט ארונטער געקומען פון דיא טרעפּ האָ־בען דערצעהלט דיא זעלבע געשיכטע. איליטש טראגענדיג בלויז זיין העמד און זיינע הויזען האָט זיך געהאנגען אויף א באלקאן מיט דיא זעלבע שטריק וועלכע ער האָט ארונטער גענומען פון וויגעל. זיין היטעל איז געלעגען אויף איין זייט; זיין קאפּטען איז געוועזן צוזאמען געלעגט; זיינע פיס האָבען קאם אָנגעריהרט דעם פּאָדלאָג אָבער ער איז געוועזן טויט.

אקולינא איז ענדליך געקומען צום בעוואוסטזיין, און האָט זיך ווידער געלאזט לויפען אויף דיא טרעפּ; אָבער דיא אנדערע האָבען איהר צוריק־געהאלטען.

— מאמא! סיאמקע שטיקט זיך! — האט פלוצלונג אויסגעשריען איהר קליינע מיידעלע פון׳ם הייזעל.

אקולינא האט זיך ארויסגעריסען און איז אריינגעלאפען אין הייזעל. איהר זייגלינג איז געלעגען אָהן בעוועגונג אויף׳ן רוקען אין דיא דייזשע. איהרע פיסלעך זיינען געוועז גאנץ שטיל. אקולינא האט איהר גענומען אין איהרע ארעמס; אבער זיא האט ניט געאטהעמט און זיך ניט גערידהרט. דאן האט זיא איהר אוועקגעלעגט אויף׳ן בעט. און האט געגעבען אזא הויכען און שרעקליכען געשריי אז מאשקא וועלכע האט אָנגעפאנגען לאכען, האט פערמאכט איהרע אויערען און איז ארויסגעלאפען וויינענדיג אין פארהויז.

די מאסע פון דרויסען האבען ווידער אנגעפאנגען צו וויינען, ווען זיא זיינען אריין אין הייזעל. זייא האבען גענומען דאס ארעמע קינד, האבען עס געריבען און געשאקעלט — עס איז אָבער געוועזן צו שפעט.

אקולינא האט זיך ארויף געווארפען אויף׳ן קינד, האט אויסגעשאסען אזא משוגענעם געלעכטער אז אלע זיינען געבליבען וויא פערשטיינערט· בלויז ביזא אזא געלעגענהייט, ווען דיא פארהויז איז געוועזן געפאקט מיט מענער און פרויען, מיט אלטע לייט און קינדער, האט מען זיך געקענט פארשטעלען דעם צאהל און דעם כאראקטער פון דיא וועלכע האבען געוואהנט אין דעם גרויסען הויז פון דיא דווארעווני.

יעדער איינער איז געווען אויפגערעגט; אלע האבען גערעדט. מאנכע האבען געוויינט אבער קיינער האט גאר ניט געטהאן.

דעם משעשלער׳ס ווייב פלעגט אלץ אויסזוכען יעמאנדען וועלכער האט נאך ניט געהערט איהר ערצעהלונג; און זיא האט יעצט געהאלטען אין דערצעהלען צום טויזענטען מאהל וויא אזויא איהר עדעלע הערץ איז דער שראקען געווארען ווען זיא האט געזעהן דעם טויטען קערפער. און וויא אזוי גאט האט געטאהן א נס און איהר מציל געווען פון טויט ווען זיא איז ארונטער געלאפען פון דיא טרעפ.

דער אלטער מוזשיק וועלכער האט געהאלטען דעם שיינק אין דארף, און וועלכער איז געווען איינגעוויקעלט אין א פרויענמאנטעל, האט דערצעהלט וויא אזוי א פרויא האט זיך אריינגעווארפען אין טייך, און דיא אלטע בארינאס ציימען.

דער פערוואלטער האט דערווייל געשיקט רופען דיא פאליציייא, און

א גלח, און האט אוועקגעשטעלט א וואך. אקסיוטקא, דיא בארינא'ס דינסט, האט מיט אויסגעשטעלטע אויגען געקוקט דורך א לאך אין דעם צימער וואו פאליקושקא איז געהאנגען, און אבוואהל זיא האט גאר ניט געקענט זעהן האט זיא זיך דאך ניט געקענט אפרייסען פון איהר פלאטץ. אגאפיא מיכאילאוונא, דיא פריהערדיגע בארינא'ס קאמפאניאן, האט געוויינט און געבעטען טהעע צו בערוהיגען איהרע נערווען. באבושקא אננא האט אוועקגעלעגט דעם קליינעם קערפער אויפ'ן טיש, מיט איהרע רונדע, פלינקע הענד וועלכע זיינען געווען בעשמירט מיט אויל. אנדערע פרויען זיינען געשטאנען נעבען אקולינא'ן, קוקענדיג אויף איהר אהן ווערטער. דיא קינדער זיינען געלעגען אין א ווינקעל, און האבען שרעקליך געשריען קוקענדיג אויף זייער מוטער, זייא זיינען אבער באלד געווארען שטיל, און ווען זייא פלעגען דערזעהען זייער מוטער האבען זיי זיך נאך מעהר בעהאלטען, אין דעם ווינקעל.

דיא קינדער און דיא מושיקעס האבען זיך ארומגעשטעלט ארום דיא טרעפ, און האבען געקוקט מיט ערשראקענע געזיכטער דורך דיא טהיר און דיא פענסטער, כאטש זיי האבען גאר ניט געקענט זעהן, און האבען איינער דעם צווייטען געפרעגט וואס עס האט פאסירט. איינער האט דערצעהלט אז דער טשעשלער האט ארונטער געהאקט זיין ווייבס פוס מיט א האק; איין אנדערער האט דערצעהלט אז דיא וועשערקע האט געבארען דריי קינדער מיט א מאהל; און נאך איינער האט געזאגט אז א קאטץ איז משוגע געווארען און האט איינגעביסען עטליכע מענשען.

אבער דיא ווארהייט איז ביסלעכווייז בעקאנט געווארען, ביז עס איז אנגעקומען צו דיא בארינא פלוצלונג און אונערווארטעט. עגאר האט עס איהר דערצעהלט, און איהרע נערווען זיינען אזוי אויפגערעגט געווארען אז זיא האט פערלארען איהר בעוואוסטזיין.

ביסלעכווייז איז דיא אויפרעגונג פון דיא שכנים רוהיגער געווארען. דעם טשעשלער'ס ווייב האט געשטעלט דעם סאמאוואר און געמאכט טהעע, און ווען דיא פרעמדע האבען ניט געקראגען קיין איינלאדונג, זיינען זיי פאנאנדער געגאנגען. דיא נייגעריגע נאכדעם וויא זיי האבען זיך דערוואוסט וואס עס האט געטראפען, האבען אנגעפאנגען אוועק צו געהן, זיך צלם'דיג, און

און דיא קינדער האבען זיך גענומען שלאגען נעבען דיא טרעפּ. ווען איינע האבען פּלוצלונג אויסגעשריען! דיא באַרינא! דיא באַרינא!"

דיא שכנים זיינען זיך ווידער צונויף געקומען, האבען געמאכט א וועג פאר דיא באַרינא דורך צו געהן, און האבען געוואלט זעהן וואס דיא באַרינא וועט דא טאהן. איהר געזיכט איז געוועזן בלאס, און איהרע אויגען רויט מיט טרעהרען. זיא איז אריין געגאנגען אין אקולינא׳ס הייזעל, דיא שכנים האבען זיך צוזאמען געשטופּט ארום טהיר, און האבען אזוי צוזאמען געקוועטשט א פרוי וועלכע איז געוועזן אין דיא הויכע מאנאטען, אז זיא האט אנגעפאנגען צו קרעכצען; זיא אבער איז ניט ארויסגעגאנגען, נור האט זיך דורך געשטופּט צו דיא ערשטע רייהע.

עס איז געוועזן נאטירליך אז דיא מושיקעס זאלען זיין אזוי נייגעריג צו זעהן דיא באַרינא אין אקולינא׳ס הייזעל. פאר דיא דוואָראווע האט עס אויסגעזעהן וויא א פארשטעלונג פון פייער ווערק. פייער ווערק זיינען שעהן צו זעהן; און עס איז געוועזן שעהן צו זעהן דיא באַרינא, אנגעטאהן אין זייד, אין אקולינאס ארעמען וואהנונג.

זיא האט אנגענומען אקולינא׳ס האנד, אבער אקולינא האט עס ארויסגעריסען, און דיא דוואראוונע האבען געשאקעלט זייערע קעפּ אלס צייכען פון פאַרוואורף.

— אקולינא — האט דיא באַרינא געזאגט, — געדענק אז דוא האסט קינדער, גיב אכטונג אויף זיך.—

אקולינא האט געגעבען א ווילדען געלעכטער און האט זיך אויפגעשטעלט.

— איך האב קינדער, געלד; געלד; איך האב ניט קיין באנקנאטען! — האט זיא געשריען שנעל. — איך האב געזאגט איליטש׳ן אז ער זאל ניט נעה..ען קיין באנקנאטען. און יעצט האבען זיי אויסגעשמירט דיא רעדער מי.. פעד. און מיט זייף, מאדאם אזוי דיק וויא מיט בלאטע, און עס פאלט ג..ייך ווידער הע..ונטער.

און זיא האט זיך נאך ווילדער צולאכט.

דיא באַרינא האט געשיקט רופען א קראנקען—ווערטערין, און געהייסען ברייננגען זענעפט.

זיא האט זיך אויפגעהויבען נעהמען א טרונק וואסער. אבער דערזעהענ־

דיג דאס טויטע קינד נעבען וועלכע דיא באבושקא אננא איז געשטאנען, האט זיא זיך אבגעקעהרט און יעדער איינער האט געקענט זעהן וויא זיא האט פערדעקט איהר געזיכט מיט א טאשענטוך און האט זיך צו וויינט. דיא באבושקא אננא האט צוגעדעקט דאס טויטע קינד מיט א טוך, האט אויסגעגלייכט דיא קליינע הענטעלעך מיט איהרע רונדע פראקטיצירטע פינגערס, און האט געצייגט אזוי פיעל סימפאטיע אין דעם אויסדרוק פון איהרע ליפען און איהרע אויגען אז יעדער איינער האט געפיהלט וואס פאר א גוטע הערץ זיא האט. דיא בארינא האט געוויינט און האט גענומען פאלען אין אָהנמאכט, און מען האט איהר געמוזט אָפּ פיהרען א היים.

— זיא האט געטאהן אלעס וואס זיא האט געקענט, — האבען דיא מוזשיקעס זיך געטראכט אוועק געהענדיג.

אקולינא האט נאך אלץ גערעדט וויא משוגע, מען האט איהר אריינגעפיהרט אין איין אנדער צימער, גוט אויפגעפאסט אויף איהר, און מען האט צו געלעגט א זענעפט־פלאסטער און אייז אויפ'ן קאפּ. זיא איז אבער געבליעבען אין דיא זעלבע לאגע. זיא האט ניט געוויינט; אין געגענטהייל, פלוידערענדיג און מאכענדיג מיט דיא הענד האט זיא זיך אזוי צולאכט, אז דיא גוטע מענשען וועלכע האבען איהר אויפגעפאסט האבען זיך ניט געקענט איינהאלטען און האבען אויך געמוזט לאכען.

XII.

דער פּאָקראָווסקער יום טוב איז נעווען זעהר א טרויעריגער און כאטש דער וועטער איז געווען זעהר שעהן זיינען דאך דיא גאסען געווען לעדיג דיא יונגע מיידלאך זיינען זיך צוזאמען געקומען צו זינגען, און דיא ארבייטער וועלכע זיינען געקומען פון שטאדט האבען ניט געשפּיעלט אויף זייערע הארמאָניעס אדער באלאלאַקעס, און האבען ניט געשטיפט מיט מיידלעך.

דיא איינוואהנער זיינען געבליעבען אין זייערע הייזער; און ווען זיי האבען גערעדט איז עס געווען אין א שטילע שטימע, אזוי וויא זיי וואלטען מורא געהאט אז זעהר א שלעכטער גייסט הערט זיך איין.

דער טאג איז געווען זעהר א טרויעריגער, און ווען עס איז געווארען פינסטער האבען דיא הינט גענומען בילען, און דער ווינד האט געפייפט אין די קוימענס. אלע אין דווארווני האבען געציטערט פאר שרעק. די יעניגע וועלכע האבען געהאט ליכט האבען עס אנגעצונדען און אוועקגעשטעלט נעבען דיא הייליגע בילדער; דיא וועלכע זיינען געווען אליין אין זייערע חייזלעך זיינען אוועק צו זייערע שכנים, און דיא וועלכע האבען געמוזט ארבייטען אין דיא שטאלען זיינען געווען אזוי דערשראקען אז זיי האבען מורא געהאט אריינצוגעהן אין דיא שטאללען. און דיא ארמע פערד זיינען געבליעבען אהן שפייז ביז אין דער פריה. דיא מוזשיקעס האבען אין גאנצען פערברויכט דיא הייליגע וואסער וועלכע זיי פלעגען האלטען אין קליינע פלעשלעך. איינינע פערזאנען האבען זאגאר געהערט שווערע טריט איבער זייערע קעפ, און דער קאנאוואל האט דייטליך געזעהן וויא א שלאנג איז אריינגעפלויגען אין דעם צימער וואו פאליקושקא איז געהאנגען.

אין פאליקושקא'ס הייזעל האבען דיא שכנים געזונגען קאפיטלעך תהלים אונטער דעם אויפזיכט פון צוויי אלטע ווייבער מיט א נאנע נאכדעם וויא מען האט אוועק געפיהרט פאליקושקא'ס משוגע'נע ווייב מיט איהרע קינדער. דיא נאנע איז געווען אזוי גוט און פרום אז זיא האט געזאגט תהלים ניט נור פאר דאס קינד, נור פיר אלע אונגליקען וואס דא האט זיך געטראפען. דיא בארינא האט עס איהר געבעטען.

דיא אלטע ווייבער און דיא נאנע האבען אויך געהערט וויא דיא באלקענס האבען זיך געשאקעלט, און וויא יעמאנד האט געוויינט פון אויבען יעדעס מאל ווען זיי האבען געענדיגט א קאפיטעל. אבער קוים האבען זיי נאר געלעזען אז יעזוס איז אויפגעשטאנען פון קבר איז אלעס ווידער שטיל געווארען.

דעם טשעשלער'ס ווייב האט איינגעלאדען ביי זיך איהרע א שכנה, אוןביידע זיינען געווען אויף דיא גאנצע נאכט, און האבען געטרונקען אזוי פיעל טהעע אז דיא גאנצע וואך'ס פארראטה איז אויסגעגאנגען. זיי האבען אויך געהערט וויא דיא באלקענס איבער'ן קאפ האבען זיך געשאקעלט און עפעס אזוי וויא זעק וואלטען געפאלען.

יעדער איינער וואלט געשטארבען פאר שרעק ווען ניט דער וואך פון דיא מוזשיקעס וועלכע האבען אריינגעגעבען א ביסעל מוטה דיא דווארוניז דיעזע מוזשיקעס זיינען געלעגען אויף היי אין דעם פארהויז, און זיי האבען אויך

בעהויפטעט אז זיי האבען געהערט דיא אויסערגעוועהנליכע טריט איבערן קאפ; כאטש דעם אמת זאגענדיג, זיינען זייא דיא גאנצע נאכט רוהיג געזעסען אין האבען געערדט וועגען דיא רעקרוטען, קאָווענדיג ברויט און זיך קראצענדיג. זיי האבען אנגעפיהלט דעם פארהויז מיט אזא כאַ אקטעריסטיש־ביערען גערוך אז דעם טשעשלער'ס ווייב האט אויסגעשפייט פערביינגעהענדיג, און האט געזאגט אין א טאן פון בעליידיגונג. אז דא מוזען זיין אמת'ע מוזשיקעס.

דער טויטער מאן איז זיך רוהיג געהאנגען פון באלקען, ניט אכטענדיג אויף דיא אלע זאנדעבארע ערשיינונגען, און עס האט געשיינט אזוי וויא דער מלאך המות אליין וואלט אויסגעשפרייט זיינע פליגלען איבער דיא הויז פון דיא דוואראווני. און וואלט זיי געהאלטען אונטער זיין ביזען איינפלוס. אזוי אם ווענינגסטענס, האבען אלע געגלויבט. אבער איך דענק אז אויב, אין דיא שרעקענס-נאכט, איין דרייסטער מענש וואלט גענומען א ליכט אדער א לאנ־טערנע, און וואלט דאן זיך צלם'דיג אדער זאגר זיך ניט צלם'דיג, אריינ־געגאנגען אין טויטען צימער, און וואלט מיט זיין ליכט בעלייכטעט דיא באלקענס דיא ווינקלען וועלכע זיינען געוועזען בעדעקט מיט שפין־וועבס, און דיא פאלערינא וואס דעם טשעשלער'ס ווייב האט דארט איבערגעלאזען; און ער וואלט אהן מורא צוגעגאנגען צו איליטש'ן און וואלט אויפגעהויבען זיין לאנטערנע אין דער הויך, וואלט ער בלויז געזעהן פאליקושקא'ס קערפער מיט זיינע פיס אויפ'ן פאדלאג וויל דער שטריק האט זיך אויסגעצויגען. ער וואלט געזעהן אז דער טויטער איז געוועזען עטוואס איינגעבויגען אויף איין זייט, און זיין העמד אויפגע־שפילעט נעבען האלז פון וועלכען פלאטץ ער האט פריהער אראבגענומען דעם קרייץ; מיט זיין פריידליכע געזיכט, שטייפע אויגען מיט זיין געוועהנליכען ווייסען אונשולדיגען שמייכעלע, וועהרענד דער גאנצער קערפער האט גע־האט דעם הארטען אויסדרוק פון חרטה.

דעם טשעשלערס ווייב, ציטערענדיג און ארומקריכענדיג אין איהר בעט מיט איהרע צילאזענע האר און ווילדע אויגען, זיך איינהערענדיג דעם קלאנג פון פאלענדיגע זעק, וויא זיא האט געמיינט איז געוויס געוועזען א שרעקליכער בילד אנצוזעהן וויא דער טויטער פאליקושקא; כאטש מען האט פון איהם צוגענומען זיין קרייץ אום עס אוועק צו לייגען אויף דיא באלקענס.

אין דיא בארינא'ס הויז האט אויך געהערשט דער זעלבער געפיהל פון שרעק. דיא בארינא אליין איז געוועזען קראנק, איהר צימער איז געוועזען פול מיט'ן

ריח פון פערפיום, וועהרענד דוניאשא האט זיך בעשעפטיגט מיט'ן מאכען א מעדיצין פיר קאַפּ שמערצען, דוניאשים טאנטע איז געקומען צו פערברענגען דיא נאכט מיט איהר אים איהר אריין צוגעבען א ביסעל מוטה אלע פרויען, צוזאמען מיט דיא קליינע אקסיאוטקא זיינען געזעסען אין דיא ביעוויטשיא *) און האבען גערעדט.

— ויער וועט געהן ברענגען א ביסעל אויל? — האט דוניאשא פלוצלונג געפרעגט.

— איך וועל ניט געהן פאר קיין זאך אין דער וועלט — האט דיא צווייטע דיענסט געזאגט מיט ענטשלאסענהייט.

— וועסט דוא געהן מיט אקסיאוטקא'ן?—

— איך וועל געהן; איך האב קיין מורא ניט — האט אקסיוטקא געזאגט. אבער אזוי שנעל וויא זיא האט עס ארויסגעזאגט האט זיא גענומען פיהלען א געוואלטיגען שרעק.

זעהר גוט, בראַוועס קינד, געה און בעט דיא באבושקא אננא א ביפעלע אויל אין א גלאז און גיס עס ניט אויס. — האט דאניאשא געזאגט.

אקסיאוטקא האט צוגעהאלטען איהר קלייד מיט איין האנד; און אזוי וויא דאס האט איהר געהינדערט צו ווארפען איהרע ביידע ארעמס, האט זיך דיא פרייע האנד געווארפען מיט א דאפעלטע שנעלקייט, און זיא איז ארויסגעלאפען. זיא איז געווען זעהר צו שראקען; און ויא האט געפיהלט אז אויב זיא זאל נור וועמען עס איז אנטרעפען, זאגאר איהר אייגענע מוטער וואלט זיא געשטארבען פאר שרעק, דאן צומאכענדיג איהרע אויגען, האט זיא גענומען געהן צו באבושקא אננא.

XIII.

— איז שוין דיא באריגא געגאנגען שלאפען אדער ניט?—האט פלוצלונג געזאגט א מוזשיק צו דיא קליינע מיידעל.

---

*) דער צימער פאר דיא דיענסטען.

אקסיוטקא האט געעפענט דיא אויגען וועלכע זיא האט ביז יעצט גע־האלטען פעסט צוגעמאכט, און האט דערזעהן א פיגור וועלכע האט איהר אויסגעזעהן צו זיין העכער פאר דיא הויז. זיא האט געגעבען א געשריי, האט זיך שנעל אויסגעקעהרט און איז אנטלאפען געווארען אזוי שנעל אז איהר קלייד האט איהר קיום געקענט נאכהאלטען.

זיא איז ארויף אויף דיא טרעפ מיט איין שפרונג, איז אריינגעפליגען אין דיא ביעוויטשיא. האט זיך ארויפגעווארפען אויפ'ן בעט, און האט זיך ווייד פונאנדער געוויינט.

דוניאשא, איהר מאנטע און דיא צווייטע דיענסט זיינען פערפראהרען געווארען פון שרעק; און איידער זיי האבען נאך געהאט צייט זיך צו ער־האלען האבען זיי דערהערט שווערע טריט אין פארהויז, וועלכע זיינען געקימען אלץ נעהענטער צום טהיר.

דוניאשא האט ארונטערגעווארפען איהרע מעדיצין אויף דער ערד, און איז אריינגעלאפען אין דיא בארינא'ס צימער, דוא צווייטע דיענסט האט זיך בעהאלטען אונטער א קליידעל וואס איז געהאנגען אויפ'ן וואנד. דיא מאנטע וועלכע איז געוועזן א ביסעל בראווער, האט געוואלט געהן פערהאקען דיא טהיר, אבער איידער זיא האט זיך אויפגעהויבען האט זיך דיא טהיר גע־עפענט און א מוזשיק איז אריינגעקומען אין צימער.

דער מוזשיק איז געוועזן דוטלאף. אין זיינע שווערע שיך, ניט אכטענדיג אויף דעם שרעק פון דיא פרויען, האט ער זיך ארום געקוקט זוכענדיג דיא הייליגע בילדער, אבער ניט זעהענדיג דעם הייליגען בילד וועלכער איז גע־האנגען אין א ווינקעל האט ער זיך גע'צלמ'ט נעבען א פאליצע מיט גלעזער דאן האט ער אוועק געלעגט זיין היטעל אויפ'ן פענסטער, האט אריינגעשטעקט זיין רעכטע האנד אונטער'ן מאנטעל, און האט ארויסגענומען א קאנווערט וועלכער איז געוועזן בעזיגעלט מיט פינף ברוינע סטעמפלען מיט איין אנקער.

דוניאשא'ס מאנטע האט ארויפגעלעגט איהר האנד אויפ'ן ברוסט.

— אי, וויא דוא האסט מיר איבער געשראקען, סימיאן! — האט זיא געזאגט. איך קען כמעט ניט רעדען. איך האב געמיינט אז איך שטארב אוועק. —

— וויא אזוי געהסט דוא דאס אריין אין צימער אזוי פלוצלונג? — האט

אויסגעשריען דיא צווייטע דיענסט, פערלאזענדיג דיא קלייד אונטער וועלכע זיא האט זיך באהאלטען.

— וויא אזוי שרעקסט דוא דאס איבער דיא בארינא? — האט דוניאשא געזאגט פון אונטער'ן טהיר. וויא קומט מען דאס אריין און דיא דיעוויטשיא אזוי פלוצלונג? ביי א מוזשיק איז אלעס רעכט.

דוטלאף האט ניט פרובירט זיך צו ענטשולדיגען, און ער האט געפרעגט אויב ער קען זעהן דיא בארינא.

— זיא איז ניט געזונד — האט דוניאשא געענטפערט.

אקסיאוטקא האט יעצט אויסגעשאסען מיט אזא שטארקען געלעכטער אז זיא האט געמוזט בעהאלטען איהר קאפ אונטער דיא קישענס, און ניט אכטענדיג אויף דוניאשא'ס און איהר מאנטעס סטראשונקעס, האט זיא א גאנצע שטונדע נאך אנאנד געהאלטען אין איין לאכען. עס איז איהר פארגעקומען אזוי קאמיש אז יעדער איינער זאל זיך אזוי איבערשרעקען איבער גאר ניט. נאך יעדען געלעכטער פלעגט זיא איינגראבען איהר געזיכט אין דיא דעקע און איהרע פיס האבען זיך אזוי געווארפען אזוי וויא זיא וואלט געהאט קרעמפפען.

דוטלאף איז געשטאנען און האט איהר אויפמערקזאם בעטראכט אזוי וויא ער וואלט געוואלט אויסגעפינען וואס דא טהוט זיך מיט איהר. ענדליך האט ער ווידער אנגעפאנגען.

— איך דארף זעהן דיא בארינא וועגען זעהר א וויכטיגע זאך — האט ער געזאגט. — געה און זאג דיא בארינא אז א מוזשיק האט געפונען דעם בריף מיט דאס געלד. —

וועלכע געלד? — האט דוניאשא געפרעגט, האט איבערגעלעזען דיא אדרעס, און האט איהם געפרעגט וואו און וויא ער האט געפונען דאס געלד וועלכע פאליקושקא האט געזאלט בריינגען פון שטאדט. נאכדעם וויא זיא האט אויסגעהערט אלע איינצעלהייטען, און נאכדעם וויא זיא האט ארויסגעטריבען אקסיאוטקא'ן וועלכע האט נאך געהאלטען אין לאכען, איז זיא אריין אין דיא בארינא'ס צימער. צו דוטלאף'ס גרעסטע איבערראשונג האט דיא בארינא איהם ניט געוואלט זעהן, און האט ניט געגעבען קיין אורזאכע.

— איך וויים גאר ניט וועגען דעם, און איך וויל גאר ניט וויסען. —

האט זיא געזאגט צו דוניאשא'ן. — וועלבער מוזשיק איז דאס, און וועלכע געלד? איך קען קיינעם ניט זעהן און איך וויל איהם ניט זעהן! —

— אבער וואס זאל איך טהון מיט דעם געלד? — האט דוטלאף געפרעגט דראפענדיג דעם קאנווערט מיט זיינע פינגער. — דא איז דא אגרויסע סומע געלד. וואס איז דא אויפגעשריבען? — האט ער געפרעגט דוניאשא'ן וועלכע האט איהם איבערגעלעזען דעם אדרעס.

דוטלאף האט איהר ניט געוואלט גלויבען. ער האט געהאפט אז דאס געלד איז ניט פאר דיא בארינא, און אז מען האט געלעזען דעם אדרעס פאלש; אבער דוניאשא האט עס איהם איבער געלעזען נאך א מאהל.

ענדליך האט ער געזיפצט, האט צוריק אריינגעלעגט דעם קאנווערט אין בוזעם, און האט גענומען אוועק געהן.

— איך מוז דאס געבען צום סטאנאוואי —, האט ער געזאגט.

— ווארט א ווייל'ע, איך וועל פרובירען נאך א מאהל —, האט דוניאשקא געזאגט. — גיב מיר דעם בריף.

דוטלאף האט ווידער ארויסגענומען דעם קאנווערט, אבער ער האט עס ניט גלייך געגעבען דוניאשא'ן. — זאג איהר אז דוטלאף סימיאן האט עס געפונען אויף'ן וועג, — האט ער ענדליך געזאגט.

— זעהר גוט; גיב מיר דעם קאנווערט! —

— אין אנפאנג האב איך געטראכט אז דאס איז ניט זעהר וויכ־טיג, אבער א סאלדאט האט מיר געזאגט אז דאס ענטהאלט באנק־נאטען —.

— גוט! שנעל, גיב מיר דעם קאנווערט! —

— איך האב ניט געוואגט עס צו נעהמען א היים, וויל.... וויל....—

האט דער מוזשיק ווידער אנגעפאנגען נאך אלץ האלטענדיג דעם קאנ־ווערט. — געדענק, דערצעהל איהר אלעס וואס איך האב דיר געזאגט; — דוניאשא האט ארויסגעריסען דעם קאנווערט פון זיין האנד. און איז אריין צו דיא בארינא.

— אום גאטעס ווילען, דוניאשא! — האט דיא בארינא אויסגעשריען, — דרעה מיר ניט מיין קאפ וועגען דאס געלד. ווען איך דערמאהן זיך אן דאס ארמע קינד. —

— אָבער, מאדאם, דער מוזשיק ווייס ניט ועמען דאס געלד אָפּ־צוגעבען. —

די באַרינא האָט נעעפענט דעם קאָנווערט, און האָט זיך דערשראָקען דערזעהענדיג די באַנק־נאָטען, און האָט זיך פערטראַכט.

— געלד איז אַ שרעקליכע זאַך! וועלכע אונגליקען דאס ברייננט! — האָט זי בעמערקט.

— דוטלאַף האָט עס געבראַכט. זאָל ער אַוועק געהן אָדער איהר ווילט איהם זעהן? איז דאס געלד אין גאַנצען? האָט דוניאַש געפרעגט.

— איך וויל ניט האָבען דאס געלד! דאָס געלד איז פערשאָלטען! שמעל זיך פאַר וואָס פאַר איין אונגליק דאס האָט געמאַכט! זאָג איהם ער זאָל עס האַלטען פאַר זיך! — האָט די באַרינא געענטפערט, צוריק געבענדיג דוניאַשאַ'ן דעם קאָנווערט.

— יאָ, יאָ, — האָט זי ווידער געזאָגט צו די איבעררעשטע דוניאַשאַ.

— זאָל ער האַלטען דאָס געלד און טהון דערמיט וואָס ער וויל.—

— פופצעהן הונדערט רובעל! — האָט דוניאַשאַ אויסגעשריען, שמייכלענדיג וויא אַ קינד.

— זאָל ער דאס האַלטען אין גאַנצען! — האָט די באַרינא געזאָגט אונגעדולדיג. — קענסט דו ניט פערשטעהן וואָס איך רעד מיט דיר? דאס געלד איז פערשאָלטען! רעד צו מיר ניט נאָך אַ מאָהל וועגען דעם! זאָל דער מוזשיק וואָס האָט עס געפונען האַלטען פאַר זיך! יעצט מעגסט דו געהן. —

דוניאַשאַ איז ווידער אריינגעקומען אין די דיעוויטשיא.

— איז די סומע אין גאַנצען? — האָט דוטלאַף געפרעגט.

— צעהל עס אַליין — האָט זי געענטפערט איהם געבענדיג דעם קאָנווערט. — די באַרינא האָט מיר געהייסען אז איך זאָל עס דיר אַוועק געבען —.

דוטלאַף האָט אַרונטער געלעגט זיין היטעל אונטער'ן אָרעם און האָט אָנגעהויבען צעהלען.

— איז עס ריכטיג? —

דער מוזשיק האָט געמיינט אז די באַרינא איז אומוויסענד, און

האט רעדיבער געשיקט אז ער זאל איבער צעהלען דאס געלד פאר איהר.

— דוא קענסט עס צעהלען אין דער היים. דיא באנק־נאטען זיינען דיינע, דאס געלד איז דיינע — האט דוניאשא געזאגט אונגעדולדיג.

— „איך וויל איהם ניט זעהן“, האט דיא בארינא מיר געזאגט, „גיב דאס געלד צו דעם מושיק וועלכער האט עס געפונען“.

דוטלאף האט אויסגעשטעלט זיינע אויגען אויף דוניאשא'ן.

— איז דאס ווירקליך אמת? — האט דוניאשא'ס מאנטע אויסגעשריען פאטשענדיג מיט דיא הענד? — וויא נאט בענשט עס אמענשען!

דיא צווייטע דינסט האט ניט געקענט גלויבען איהרע אויערן.

— וואס מיינסט דוא, אנאפיא מיכאילאוונא? דוא מאכסט שפאס? — האט דוטלאף געפרעגט.

— ניין, ווירקליך, איך מאך ניט קיין שפאס; דיא בארינא האט מיר געהיסען דיר אבגעבען דאס געלד. נו, וואס ווארטסט דוא, נעהם דאס געלד און געה! — האט דוניאשא אויסגערופען, ניט קענענדיג בעהאלטען איהר פערדרוס.

צו איין מענשען האט דאס זעלבע סומע געבראכט דעם טויט, צו א צווייטען האט עס געבראכט גליק!

— פופצעהן הונדערט רובעל איז געוויס קיין שפאס ניט! — האט דיא מאנטע געזאגט.

— נאך מעהר וויא פופצעהן הונדערט! — האט דוניאשא צוגעלעגט; — איך האף אז דוא וועסט אנצינדען א צעהן — קאפעקענע ליכט לכבוד דעם הייליגען ניקאלאי, — האט זיא געזאגט מיט פעראכטונג. — נו, דוא קענסט נאך אלץ ניט קומען צו זיך? עס וואלט מיר ניט געהערט אויב אזא גרויסע סומע געלד וואלט אריינגעפאלען ביי איין ארעם מאן אין דיא הענד, אבער דער חברה מאן דער מושיק איז שוין אזוי אויך רייך געווען! —

ענדליך האט דוטלאף אנגעפאנגען צו בעגרייפען אז דיא מיידעל שפאסט ניט מיט איהם; און ער האט גענומען צוזאמען לעגען דיא באנק־נאטען אין דעם קאנווערט. זיינע הענד האבען געציטערט, און האט נאך

אנאנד נעקוקט אויף די סיידלעך זיך צו איבערצייגען אז עס איז אלעס אמת.

— גיב נאר א קוק אויף איהם! ער איז צומישט געווארען פאר שמחה! — האט דוניאשא געזאגט, ווילענדיג ארויסציינען איהר פעראכטונג אי פארן מוזשיק אי פאר דאס געלד. — ווארט א ו ' — האט זיא אויס־געשריען —, איך וועל דיר העלפען צוזאמענקלייבען דאס געלד!

רוטלאף האט שנעל אריינגעשטאפט דאס געלד אין זיין בוזעם און האט גענומען זיין היטעל.

— ביזט דוא צופרידען? — האט דוניאשא געשריען.

— איך וויים אליין ניט וואס צו זאגען. עס איז ווירקליך —

ער האט ניט געקענט ענדיגען דעם זאטץ. ער האט ארונטערגעלאזען זיין האנד, האט געשמייכעלט, כמעט געוויינט, און איז אוועק געגאנגען.

דער גלעקעל פון דיא בארינאס צימער האט געקלונגען.

— אלזא, האסט דוא איהם געגעבען דאס געלד? — האט דיא געפרעגט.

— יא, — האט געענטפערט דוניאשא.

— איז ער געווען צופרידען? —

— ער איז געווען צודולט פאר שמחה.

— רוף איהם צוריק, איך וויל וויסען וויא אזוי ער האט עס געפונען. בריינג איהם אהער, איך קען ניט געהן צו איהם.

דוניאשא איז ארויס געלאפען און האט געפונען דעם מוזשיק אין פארהויז.

דער אלטער, נאך אלץ אהן א היטעל, האט ארויסגענומען זיין געלד־בייטעל, האט זיך אריבער געבויגען איבער דאס, האלטענדיג דאס געלד צווישען זיינע ציינער. ער האט וואהרשיינליך מורא געהאט אז דאס געלד איז ניט זיינע אויף אן אמת ביז ער האט עס בעהאלטען אין זיין בייטעל. ער האט זיך שטארק דערשראקען ווען דוניאשא האט איהם צוריק גערופען.

— וואס! אדוואטיא, — אדוואטיא מיכאילאווגא — וויל זיא דאס צוריק אוועק נעהמען פון מיר? זאג עפעס א גוט ווארט פאר מיר! איך שווער אז איך וועל דיר ברייגגען אביסעל האניג.

— גוט, ברייננ מיר האָניג. —

דיא האָט אריינגעפיהרט דעם מוזשיק אין דיא באַרינאַ'ס געגענוואַרט. ער איז געווען זעהר צוטראָגען.

— אי, וועה! איך האָב מורא אַז זיא וועט בעטען דאָס געלד צוריק! האָט ער געטראַכט.

ווען ער איז אריין אין צימער האָט ער געהויבען זיינע פיס אזוי וויא ער וואָלט געגאַנגען צווישען הויכע גראָז. אום ניט צו מאַכען אַ גערויש מיט זיינע שווערע שטיוועל. ער איז געוואָרען אזוי צומישט אין אנפאנג אַז ער האָט ניט געזעהן וואו ער איז.

אָבער, פערבייגעהענדיג פאַר'ן שפּיגעל האָט ער דערזעהן איינינע בלר מען, אמוזשיק (זיך אליין) הויבענדיג דיא פיס, דעם בילד פון אַ באַרינאַ מיט קליינע אויגען, אַסאָרט גרינעם טון, און עפּוואָס ווייסעס.

דיא ווייסע זאַך האָט פלוצלונג גענומען רעדען. עס איז געווען דיא באַרינאַ. דוטלאַף האָט פערלאָרען זיין פערשטאַנד אין גאַנצען. ער האָט ניט געוואוסט וואו ער איז, און אַלעס האָט זיך געדרעהט ארום איהם.

— דוא ביסט עס, דוטלאַף?

— יאַ, מאַדאַם. איך האָב ניט אָנגעריהרט דעם קאָנווערט. איך האָב עס אזוי געפונען, — האָט ער געשטאַמעלט. — איך בין ניט אזוי שטאַרק צופרידען אַז איך האָב עס געפונען; איך האָב אויסגעמאַטערט מיין פערדעל צום טויט איבער דעם. —

— דוא ביסט אָבער אַ גליקליכער יונג , האָט דיא באַרינאַ געזאָגט, מיט אַ שמייכעל פון פערעכטליכע פריינדליכקייט. — אַלענפאַלס, דיין מענסט עס האַלטען.

דוטלאַף האָט אויסגעשטעלט אַ פּאָר אויגען.

— איך בין צופרידען אַז דער גליקליכער צופאַל האָט דיר געטראָפען. — האָט דיא באַרינאַ געזאָגט. — גיב גאָט אַז דוא זאָלסט עס גוט בעד נוטצען. ביסטו צופרידען? —

— צופרידען! איך בין צו גליקליך, טהייערע מאַדאַם! איך וועל פער־ברייננען מיין גאַנצען לעבען בעטענדיג גאָט פאַר אייך. איך בין זעהר גליק־ליך אַז אונזער באַרינאַ לעבט נאָך מיט גאָט'ס רחמנות.

— וואו זשע האסט דוא געפונען דאס געלד?

— מיר האבען אלע מאהל געפרובירט געפינען חן אין דיא בארינא'ס אויגען, צו זיין עהרליך, און ניט —

— זעהט נאר וויא צומישט ער איז, מאדאם! האט דוניאשא בעמערקט.

— אלזא, איך האב יעטצט אוועק געפיהרט מיין פלימעניק אלס א רעקרוט —, האט דוטלאף פארטגעזעטצט. — און געהענדיג צוריק האב איך געפונען דעם קאנווערט אויף'ן וועג. פאליקושקא האט עס געמוזט פערלירען. —

— גאנץ גוט, געה אוועק! געה אוועק! — האט דיא בארינא פלוטצלונג מיט א קול אויסגערופען. — איך בין העכסט צופרידען מיט דיין ערקלעהרונג.

— וויא גליקליך איהר האט מיר געמאכט, טהייערע מאדאם. — האט דער מושיק נאך א מאהל איבער געזאגט.

דאן האט זיך איהם אבגעדאכט אז ער האט נאך אלץ ניט געדאנקט דיא בארינא גענוג. דיא בארינא און דוניאשא האבען געשמייכעלט ווען ער האט ווידער גענומען דאנקען, און דאן איז ער אוועק געגאנגען, ווידער הורבענדיג זייגע פיס אזוי וויא ער וואלט געגאנגען צווישען הויכע גראז. מיט שוועריגקייט האט ער זיך אבגעהאלטען ניט צו לויפען, ווייל ער האט נאך אלץ מורא געהאט אז מען וועט איהם צוריק רופען און אבנעהמען דאס געלד פון איהם.

XIV.

קוים איז ער נאר ארויס פון הויז האט דוטלאף זיך אוועג געשטעלט אין א ווינקעל, האט ארויסגענומען זיין גארטעל, און האט אריינגעלעגט זיין געלט אין בייטעל, און עס פערשטופט אין בוזעם. זיינע ליפען האבען זיך בעוועגט, אבער ניט איין קלאנג האט זיך געהערט פון זיי ווען ער האט פערבונדען זיין בייטעל, און ווידער אנגעטהון זיין גארטעל. ער האט זיך

איבערגעצלם'ט און איז געגאנגען זיך שאָקלענדיג וויא א שכור, פערזונקען אין געדאנקען.

ענדליך האָט ער דערזעהן א מושיק וועלכער איז איהם נעגאנגען ענטגעגען. ער האָט איהם גערופען. דאָס איז געווען זיין עלטערער פאָר־מעניק עפים, וועלכער האָט געהאט א שווערען שטעקען זייענדיג איינער פון דיא וואך וואָס מען האָט געשטעלט ארום דיא דווארויני הויז.

— וואָס מאכסט דוא, אָנקעל סימיאן! — האָט עפים אויסגערופען פרעה־ליך צו געהענדיג צו זיין אָנקעל, ווייל עס איז איהם געווען אונמוטהיג צו זיין אליין. — האָסט דוא אוועק געפיהרט דיא רעקרוטען?

— יא, און וואָס טהוסט דוא דא? —

זיי האָבען מיר געשטעלט פאר א וואך איבער אילימש'ן, — דעם זעלבסט מערדער. —

— וואו איז ער?

— דאָרטען, אויף דיא טרעפ. דאָרטען האָט ער זיך געהאנגען! — האָט עפ'ם געזאָגט צייגענדיג מיט'ן פינגער אויף דיא דווארווני'ס וואָהנונג.

דוטלאף האָט געקוקט וואו ער האָט איהם געציינט, און אבוואָהל ער האָט גאָר ניט געקענט זעהן, האָט ער פערקנייטשט דעם שטערען, און געשאָקעלט מיט'ן קאָפּ.

— דער קוטשער האָט מיר געזאָגט אז דער סטאנאוואי איז געקומען און אז ער וועט באלד אראפּ נעמען דעם קערפּער — האָט עפים פאָרטגעזעצט. עס איז שרעקליך צו דענקען פון א זעלבע זאכען ביי נאכט. איך וואָלט דאָרטען ניט געהן אין דער פינסטער פאר קיין זאך אין דער וועלט, אפילו אז מען זאָל מיר הייסען. איך וואָלט דאָרטען ניט געהן אפילו ענאר מיכאלאָוויטש וואָלט מיר שלאָגען צום טויט! —

— וואס פאר אשרעקליכע עבירה! וואס פאר א שרעקליכע עבירה! — האָט דער אלטער דוטלאף געזאָגט אום עפּעס צו זאָגען וועהרענד זיינע גע־דאנקען זיינען געווען וועגען גאנץ אנדערע זאכען.

ער האָט ווידער גענומען געהן, ווען ענאר מיכאילאָוויטש'ס שטימע האָט איהם אבגעהאלטען.

— אבער, וואָך! קום אהער! — האָט דער פערוואַלטער געשריען פון דיא טרעפ.

ווען עפים איז צוגעגאנגען צו איהם האָט ענאר געפרעגט: — ווער איז דער מחשיק מיט וועמען דוא האָסט גערעדט?

— דוטלאַף.

— אַ, סימיאָן, קום נאָר אהער! —

ווען דוטלאַף איז צוגעגאנגען האָט ער דערזעהן, ביי דיא ליכט פון דיא לאַנטערנע וואס דער קיטשער האָט געהאלטען, אז ענאר האָט גערעדט מיט א קליינעם בעאמטען וועלכער האָט געטראָגען א היטעל מיט א קאָקאַרדע און א מאַנטעל. דאס איז געווען דער סטאַנאָוואי.

— דער אלטער מאַן וועט אויך מיטגעהן מיט אונז, — האָט ענאר געזאָגט ווען סימיאָן איז צוגעקומען.

דער אלטער מאַן איז אפילו נים געווען צופרידען. אבער וואס האָט ער געקאָנט מאהן?

— און דוא, עפים, אלס א יונגער מאַ', מוזט ארויף לויפען אין דעם טויטען צימער, וואו דער מאַן העננט, מוזט ריין מאכען דיא טרעפ, און מאכען אלעס אין דער אָרדנונג פאר זיין עקסעלענץ. —

עפים, וועלכע האָט פריהער בעהויפטעט אז פאַר קיין זאך אין דער וועלט וועט ער אריינגעהן אין דיא דוואראַוונים וואָהנונג, איז יעצט שנעל אוועק געלאָפען, קלאַפענדיג מיט זיינע שטיוועל. דער סטאַנאָוואי האָט פערדרויכערט א לילקע. ער האָט געוואָהנט צווי מייל א וועק. ער האָט זיך גענומען צו זיינע ארביים מיט איין אויסערגעוועהנליכען אייפער, ווייל דער איספּראַווניק האָט איהם נים לאַנג צוריק גום אנגעזידעלט דער פאַר וואס ער פ'עגט אפט זיין שכור. ער איז געקומען צעהן א זייגער, און האָט גלייך געוואָלט זעהן דעם טויטען.

ענאר מיכאַלאָוויטש האָט געפרעגט דוטלאַף'ן וואס ער טהוט דא, און דער אלטער האָט איהם געהענדיג דערצעהלט, דיא גאַנצע געשיכטע. ער האָט נאָך צו געלעגט אז ער איז דאס יעצט געקומען בעטען ענאר'ס ערלויבנים צו האלטען דאָס געלד.

צו דוטלאַף'ס גרויסען שרעק, האָט ענאר איהם געהייסען צייגען דעם קאָנווערט. און ער האָט עס עקזאַמינירט דער סטאַנאָוואי האָט עס אויך

געגומען אין זיינע הענד, און האט קורץ געפרעגט וויא אזוי דאס געלד קומט צו איהם.

— איך האב עס פערלארען! — האט דער אלטער געטראכט.

ער האט יעצט געוואלט עפעס זאגען זיך צו פערטהיידיגען ווען דער סטאנאוואי האט איהם אבגענעבען דאס געלד צוריק.

— וואס פאר א גליק אזא באלוואן האט דאס! — האט ער גע־זאגט.

— עס איז געקומען גראדע אין דער רעכטע צייט, — האט ענאר גע־ענטפערט. — מען האט יעצט אבגענעבען זיין פלימעניק פאר א סאלדאט, און יעצט וועט ער איהם קענען אויסקויפען. —

— אזוי, אזוי! — האט דער סטאנאוואי געזאגט.

— איהם אויסקויפען? איז דאס גענוג געלד? איז עס ניט צו שפעט? — האט דוטלאף געזאגט.

— דאס איז דיין געשעפט, און ניט מיינער — האט דער פערוואלטער געענטפערט.

ביידע זיינען נאך געגאנגען דעם סטאנאוואי.

זיי זיינען געקומען צו דאס הויז פון דיא דווראָווני, וואו דיא שמעקעדינע וואך האבען געווארט אויף זיי אין פארהויז. דוטלאף איז אויף אריין. דיא וואך האבען געהאט א שולדיגע אויסזעהן וועלכען מען האט געמוזט צו שרייבען בלויז צו זייער שלעכטען גערוך. זיי זיינען אלע געווען שטיל.

— וואו איז ער? — האט דער סטאנאוואי געפרעגט

— היר — האט געענטפערט ענאר אין איין נידעריגע שטימע. — עפים, דוא ביסט יונג, געה ארויף פריהער מיט דיא לאנטערנע.

עפים וועלכער האט יעצט געריינינט דיא טרעפ, האט יאהרשיינדליך זיך פערגעסען מורא צו האבען. ער האט פרעהליך געגומען ארויף לויפען אויף דיא טרעפ פריהער פאר אלעמען. וועו ער איז ארויף צוויי אדער דריי שטאפלען האט ער זיך אומגעדרעהט און האט בעקוועמען דעם וועג פאר'ן סטאנאוואי און פאר ענאר מיכאלאָוויטש. ווען זיי זיינען פערשוואונדען אין צימער, האט דער אלטער דוטלאף וועלכער איז געבליבען שטעהן אונטען, געגעבען א טיפען זיפץ און האט זיך אפגעשטעלט. צוויי מינוטען זיינען פאראיבער. מען האט שוין

מעהר נים געקענט הערען דיא טרים. זיי האבען שוין געמוסט שטעהן ביים טומען קערפער.

פעטער סימיאן! מען דארף דיר דא האבען! — האט עפים פלוצלונג אויסגערופען, און דער אלטער איז שנעל ארויף געלאפען אויף דיא טרעפ. דאס ליכט פון דיא קליינע לאנטערנע איז קוים געווען גענוג פאר'ן סטאנאוואי צו זעהן העכער פאר זיין קאפ. פאר זיי איז געווען אמענש, מיט'ן געזיכט אונטערגעקעהרט. דאס איז געווען פאליקושקא. דוטלאף איז אריבער געגאנגען דעם שוועל, האט זיך איבער געצלמ'ט, און זיך אבגעשטעלט.

— דרעהט איהם אום, יונגע לייט, — האט דער סטאנאוואי געזאגט.

קיינער האט זיך נים גערירט.

— קום, קום, עפים, דוא ביסט יונג — האט ענאר געזאגט.

עפים איז ארויף אויף'ן באלקען, און האט איליטש'ן אומגעדרעהט. מיט איין אויסדרוק פון אלץ גרעסערע פרעהליכקייט האט ער געקוקט א וויילע אויף דעם טויטען קערפער און א ווייל אויף'ן בעאמטען אזוי וויא איינער אויף איין אויס-שטעלונג וועלכער צייגט אמאדנע בריאה, אדער אפרוי מיט א בארד, און קוקענדיג אמאהל אויף דיא אודיענץ און אמאהל און זיינע סחורה איז פערטיג אלעמען צו פרידען צו שטעלען.

— דרעה איהם ווידער אום —

ער האט איליטש'ן נאך אמאהל אומגעדרעהט. זיינע ארעמס האבען זיך שוואך געשאקעלט, און זיינע פיס האבען זיך געשלעפט אויף'ן פארלאג.

— שנייט אב דיא שטריק! — האט דער סטאנאוואי אויסגערופען.

— אלזא, איהר הייסט אפשניידען דיא שטריק? — האט ענאר מיכאלאוויטש געזאגט. — זעהר גוט; ברייננט אמעסער, קינדער. —

מען האט געמוזט דעם בעפעהל צוויי מאהל איבערזאגען איידער דיא וואך און דוטלאף האבען זיך גערירט, וועהרענד עפים האט געהאלטען אין איין דרעהען איליטש'ן אזוי וויא ער וואלט געווען א טויטער שעפס.

ענדליך האט מען דיא שטריק אפגעשניטען, און דעם קערפער ארונטער גענומען, דער סטאנאוואי האט ערקלעהרט אז דער דאקטאר וועט קומען אין דער פריה, און האט יעדען ערלויבט צו געהן אהיים.

דוטלאף האט גענומען געהן אהיים, בעוועגענדיג זיינע ליפען שטיל און

אנפאנג האט ער געפיהלט זעהר ניט גוט, אבער קומענדיג נעהענטער צום דארף זיינען זיינע אונאנגענעהמע געפיהלען ביסלעכווייז פערשוואונדען, און איין טיפע פרייד האט בעהערשט זיין הערץ. דיא געשריי'ען און לידער פון אפאר שכור'ע מוזיקאנטען האבען זיך געהערט אין דיא גאסען: אבער דוטלאף וועלכער האט קיינמאל ניט געטרונקען איז זיך וויא געוועהנליך גלייך געגאנגען אהיים.

XV.

עס איז שוין געוועזען שפעט ווען ער איז געקומען א היים. זיין פרוי איז שוין געשלאפען. זיין עלסטער זאהן איז געשלאפען מיט זיין קינד אויפ'ן אויווען און זיין צווייטער זאהן אין דעם אנדערען צימער.

איליא'ס ווייב אליין איז נאך געוועזען אויף טראגענדיג א שמוציגע קליידעל, ניט אזא קלייד וועלכע זיא פלעגט געוועהנליך טראגען אין א יום טוב, און מיט פונאנדער־צלאזענע האר איז זיא געזעסען אויף א באנק און האט געוויינט זיא האט זיך זאגאר ניט אויסגעהויבען צו עפענען דיא טיהר פאר איהר אנקעל און האט זיך נאך מעהר צו וויינט ווען זיא האט איהם דערזעהן. דיא אלטע דוטלאף האט בעהויפטעט אז זיא קלאגט נראסארטיג, חאטש זיא איז געוועזען אזוי יונג, און האט נאך ניט געהאט קיין פראקטיקע אין אזעלכע זאכען.

דיא אלטע פרוי איז אויפגעשטאנען און האט געגעבען איהר מאן עסען דוטלאף האט געהייסען איליא'ס ווייב אוועק געהן פון טיש.

— מיר האבען שוין געהאט גענוג! — האט ער איהר געזאגט.

דיא פרוי האט זיך געלעגט אויפ'ן באנק וויינענדיג און קרעכצענדיג, דוט־לאף'ס ווייב האט אלעס אראפגענומען פון טיש ווען איהר מאן האט אפגעגעסען און דער אלטער אליין האט וועניג גערעדט. זא שנעל וויא ער האט געענדיגט זיין געבעט, האט ער געוואשען דיא הענד, האט ארונטער גענומען דיא סטשאטי־פק'ם וואנד און איז אריין אין צווייטען צימער. דאן האט ער געזאגט א פאר ווערטער צו זיין ווייב און זיא איז ארויסגעגאנגען. דוטלאף האט גענומען רעכענען אויף דיא סטשאטי, א קעסטעל האט זיך פערשלאסען, און דער אלטער איז ארא●געגאנגען אין קעלער.

ווען ער איז צוריק געקומען איז אלעס געווען פינסטער; דאס ליכט איז אויסגעגאנגען.

די אלטע איז געגאנגען שלאפען אויף'ן בוידעם, און איהר בראפען האט זיך געהערט איבער'ן גאנצען הויז. די ווייגענדיגע פרוי איז ענטשלאפען געווארען וויינענדיג. זיא איז געלעגען אין איהרע קליידער אויף'ן באנק, אהן א קישען, און זיא האט קוים געאטהעמט.

דוטלאף האט געזאגט זיין געבעט האט געקוקט אויף איליא'ס ווייב, געשאקעלט מיט'ן קאפ, ארויף געקראכען אויפ'ן אויווען, און האט זיך אוועק געלעגט נעבען זיין אייניקעל. ער האט אראפגעווארפען זיינע שטיוועל אין דער פינסטער, און האט זיך אויסגעצויגען אויף'ן ריקען מיט אפענע אויגען, און האט זיך איינגעהערט צו דאס רוישען פון די פליגען אויף'ן וואנד, און דאס אטהמען פון בראפען פון די שלאפענדיגע, און פון די בהמות אין הויף.

ער איז געלעגען וואך אלאנגע צייט, ביז די לבנה האט ענדליך אריינגעשיקט איינגע שטראהלען ליכט, אין צימער. ער האט געזעהן אקסיניא'ן, איליא'ס ווייב, אין איהר ווינקעל, און נאך א זאך וועלכע ער האט ניט געקענט זעהן דייטליך. איז דאס זיין זאהן'ס קאפטאן אבער אפעסעל וואס זיין פרוי האט דארט אוועגעשטעלט, אבער גאר א מענש?

איז ער אליין ווירקליך וואך אדער ער שלאפט? דוטלאף האט עס שארף אנגעקוקט.

עס איז זיכער אז דער טייוועל וועלכער האט געטריבען איליטשין צו זעלבסטמארד; אז דער שלעכטער גייסט וועלכער האט געהאנגען דורך די נאכט איבער אלע דווראָווני האט יעצט גענומען אויסשפרייטען זיינע פליגלען איבער דוטלאף'ס הויז אויך וואו עס איז געלעגען דאס געלד וועלכע האט געבראכט אזוי אונגליקליך אויף פאליקושקא'ן.

אלענפאלס, דוטלאף האט געפיהלט דעם טייוועל'ס געגענווארט, און געווארען זעהר אונרוהיג, און האט ניט געקאנט שלאפען און נים אויפשטעהן.

די געהיימניספאלע זאך וואס ער האט געזעהן אין ווינקעל האט איהם אין אנפאנג דערמאהנט אין איליא'ן מיט זיינע פערבונדענע הענד; און

הערענדיג אקסיניא׳ס קרעכצען האָט זיך איהם אויסגעדאכט אז ער זעהט פּאַלי־קושקא׳ן ווארפענדיג זיינע ארעמס.

פּלוצלונג האָט זיך איהם אויסגעדאכט אז עפּעס איז פאַרביי געפלויגען פאַר׳ן פענסטער אין דרויסען.

— וואס קען דאס זיין? זאָל עס זיין דער סטאראסטע? אָבער וויא אזוי האָט ער געקענט אריינגעהן? — האָט ער זיך געפרעגט, הערענדיג טריט אין פאָר הויז. — פיליפּ האָט מיין ווייב פערגעסען צו פערשליסען דיא טיהר? —

דער הינד האָט גענומען בילען אין הויף. דו לאַף האָט געהערט וויא דער געהיימניספאָלער בעזוכער איז ארום געגאנגען אין פאָר הויז, און האָט געזוכט דיא טיהר. איז אנפאנג איז ער — דער טייוועל — ארום געגאנגען אין פאָר הויז זוכענדיג דיא טיהר. דאן האָט ער זיך אנגעשלאָגען אן א פּאס, און האָט געגעבען א מאָנדערראכען אבקלאנג, און נאכדעם האָט ער גענומען זוכען דיא קלאָמקע.

ענדליך האָט „ער״ עס געפונען. דער אַלטער האָט געציטערט מיט׳ן גאנצען קערפּער. „ער״ האָט אנגעכאפּט דיא קלאמקע, איז אריין אין צימער, און האָט געציינט א מענשליכע געזיכט.

דוטלאף איז געווען זיכער אז „ער״ איז דער טייוועל. ער האָט זיך געוואָלט איבערצלם׳ן; ער האָט אָבער ניט געקענט. דערווייל איז דער טייוועל צוגעגאנגען צום טיש, האָט אראפּגענומען דעם טישטוך און עס אוועק געוואָרפען אויף׳ן פּאָדלאָגע, און איז ארויפגעשפרונגען אויף׳ן אויווען.

דער אַלטער האָט געזעהן אז דער „ניט גוטער״ האָט אנגענומען איליטש׳ס געזיכט ער האָט אויסגעשטעלט זיינע ציין, און זיינע ארעמס האָבען זיך געוואָרפען הין און צוריק. ער האָט אנגעכאפּט דוטלאף׳ן ביים האלז און האָט איהם גענומען ווערגען.

— דאס געלד איז מיינע! — האָט דער טייוועל־איליטש געשריען.

— לאָז מיר אפּ, איך וועל דאס מעהר ניט טהון! — האָט סימיאָן גע־וואָלט זאָגען, ער האָט אָבער ניט געקאָנט אויסרעדען איין איינציגעס וואָרט.

דער טייוועל איליטש האָט געדריקט זיין ברוסט אזוי וויא א בארג וואָלט דאָרטען געלעגען. דוטלאף האָט געוואוסט אז א תפלה וואָלט צווינגען דעם טייוועל

איהם אבצולאָזען, אוּן ער האָט אויך געוואוסט וועלכע תפלה צו זאָגען, ער האָט אָבער ניט געקענט רעדען.

זיין קליינער אייניקעל וועלכער איז געשלאָפען לעבען איהם האָט געגעבען א געשריי און האָט געגומען וויינען. דוטלאָף האָט איהם געהאט צוגעדריקט צום וואנד. דאס קינד'ס געשריי האָט געעפענט דעם אלטען'ס מויל, — אָי, גאָט העלף! — האָט ער אויסגעשטאַמעלט.

דער טייוועל האָט איהם עטוואס אפגעלאָזען, דוטלאָף האָט געזאָגט זיין תפלה און דער טייפעל איז ארונטער פון דעם אויווען, און דער אלטער האָט געהערט זיינע טריט. דוטלאָף האָט געזאָגט אלע זיינע תפלות, איינס נאָך דאס צווייטע.

איליטש'ס נייסט איז צוגעגאנגען צום טיהר, און איהר צוגעמאכט הינטער זיך מיט אזא קלאפּ אז דאס גאנצע הויז האָט געציטערט. אָבער דיא איינוואָהנער אויסער דער אלטער און זיין אייניקעל, זיינען זיך רוהיג געשלאָפען. דוטלאָף האָט נאָך אלין מתפלל געווען; זיין גאנצער קערפּער האָט געציטערט. דאס קינד איז ווידער אנטשלאָפען געוואָרען וויינענדיג, און האָט זיך צוגעריסט נאהנט צום אלטען.

אלעס איז ווידער געוואָרען שטיל, און דוטלאָף איז געלעגען שטיל אויף'ן רוקען. דיא הענער האָבען יעצט גענומען קרעהען.

עפּעס האָט זיך גערירט נעבען דעם אלטען'ס פיס. עס איז געווען א פּאטץ. זיא איז אראפּגעשפּרונגען פון אויווען אויף'ן פּאָדלאָג, איז צוגעלאָפען צום פענסטער, און האָט גענומען מיאוקען. דוטלאָף האָט זיך אויפגעהויבען און האָט געעפענט דער פענסטער. אין דרויסען איז אלעס געווען חמארנע און טרויעריג.

ער איז ארויסגעגאנגען זיך צלם'דיג, און איז אריין אין שטאל. דאָרטען זיינען געווען זיבער צייכענס אז חברה מאן, דער טייוועל, איז דא געווען. דיא קליאטשע איז געווען איינגעדרעהט אין א שטריק, זיא האָט אויסגעקעהרט דיא קלייען, און איז געשטאנען מיט איין פוס אין דער לופטען, דיא קאָפּ ארונטער געלאָזען, ווארפענדיג אביטערען בליק אויף איהר איינענטהימער. דער זרעבטשיק איז אריינגעפאלען אין דיא מיסט. דוטלאָף האָט עס אויפגעהויבען געגעבען דיא קליאטשע עסען, און איז צוריק אריין אין הויז.

דיא אלטע איז יעצט אויפגעשטאנען, און האָט אנגעצונדען א ליכט.

— רוף דיא קינדער איך נעה אין שטאדט. — האט דוטלאף געזאגט.

ער האט אוועק געשטעלט א ליכט נעבען דיא הייליגע בילדער, און איז אראפ אין קעלער. ווען ער איז צוריק ארויפגעקומען, זיינען שוין געווען ליכט אנגעצונדען אין אלע שכנים'ס הייזער. דיא יונגע לייט זיינען אויפגעשטאנען און האבען זיך פערטיג געמאכט צו זייער ארבייט. דיא פרויען זיינען ארומגע־לאפען מיט עמערס וואסער און מיט טעפ מילך. איגנאט האט איינגעשפאנט איין פערד, און זיין איינגערער ברודער האט געפוצט נאך א פערד. איליא'ס ווייב האט שוין מעהר ניט געוויינט. ווען זיא האט זיך אנגעטהון, האט זיא זיך אוועק געזעצט ווארטען ביז עס וועט זיין צייט צו געהן אין שטאדט און זאגען איהר מאן דעם לעצטען זייי־געזונד.

דער אלטער האט אויסגעזעהן בייזער וויא געוועהנליך. ער האט צו קיינעם ניט גערעדט, האט אנגעטהון זיין נייעם קאפטאן, און איז אוועק צו ענאר מיכאילאָוויטש'ן מיט נעהמענדיג מיט זיך איליטש'ס געלד אין גאנצען.

— שנעל! — האט ער געשריען צו איגנאט'ן — איך וועל באלד צוריק קומען, מאך אלעס פערטיג. —

דער פערוואלטער איז יעצט אויפגעשטאנען, ער האט געטרונקען טהעע, און האט זיך פארברייטעט צו געהן אין שטאדט, און אוועקשיקען דיא רעקרוטען.

— וואס ווילסט דוא? — האט ער געפרעגט דוטלאף'ן.

— איך וויל אויסקויפען מיין פלימעניק, ענאר מיכאילאָוויטש. איך בעט אייך טהוט מיר א טובה. איהר האט מיר געזאגט ניט לאנג צוריק אז איהר קענט קריגען א פערטרעטער אין שטאדט. זאגט מיר וואו איך קען איהם קריגען.

— אהא! דוא האסט זיך בעדענקט?

— יא, איך האב עס איבער געטראכט, ענאר מיכאילאָוויטש. עס וואלט זיין א שאנדע איך זאל איהם לאזען געהן דינען. ער איז דאך מיין ברודער'ס זאהן. אי, וואס פאר א צרות געלד מאכט עס און! איך בעט אייך ערקלעהרט מיר וואס איך זאל טהון. — האט דער אלטער געענדיגט זיך בור־געגדינט צו דער ערד.

ענאר מיכאילאָוויטש האט זיך פערטראכט, און צחאמען געדריפט דיא

ליפען. ענדליך האָט ער אויפגעשריבען א פּאָר צייליען אויף'ן פּאַפּיר, און האָט געזאָגט דעם אַלטען וואָס צו טהון ווען ער וועט קומען אין שטאָדט.

ווען דוטלאף איז צוריק געקומען איז שוין איננאַט מיט איליא'ס ווייב געוועזען אוועק געפאָהרען, און א מאגערע קליאטשא, איז געשטאַנען צונעד־שפּאַנט צו א צווייטען וואַגען. דוטלאף האָט אויסגעריסען א פּאַלקע פון'ם צוים, האָט דעם קאַפּטאַן גוט ארומגעוויקעלט ארום זיך, און איז אוועק געפאהרען.

ער האָט זיין קליאטשע אזוי שנעל געטריבען, אז איהר בויך איז קלענער געוואָרען, און ער האָט אויף איהר ניט געקוקט אום ער זאָל מיט איהר ניט מיטלייד האָבען. דער געדאַנקען טאָמער וועט ער קומען צו שפּעט האָט איהם זעהר געמאַטערט, איליא וואָלט דאַמאַלס מוזען בלייבען א סאָלדאַט, און דעם טייוועלס געלד וועט בלייבען ביי איהם, ביי דוט־לאף'ן.

אלעס איז געגאַנגען וויא געוואונשען. ביי דעם אגענט וואו ענאַר האָט איהם געשיקט האָט ער געטראָפען א פערטרעטער, פערטיג. דער יונג איז שוין געווען שולדיג דריי און צוואַנציג רובעל, און דיא רעוויזאָרען האָבען איהם ערקלעהרט פּאַסענד פאַר א סאָלדאַט.

דער אגענט האָט געבעטען פיער הונדערט רובעל. דאָרטען איז געווען נאָך א סוחר פון שטאָדט איין אָרימאַן, וועלבער האָט זיך געדונגען מיט איהם שוין דריי וואָכען און האָט געוואָלט געבען ניט מעהר וויא דריי הונדערט רובעל.

דוטלאף האָט געענדיגט דעם געשעפט אין עטליכע ווערטער:

— וועט איהר נעהמען דריי הונדערט פינף־און־צוואַנציג? — האָט ער געפרעגט אויס שטרעקענדיג זיין האַנד, מען האָט געקענט זעהן אז ער וועט געבען נאָך מעהר.

דער אגענט האָט צו גענומען זיין האַנד צוריק.

— פיער הונדערט רובעל! — האָט ער געזאָגט.

— אלזאָ, איהר ווילט ניט האַפּען א מציאה? — האָט דוטלאף אויס־גערופען אנהאַפּענדיג דעם אגענט'ס רעכטע האַנד מיט זיין לינקע, און האָט געמאַכט א בעוועגונג אזוי וויא ער וואָלט וועלען אָנהאַפּען דיא מציאה

מיט זיין רעכטע האנד. — איהר ווילט ניט? זאָל איך נאָט העלפען! — האָט ער אויסגעשריען, א קלאפּ געבענדיג דעם אגענט'ס האנד און זיך ארומ־דרעהענדיג. — זאָל זיין אזוי. איך גיב דריי הונדערט און פּופּציג. גיט מיר א קוויטונג, און ברייננט אהער דעם יונגען מאַן. איך וועל אייך געבען האנד־געלד יעטצט. זיינען צוויי רויטע צעהנערלעך גענוג! —

דוטלאף האָט געעפענט זיין גארטעל, און ארויס גענומען דאס געלד. דער אגענט איז נאָך אלץ געווען אומבעשלאָסען; ער האָט ניט גענר מען דאס האנד־געלד, און האָט געבעטען א גרעסערע סומע, פאר זיין פער־טרעטער.

— זייט דאָך עהרליך —, האָט דוטלאף געענטפערט איהם געבענדיג דיא סומע וועלכע ער האָט פערלאנגט. — מיר מוזען דאָך אלע שטארבען א מאָהל —, האָט ער צוגעלעגט אין אזא עדעלען, אפּאָסאָלישען און דאָך ענטשלאָסענעם טאָן, אז דער אגענט האָט גלייך איינגעשטימט.

זיי האָבען אויפגעוועקט דעם פערטרעטער וועלכער איז געשלאָפען זיך אוים צו זויבערען פון געכטען, און זיינען אלע אוועק אין פּריסוטסווא. דער פערטרעטער איז געווען פרעהליך און לעבעדיג. ער האָט געבעטען ראָם און זיי האָבען איהם געגעבען געלד; בלויז ווען ער איז אריין אין פּריסוט־סטווא איז ער געוואָרען עטוואס נערוועז און ערשראָקען.

דאָרטען האָבען זיי געמוזט וואַרטען אלאנגע צייט. זיי האָבען גערעדט צוזאמען אין דער שטיל; האָבען געפרעגט עטוואס ביי יעמאנדען, האָבען גע־צויגען זייערע העט און זיך געבויגען צו אלע שרייבער, (איך ווייס ניט ווארום), און האָבען צוגעהערט מיט דיא גרעסטע אויפמערקזאמקייט איין ענטפער, וועלכער איינער פון דיא שרייבער מיט וועמען דער אגענט איז געווען בע־קאַנט, האָט זיי געגעבען.

זיי האָבען שוין געהאט אויפגעגעבען אלע האָפנונג אז דיא זאך זאָל זיך הייטע ענדיגען, און דער פערטרעטער האָט ווידער געקראָגען זיין פרעה־ליכקייט און לעבעדיגקייט, ווען דוטלאף האָט דערזעהן ענאר מיכאילאָוויטש'ן ער איז שנעל צוגעלאָפען צו איהם און האָט איהם געבעטען ער זאָל איהם אויס העלפען.

ענאר מיכאילאָוויטש האָט עס אזוי ווייט געבראכט, אז ארום דריי אוהר נאָכמיטאג האָט מען זיך גענומען עקזאמינירען דעם פערטרעטער. מען האָט

איהם געהייסען זיך אויסטהון. מען האט איהם אתמערזוכט און — אנגענרמען. פינף מינוטען שפעטער האט דוטלאף אויסגעצאהלט דאס געלד. נעקראגען זיין קוויטונג. — און נאכדעם וויא ער האט זיך געזעגענט מיט'ן אגענט און מיט'ן פערטרעטער איז ער אוועק אין דאס הויז וואו דיא רעקרוטען פון פאקראווסקי האבען לאזשירט.

XVI.

איליא איז געזעסען מיט זיין יונגע ווייב אין א ווינקעל פון קיך. ווען זיי האבען דערזעהן דעם אלטען האבען זיי גלייך אויפגעהערט צו רעדען, און האבען אויף איהם געגעבען א בליק וועלכער האט אויסגעדריקט אונטערגעבענהייט און פריינדשאפט. דער אלטער מאן האט וויא געוועהנליך געמורמעלט א געבעט, און ארויסגעהמענדיג א פאפיר פון זיין בוזעם האט ער צוגערופען זיין זאהן איינגאט, און איליא'ס מוטער וועלכע איז געוועזען אין הויף.

— זיי א גוטעס קינד, איליא, — האט ער געזאגט צוגעהענדיג צו זיין פלימעניק. — געכטען אבענד האסט דוא מיר געמאכט פארווירפע. גלויבסט דוא דען אז איך האב ניט געהאט מיטלייד מיט דיר? איך האב קיין מאהל ניט פערגעסען אז מיין ברודער האט פערטרויט זיין זאהן צו מיר. דוא ווייסט גאנץ גוט אז איך וואלט דיר אויסגעקויפט אויב איך וואלט נאר געהאט געלד. אבער גאט האט מיר געשיקט א גליק, און איך האב ניט געווארט איין מאמענט זעה נאר דעם פאפיר! — ער האט אוועק געלעגט אויף'ן טיש דעם ענטלאסונג'ס פאפיר, און האט פרובירט אויסגלייכען מיט זיינע שטייפע פינגער דיא קנייטשען פון'ם פאפיר.

אלע מוזשיקעס פון פאקראווסקי, דיא דינערס. און זאגאר דיא פרעמדע זיינען אריינגעלאפען פון קיך. זיי האבען אלע פערשטאנען וואס דא האט געטראפען, אבער קיינער האט דעם אלטען ניט אונטערבראכען ווען ער האט פייערליך אויסגערעדט:

— קוק אויף דעם פאפיר! איך האב בעצאהלט פיער הונדערט רובעל דערפאר. און מאך דיין אנקעל קיינע פארווירפע פון יעצט אן! —

איליא האט זיך אויפגעהויבען. אבער ער איז געבליבען שטיל, און האט ניט געוואוסט וואס צו זאגען. זיינע ליפען האבען געציטערט פון אויפרע־גונג. דאן איז זיין אלטע מוטער צו געגאנגען צו דוטלאף'ן, האט זיך צו וויינט און האט געוואלט איהם ארויף פאלען אויף'ן האלז, אבער דער אלטער האט איהר אפגעהאלטען, און האט פארטגעזעצט זיין רעדע:

— דוא האסט מיר נעכטען געמאכט פארוויפע, און דאס האט געשני־טען מיין הערץ וויא א מעסער. דיין פאטער האט דיר איבערגעגעבען צו מיר, און איך האב דיר אלע מאל בעטראכט פאר זיין אייגענעם זאהן. אויב איך האב דיר א מאהל געטהון איין אונרעכט, איז עס דערפאר ווייל יעדער מענש מוז א מאהל מאכען א טעות. זאג איך ניט דעם אמת, מיינע ברודער פון'ם ארטהאדאקסישען גלויבען? — האט ער געפרעגט דיא מוזשי־קעס וועלכע זיינען געשטאנען ארום. — איך נעהם דיין מוטער און דיין ווייב פאר עדות. דא האסט דוא דיין ענטלאסונג. זאל אונז גאט ניט שטרא־פען פאר דאס געלד! און דיר בעט איך אין קריסטוס נאמען מיר מוחל צו זיין! —

דער אלטער האט זיך לאנגזאם אוועק געשטעלט אויף דיא קניע פאר איליא'ן און זיין ווייב. אומזיסט האבען זיי פרובירט איהם אפצוהאלטען, און נאכדעם וויא ער האט אנגעריהרט דעם פאדלאג מיט'ן שטערען, האט ער זיך אויפגעהויבען, זיך אבגעשטויבט. און זיך אוועק געזעצט אויף'ן באנק.

איליא'ס מוטער און זיין ווייב האבען געוויינט פאר פרייד. דיא ביי־שטעהענדע האבען אויסגעדריקט זייער צופרידענהייט. — אזוי דארף עס זיין, — האט געזאגט איין מוזשיק. — גאט האט עס געטהון, און האט עס גוט געטהון, — האט געזאגט א צווייטער. — נאך אלעם דעם, וואס איז געלד? — האט געפרעגט א דריטער. — אבער מען קען ניט קויפען א מענשען, איין אר־בייטער! — וויא גליקליך זיי מוזען זיין! — האבען אלע בעמערקט, און דער אויסדרוק „ער איז איין עהרליכער מאן“ האט מען געהערט איבעראל. בלויז דיא מוזשיקעס וועלכע מען האט אפגעגעב'ן פאר סאלדאטען האבען גאר ניט געזאגט, און זיינען שטיל ארויס פון צימער.

צוויי שטונדען שפעטער זיינען דוטלאף'ס צוויי וועגען ארויס געפאהרען פון שטאדט. אין דעם ערשטען איז געזעסען דער אלטער מיט איגנאט'ן.

הינטער זיי האבען זיך ארויסגעווארפען עטליכע פעקלעך, מיט א פאן און עטליכע לעבלעך ברויט און קובענס.

אין דעם צווייטען וואָגען וועלכען קיינער האָט געטריבען — דער פערד איז געגאַנגען וויא ער האָט געוואלט — זיינען געזעסען איליא׳ס מוטער און זיין ווייב. זיי זיינען געווען איבער גליקליך, און האָבען געהאַלטען דיא קעפ שטאָלץ. זיי האָבען געטראָגען טיכער ארום געבונדען איבער זייערע האָר, און דיא איינגערע פרויא האָט געהאט א פלאַש וואָדקא בעהאַלטען אין איהר קלייד. איליא מיט א רויטע געזיכט איז געזעסען פון פאָרענט, מיט׳ן רוקען צום פערד, און האָט גערעדט און געגעסען צור זעלבער צייט.

דער קלאַנג פון זייערע שטימען, דער גערודער פון דיא רעדער איבער דיא שטיינער, און דאס אָטהמען פון דיא פערד האָבען זיך אַלע פעראייניגט אין א גליקליכען כאָר. דיא פערד האָבען געשמיסען דיא לופט מיט זייערע עקען, און וויסענדיג אז זיי פאָהרען אהיים זיינען זיי פרעהליך געלאָפען. דיא פאַרביינעהענדע צו פוס, אויף פערד אָדער אין וועגען האָבען זיך ניט ווילענדיג ארום געקוקט אויף דיא גליקליכע מוזשיקעס.

גלייך וויא זיי זיינען ארויס פון שטאָדט, האָבען דיא דוטלאָף׳ס גע־טראָפען דיא רעקרוטען וועלכע זיינען געשטאַנען נעבען א שענק. איינער פון דיא רעקרוטען מיט דיא היטעל ארויפגערוקט אויף׳ן קאָפּ האָט פרעהליך גע־קלאַפּט אויף א באַלאַלאַיקא; און א צווייטער, אָהן א היטעל, האָט געטאַנצט אין מיטען, האַלטענדיג א פלעשעל וואָדקא אין דער הויך.

איגנאָט האָט איינגעהאַלטען זיין פערדעל, און איז ארונטער געגאַנגען צו רעכט מאַכען דיא לייצעס, און דיא גאַנצע קאָמפּאַניע האָבען געקלאַפּט בראַוואָ קוקענדיג אויף׳ן טענצער.

ער האָט געטאַנצט גרויסאַרטיג. זיינע ברעמען זיינען געווען צוזאַמען געצויגען, זיין בלאַסע געזיכט איז געווען גאַנץ רוהיג, און זיין מויל האָט געהאַט א שמייכעל וועלבער האָט פערלאָרען יעדען אויסדרוק. עס האָט געשיינט אז ער האָט ניט געדענקט פון קיין אנדער זאַך אויסער דיא בעוועגונגען פון זיינע פיס, איינס נאָך דאס אנדערע, אַזוי שנעל וויא מעגליך, זיך שטיצענדיג א מאָהל אויף דיא קנאַפּעל, א מאָהל אויף דיא שפּיטץ פינגער.

אמאהל פלעגט ער פלוצלונג זיך אפּשטעלעז און גענומען ווינקען צו דעם באלאלאיקא שפּילער וועלכ'ער פלעגט ביי דעם סיגנאל ציהען אלע סטרונעס מיט א מאהל, און קלאפּען דאס הילצערנע טהייל פון דיא באלאלאיקא מיט'ן קאפּ. איין אויגענבליק פלעגט ער בלייבען גאנץ שטיל, דאן פלעגט ער זיך נעהמען לאנגזאם בעוועגען, וויגענדיג דיא פלייצעס. דאן האט ער געגעבען א שפּרונג, זיך ארונטער געלאזען און צוזאמען געבויגען דיא פיס, און האט אזוי געטאנצט מיט דיא גרעסטע אויפרעגונג.

דיא קינדער האבען געשריען פון פערגעניגען, דיא פרויען האבען געשאקעלט מ'ט א קעפּ, און דיא מענער האבען געשמייכעלט.

דער באלאלאיקא שפּילער איז ענדליך מיד געווארען. ער האט זיך ארום געקוקט, האט געגעבען א פאלשען טאן, האט געקלאפּט דאס האלץ פון זיין אינסטרומענט מיט זיין קאפּ, און דער טאנץ האט זיך געענדיגט.

— קוק, אלעקסיי! — האט דער שפּילער געזאגט צום טענצער, צייגענדיג אויף דוטלאף'ן. — דאס איז דיין טויף־פאטער! —

— אה, ווירקליך! האט אויסגעשריען אלעקסיי, וועלכער איז געווען דער פערטרעטער ווען דוטלאף האט געקויפט. און זיך שאקלענדיג אויף זיינע מידע פיס. און אויפהויבענדיג זיין פלאש וואדקא אין דער הויך איז ער צו געגאנגען צו דוטלאף'ס וואגען.

— מישקא, ברייננ א גלאז! — האט ער געשריען. — אה מיין טהייערער בעשיטצער, טהייערער פריינד, וואס פאר א פרייגען דאס איז! — האט ער געזאגט אריינלעגענדיג זיין שכור'ע קאפּ אין וואגען.

ער האט איינגעלאדען דיא מוזשיקעס און דיא פרויען צו טרינקען מיט איהם. דיא מוזשיקעס האבען אנגענומען דיא איינלאדונג אבער דיא פרויען ניט.

— מיין פריינד! — האט אלעקסיי אויסגעשריען אננעהמענדיג דעם אלטען'ס האנד. וואס פאר א פרעזענט קען איך אייך געבען? —

א פרוי מיט א קארב פרוכט איז גראדע פערביי געגאנגען. אזוי שנעל ווי אלעקסיי האט איהר דערזעהן האט ער ארויסגעכאפּט איהר קארב און אריינגעשאטען איהרע סחורה אין וואגען.

— האָב קיין מורא נים! איך וועל בעצאהלען! — האָט ער געזאָגט מיט א שכורע שטימע צו דיא פרוי.

דאן האָט ער ארויסגענומען פאפיר געלד פון זיין טאש און האָט עס צוגעוואָרפען צום שפילער, און זיך אנשפארענדיג אן דעם וואגען האָט ער מיט פייכטע אויגען געקוקט אויף דיא דוטלאפ׳ס.

— ווער איז דיא מוטער? — האָט ער ענדליך געפרעגט. — אהא, דוא ביסט עס! איך וועל דיר אויך געבען א פרעזענט.

ער האָט אווײלע ארומגעזוכט אין זיינע קעשענעס, און האָט ארויסגענומען א נייען טאשענטוך. דאן האָט ער אראפגענומען א טוך וועלכען ער האָט בענוצט פאַר א גארטעל, און האָט אראפגעהאפט א האלז טוך פון זיין האלז. ענדליך האָט ער עס אלץ צוזאמען געבונדען און האָט עס אריינגעוואָרפען צו דיא אלטע פרוי.

— נעהם דאס! איך גיב דאס דיר פאַר א פרעזענט, — האָט ער געזאָגט אין א שטימע וועלכע איז געוואָרען אלץ הייזעריגער.

— איך דארף דאס אפילו נים, אָבער דאָך דאנק איך דיר מיין זאָהן! וויא גוט ער איז! — האָט דיא אלטע פרוי געזאָגט צו דוטלאפ׳ן וועלכער איז יעצט צו געגאנגען צו איגנאט׳ס וואגען.

אלעקסיי איז געוואָרען שטיל; ער האָט געשיינט צו זיין צומישט און שלעפעריג. און זיין קאפ האָט זיך אראפגעלאָזען אויף זיין ברוסט.

— פאַר אייך נעה איך דאס א וועק! — האָט ער פלוצלונג געזאָגט. — פאַר אייך רואיניר איך זיך, און דעריבער גיב איך אייך דיא פרעזענטען. —

— פילייכט האָט ער אויך א מוטער — האָט איינער געזאגט; — וואס פאַר א נארישער יונג דאס איז! עס איז געבעך א רחמנות! —

אלעקסיי האט אויפגעהויבען זיין קאפ.

— יא, איך האב א מוטער, — האט ער געזאגט, — און א פאטער אויך אבער זיי ווילען פון מיר נים הערען. הערט זיך איין, אלטע פרוי — און ער האט אנגעכאפט איליא׳ס מוטער ביי דער האנד — איך האב אייך געגעבען א פרעזענט! הערט זיך איין, אום גאטעס ווילען, איך בעט אייך. פאהרט א וועק אין וואדגאיע, און פרעגט זיך נאך אויף ניקאן׳ס ווייב. זיא איז מיין

מוטער. איהר הערט? זאגט איהר, ניקאָן'ס ווייב, — זיא וואחנט דיא דריטע היזעל פון ווינקעל, נעבען דעם נייעם ברונען. — זאגט איהר אז אלעקסיי איהר זאחן, — ווייל — ער — אַי! שפיל אויף באלאלאיקא! — האט ער פלוצלונג אויסגעשריען, און האט ניט געענדיגט וואס ער האט אנגעפאנגען.

דאן האט ער ווידער גענומען טאנצען, מורמלענדיג, און האט אראפגעווארפען דעם פלאש וואודקא אויף דער ערד.

— אינגאט איז ווידער אריינגעקראכען אין וואגען, און האט זיך פערטיג געמאכט צום פאהרען.

— זיי געזונד! און זאל דיר גאטט בעשיצען! — האט דיא אלטע פרוי געזאגט.

אלעקסיי האט פלוצלונג אויפגעהערט צו טאנצען.

— געהט צום טייוועל, אלע צוזאמען! — האט ער געשריען אויסשטעלענדיג זיין פויסט, — און נעהמט מיט אייערע מצומעס אויך! —

— זאל גאט אפהיטען! — האט איליא'ס מוטער געזאגט, און האט זיך איבערגעצעלם'ט.

אינגאט האט אנגעטריבען זיין קליאטשע, און דיא וואגען זיינען אוועק געפאהרען. אלעקסיי, דער רעקרוט, האט זיך אוועק געשטעלט אין מיט'ן וועג און האט גענומען זידלען דיא מושיקעס מיט דיא גאנצע קראפט פון זיינע לונגען. זיינע פויסטען זיינען געווען צוזאמען געדריקט, און זיין געזיכט האט אויסגעדריקט כעס און ערגערניס.

— וואס שטעהט איהר דא, לומפען! טראָגט זיך אפ, מענשענפרעסער'ס! — האט ער געשריען. — איהר וועט פון מיר ניט אנטלויפען. איך שווער ביי אלע טייוולען — — —

ער איז פלוצלונג שטיל געוואָרען און איז אנידערגעפאלען אויף דער ערד ווי א טויטער.

דיא דיטלאף'ס זיינען שאן געווען ווייט אפגעפאהרען. זיי האָבען זיך ארומגעקוקט; דיא רעקרוטען זיינען פערשוואונדען געוואָרען. ווען זיי זיינען אפגעפאהרען ארום פינף מייל, איז אינגאט ארויס געגאנגען פון זיין פאטער'ס וואגען וואו דער אלטער איז אנטשלאָפען געוואָרען, און איז געגאנגען נעבען

איליא'ס וואגען. זיי ביידע האבען באלד אויסגעלעדינט א פלאש וואדקא וואס זיי האָבען געבראכט פון שטאדט. איליא און דיא פרויען האבען געזונגען אליך און איננאט האט געפייפט דיא מעלאָדי.

א שעהנע מראיקא איז זיי געלאָפען אנטקעגען פון דיא אנדערע זייט. דער קוטשער האט אויסגעשריען אז זיי זאָלען זיין פאָרזיכטיג; און ווען דער פאס־טיליאָן איז פערביי געלאָפען דעם וואגען מיט דיא גליקליכע פאסאזשירען, האט ער זיך ארומגעקוקט, און האט מיט אוואונק און א מאך מיטען האנד אונעצויגען זיין קאמראד'ס אויפמערקזאמקייט אויף דיא געזונטע געזיכטער פון דיא טושיקעס און דיא פרויען וועלכע זיינען פרעהליך פערביי גע פאָהרען

ענדע

אננא קארעניגא.

אננא קארעני‎נא.

ערשטער טהייל.

קאפיטעל 1.

א טרוּער איז געפאלען איבער דאס הויז פון דער פאמיליע אבלאָנסקי. די פּרינצעססין האט ערפאהרען פון איהר מאַן'ס ליעבעס־געשיכטע מיט דער פראנצויזישער גאָווערנאנטקע, אונד זיא האט בעשלאָסען ניט מעהר צו וואָהנען מיט איהם אונטער איין דאַך. זיא איז פערבליעבען אין איהר פּריוואט צימער דעם גאנצען טאָג. ער איז ניט געוועזען אין דער היים, אונד זייערע קינדער, בעפרייעט פון אלע פליכטען, האבען זיך ארום געיאָגט פון צימער צו צימער, זיך זעלבסט פרעגענדיג וואס עס האט געקענט פּאסירען. די דיענערשאפט האט בעגריפען, אז א שטורם הויבט זיך אויף, אונד זייא האבען פערשטאנען, אז עס איז בעסער ניט צו ווארטען אונד אזוי האבען זייא איינציגווייז זיך ענטזאגט פון זייערע שטעלען.

דער קראַך איז געקומען מיט איינעגע נעכט פריהער, ווען פּרינץ סטעפאן ארקאדיעוויטש אבלאָנסקי איז אהיים געקומען פון טהעאטער, פרעהליך אונד מונטער אונד איז געגאנגען זעהן וואס זיין פרוי, די פּרינצעססין, טהוט. זיא איז ניט געווען אין זאלאָן אונד אויך ניט אין עמפּפאנג־צימער, אָבער זיא זוכענדיג, האט ער זיא געטראָפען זיטצענדיג אין איהר שלאָף־צימער, האלטענדיג א בריעף אין די הענד, וועלכער האט דערצעהלט די גאנצע געשיכטע. יא, דארט איז זיא געזעסען, אונד אויף איהר געזיכט איז געלעגען דער אויסדרוק פון פערצווייפלונג, שרעק, בעליידיגונג אונד שאנדע.

„וואס בעדייטעט דאס?“ האט זיא געפרעגט מיט א ציטערענדער איהם ענטקעגען האלטענדיג דעם בריעף.

סטעפאן ארקאדיעוויטש האט זיך אנפאנגס ניט געקענט ריהרען פון דעם פלאטץ. אבער אנשטאט נאכהער זיך צו פערטהיידיגען, אבלייקענען דעם ניט־אונ־טערגעשריעבענעם בריעף, איהר צו בעטען אום פערצייהונג, האט זיך גאר בעוויזען א שפאטישער שמייכעלע אויף זיינע ליפען, אונד ער האט געשוויגען.

דיא פרינצעסין האט אויסגעבראכען אין א שטורם פארווירפע, ביטערע בע־ליידיגונג, אונד דאן איז זיא ענטלאפען פון דעם צימער. פון דיעזען מאמענט אן, האט זיא איהם מעהר ניט געוואלט זעהען.

קאפיטעל 2.

אין א פריה־מארגען, מיט דרייא טעג שפעטער, איז סטעפאן ארקאדיעוויטש אויפגעשטאנען פון זיין בעט, זיך אנגעטהאן דעם שלאף־מאנטעל, אונד געלאזען רופען זיין דיענער.

מאטוועי, איין אלטער אנגעשטעלטער אין דער פאמיליע, איז אריין אין צימער מיט א טעלעגראמע אין האנד. סטעפאן ארקאדיעוויטש האט דאס שנעל גע־עפענט.

„מאטוועי,“ האט ער געזאגט, „מיין שוועסטער אננא ארקאדיעוונא, וועט אנקומען מארגען.“

„דאנקען גאט!“ האט דער אלטער דיענער געזאגט, וועלכער איז געוועזען פער־טרויעט מיט דיא פאמיליען געהיימניסע, זיך דערמאהנענדיג, אז זיין הערר׳ס שוועסטער וועט געוויס זעהען וויעדער אלעס גוט מאכען. דאן האט ער געפרעגט:

„וועט זיא קומען אליין אדער מיט איהר מאן?“

„אליין. זעה דאס איהרע צימערן זאלען זיין אין ארדנונג, אונד געה וויזען דער פרינצעסין דיעזע טעלעגראמע.“

אבער נאך איידער סטעפאן ארקאדיעוויטש איז פערטיג געווארען זיך אנ־צוציהען, האט מאטוועי צוריק געקעהרט מיט דער טעלעגראמע אין זיין האנד.

„דיא פרינצעסין זאגט, אז זיא וועט באלד פערלאזען דיעזעס הויז, אונד וואס עס אנבעלאנגט דיעזע טעלעגראמע, קענט איהר טהון וויא עס פאסט אייך.“

סטעפאן ארקאדיעוויטש איז געשטאנען איינינע אויגענבליקען אונד געשוויגען. דאן, שמייכלענדיג, האט ער געפרעגט:

„אונד וויא געפעלט דיר דיא גאנצע געשיכטע, מאטוועי?“

„איך דענק, מיין הערר, אז אלעס וועט וויעדער קומען אין ארדנונג.“

„קומען אין ארדנונג?“

„אַנע, צווייפעל, מיין הערר.“

„דענקסטו אזוי ? — אך ! ווער איז דאָרט ?“ האט סטעפאן ארקאדיעוויטש געפרעגט, הערענדיג יעמאנדען אָנקלאַפּען אין טהיר.

„איך בין עס, הערר,“ האט געענטפערט איין אנגענעהמע שטימע, אונד מאטראָנא פילאָמאָנאָוונא, זיינע קינדער'ס אמע, איז ערשיענען.

„וואס איז, מאטראָנא ?“ האט סטעפאן ארקאדיעוויטש געפרעגט. „וואס ווינשט איהר פון מיר ?“

„איך ווינש, מיין הערר, איהר זאָלט אריין געהען צו דער מאדאם, אונד זיא בעטען אום פערצייהונג. איהר הערץ איז געבראָכען אונד זיא געפינט זיך אין א שרעקליכען צושטאנד. דאַ, מיין הערר, מוזט איהר דענקען אן אייערע קינדער...“

„אבער זיא וויל מיך ניט צו לאַזען,“ האט סטעפאן ארקאדיעוויטש געענטפערט אונענטשלאָסען.

„איהר מעגט ווענינסטענס פראָבירען, מיין הערר ; דאס איז אייער פליכט.“

„זעהר גוט, מאטראָנא, איך וועל פּראָבירען. איהר קענט געהען. מאטוועי גיב מיר מיינע קליידער אונד איך וועל מיך אָנציהען.“ מאטוועי האט איהם שנעל אלעם דערלאנגט אונד אויף דעם אלטען'ס געזיכט האט מען געקענט לעזען א מיענע פון גרויסער צופריעדענהייט.

קאפיטעל 3.

דאריא אלעקסאנדראָוונא, אנגעצויגען אין איין איינפאכעס מאָרגען־קלייד, האט אויסגעזעהען בלאַס אונד אָבגעמאָגערט. מיט איהרע אויגען פערדונקעלט פון וויינען אונד שמערץ, איז זיא געזעסען נעבען איין אָפענעם שרייב־טיש עפענענדיג דיא שופלאדענס אונד בעטראכטענדיג מעהרערע זאכען. זייט דרייא טעג האט זיא גע־קעמפפט מיט צוויא איינגונגען : דיא ערשטע, צו ענטלויפען אונד זוכען שוטץ ביי איהר מוטער, אונד דיא צווייטע, צו טהון איהר פליכט אונד פערבלייבען ביי איהרע קינדער. אָבער דער וואונש צו בעשטראפען אונד ערניעדריגען איהר מאַן, איז געווען אונגעהייער שטארק. דאן איז ווידער ערשיענען דער געדאנק איבער איהרע קינדער, וועלבע זיא האט אזוי געליעבט אונד זייא זיינען אזוי אונשולדיג. זיא האט זיך געטראכט, אז זיא מוז אום זייא פריהער דענקען אלס פאר זיך זעלבסט

די טהיר האט זיך געעפענט, אונד אָהנע זיא זאָל זעהן, האט זיא געפיהלט, אז איהר מאן איז אריין אין צימער. זיא האט שנעל פערמאכט דיא אָפענע שופ־לאַדענס, אונד זיך אומוועגדענדיג צו איהם, האט ער בעמערקט אויף איהר געזיכט דעם אויסדרוק פון שמערץ אונד ליידען.

„דאָללי!" האט ער אויסגעשריען זיא רופענדיג בייא איהר פערצערטעטען נאמען. אין זיין שטימע איז געלעגען דער טאָן פון ערניעדערינונג אונד אונטער־געבענהייט.

זיא האט אויף איהם געוואָרפען א שנעלען בליק אונד זיא האט איהם געזעהן וויא ער איז געשטאַנען אונד פאָרגעשטעלט א בילד פון יונענדליכער שעהנהייט אונד אָהן זאָרג.

„ער איז גליקליך אונד צופריעדען," האט זיא זיך געטראַכט, „ווערהרענד איך בין אזוי אונגליקליך!" איהר מויל האט זיך נערוועז צוזאַמען געצויגען.

„וואס ווילסטו?" האט זיא געפרעגט אין א קאַלטען טאָן.

„דאָללי!" האט ער נאָך אמאל געזאגט מיט א ניעדרינער שטימע, „אננא ארקאַדיעוונא קומט מאָרגען."

„דאס קימערט מיך ניט. איך קען זיא ניט עמפפאַנגען."

„אָבער דוא מוזט, דאָללי. עס איז נויטהווענדיג."

„געה אוועק! געה!" האט זיא געשריען מיט א געבראָכענער אונד שמערצ־האַפטער שטימע, אָהנע איהם צו קוקען אין געזיכט.

וויא רוהיג סטעפאַן ארקאַדיעוויטש איז פון אנפאנג געוועזען, האט זיין פרוי'ס ליידע אונד שמערץ איהם שטאַרק גערירהט אונד דיא טרערען האבען אָנגעפיללט זיינע אויגען.

„וואס האב איך געטהאָן, דאָללי?" האט ער געפרעגט. „אום גאָטעס ווילען, אס האב איך געזינדיגט? קענסטו מיר ניט פערצייהען? קענען דיא 9 יאָהר פון אונזער פערהייראַטעטעס לעבען קיין ווירקונג האבען? ווען איך האב אפילו, אין א מאָמענט פון רייץ, אויפרעגונג אונד..."

בייא דיעזע ווערטער האט זיא זיך צו איהם אומגעווענדעט אונד אויף איהר געזיכט איז געלעגען איין אויסדרוק פון שרעקליכען צאָרן.

„געה אוועק!" האט זיא געשריען, „געה! רעדט צו מיר קיין וואָרט דא־ריבער!"

זיא האט זיך געוואָלט אויפהויבען אום צו פערלאָזען דאס צימער, אָבער זיא איז צוריק געפאַלען אין שטוהל אונד האט אויסגעבראָכען אין א העפטיגעס געוויין.

„דאַלי׳ ... ווייטער אַנגעפאַנגען מיט א האַלב־וויינענדיגער שטימע, „אום גאָטעס ווילען, דענק פ״ר די קינדער; זייא זיינען דאָך גאר ניט שולדיג. איך בין שולדיג, איך אליין! איך וויים עס גאַנץ גוט, אונד איך פרעג דיך יעטצט, זאג מיר, וואס קען איך טהון מיר צו פערדיענען, אַז דו זאָלסט מיר פערצייהען?"

נאך א פויזע האט זיא געענטפערט:

„דוא רעדסט פון די קינדער! — דוא, וועלכער האט זייא אימער בעטראַכטעט וויא א שפּיעלצייג! אָבער פיר מיר, זיינען זייא די גאַנצע וועלט — אלעס, יא, אלעס, פערשטעהסטו מיך? אָבער יעטצט וויים איין גאָט וואס איך קען טהון; אויב איך זאָל זייא נעהמען מיט מיר, אָדער זייא לאָזען מיט זייער פאטער, וועלכער איז ניט מעהר וויא איין אויסגעלאַסענער, איין אויסגעלאַסענער! נאך דעם וואס עס האט פּאַסירט, איז עס אונמעגליך מיר זאָ׳ען ביידע צוזאַמען לעבען. מיין מאַן! זייער פאטער!" האט זיא אויסגעשריען: „ער האט צו טהון געהאט מיט..."

„וואס זאָל איך יעטצט טהון?" האט ער זיא אונטערבראָכען האַלטענדיג זיין קאָפּ אַנגעבויגען פאר שאַנדע.

„דוא עקעלסט מיך!" האט זיא געענטפערט מיט פעראַכטונג. „דיינע טרערען זיינען פאַלש! דוא האסט מיך קיינמאל ניט געליעבט; עס איז ליעגע, קיינמאל ניט! דוא האסט קיין הערץ אונד קיין עהרע! פון היינט אָן אונד ווייטער, ביסטו צו מיר א פרעמדער!"

ער האט צו איהר געבליקט האַלב ערשטוינט אונד האַלב דערשראָקען. ער האט גאר ניט געקענט פערשטעהען וויא אזוי זיין ערניעדריגונג האט געקענט אזוי אויפרעגען זיין ווייב, וועלכע איז נאך אלעמען, ניט מעהר וויא א פרויענצימער.

גראַדע דאַמאַלס האט זיך געהערט די שטימע פון א קינד וויינענדיג אין צווייטען צימער. איהרע נעזיכטס־ציגע האבען זיך פּלוצ״ינג געביטען; זיא האט אביסעל געצעגערט, אָבער זיא האט זיך שנעל אויפגעהויבען אונד געוואָלט ארויס פון דעם צימער.

„דאָלי! הער מיך אויס איין וואָרט!" האט ער געזאָגט איהר נאָכגעהענדיג.

זיא האט זיך אומגעווענדעט אונד געזאָגט: „ווען דוא געהסט מיר נאָך, דאַן וועל איך רופען די דיענערשאַפט, אונד די קינדער וועלען אויך וויסען וואס פאר א לומפּ דוא ביסט! היינט פערלאָז איך דיך אויף אימער!"

זיא איז ארויס אונד העפטיג צוגעקלאַפּט די טהיר הינטער זיך.

סטעפאַן אַרקאַדיעוויטש איז געבליעבען שטעהען פערטיעפט אין געדאַנקען.

אונד דאַן ארויס לאָזענדיג א זיפץ, איז ער לאנגזאם ארויס פון דעם צימער אונד איז אריין אין זיין איינענעם צימער.

„מאַטוועי,“ האט ער גוזאגט צום דיענער. „זעה דאס אלעס זאָל זיין פאַר־בערייטעט פיר מיין שוועסטער.“ מיט איינינע מינוטען שפעטער האט ער פערלאָזען זיין הויז.

נאכדעם וויא פרינצעסין דאָללי האט געשטילט איהרע קינדער, האט זיא צוריק נעקעהרט אין איהר צימער; זיא האט געהערט וויא איהר מאן איז אוועק גע־פאָהרען מיט דער דראָשקע.

„ער איז אוועק!“ האט זיא געמורמעלט זיך זעטצענדיג. „נארט ער מיך נאך אימער? בעטרינט ער מיך נאך אימער? — ווארום האב איך איהם ניט נעפרעגט גאנץ אָפען? ניין! מיר קענען ווידער צוזאַמען מעהר ניט לעבען! אונד דאך, וויא איז דאס מעגליך צו לעבען וויא צווייא פרעמדע אונטער איין דאך? דאס איז שרעקליך! מיין גאָט, וויא איך האב איהם אמאל געליעבט! אונד, וועה איז מיר, וויא איך ליעב איהם נאך יעטצט! פיעללייכט איז עס גאר מיין איינענער פעהלער, ווארום איך האב איהם אזוי פיעל געליעבט — “

איהרע געדאנקען זיינען אונטערבראָכען געוואָרען ווען מאַטראָנא פיקאָמאָ־נאָוונא איז אריין אין צימער אום עפעס צו פרעגען איבער די קינדער.

קאַפּיטעל 4.

אין דער געזעלשאפט פון סט. פעטערסבורג אונד מאָסקווא, איז ניט געוועזען זיין איינציגער יונגער מאן וואס זאָל נאך זיין אזוי פּאָפּולער וויא סטעפּאַן ארקאַ־דיעוויטש. ער איז געוועזען שעהן, אימער מונטער אונד גוטמיטהיג; ער האט מיט רעכט געקענט אָנרופען יעדען איינעם אלס פריינד, מיט וועלכען ער האט נאר גע־שלאָסען בעקאנטשאַפט. דורך דעם איינפלוס פון אלעקסיס קארענינא, דער מאן פון זיין שוועסטער אננא, וועלכער איז געוועזען א פּראָמינענטער מיניסטער, איז סטעפּאַן ארקאַדיעוויטש געוואָרען דער פּרעזידענט פון א מאָסקווער געריכט־הויז. וועהרענד די דרייא יאָהר וואס ער איז געוועזען אין דיעזען אמט, האט ער זיך פערדיענט דעם רעספּעקט אונד אַכטונג פון יעדען איינעם וואס איז מיט איהם געקומען אין בעריהרונג.

אין דיעזען מאָרגען, ווע ער איז אריין אין געריכט־הויז, האט ער זיך באַלד פער־טיעפט אין זיין אמט צוזאַמען מיט זיינע אנדערע קאָלעגען. נאך צווייא שטונדע

ארבײַם, האָט מען איהם געזאָגט, אַז אַ פרעמדער וויל איהם זעהן און ער ערוואַרטעט איהם אין זײַן פּריוואַט צימער.

„אַך, לעווין!“ האָט ער אויסגעשריען מיט אַ ווילקאָמענעם שמייכעל אַרײַן קומענדיג אין צימער. „וואָס פאַר אַ גוטער ווינט האָט דיך אַהער געבראַכט? ביסטו שוין לאַנג דאָ?“

„איך בין נאָר וואָס אָנגעקומען נאָך מאָסקווע,“ האָט דער אַנדערער גע־ענטפערט, „און איך בין גלײַך געקומען זעהן וואָס דו טהוסט.“

„און ניעמאַנד איז מיר יעמצט אַזוי ווילקאָמען!“ האָט סטעפּאַן אַ־קאַדיע־וויטש געזאָגט פון דעם גאַנצען האַרצען. „אָבער דו האָסט מיר נאָך ניט דערצעהלט וואָס דיך האָט געמאַכט צו פערלאָזען דיא פרייע נאַטור אויף׳ן לאַנד און קומען בעזוכען אונז אָרעמע שטעדטישע אײַנוואָהנער.“

„איך וועל דיר שפּעטער אַלעס דערצעהלען, נאָר...“

„דאָס הייסט,“ האָט איהם סטעפּאַן אַרקאַדיעוויטש אונטערבראָכען, „אַז פאַר אַלעמען וועסטו עסען מיט מיר מיטאָג. איך קען דיך ניט אײַנלאַדען צו מיר אַהיים, ווײַל מײַן פרוי פיהלט עפּעס נ ט גוט, אָבער אום דרייא אוהר בין איך פרייא און מיר וועלען בעזוכען גוריוועט׳ס האָטעל.“

„מיט פערגניגען,“ האָט לעווין בעמערקט אַביסעל רוהיג ווערענדיג. „קענסטו מיר ניט זאָגען אויב דיא שערבאַטצקיס זײַנען אין שטאָדט?“

סטעפּאַן אַרקאַדיעוויטש האָט געשמייכעלט. ער האָט געוואוסט שוין פון לאַנג, אַז לעווין איז פערליעבט אין זײַן שוועגערין קיטטי, איבער דיא אויערן.

„אַך, איך פערשטעה,“ האָט ער געזאָגט לאַכענדיג. „איך דענק, אַז דו וועסט זייא טרעפען אין זאָאָלאָגישען גאַרטען צווישען 4 און 5 אוהר. קיטטי לערענט זיך גליטשען אויף׳ן אײַז. ווען דו ווילסט, קען איך אַהין קומען דיך אָב־האָלען, און דאַן געהען מיר עסען מיטאָג. אָבער יעצט, געדענק אַז מיר מוזען זיך צוזאַמען קומען, און טהו ניט וויא דײַן טבע איז, פערשווינדען צו ווערען אויף דײַנע גיטער אין קאַרעסינק.“

„גייך, ניין, האָב קיין מורא ניט, איך בלייב דאָ. צום ווידערזעהען.“

קאַפּיטעל 5.

ווען אבלאָנסקי האָט געפרעגט לעווינען דיא אורזאַכע פון זײַן בעזוך אין מאָסקווע, האָט לעווין זיך פערשעהמט און אויסגעמיעדען צו ענטפערן. ער האָט ניט געקענט זאָגען: „איך בין געקומען אַנטראָגען דײַן שוועגער ט

מיר הייראטהען" — אונד דאָך איז דאס געווען דיא איינציגע אורזאכע פון זיין בעזוך.

צווישען דיא צוויא פאמיליען פון לעווין אונד שערבאטצקי, האט שוין לאנג עקזיסטירט א גרויסע פריינדשאפט. קאָנסטאנטין לעווין האט שטודירט אין דער מאָסקווער אוניווערזיטעט מיט דעם יונגען פרינץ שערבאטצקי, דאָלליס אונד קיטטי'ס ברודער, אונד אין שערבאטצקי'ס הויז איז ער דאן בעטראַכטעט געוואָרען וויא איין איינענער. זיינע עלטערן זיינען שוין געווען טויט, אונד דיא איינציגע קרובה וואס ער האט געהאט, איז געווען א שוועסטער פיעל עלטער אלס ער. זיין דאמען־בעקאנטשאפט איז נאָר בעשטאנען פון שערבאטצקי'ס דרייא טעכטער. צוערשט האט ער זיך פערליעבט אין דאָללי'ן, דיא עלטסטע, אָבער דיעזער ראָמאן האט זיך באלד געענדיגט דערמיט וואס אבלאָנסקי האט מיט איהר געהייראטעט, נאָך איידער ער האט צייט געהאט איהר צו ערקלערען ליעבע. דאן האט ער איבערגע־טראגען דיא ליעבע צו דער צווייטער, נאטאליע, אָבער אויך זיא האט פריהער אויסגעבאפט דער בעריהמטער דיפלאָמאט לוף. קיטטי איז נאָך דאמאלס געווען זעהר יונג. דער יונגער פרינץ שערבאטצקי, ווען ער איז ארויס פון דער אוניווער־זיטעט, איז ער אריין אין דער מארינע אונד איז דערטרונקען געוואָרען אויף א רייזע אין באלטישען ים. נאכדעם, האט זיך לעווין'ס פריינדשאפט מיט דער פאמיליע שערבאטצקי אביסעל אָבגעקיהלט. ער האט פערבראַכט א יאָהר אויף דאס לאנד נעבען זיינע גיטער, אָבער אזוי שנעל וויא ער האט נאָך אמאל צוריק געקעהרט נאָך מאָסקווא, האט ער ווידער בעזוכט דיא פאמיליע שערבאטצקי, אונד דערזעהענדיג קיטטי'ן, האט ער בעשלאָסען, אז ער מוז מיט איהר הייראטהען.

לויט נאָך אלע וואהרשיינליכקייטען האט עס ניט אויסגעזעהען עס זאָל זיין אירגענד וועלכע אורזאכע, ווארום לעווין זאָל ניט הייראטהען מיט פרינצעסין קיטטי. ער איז אלט געווען 32 יאָהר, געשטאמט פון א גוטער פאמיליע, בעזעסען מעהר וויא געוועהנליכעס פערמעגע — ווירקליך, עס האט גאר קיין בעסערער שידוך ניט גע־קענט זיין. אָבער לעווין איז געווען צו שטארק פערליעבט. קיטטי האט בייא איהם אויסגעזעהן זעהר הויך, איין ענגעל, איין אידעאל, אונד ער האט זיך פאָרגעשטעלט, אז ער קען זיא גאר ניט ערדרייכען.

נאכדעם וויא ער האט פערבראַכט 2 מאָנאַט אין מאָסקווא אונד זיך מיט איהר געזעהען כמעט יעדען טאָג, האט ער פלוצלינג בעשלאָסען, אז עס וועט איהם אונמעגליך זיין זיא צו ערדרייכען, אונד ער האט צוריק געקעהרט צו זיינע גיטער.

„וואס בין איך,“ האט ער זיך אליין געפרעגט, „איין ערד־ארבייטער ? עס איז אפילו אמת, איך בין רייך, אָבער נאך אלעמען, בין איך דאָך ניט מעהר וויא איין ערציהער פון בהמות, אונד זיא איז א געטטין !“

ער האט זיך אָנגעהויבען צו דערמאָהנען אן זיינע פריהעריגע פריינדע; איינער איז געוואָרען א פּאָלקאָווניק, א צווייטער דעם צאַר׳ס אַדיוטאַנט, א דריטער א בעריהמטער פּראָפעסאָר, אונד א פיערטער א דירעקטאָר פון א באַנק, אָדער גלאט א הויכער בעאַמטער וויא אבלאָווסקי. אָבער טראָטץ דיעזע פעהלער וואס ער האט אויף זיך אליין אויסגעפונען, האט ער דאָך, מיט איינינע מאָנאַט שפּעטער איינגע־זעהען, אז ער קען אָהן קיטטי׳ן ניט לעבען. איבריגענס, האט ער זיך געטראַכט, ער וועט פּראָבירען, אונד ווען עס וועט געלינגען, איז געוויס גוט, אונד ווען ניט... דאַ־ריבער האט ער זיך ניט געטרויעט נאכצודענקען פיעל. ער איז דערפאר נאך אמאל געקומען נאך מאָסקווא.

קאפּיטעל 6.

וויא לעווין האט פערלאָזען אבלאָווסקי׳ן, איז ער אוועק זיך זעהען מיט זיין שטיף־ברודער, סערגעי איוואַנאָוויטש קאָזנישעוו. ער איז דאָרט עמפּפאַנגען גע־וואָרען מיט קאלטער העפליכקייט, וועלכעס איז אימער געוועזען זיין ברודער׳ס טבע.

„עס פרייט מיך דיך צו זעהען,“ האט סערגעי איוואַנאָוויטש געזאגט. „ווערסטו דאָ לאַנג פערבלייבען ? וויא געהט עס מיט דיינע געשעפטען ?“

לעווין האט גאַנץ גוט געוואוסט, אַז זיין שטיף־ברודער האט זיך גאַנץ ווענינ אינטערעסירט מיט ערד־ארבייט אָדער דעם פּרייז פון תבואה; איבריגענס איז ער אויך ניט געקומען צו איהם רעדען דאריבער. ער האט זיך געוואָלט מיט איהם בע־ראַטהען איבער זיינע הייראַטהס־אויסזיכטען אונד פרעגען זיין עצה. אָבער וויא לעווין האט געוואָלט אנפאַנגען עפּעס א געשפּרעך, האט סערגעי איוואַנאָוויטש בעמערקט:

„ווייסטו, אַז אונזער ברודער ניקאָלאַי איז ווידער דאָ ?“

ניקאָלאַי איז געוועזען לעווין׳ס עלטערער ברודער אונד פּאָלגליך אויך סערגעי׳ס א שטיף־ברודער. ער איז געוועזען א מענש פון א צווייפעלהאפטען כאַראַקטער אונד ער האט שוין נעהאט אויסגעבראַכט אונד פערלומפּט א היבשען טהייל פון זיין פער־מעגען, ניט דענקענדיג וואס שפּעטער קען זיין.

„וואס רעדסטו ?“ האט לעווין געפרעגט אויפגערעגט. „ניקאָלאַי איז דאָ ! וויא אזוי ווייסטו דאס ?“

„פראָקאָפּי האָט איהם געזעהן אויף דער גאַס.“

דאָ! אין מאָסקווא? וואו איז ער?“ אונד לעווין האָט זיך אויפגעהויבען גלייך וויא ער האָט איהם שוין געוואָלט געהן זעהען.

„עס טהוט מיר לייד וואס איך האָב עס דיר דערצעהלט,“ האָט סערגעי בעמערקט זעהענדיג זיין ברודער'ס אויפרעגונג. „איך האָב געשיקט יעמאַנדען אויסגעפינען וואו ער געפינט זיך אונד איהם איבערגעבען א בריעף. דאָ איז זיין ענטפער.“

סערגעי האָט ארויס גענומען א פאפיר פון זיין שרייב־טיש אונד דאָס איבערגערייכט לעווינען. דער לעצטער, דערקענענדיג דיא האַנד־שריפט, האָט געלעזען:

„איך בעט דיך זעהר, דוא זאָלסט מיך צורוהע לאָזען. דאס איז אַלעס וואס איך קען פערלאַנגען פון מיינע טהייערע ברידער.

ניקאָלאַי לעווין.“

קאָנסטאַנטין איז געבליעבען שטעהן פאַר זיין ברודער סערגעי, מיט ארונטער געבויגענעם קאָפּ.

„עס איז זעלבסטפערשטענדליך, אז ער זוכט מיך אויפצורעגען,“ האָט סערגעי אָנגעפאַנגען, „אָבער ער קען דאס ניט טהון. איך האָב געוואָלט טהון אַלעס מעגליכע פאַר איהם, ווען ער וואָלט בענעטהיגט מיין הילפע.“

„יא, יא,“ האָט לעווין איינגעשטימט, „איך וויים דאס אונד איך דאַנק דיר, ברודער. אָבער איך זעה איין, אז איך אליין מוז איהם געהן בעזוכען.“

„דוא קענסט עס טהון ווען דוא ווילסט,“ האָט סערגעי געזאָגט, „אָבער איך וואָלט דיר ניט געראַטהען דוא זאָלסט עס טהון. עס איז ניט דערפאַר וואס איך האָב מורא, אז ער וועט זיך מיט אונז ביידע פערקריעגען, אָבער עס איז בלויז צוליעב דיר אליין. עס פּאַסט ניט דוא זאָלסט זיך בעגעגענען מיט איהם. דוא קענסט איהם גאָר ניט העלפען.“

„עס איז מעגליך, אז דאס וואס דוא זאָגסט, איז וואָהר, אָבער עס וועט דאָך פערלייכטערן מיין געוויסען.“

„איך פערשטעה דיך ניט,“ האָט סערגעי געזאָגט אביסעל אויפגערעגט, „אַלעס וואס איך וויים, איז, דאס זייט אונזער ברודער'ס לעטצטע לומפּערייא — אונד דוא ווייסט גאַנץ גוט וואס איך מיין — דאַכט זיך מיר, אז איך האָב מיטלייד אויף אַלע לומפּען אונד שופטען פון דיעזער וועלט.“

„אך! מיין גאָט, עס איז שרעקליך!“ האָט לעווין בעמערקט.

נאכדעם וויא לעווין האט ערפאהרען פון זיין ברודערס אדרעססע, וואס סערגעי'ס דיענער האט איהם איבערגעגעבען, איז ער ארויס פון הויז מיט דער אבזיכט איהם זאָפאָרט צו בעזוכען. ער האט אָבער געוועקסעלט זיין מיינונג, אונד בעשלאָסען אָבצולעגען דיעזען בעזוך ביז מאָרגען, אָדער ביז נאכדעם וויא ער וועט [illegible]יג ווערען מיט דער ארבייט וואס האט איהם געבראכט נאך מאָסקווא.

קאַפּיטעל 7.

אונגעפעהר אום 4 אוהר, איז צוגעפאָהרען לעווין מיט א דראָשקע צום זאָאָלאָגישען גארטען, אונד אויסשטייגענדיג מיט א קלאַפּענדעם הערץ, האט ער אָנגעפאַנגען צו געהען אין דער ריכטונג פון דעם פערפרוירענעם טייך, וואו מען האט זיך געגליטשט. ער האט געוואוסט, אז זיא איז דאָרט, וויל ער האט געזעהן שטעהן אין פראָנט דיא דראָשקע פון דער פאַמיליע שערבאַטצקי.

געהענדיג האט ער זיך אליין פאָרווירפע געמאַכט דערפאר וואס ער איז איבערראַשט אונד אויפגערעגט. „זייא רוהיג! דוא דומקאָפּ!“ האט ער צו זיך אליין געזאגט. „וואס דאַרפסטו זיך אויפרעגען?“ אָבער וואס מעהר ער האט זיך געוואָלט בעהערשען, אלץ מעהר נערוועז איז ער געוואָרען.

צוקומענדיג צום טייך אונטער א גרויסע מענגע מענשען, איז דער קליינער ניקאָלאַי שערבאַטצקי, קיטטי'ס א שוועסטער־קינד, איהם ענטקעגען געלאָפען אונד אנגעפאנגען צו שרייען: „אך! אָט דאָ איז ער! דער בעסטער גליטשער פון רוסלאנד! וויא לאנג זייט איהר שוין דאָ? טהוט זיך נאָר שנעל אָן דיא גליטש־שיך; דאס אייז איז אזוי גלאַט וויא א שפיעגעל!“

„איך האב ניט קיין גליטש־שיך,“ האט לעווין געענטפערט, אָבער וועהרענד דעם האט ער אויך ערבליקט קיטטי'ן, איהר געזיכט פערפלאַמט פון דעם פראָסט אויך דאס האט אויסגעדריקט יוגענד, קראַפט אונד שעהנהייט. איהרע גאָלדענע האאר האבען געפלאַטערט אין דיא שטראַהלען פון דער אונטערגעהענדע זונן, אונד זיא האט זיך באַלד אָנגענומען אָן איהר שוועסטער־קינד'ס האנד אום ניט צו פאַלען.

„ווען זייט איהר געקומען?“ האט זיא געפרעגט ערבליקענדיג לעווינען אונד אויסשטרעקענדיג איהר האנד.

„מיט א קורצער צייט צוריק — נעכטען, — ניין, היינט מיין איך,“ האט ער ארויס געשטאַמעלט אונד איז נאך מעהר אויפגערעגט געוואָרען וויא פריהער. „איך

בין געקומען אייך בעזוכען... איך האב גאר ניט געוואוסט, אז איהר קענט זיך גליטשען אונד נאך אזוי גוט דערצו...״

זיא האט צו איהם געבליקט, גראדע וויא זיא האט געוואלט אויסגעפינען דיא אורזאכע פון זיין אויפרעגונג.

„איך דאנק אייך פאר דעם קאמפלימענט,״ האט זיא געענטפערט, „איבער־הויפט ווען ער קומט פון דעם גרעסטען גליטשער אין רוסלאנד.״ זיא האט דאבייא אבגעטרייסעלט דעם שנעע מיט א פאאר שטיקלעך אייז פון איהר מוף.

„איך האב אמאל זעהר געליעבט זיך צו גליטשען,״ האט ער דאן געזאגט.

„ווארום אלזא זאלט איהר ניט אנציהען א פאאר גליטש־שיך אונד מיר זאלען זיך צוזאמען גליטשען?״

„איך וועל עס געוויס טהון — באלד,״ האט ער געענטפערט ערפרייט זיך שנעל אבווענדענדיג אום צו קריעגען א פאאר גליטש־שיך.

ווען קיטטי האט איהם געגעבען איהר האנד אום זיך צו גליטשען מיט איהם, האט ער געשפירט, אז ער איז אין זיעבעטען הימעל.

„איך וועל מיך ערשט יעטצט גוט אויסלערנען, מיט אייך,״ האט זיא געזאגט. „עפעס האב איך מעהר פערטרויען זיך מיט אייך צו גליטשען.״

ער האט עפעס געשטאמעלט אונד זיך אנגעפאנגען מיט איהר צו גליטשען. דאן האט זיא איהם צוגעפיהרט אונד פארגעשטעלט פאר מאדמאזעל לינאן. איהר פראנצויזישע גאווערנאנטקע, וועלכע איז ביז יעטצט געשטאנען פון וויטען אונד שטארק הנאה געהאט פון קיטטי׳ס אונטערהאלט.

דיא גאווערנאנטקע, איין עלטערע אונד גוטע דאמע, האט זעהר פריינדליך געוואונשען לעווינען ווילקאמען.

„געדענקט איהר, לעווין,״ האט זיא אנגעפאנגען, „ווען אונזער קיטטי איז געווען א קליין מיידעל, אונד יעטצט, זעהט!״

לעווין האט געשמייכעלט מיט פערגניגען בליקענדיג צו קיטטי׳ס ענט־וויקעלטע פיגור.

„יעטצט, קינדער,״ האט זיא ווייטער געזאגט, „געהט, גליטשט זיך ווייטער. לערנט אויס קיטטי׳ן זיך שנעל צו גליטשען?״

לעווין האט וויעדער עפעס ארויס געשטאמעלט, אונד זיך אבווענדענדיג מיט קיטטי׳ן, האט זיא איהם געפרעגט:

„ווערט איך ניט נמאס דאס לעבען אויף׳ן לאנד?״

„נײן,“ האט ער געענטפערט אין א רוהיגען טאָן, „איך בין איטער בע־שעפטיגט.“

„אונד וויא לאַנג דענקסט איהר דאָ צו פערבלײבען?“

„איך ווייס ניט, ווירקליך איך ווייס ניט.“

„איהר ווייסט ניט? ווער דען ווייס?“

„עס הײנגט אַלעס אָב פון אייך!“ לעווין האט אויסגעשפּראָכען דיא לעטצטע ווערטער, אָהנע ער זאָל זיך קענען בעהערשען. דאַן איז ער געבליעבען שטעהן וויא בערווישט פון זײנע אייגענע ווערטער. קיטטי האט זיך אָבגעווענדעט אונד זיך שנעל צוגעגליטשט צום קלוב־הויז, אום זיא זאָל קענען אויסציהען איהרע גליטש־שיך.

„איז דאס מײן שולד?“ האט זיא זיך געטראַכט. „האב איך איהם דען ערמוטהיגט דערצו? איך ווייס ניט, דאכט זיך איך ליעב איהם ניט, אונד דאָך בין איך זעהר גערן צו זײן אין זײן געזעלשאַפט. ער איז אַזוי עדעל אונד גוט. אָבער ווארום האט ער דאס געזאגט?“

לעווין, זעהענדיג קיטטי'ן געבען איהר מוטער, האט ער שנעל אויסגעצויגען זײנע גליטש־שיך אונד איז אויך צוגעגאַנגען.

„עס פרייט מיך זעהר אייך צו זעהען,“ האט דיא אלטע פּרינצעססין געזאגט איהם געבענדיג איהר האַנד. „מיר עמפּפאַנגען דאָנערשטאג בעזוך, וויא איהר ווייסט.“

„פיעללייכט הײטע אבענד?“ האט ער געפרעגט.

„עס וועט אונז פערגניעגען מאכען אייער בעזוך,“ האט זיא געענטפערט מיט א קאַלטען טאָן.

קיטטי האט זיך זעהר געערגערט פון איהר מוטער'ס טאָן, אונד זיך אומווענ־דענדיג צו לעווינען, האט זיא איהם געגעבען דיא האַנד אונד בעמערקט: „צום וויעדערזעהן, אַלזאָ!“

וויא דיא דראָשקע מיט דיא דאַמען איז אוועק געפאָהרען, האט לעווין דער־זעהן סטעפּאַנען אריין קומען אין גאַרטען. קיטטי'ס לעטצטע ווערטער אָבער, „צום וויעדערזעהען, אַלזאָ!“ האָבען געקלונגען וויא דיא זיסעסטע מוזיק אין זײנע אויערן, וועהרענד ער איז ענטקעגען געגאַנגען זײן פריינד.

„ווען דוא ביסט פערטיג, קענען מיר שוין געהן,“ האט סטעפּאַן געזאגט. „דוא האסט גוט געטהאָן וואס דוא האסט געהייסען דיין איזוואָסטשיק ווארטען, ווייל מײנעם האָב איך אהיים געשיקט.“

וועהרענד זייער פאַהרען, האבען זייא וועניג געשפּראָכען. לעווין'ס געדאַנקען זיינען געווען פולל איבער קיטטיין. איהרע לעטצטע ווערטער האבען איהם געגעבען א זיסע האָפנונג.

קאַפּיטעל 8.

נאכדעם וויא דיא צווייא פריינדע האבען אָבגעגעסען, האט סטעפאַן פּערשטאַנען, אז לעווין האט איהם עפּעס צו זאגען. אָנצינדענדיג א ציגאַר, האט ער בעמערקט:

„יעטצט, לעווין, וויל איך הערען וואס דוא האסט אויף'ן הארצען: וואס האט דיך געבראַכט נאך מאָסקווא?"

„האסטו נאך נים דעררא‍טהען?" האט ער געזאגט שמייכלענדיג.

„איך מיין, אז איך האב עס יא דערראַטהען; אָבער איך וויל עס דייטליכער הערען פון דיין אייגענעם מויל."

„וואס איז דיין מיינונג?" האט לעווין געפרעגט.

סטעפאַן, אויסטרינקענדיג זיין גלעזעל וויין, האט געזאגט: „מיין מיינונג איז, אז אַלעס איז ריכטיג אונד אזוי דאַרף עס זיין."

„ביסטו זיכער, סטעפאַן," האט לעווין אָנגעפאַנגען ווידער וועהרענדיג נערוועז, „אז מיר רעדען ביידע איבער דערזעלבער זאך?"

„ווארום דען נים?"

„זאג מיר דיא וואהרהייט; אַלעס, בעהאַלט גאר נים פאר מיר: בין איך זיכער, אז זיא וועט מיר נים ענטזאגען?"

„ווארום זאָלסטו נים זיכער זיין?" האט סטעפאַן געזאגט שמייכלענדיג איבער זיין פריינד'ס אויפרעגונג.

„מיין גאָט, דאס וואָלט געווען שרעקליך! פאר מיר אונד פאר איהר!"

„איך זעה נים איין דאס שרעקליכע פאר איהר. א יונגעס מעדכען וויא זיא, דאַרף זיך נאך פיהלען געשמייכעלט, ווען אזעלכער וויא דוא טראָגסט איהר אן זיא צו הייראַטהען."

„יא, א געוועהנליכע מעדכען, אָבער נים זיא."

סטעפאַן האט ווידער געשמייכעלט. ער האט געוואוסט, אז זיין פריינד לעווין איז נאך אזוי אונשולדיג אונד אונערפאַהרען אין דער דאַמען-וועלט, נראַדע וויא קיטטי זעלבסט אין דער מענער-וועלט.

„פאר מיר,“ האט לעווין פארטגעזעטצט, „איז עס א פראגע פון לעבען אונד טויט. דוא לאכסט? יא, איך וויים, אז אין דיעזער בעציהונג ביסטו פערשיעדען פון מיר. לאך נים, איך בעט דיך, זייא אויפריכטיג צו מיר.“

„איך לאך ניט פון דיר, נאר וואס דוא ביסט,“ האט סטעפאן געזאגט ווערענדיג ערנסט. „דוא האסט רעכט, איך בין פערשיעדען פון דיר. דוא בעטסט מיך איך זאל זיין אויפריכטיג צו דיר, דאן הער מיך אויס. מיין פרוי, וויא דוא ווייסט, וועלכע פערשטעהט זיך זעהר גוט איין אין ליעבעס אנגעלעגענהייטען איבערהויפט, — זיא האלט מיט דיר.“

„איך פערשטעה ניט וואס דוא מיינסט?“

„איך מיין דאס, אז מיין פרוי, אויסער דעם וואס זיא אכטעט דיך, איז אויך זיכער, אז קיטטי מוז ווערען דיין פרוי, אונד זיא וויים וואס זיא זאגט.“

ווען לעווין האט געהערט דיעזע ווערטער, האט זיך אבגעשפיעגעלט אויף זיין געזיכט א וועלט מיט פרייד.

„האט זיא דאס געזאגט?“ האט ער געשריען. „איך האב אימער בעטראכט דיין פרוי פאר איין ענגעל. מיין גאט, וויא גליקליך איך בין!“ אונד דערבייא האט ער זיך אויפגעהויבען פון דעם טיש.

„זיטץ, מענש, אונד בערוהיג זיך,“ האט איהם סטעפאן געבעטען. אבער לעווין האט זיך קוים בעהעררשט פאר פרייד, ביז ער האט זיך געקענט ווידער ...עטצען.

„דוא מוזט וויסען, סטעפאן,“ האט ער ווייטער געזאגט, „אז איך פיהל ניט ... קיטטי'ן גלאט ליעבע וויא אנדערע פערשטעהען עס; איך פערגעטער זיא ... מיי... אנצעס לעבען הייגגט אן איהר!“

ער האט דערבייא אויסגעטרונקען דאס גלאז וויין וואס איז פאר איהם גע... שטאנען, אהנע צו וויסען וואס ער זאל פריהער טהון. סטעפאן האט זיך אונטער... ...רעסען פערטראכט, אונד דאן, מיט א גאנץ רוהיגען טאן, האט ער געזאגט:

„אבער, לעווין, הער מיך אויס. דוא מוזט נאך עפעס זעהר נעטהיג וויסע... ...ענסטו ווראנסקי'ן?“

„ניין. ווארום?“

„ער איז דיין געגנער אין ליעבע.“

„ווער איז דער ווראנסקי?“ האט ער געפרעגט בלאס ווערענדיג.

„ער איז דער זוהן פון גראף קיריל ווראנסקי, בעקאנט אלס א מונטערע חברה־מאן אין סט. פעטערסבורג. איך האב איהם קענען געלערענט אין איוועך, ווען

איך בין געווען אין דיענסט. זיין רעגימענט איז אויך דאָרט געשטאַנען. ער איז זעהר רייך, שעהן, דעם צאַר׳ס אדיוטאַנט, איינפלוסרייך, אונד, איבער אַלעמען, אין ער א גוטער ברודער. ער איז אויך זעהר געשייט אונד געבילדעט.״

לעווין׳ס געזיכט איז יעטצט פון בלאַס דונקעל געוואָרען אונד ער האט קיין וואָרט געקענט ארויס ברענגען.

„ער איז ערשיענען דאָ,״ האט סטעפּאַן פּאַרטגעזעטצט, „גראַדע נאַכדעם וויא דוא ביסט אווען. מען בעהויפּטעט, אז ער איז זעהר שטאַרק בעפריינדעט מיט קיטטי׳ן, אונד איהר מוטער וויא דוא ווייסט...״

„ענטשולדיג מיר,״ האט איהם לעווין אונטערבראָכען, „פון וואַנען זאָל איך דאס וויסען?״

„דערפאַר האב איך עס דיר דערצעהלט,״ האט סטעפּאַן בעמערקט לעגענדיג א פריינדליבע האַנד פון ערמונטערונג אויף זיין פריינד׳ס שולטער. „איך האב עס דיר דערצעהלט כדי דוא זאָלסט וויסען, אז טראָטץ דעם אַלעמען, שטעהט דיר נאָך אימער אַלעס צו גונסטען.״

לעווין׳ס בלאַסקייט האט אונטערדעסען צוריק געקעהרט, אונד אום אָב־צו־ווענדען דאס אונאַנגענעהמע געשפּרעך איבער א געגנער אין ליעבע, האט ער געזאַגט:

„ווארום קומסטו ניט אמאל ארויס צו מיר, וואו מיר זאָלען קענען געהן אביסעל אויף דער יאַגד? קום דיעזען פריהלינג.״

„איך וועל קומען, לעווין. אָבער, איך וויל דוא זאָלסט מיך פערשטעהן. דוא ביסט צו אונשולדיג פאַר דיעזער וועלט, אונד דוא ווייסט ניט, אז אַלעס ווערט בע־הערשט פון פרויען. מיינע אייגענע צרות, קומען אויך פון פרויען. יעטצט איז עס מיין רייהע דיך צו פרעגען איין עצה, אונד איך וויל דוא זאָלסט מיר ענטפערן אויפריכטיג.״

„איין עצה? מיך? איבער וואס?״ האט לעווין געפרעגט ערשטוינט.

„הער מיך צו געדולדיג: שטעל דיר פאָר, אז דוא ביסט פערהייראַטעט, דאס דוא ליעבסט דיין פרוי פון טיעפען הערצען, אונד דעננאָך מאַכט זיך דיר, אז דוא זאָלסט אריין פאַלען אויך צו איין אנדערעס פרויענצימער.״

„ענטשולדיג מיר, סטעפּאַן, איך קען דאס גאר ניט פערשטעהען. בייא מיר זעהט עס אוים, גלייך וויא איך וואָלט יעטצט אוועק געגאַנגען פון דעם טיש, זאַט אָנגעגעסען, אונד דאן, פאַרבייגעהענדיג נעבען א בעקערייא, זאָל איך נאך צו גנב׳ענען א ברויט.״

סטעפאן'ס אויגען האבען אויפגעגלאנצט.

„אונד ווארום זאָל דאס ניט קענען זיין? **עס איז ווירקליך אמאל זעהר שווער איבערצושטעהען דעם נסיון פון פיהלען דעם געשמאק פון א פרישעם ברויט.**"

לעווין האט אויסגעזעהן ניט צו בעגרייפען דעם משל.

„אָבער שפאס אן א זייט," האט סטעפאן פאָרגעזעטצט. „שטעל דיר פאָר, דאס א יונגע, אנציהענדע אונד ליעבליכע פרוי האט פאר דיר אלעס געאָפפערט; אונד נאכדעם, וואָלט זיא אָהן דיר געמוזט אויסגעהן אין ארמוטה אונד פערלאכטעט ווערען פון דער גאנצער וועלט. וואלסטו, נאכדעם וויא דוא האסט שוין דעם פעהלער געמאכט, זיא פערלאָזען? וואָלסטו ניט, ווען עס זאָל אפילו מוזען קאָסטען דיא פאמיליע אביסעל שמערץ, מיטלייד געהאט מיט איהר, געלינדערט איהרע ליידען אונד וועניגסטענס געזאָרגט פאר איהר צוקונפט?"

„ענטשולדיג מיר נאך אמאל. וויא דוא ווייסט, בין איך פון דער מיינונג, אז אין דער וועלט עקזיסטירען נאָר צוויא קלאסען פרויען; אָדער, בעסער געזאגט, עס עקזיסטירען נאָר פרויען, אונד, יא, איך וויל מיך ניט בעדיענען מיט דעם אויס־דרוק, וועלכען דוא קענסט דיר מערקען. דעם אמת זאגענדיג, האב איך נאך קיינמאל ניט בעגעגענט, אונד איך גלויב אויך ניט, אז דיעזע וואס איז ארונטער געפיהרט געוואָרען פון וועג, קען נאך אמאל ווערען א לייט. פאר מיר איז א געפאלענע פרוי געוועזען אונד פערבלייבט איין אבשייליכקייט."

„אָבער דאס איז ניט געוועזען מיין פראגע."

„ריכטיג, יעטצט פערשטעה איך. **מיין מיינונג איז אלזאָ, אז מען דארף ניט גנב'ענען דאס ברויט.**"

סטעפאן האט אָנגעהויבען צו לאכען.

„אך, דוא מאָראל־פּרעדיגער!" האט ער געזאגט. „דוא בעגרייפסט ניט דיא לאגע. שטעל דיר נאך אמאל פאָר: עס זיינען דאָ צוויא פרויענצימער; איינע פאָרדערט דיא רעכטע, וועלכע בעשטעהען אויף דער ליעבע, וועלכע דוא קענסט איהר מעהר ניט געבען; דיא אנדערע וויעדער, אָפּפערט אלעס, אונד פערלאנגט גאר ניט דאפיר. זיא, דיא לעטצטע, איז אלזאָ ניט שולדיג אין דעם וואס איין אנדערער האט געגנב'עט דאס ברויט. פערשטעהסטו מיך יעטצט? וואס קען מען טהון אונטער זאָלכע אומשטענדען?"

„איך וויים ווירקליך ניט," האט לעווין געענטפערט נאכדענקענד. „**איך קען** דאריבער ניט אורטהיילען, נאכדעם איך בין זעהר וויט פון אזעלכע זאכען."

ביידע פריינדע האבען געשפירט, אז דיזעס לעטצטע געשפרעך, האט זייער פריינדשאפט ניט פערשטארקערט.

קאפיטעל 9.

פרינצעססין קיטטי שערבאטצקי איז שון אריבער איהר 18טעס יאהר. דער דאמאליגער ווינטער איז געווען דיא ערשטע געלעגענהייט וואס זיא איז אריין געפיהרט געווארען אין געזעלשאפט, אונד דיא בעוואונדערונג וואס זיא האט צוגעצויגען, איז געווען פיעל גרעסער וויא מיט איהרע עלטערע שוועסטער אונטער עהנליכע צושטענדען. פון אלע בעוואונדערער אבער, האט זיא נאר געקענט צווייא, איבער וועלכע זיא איז זיכער געווען, אז יעדער איינער איז בערייט מיט איהר צו הייראטהען: לעווין אונד גראף ווראנסקי.

לעווין'ס אפטע בעזוכע פריהער, האבען איבערצייגט דעם אלטען פרינץ מיט זיין פרוי, אז ער איז פערליעבט אין זייער טאכטער. דער פרינץ איז געווען פאלשטענדיג פון דער מיינונג, אז פאר זיין טאכטער קען גאר קיין בעסערער שידוך ניט זיין, וויא לעווין איז. דיא פרינצעססין וויעדער האט בעהויפטעט, אז איהר קיטטי האט בעסערע געלעגענהייטען, אונד ווען לעווין איז אוועק פון מאסקווא, איז זיא דאן געווען זעהר צופריעדען דערמיט. ווען ווראנסקי איז ערשיענען, איז דיא אלטע פרינצעססין גאר געווארען איין אנדערער מענש. זיא האט ניט נאר פאר זיך געזעהען א רייכען, געבילדעטען אונד פערנינפטיגען יונגען מענשען, זאנדערן איין אדעלמאן פון דער העכסטער קלאססע, וועלבער וועט אריין פיהרען איהר טאכטער אין קייזערליכען הויף, אונד איהר שעהנע קיטטי, וועט גלאנצען אונטער דער העכסטער געזעלשאפט. לעווין? וואס האט קיטטי פון איהם געקענט האבען! זיא וואלט ניט מעהר געווען וויא דיא פרוי פון א רייכען גוטס-בעזיטצער, אונד דאס איז, נאך איהר מיינונג, ניט גענוג געווען.

ווען קיטטי האט אין יענעם אבענד אבגעגעסען, איז זיא אריין אין איהר צימער אום זיך אנצוקליידען פיר דעם אבענד. ווען זיא איז פערטיג געווארען אונד זיך געלאזען אריין געהען אין זאלאן, איז איהר ענטקעגען געקומען א דיענער אונד אנגעצייגט: „קאנסטאנטין־דימיטריעוויטש לעווין.“ איהר מוטער איז נאך געווען אין איהר צימער אונד דער אלטער פרינץ אין זיין ביבליאטהעק. „ער איז געקומען,“ האט זיך קיטטי געטראכט אונד דאס בלוט איז שנעל געלאפען אין איהרע אדערן. זיא האט געוואוסט פאזיטיוו, אז קאנסטאנטין לעווין'ס בעזוך בעדייטעט, דאס ער וואל פערלאנגען איהר האנד אין הייראטה. זיא האט אנפאנגס ניט געוואוסט וואס

ויא זאָל טהון, אָבער עס האט ניט פיעל געדויערט אונד זיא האט זיך דערמאָהנט אן דיא ווערטער וואס איהר מוטער האט איהר פיעלע מאל געזאגט, אונד זיא האט בעשלאָסען, טראָטץ דעם וואס זיא האט לעווינען ניט פיינד געהאט, צו טהון וואָס זיא בעגרייפט פאר רעכט.

אריין קומענדיג אין זאלאָן, האט זיא אויפגעציטערט. זיא האט זיך געזעטצט אונד איהם ערוואַרטעט. דיא טהיר האט זיך געעפענט אונד ער איז ערשיענען. זיא האט אויפגעהויבען איהרע אויגען אונד פאר זיך געזעהען לעווינען, הויך, שטארק אונד מעכטיג טראָטץ זיין שעהמעדיגע האלטונג. עס האט זיך איהר געדאכט, אז אין יענעם מאָמענט, וואָלט זיא איהם אליין, דיעזע, שטאַרקען מאַן, בעדאַרפט בעטען אום שטיצע אונד הילפע.

„מיר דאכט איך בין צו פריה געקומען,“ האט ער בעמערקט זיך אויסקוקענדיג איבעראל.

„אָה ניין,“ האט קיטטי געענטפערט זיך אָנשפארענדיג מיט דער האנד אויף'ן טישעל נעבען איהם. „מיין מוטער וועט באלד אריין קומען, זיא איז זעהר מיעד פון דעם היינטיגען שפאַציער.“

לעווין'ס צערטליכער בליק האט זיא געמאכט ציטערן אונד רויט ווערען.

„איך האב אייך געזאגט,“ האט ער געשטאמעלט, „היינט נאכמיטאג, אז איך וויים ניט וויא לאנג איך וועל דאָ פערבלייבען — עס היינגט אין גאנצען אָב פון אייך.“

קיטטי האט אַרונטער געבויגען דעם קאָפּ; זיא האט גאר ניט געהאט וואס פצו ענטפערן.

„יא,“ האט ער פאָרטגעזעטצט, „עס היינגט אין גאנצען אָב פון אייך וואס עס האט מיך אהער געפיהרט — געפיהרט — איז געוועזן — הם — אום צו פער־לאנגען אייער האנד איהר זאָלט ווערען מיין פרוי...“

וויא א שווערער שטיין איז איהם אַרונטער פון הארצען נאכדעם וויא ער האט אויסגעשפּראָכען דיעזע ווערטער. ער איז געבליעבען שטעהען אונד געוואַרט אויף איין ענטפער. קיטטי האט געציטערט; זיא האט געשפירט לעווין'ס צערטליכע ליעבע אין יעדעם וואָרט, אָבער פּלוצלינג האט זיא זיך דערמאָהנט אן וורונסקי'ן, אונד אויפהויבענדיג איהר געזיכט צו לעווין'ס פערוויינטע אויגען, האט זיא געענטפערט שטיל, אָבער שנעלל:

„עס קען ניט זיין — פערצייהעט מיר!“

וואָס עס האָט נאַכהער פּאַסירט, האָבּען זייא פּילליכט בּיידע ניט בּעמערקט. נאָר ווען לעווין, מיט דעם גאַנג וויא פון א שיכּור, האט געוואָלט עפענען דיא טהיר אום אַרויס צו געהען, איז ער געבליעבען שטעהען.

קאפּיטעל 10.

גראדע דאמאלס איז דיא פּרינצעסין אריין אין צימער א שרעקעדינער בּליק האט זיך בּעוויזען אויף איהר געזיכט, ווען זיא האט ערבליקט דיא צווייא יונגע מענשען, אונד, לויט נאָך איהר גוטען אורטהייל, אויפגערעגט. לעווין האט זיך פערניינט, אָהנע צו רעדען, נאָר קיטטי איז געבליעבען זיטצען מיט דיא אויגען ארונטער.

„דאנקען גאָט! זיא האט איהם ענטזאגט,“ האט זיך געטראַכט דיא ער־פאַהרענע פּרינצעסין, אונד איהר געזיכט האט ווידער אָנגענומען א פרעהליכע מיענע.

זיא האט איינגעלאַדען לעווינען זיך צו זעטצען נעבען איהר אונד זיא האט איהם אָנגעפאַנגען אויסצופרעגען איבער זיינע גיטער אונד אַנדערע קלייניגקייטען. אונטערדעסען איז ערשיענען גרעפין נארדסטאָן.

דיא גרעפין איז געווען קיטטי׳ס א פריינדין, פערהייראַטעט בּלויז א פּאאר מאָנאַט, צאַרט, נערוועז אונד איהר איינציגער ציעל איז געווען צו זעהען איהר יונגע פריינדין, קיטטי, אויך פערהייראַטעט. זיא האט פּאָרגעצויגען וראָנסקי׳ן אלס דעם חתן. לעווינען האט זיא ניט ליעב געהאט, אונד איהר גרעסטעס פערגניעגען איז געווען, ווען זיא האט זיך מיט איהם בּעגעגענט, איהם צו רייצען אונד שפּאָטען פון זיין בּענעהמונג. דיא אורזאַכע דערפון איז געוועזן, וואס לעווין האט זיא בּעטראַכט אלס א נאַרישע אונד דומע פרוי, אונד דערצו פעהיג צו אינטריגעס; ער האט זיא אויך ניט ליעב געהאט אונד ער האט זעלטען בּעהאלטען זיינע געפיהלע.

„אָך, קאָנסטאַנטין דימיטריעוויטש!“ האט זיא אויסגעשריען איהם דער־זעהענדיג. „אזוי נאר, דאָך צוריק געקעהרט צו דער זינדיגער מאָסקווא?“

„עס פרייט מיך אייך צו זעהן, גרעפין,“ האט ער געזאגט איהר געבּענדיג דיא האנד אונד אויסמיידענדיג צו בּעענטפערן איהרע שטעך־ווערטלעך.

„אונד וויא געהט עס דיר, קיטטי? האסטו זיך היינט גוט אונטערהאַלטען אויף׳ן אייז?“ האט דיא גרעפין ווייטער געפרעגט זיך אָבּווענדענדיג.

לעווין האט אויסגעזעהען פרייער אויפצואטהמען ווען דיא גרעפין האט איהם אָבּגעלאָזען. דיא אַלטע פּרינצעסין האט פּאָרטגעזעטצט איהר געשפּרעך.

„ווען איך האב ניט קיין טעות,“ האט זיא געזאגט, „זייט איהר א פריעדענס־ריכטער; ערלויבט אייך אלזאָ אייער אמט דאָ לאנג צו פערבלייבען?“

„איך האב מיך שוין לאנג ענטזאגט פון דעם אמט, נאָר אין מאָסקווא פערבלייב איך בלויז א פאאר טעג.“

וועהרענד דעם געשפרעך זיינען אריין געקומען נאך עטליכע בעזוכער אונד אונטער זייא אויך א יונגער אָפיציער.

„דיעזער מוז זיין ווראָנסקי,“ האט זיך לעווין געטראכט. א בליק געבענדיג צו קיטטין, האט ער באלד פערשטאנען, אז זיא איז פערליעבט, גראדע וויא ער וואָלט געוועזען אין איהרע געדאנקען. לעווין איז אונטערדעסען געוועזען א מענש וואס האט געקענט מודה זיין אויף א וואהרהייט, אפילו ווען זיא האט איהם געשמערצט. ווראָנסקי איז געוועזען א מאן, וועלכען אירגענד א פרוי קען ליעבען: הויך געוואקסען, מעססיג געבויעט, א שעהנעם זונן־אָבגעברענטעם געזיכט, געקרייזעלטע שווארצע האאר, אונד אין זיין עלעגאנטער אוניפאָרמע האט ער פאָרגעשטעלט דיא מענליכע שעהנהייט זעלבסט. ווען ער האט בעגריסט קיטטי׳ן, האט לעווין געקענט בעמערקען א גליקליכע מיענע אויף איהר געזיכט.

„לאָמיך אייך פאָרשטעלען,“ האט דיא אלטע פרינצעסין געזאגט צוזאמען ברענגענדיג ביידע מענער: „קאָנסטאנטין־דימיטריעוויטש לעווין, אונד גראף אלעקסיס־קירילאָוויטש ווראָנסקי.“

זייא האבען זיך העפליך פערנייגט איינער פאר׳ן צווייטען.

„איך האב געהאָפט,“ האט ווראָנסקי אָנגעפאנגען, „אייך צו זעהען נאך אין אנפאנג ווינטער, ווען איהר זייט אוועק געפאָהרען.“

„קאָנסטאנטין־דימיטריעוויטש האסט אונד פעראכטעט דאס שטעדטישע לעבען,“ האט זיך אריין געמישט גרעפין נארדסטאָן, וועלכע איז געשטאנען נעבען דיא צווייא יונגע מענער.

ווראָנסקי האט זיך אומגעקוקט אונד געשמייכעלט גוטמיטהיג.

„דאן פערברענגט איהר אייער צייט נאָר אויף דאס לאנד?“ האט ווראָנסקי ווייטער געפרעגט. „איז עס ניט אביסעל אומעטיג דאָרט?“

„עס איז ניט אומעטיג ווען מען זיטצט ניט לעדיג,“ האט לעווין געענטפערט אין א קאלטען טאָן. „קען עס דען אין שטאָדט ניט אומעטיג ווערען?“

„יא, דאס איז וואהר,“ האט ווראָנסקי געענטפערט, „אָבער דאס רוסישע לאנד־לעבען קען ניט אימער זעהר פרעהליך זיין. עס איז א גאנץ אנדערע זאך ווען מען ברענגט צו דיא צייט אין פראנקרייך.“

דאס געשפרעך האט זיך אזוי פערוויקעלט, אונד דער ארמער לעווין, וועלכער איז געשטאנען וויא אויף גליהענדע קוילען, האט ניט געקענט פטור ווערען פון דארט.

אין א קורצער צייט ארום, איז דער אלטער פרינץ אריין געקומען, אונד נאב־דעם וויא ער האט בעגריסט דיא דאמען־געסט, האט ער זיך געווענדעט צו לעווינען.

„אך!“ האט ער אויסגעשריען אין א וואהרעם פערגניגען. „לעווין! איך האב גאר ניט געוואוסט, אז איהר זייט דא! ווען זייט איהר געקומען? עס פרייט מיך ווירקליך אייך צו זעהען.“

ער האט אנגענומען לעווין'ס ארעם, אונד זיך ניט בעקימערענדיג אום ווראנסקי'ן, האט ער זיך אבגעווענדעט מיט דעם יונגען מאן. קיטטי האט אלעס בעמערקט, אונד זיא האט זיך געטראכט וויא דאפעל שמערצהאפט עס מוז זיין איהר פאטער'ס גוטע אויפנאהמע פיר דעם ארמען לעווין, נאכדעם וויא ער האט שוין מעהר קיין האפנונג. ווראנסקי איז דאן צוגעגאנגען צו איהר אונד אנגעפאנגען א געשפרעך איבער א באלל וואס האט בעדארפט שטאטפינדען דיא אנדערע וואך.

„איך האף, אז איהר וועט דארט זיין,“ האט לעווין געהערט ווראנסקי'ס שטימע צו קיטטי'ן.

זא שנעל אבער וויא לעווין איז לויז געווארען פון דעם אלטען'ס העפליכקייט, האט ער באלד גענומען אבשיעד פון דער געזעלשאפט. זיין לעצטער שמערצ־האפטער איינדרוק, איז געווען קיטטי'ס שמייכלענדע געזיכט צו ווראנסקי'ס קאמפלימענטען.

קאפיטעל 11.

ווראנסקי האט נאך קיינמאל ניט פערזוכט דעם טעם פון היימאטהליכעס לעבען. זיין מוטער איז געווען, וויא מען זאגט, א וועלטליכע פרוי, וועלכע האט גענאסען אלע פערגניגענס אין דער יוגענד, אונד שוין נאכדעם וויא זיא איז גע־בליעבען א יונגע אלמנה, האט זיא פעראורזאכט עטליכע סקאנדאלען אין דיא הויכע געזעלשאפט מיט פרעמדע מענשען. דער אלטער ווראנסקי איז געשטארבען באלד נאך זיין זוהן'ס געבורט, אונד דעם יונגען מאן'ס בילדונג איז שפעטער איבערגעבליבען גע־וואָרען אין דיא הענד פון גוטע ערציהער אונד פראפעסאָרען.

ווען ער האט געענדיגט מיט גרויסע אויסצייכנונג דיא מיליטערישע שולע, איז ער געווארען איין אפיציער אין צאר׳ס פאלאסט. זיין לעבען איז דארט געווען א בעשטענדיגע ראד פון אפיציעלע פליכטען אונד געזעלשאפטליכע מונטערקייט. אין מאסקווא אבער, איז עס געווען דאס ערשטע מאל וואס א פרויענצימער מיט איהר אונשולד זאל אויף איהם מאכען איין אונגעוועהנליכען איינדרוק. קיטטי האט איהם בעגייסטערט אונד ארויס גערופען גאנץ נייע געפיהלע אין זיין ברוסט. נאך אלעמען, האט ער נאך ניט געהאט בעשלאסען צו הייראטהען. ער האט געליעבט קיטטי׳ן מעהר וויא ער האט אמאל געליעבט אנדערע פרויען, אבער נאך אלעמען, איז זיא בייא איהם ניט מעהר געווען וויא א שענערעס אונד אנגענעהמערעס שפיעלצייג וויא ער האט נאך ביז דאמאלס בעגעגענט. הייראטהען? דיעזע אידעע האט איהם אויסגעזעהען צו נארריש. לויט נאך זיין מיינונג, וואלט א מאן מיט שכל ניט בעדארפט הייראטהען

ביז צו יענעם אבענד אבער, האט נאך ווראנסקי ניט גוט בעגריפען וואס עס קען ווערען פון זיינע בעשטענדיגע בעגעגנונגען מיט קיטטי׳ן; אבער אוועק געהענדיג פון דארט, האט ער געשפירט, אז צווישען איהם אונד קיטטי׳ן האט עפעס פאסירט, וואס דאס מוז פיהרען צו אנדערע אידעען וויא ער האט ביז דאמאלס געהאט. איבריגענס, וואס קען ווערען ווען מען האט אפילו חתונה? קיטטי׳ס יוגענד, אונשולד אונד שעהנהייט, האבען איהם וויא בערוישט אונד איבערגערעדט.

יא, נייע געפיהלע האבען אנגעפיללט ווראנסקי׳ס ברוסט. ער האט ארום שפאצירט א היבשע צייט נאכדענקענדיג איבער דיא גאסען, דאן איז ער אריין אין דוססא׳ס רעסטאראנט וואו ער האט געגעסען, אונד, אנשטאט אוועק צו געהען אין קלוב, האט ער זיך אומגעקעהרט אין זיין אייגענעם האטעל אונד איז געגאנגען צו בעט.

קאפיטעל 12.

אויף׳ן אנדערן מארגען, אום 11 אוהר, איז ווראנסקי אוועק צו דער אייזענבאהן־סטאציאן אום דארט צו ערווארטען זיין מוטער, וועלכע האט בעדארפט אנקומען. דארט האט ער שוין אויך געטראפען אבלאנסקי׳ן, וועלכער איז געקומען ערווארטען זיין שוועסטער אננא קארענינא, וואס האט בעדארפט אנקומען מיט דעמזעלבען צוג.

„סטעפאן אבלאנסקי!“ האט ווראנסקי אויסגעשריען איהם רייבענדיג זיין האנד. „וואס ברענגט אייך אהער?“

„איך בין געקומען ערוואַרטען אַ שעהנע דאַמע.“

„אַה, ווירקליך?“

„געוויס, נאָר דיא שעהנע דאַמע, איז מיין שוועסטער אננא, — מאַדאַם קאַרענינאַ, — איהר קענט זיא, ניט וואהר?“

„איך דענק, אַז איך האָב זיא אַמאָל געזעהען,“ האָט וורָאָנסקי געענטפערט צווייפעלהאַפט. פון קאַרענינאַ'ן האָט ער פּאָזיטיוו געהערט, אַלס זעהר אַ שטרענגער אונד איינפלוסרייכער מענש.

אַבלאָנסקי האָט דערווייל אָנגענומען וורָאָנסקי'ס אָרעם, אונד אַרום שפּאַצירענדיג, האָט ער געפרעגט:

„זאָגט מיר, האָט איהר נעכטען אָבענד געזעהן מיין פריינד לעווין?“

„יאָ, איך האָב געהאַט דיא עהרע, אָבער ער איז באַלד פערשוואונדען געוואָרען.“ אין דער קורצער צייט פון מיין בעקאַנטשאַפט מיט איהם, האָט ער מיר אויסגעזעהן עפּעס זעהר אונפריינדליך.“

„לעווין איז אַ גוטער ברודער,“ האָט אַבלאָנסקי געזאָגט שמייכלענדיג, „אָבער יעטצט איז ער אַביסעל אויפגערעגט, אונד איבערהויפּט, דאָרט אונטער דער פאַמיליע שערבאַטצקי, וואו ער האָט וואהרשיינליך ניט געהאַט קיין וואַרעמען ליעבעסעמפּפאַנג.“

וורָאָנסקי האָט ניט געוואוסט וואָס צו זאָגען. אַ געדאַנק האָט דורכגעשאָסען דורך זיין געהירן, אונד ער האָט זיך באַלד אַלעס ערקלערט.

„האָט ער פיעללייכט פערלאַנגט אייער שוועגערין'ס האַנד?“ האָט ער שנעל געפרעגט.

„איך ווייס ניט, פיעללייכט יאָ. ער ליעבט זיא שוין זייט אַ היבשע צייט“.

„אַך!“ האָט וורָאָנסקי בעמערקט נאָכדענקענד. „איך האָב עס אויך געטראַכט — אָבער דאָ קומט אָן דער צוג.“

דיא מאַשין האָט לאַנגזאַם צוגעדאַמפּפט צו דער סטאַציאָן, אונד באַלד האָט אָנגעפאַנגען אַ טהעטיגקייט פון פּאַססאַזשירען אויסצושטייגען. אַ קאָנדוקטאָר איז צוגעגאַנגען צו דיא יונגע מענער אונד בעמערקט: „גראַפין וורָאָנסקי איז אין יענעם וואַגאָן — “ צייגענדיג מיט זיין האַנד.

דיעזע ווערטער האָבען וורָאָנסקי'ן דערמאָהנט אָן זיין פליכט, אַז ער איז געקומען אָבהאָלען זיין מוטער. אָבוואָהל ער האָט זיך מיט איהר קיינמאָל ניט געקריעגט, האָט ער ניט געשפּירט צו איהר קיין ליעבע אונד אויך אַ גאַנץ קליינעם

רעספעקט. ער איז נאכגעגאנגען דעם קאָנדוקטאָר, אונד צוקומענדיג צו דיא טרעפּען פון וואגאָן וואו זיין מוטער איז געווען, האט ער פריהער געמוזט פּלאַטץ מאכען פאר א דאמע, וועלכע האט גראדע דאמאלס פון דאָרט אויסגעשטיעגען.

ווראָנסקי׳ס אויגען האבען געבליקט גראדע געגענאיבער דער אויסשטייגענדער דאמע. ער איז געבליעבען שטעהן ערשטוינט אונד פערוואונדערט. אזא שעהנהייט, אזא וואונדערבארער קערפּער, אזועלכע ברענענדע אויגען, אונד עלעגאנטע בעוועגונג, האט זיך איהם געדאכט, דאס ער האט נאך זייט ער לעבט ניט געזעהען. זיא האט צו איהם אויך נעקוקט, אבער דאס האט געדויערט בלויז איין אויגענבליק. דאן איז ווראָנסקי אריין אין וואגאָן, וואו ער האט געטראָפען זיין מוטער. גרעפין ווראָנסקי איז שוין געווען איין עלטערע פרוי, אָבער עס האבען זיך נאך אימער געזעהען אויף איהר געזיכט דיא שפּורען פון גרויסער שעהנהייט. זיא איז געווען געקליידעט נאך דער לעטצטער מאָדע. זיך אויפהויבענדיג פון איהר זיטץ, האט זיא איבערגעגעבט איהר האנד־טאשע צו דער דיענסט־פרוי וואס האט זיא בעגלייטעט, אונד דאן האט זיא אויסגעשטרעקט איהר האנד צו איהר זוהן.

„דוא האסט ערהאלטען א טעלעגראמע?“ האט זיא געפרעגט. „איך האָף, אז דוא ביסט געזונד.“

ער האט זיך אוועק געזעטצט נעבען איהר אונד אזוי וויא ער האט זיא גע־וואָלט עפּעס אויספרעגען איבער דער רייזע, איז דיא פריהעריגע שעהנע דאמע, וואס ווראָנסקי האט בעגעגענט אויסשטייגען, וויעדער אריין געקומען.

„האט איהר געפונען אייער ברודער?“ האט מאדאם ווראָנסקי געפרעגט. ווראָנסקי האט זיך דאן באלד געמערקט, אז דיעזע מוז זיין מאדאם קארענינא.

„אייער ברודערווארט אויף אייך אין דרויסען,“ האט ווראָנסקי געזאגט זיך אויפהויבענדיג. „אָבער ענטשולדיגט מיר וואס איך האב אייך ניט דערקענט. איך האב זעהר זעלטען געהאט דיא עהרע אייך צו בעגעגענען.“

„געוויס זייט איהר ענטשולדיגט,“ האט זיא געענטפערט מיט א זיסען שמייכעלע. „איך האב אייך באלד דערקענט, ווייל אייער מוטער האט מיר איבער אייך זעהר פיעלעס דערצעהלט וועהרענד דער רייזע. אָבער וואו איז מיין ברודער?“

ביי דיעזע ווערטער איז ווראָנסקי ארויס געשפרונגען פון דעם וואגאָן אונד שנעל צוגערופען, אבלאָנסקי׳ן. גראדע דאמאלס האט אויך מאדאם קארענינא ער־בליקט איהר ברודער סטעפּאַן. זיא איז ארויס פון וואגאָן אונד איז איהם ענטקעגען געגאנגען. שוועסטער אונד ברודער האבען זיך דאן הערצליך אומארמט.

וואָנסקי איז געשטאַנען פון ווייטען אונד דאַס צוגעקוקט. אַ שמייכעלע האַט זיך בעוויזען אויף זיינע ליפען.

„אַלזאָ גרעפין," האַט דאַן געזאַגט מאַדאַם קאַרעניגאַ זיך אומקעהרענדיג מיטצוגעהמען מאַנכע זאַכען. „איהר האַט געפונען אייער זוהן אונד איך מיין ברודער. יעטצט בעט איך אייך אום ענטשולדיגונג, פיעללייכט האָב איך אייך געשטערט מיט מיינע ערצעהלונגען אויף'ן וועג."

„אַך, מיין טהייערע! ניין, ניין; אייער בעקאַנטשאַפט איז מיר געווען זעהר אַנגענעהם. וואָס עס אַנבעלאַנגט אייער אייניקעל צו הויז, זאָלט איהר זיך ניט זאָרגען. איהר מוזט אַמאָל אויך זיין דערוויילעט איינער פון אַנאַנדער. — אַננאַ אַרקאַדיעוונאַ," האַט דאַן מאַדאַם וואָנסקי ערקלערט איהר זוהן, „האַט איין אַ־יעהרינגען איינגעלע. זיא האַט איהם נאָך קיינמאָל ניט געלאָזען אליין, אונד זיא שרעקט זיך זעהר איבער איהם."

„מיר האָבעןביידע גערעדט איבער אונזערע זיהן," האַט מאַדאַם קאַרעניגאַ געזאַגט מיט איהר זיסען שמייכעלע. „איך איבער מיין קליינינקען, אונד דיא גרעפין איבער אייך."

„איבער דעם לעטצטען," האַט וואָנסקי בעמערקט לאַכענדיג, „גלויב איך ניט אויב עס איז געווען שטאַרק אינטערעסאַנט צו פערברענגען דיא צייט."

אזוי וויא זייא האָבען זיך אַלע אומגעווענדעט, האָבען פיעלע מענשען פלוצלינג אָנגעפאַנגען צו לויפען אונד זיך דרענגען פון יענער זייט צוג. עס האַט פּאַסירט איין אונגליק. וואָנסקי אונד סטעפּאַן האָבען געפרעגט וואָס עס איז געשעהן. מען האַט זייא ערקלערט, אַז איין אונגליקליכער אַרבייטער, איז דורך אַ צופאָל צערשמעטערט געוואָרען פון דער באַהן אונד געהרג'עט אויף'ן פּלאַטץ. סטעפּאַן אונד וואָנסקי האָבען דאַ געזעהן דעם טויטען קערפּער. ווען זייא האָבען צוריק געקעהרט צו דיא דאַמען, האַט סטעפּאַן בעמערקט: „עס איז געווען אַ שרעקליכעס אונגליק. אַך, אַננאַ! עס איז געווען שרעקליך! אונד דעם אַרמען'ס פרוי איז אויך דערבייא געווען. זיא האַט זיך געוואָרפען אויף דעם פערבלוטיגטען קערפּער אונד איהם געוואָלט אויפהויבען. איך האָב געהערט, אַז דער אונגליקליכער לאָזט צוריק אַ גרויסע פאַמיליע."

„האָסטו ניט געקענט עפּעס טהון פיר דער אַרמע פרוי?" האַט מאַדאַם קאַרעניגאַ געפרעגט, וועהרענד איהרע שעהנע אויגען האָבען געגלאַנצט מיט טרערען.

ווראָנסקי האט א פּאאר אויגענבליק געקוקט אין אננאַ'ס געזיכט, אונד דאַן, ואגענדיג צו זיין מוטער: „וואַרט, איך בין באלד צוריק,“ איז ער אוועק.

ווען ווראָנסקי האט מיט אייניגע מינוטען שפּעטער צוריק געקעהרט, האט סטעפּאַן שוין גערעדט מיט דער גרעפין איבער דער נייער בעריהמטער אקטריסע. אָבער גראדע דאמאלס איז אויך צוגעקומען דער סטאַציאָנס־מייסטער, אונד זיך ווענדענדיג צו ווראָנסקי'ן, האט ער בעמערקט:

„ענטשולדיגט מיר; מען האט מיר געזאגט, אז איהר האט צוריק געלאָזען 2000 רובעל בייא מיין אסיסטענט. ווילט איהר אזוי גוט זיין אונד מיר זאגען וויא מען זאָל פערוועגדען דאס געלד?“

„עס איז פיר דער אַלמנה,“ האט ווראָנסקי געענטפערט אונגעדולדיג.

„בראַוואָ ווראָנסקי!“ האט סטעפּאַן אויסגעשריען. „איהר זייט א בראַווער מענש!“

אננא האט ווראָנסקי'ן צוגעוואָרפען, א דאַנקבארען בליק, אונד אָנגעהמענדיג סטעפּאַן'ס ארעם, האט זיא זיך געזעגענט מיט דער גרעפין אונד איהר זוהן, אונד איז דאַן אריין אין איהר ברודער'ס דראָשקע. זיא איז געווען זעהר אויפגערעגט אונד איהרע ליפּען האבען געציטערט.

„וואס איז דיר, אננא?“ האט סטעפּאַן געפרעגט.

„עס איז א שלעכטער סימן, גראדע בייא מיין אנקונפט.“

„דומהייטען! דיין אנקונפט איז פאר מיר א גוטער סימן.“

„קענסטו שוין ווראָנסקי'ן זייט לאַנג?“ האט זיא פּלוצלינג געפרעגט.

„אָה יא, איך דענק נאָך, אז ער וועט ווערען קיטטי'ס חתן.“

„ווירקליך? אָבער יעטצט לאָמיר רעדען וועגען דיר.“

סטעפּאַן האט דאַן אָבגעשילדערט פאר זיין שוועסטער אלעס וואס עס האט פּאסירט מיט איהם אונד זיין פרוי. דאַן האט ער זיא צוגעפיהרט ביז צו דער טהיר פון זיין הויז, גענומען אבשיעד מיט א זיפץ אונד איז אוועק צו זיין אמט.

קאפּיטעל 13.

ווען אננא איז אריין אין הויז, איז דאָללי געזעסען אין איהר קליינעם זאלאָן עפּעס פאָרלעזענדיג אין פראַנצויזיש מיט איהר זוהן, וועלכער איז שוין געווען א היבשער יונג מיט א קאָפּ גאָלד־פארביגע האאר אונד זיין געזיכט איז זעהר ענהליך געווען צו זיין פאטער. דאָללי האט געליעבט אננאַ'ן, אונד טראַכטין דעם וואס זיא האט געזאגט איהר מאַן, אז זיא וייל פון איהר ניט וויסען, האט זיא זיך שנעל

אויפגעהויבען ווען זיא האט געהערט פון איהר אנקונפט, אונד איז איהר ענטקעגען געגאנגען.

„אך, אננא, דוא ביסט עס געקומען!" האט זיא אויסגערופען אונד זיא אומארמט.

„דאללי, עס פרייט מיך דיך ווידער צו זעהען!"

„מיך אויך," האט דאללי געענטפערט, אונד בליקענדיג אין אננא'ס געזיכט, האט זיא זיך געטראכט: „זיא ווייס שוין אלעס!"

„קום," האט זיא געזאגט, „וועל איך דיר אנצייגען דיין צימער."

„אונד דאס איז גרישא?" האט אננא געפרעגט קושענדיג דאס קינד. „וויא גרויס ער איז געווארען?"

אננא האט אונטערדעסען ארונטער גענומען דעם מאנטעל, אונד געבעטען איהר שוועגערין זיא זאל איהר ערלויבען זיך אביסעל אויסצורוהען אין קליינעם זאלאן. דאן האט זיא אויסגעגלייכט איהרע הערליכע לאנגע האאר פון דעם קאפ.

„וויא גוט אונד גליקליך דוא זעהסט אויס!" האט דאללי בעמערקט בע־וואונדערענדיג.

„איך? יא, געוויס, איך זעה אויס גוט. — אך, אט איז טאניא!" — גראדע דאמאלס איז אריין געלאפען דאס קליינע מיידעלע אונד אננא האט ווייטער געזאגט: „זיא איז פון דיזועלבע יאהרען וויא מיין סערגעי, דאללי, איך וויל דוא זאלסט מיר פריהער ווייזען אלע קינדער."

„יא, יא," האט דאללי געענטפערט גערירט, „אבער איך האב מורא, אז וואסיא שלאפט."

נאכדעם וויא זייא האבען בעזוכט דער אמע'ס צימער, זיינען זייא צוריק אריין אין קליינעם זאלאן, וואו מען האט אריין געבראכט קאפע.

דאללי איז געווען נערוועז. זיא האט געוואוסט, אז איהר שוועגערין וועט געוויס באלד אנפאנגען צו רעדען איבער איהרע פאמיליען־אנגעלעגענהייטען, אבער זיא האט געשוויגען.

„דאללי!" האט אננא געזאגט פלוצלינג. „הער מיך אויס, מיין טהייערע, איך וויל איהם ניט פערטהיידיגען, ניין, ניין, דאס וויל איך ניט טהון. אבער, מיין טהייערע, איך בין גערירט ביז צו מיין טיעפער זעעלע."

דאללי'ס אויגען האבען אנגעפאנגען צו גיסען מיט טרערען. אננא האט זיך צוגערוקט נעהנטער אונד זיא אומארמט.

„אך, אננא, וויא אונגליקליך איך בין! אבער אלעס איז פערלוירען, אלעס!“

אננא האט אנגענומען איהר שוועגערין׳ס צארטע האנד אונד זיא געקושט זאגענדיג:

„רעדט ניט אזוי, דאללי; א מענש דארף ניט פערצווייפלען. וואס קען מען טהון דערצו?“

„גאר ניט, אננא; שווייגען אונד ליידען. וואס שמערצט מיך אממייסטען, איז, וואס מיינע קינדער בינדען מיך צו צו איהם. איך קען זייא ניט פערלאזען; אונד איך קען אויך ניט וואהנען מיט איהם. בלויז איהם זעהען, איז שוין א מארטער פאר מיר!“

„אך, דאללי, האב אביסעל געדולד. ער האט מיר שוין אלעס ד ל. יעטצט וויל איך הערען וואס דוא האסט צו זאגען. אבער דערצעהל מיר אלעס.“

דאללי האט זיך אויסגעווישט דיא אויגען אונד געענטפערט ענטשלאסען:

„גוט, אלזא; אבער איך מוז אנהויבען פון אנפאנג. דוא, אננא, ווייסט אלעס איבער מיין הייראטה. מיין מוטער׳ס בילדונג האט מיך צוריק געלאזען אזוי אונשולדיג אונד אונוויסענד אין מאנכע זאכען, וויא א קינד. איך האב גאר ניט געוואוסט פון דער וועלט. מען בעהויפטעט, אז מענער דערצעהלען זייערע פרויען אלעס איבער זייער פערגאנגענהייט, אבער סטיווא,“ — אנגרופענדיג זיין צערטליכען נאמען אונווילענדיג — „איך מיין סטעפאן ארקאדיעוויטש, האט מיר גאר ניט דערצעהלט. דוא מעגסט לאכען פון מיר, אבער איך בין געוועזען אמאל אזוי נאריש, אז איך האב געגלויבט, דאס ער קוקט אפילו ניט רעכט אויף קיין אנדערע פרוי, אויסער מיר. אכט יאהר האב איך אזוי געלעבט אין טעות. קענסט דיר פארשטעלען וואס פאר איין איינדרוק עס האט אויף מיר געמאכט, ערפאהרענדיג צום ערשטען מאל פון זיין אונטרייהייט אונד געמיינהייט. ער, וועלכען איך האב געטרויט אונד געגלויבט, האט געשריעבען א ליעבעס־בריעף צו זיין געליעבטע, מיט וועלכער, וויא עס שיינט, אז ער לעבט שוין זייט א היבשע צייט אונד, דיעזע געליעבטע, איז געוועזען דיא גאווערנאנטקע פון מיינע קליינע קינדער! קענסטו דיר א בעגריף מאכען פון דער אבשייליכקייט אונד געמיינהייט?“

דאללי האט דאן בעהאלטען דאס געזיכט אין איהר טאשענטיכעל אונד געכליפעט.

„יא,“ האט זיא פארטגעזעטצט. „איך בין נאך אלעמען ניט אזוי דום; איך

קען מיר פאַרשטעלען א מאַן׳ס אויפרעגונג אויף׳ן מאָמענט, אָבער דאס זאָל דויערן מאַנאַטען לאַנג, אונד ערשט נאָכהער זאָל ער זיך אינטערעסירען אונד קאָררעס־פּאָנדירען מיט איהר — אונד פיר וועמען? פיר א גאָווערנאַנטקע! קענסט עס גאר ניט בעגרייפען, מיין ליעבע אננאַ!״

„אה יא, מיין ארעמע דאָללי, איך בעגרייף עס גאַנץ גוט,״ האט אננא גע־ענטפערט דריקענדיג איהר האַנד. „אָבער, דאָללי, ער האט שוין אויך געליטען זייט דאמאלס. ער האט חרטה אויף יעדען שריט וואס ער האט געמאכט. דוא ווייסט, דאָללי, ער איז אימער געווען א שטאָלצער מענש, אונד יעטצט, וויא ערניעדריגט אונד שולדיג ער פיהלט זיך. ער האט מיך גערירט ביז צו מיין טיעפען הערצען. דאַן, דאָללי, ווען דוא וואָלסט געהערט מיט וואס פאר א וועהמוטה ער האט אויס־געשריען צו מיר: „זיא וועט מיר קיינמאל ניט פערצייהען! קיינמאל!״ אך, דוא וואָלסט אויך געהאט מיטלייד מיט איהם.״

„גוט, זאָל ער ליידען!״ האט דאָללי אויסגעשריען טריומפירענד. „שולדיגע מוזען ליידען! איהם פערצייהען? וויא אזוי? קען איך נאך זיין, זיין פרוי נאכדעם וויא ער האט מיט איהר פערקעהרט! ווען ער ליידעט, איז דאס נאַר א קליינער טהייל אין פערגלייך צו מיינע שמערצען. איך האב פאר איהם געאָפּפערט מיין וגענד, מיין הערץ, מיין שעהנהייט אונד מיין אונשולד; ער האט דאס אַלעס גע־טרעטען מיט דיא פיס. אונד ער איז דאס א פאטער פון קינדער? ניין, ניין, אננאַ, א פאטער וואס ליעבט זיינע קינדער, אכטעט זיין פרוי אונד שעטצט זיין פאמיליען־לעבען קען דאס ניט טהון, אונד ווען ער האט עס יא געטהאָן, דאַן וויל איך מיט איהם ניט מעהר פערקעהרען!״

דאָללי האט אויסגעבראָכען אין א העפטיגעס געוויין.

„טהייערע דאָללי,״ האט אננאַ געזאגט מיט איהר זיסער שטימע פול סימ־פּאַטהיע. „דיין שמערץ איז אויך יעטצט מיינער. אָבער, ליעבע דאָללי, דוא ביסט צו אויפגערעגט, אונד, איך בין זיכער, ווע, דוא וועסט זיך בערוהיגען, וועסטו מוזען צוגעבען, אז עס איז ניט אין גאַנצען רעכט צו פערדאַמען א מענשען.״

דאָללי איז פּלוצלינג געוואָרען רוהיגער. זיטצענדיג איינינע מינוטען אין שטיל־שווייגען, האט זיא דאַן אומארמט איהר שוועגערין אונד געמורמעלט:

„וואס זאָל איך טהון? מיין ליעבע אננאַ, ראַטה מיך, לערן מיך, איך בין זעהר אונגליקליך.״

אננאַ האט אָבגעפּרעסט א קוש אויף איהר שעהנער שוועגערין׳ס שטערן

״ געענטפערט:

„הער מיך אויס דאַללי, איך בין זיין שוועסטער אונד איך קען זעהר גוט זיין כאַראַקטער. ער איז א מענש וואס לאָזט זיך זעהר לייכט פערפיהרען, אָבער ער קומט באַלד צום שכל אונד דאַן בעדויערט ער זיין שריט. איך פערזיכער דיך, אַז ער האט נאָר פריהער ניט בעגריפען אויף וויא וויט ער האט בעגאַנגען א פעהלער. יעטצט איז ער איין אַנדערער מענש. בערעכנען דאַללי, אַז דוא האסט איהם גע־ליעבט 9 יאָהר דורכאַנאַנד; איהר זייט געוועזען גליקליך צוזאַמען; איהר האט ביידע געבראַכט קינדער אויף דער וועלט. אונד יעטצט, מיין גאָט, וואס ווילסטו טהון? איך בעט דיך, שוועגערין, פערגעס, אַז איך בין זיין שוועסטער; רעכנען מיך בלויז פאַר דיין פריינדין אליין. זאָג מיר דיא ריינע וואהרהייט, אונד איך וועל וויסען וויא דיך צו ראַטהען. ליעבסטו איהם נאָך? שפּירסטו צו איהם נאָך גענוג ליעבע אום איהם צו פערצייהען! ווען יא, דאַן פערצייה איהם."

„ניין, ניין, איך..." האט דאַללי אַרויס געשטאַמעלט.

„בלייב רוהיג, מיין טהייערע," האט אננאַ געענטפערט, „איך קען דיא וועלט בעסער אַלס דוא, אונד איך פערשטעה אויך מעהר דעם כאַראַקטער פון אַזעלכע מענער וויא סטיוואַ. פערגעס אַן אַלעס. וואס ער האט געטהאָן איז פאַראיבער; אָבער, דוא מעגסט זיכער זיין, אַז זיין ליעבע צו דיר פון היינט אַן אונד וויטער, קען אונד מוז נאָך גרעסער ווערען."

„אָבער ער האט זיא געליעבט, אונד .. אונד..."

„ששש, נאַרעלע; דוא בעגרייפסט דאס ניט. איך געדענק גאַנץ גוט, ווען סטיוואַ האט זיך אין דיר פערליעבט, אונד ער האט קיין מענשען אויסגעלאָזען איבער דיר צו רעדען, אפילו ווען ער האט געוואוסט, אַז ער מאַכט זיך נאָר לעכערליך מיט אַזוי פיעלע ליעב־געזאַנגען. אָבער איבער איהר? מיין גאָט, ער האט געוויינט מיט טרערען פון שאַנדע, נאָר רעדענדיג דאַריבער."

„אָבער וואס וועל איך טהון ווען ער וועט צוריק קעהרען צו איהר?"

„אונמעגליך, קינד! דאס איז אונמעגליך!"

„וואָלסטו איהם מוחל געוועזען, ווען עס זאָל פּאַסירען מיט דיר אַזאַ פּאַל?"

אננאַ איז געבליעבען אַביסעל פערצווייפעלט, אונד דאַן האט זיא געענטפערט:

„איך ווייס ניט ווירקליך, אונד דערפאַר קען איך ניט זאָגען. אָבער ניין! איך קען יא זאָגען; איך וואָלט איהם מוחל געוועזען, נאָר נאָכדעם וואָלט איך איהם שוין מעהר ניט געקענט אַזוי ליעבען; נאָר פערצייהען וואָלט איך איהם דאָך!"

דאַללי האט זיך אויפגעהויבען שווייגענדיג, דאַן האט זיא אָנגענומען איהר

שוועגערין'ס האנד און געזאגט: „קום אננא, וועל איך דיר ווייזען דיין צימער."
אננא האט זיך אויך אויפגעהויבען אונד דאָללי האט פאַרטגעזעטצט: „טהייערע אננא, וויא דאס פרייט מיך וואס דוא ביסט געקומען; איך לייד שוין ניט אזוי פיעל וויא פריהער."

קאַפּיטעל 14.

אננא האט פערבראַכט דעם גאנצען טאָג אין איהר ברודערס הויז, אָבער זיא האט קיינעם ניט עמפּפאנגען וואס איז געקומען זיא בעזוכען, נאכדעם וויא מען האט געהערט, אז זיא איז אין מאָסקווא. צו איהר ברודער האט זיא געשיקט א בריעוועל, וואו זיא האט איהם געשריעבען ער זאָל אהיים קומען עסען, „אונד," זיא האט געענדיגט, „איך גלויב, אז אלעס וועט זיין אין אָרדנונג."

ער האט געפאָלגט וואס זיא האט איהם געהייסען, אונד דאס געשפּרעך ביים טיש איז געוועזען אלגעמיין. דאָללי האט ניט געצייגט אזוי פיעל קאַלטקייט צו איהר מאַן וויא פריהער. קיטטי איז ערשיענען אין מיטען עסען, אונד איז געוועזען ערשטוינט צו טרעפען דיא פיעל בעריהמטע סט. פעטערבורגער דאַמע. אננא'ס איינפאַכע בענעהמונג אָבער, האט קיטטי'ן באלד צוגעצויגען צו איהר. קיטטי האט אויך בעוואונדערט אננא'ס מערקווירדיגע שעהנהייט. נאָך'ן עסען, איז דאָללי אריין אין איהר צימער, אונד אננא איז צוגעגאנגען צו איהר ברודער, וועלכער איז געזעסען אונד גערויכט א ציגאַר.

„סטיווא," האט זיא געזאגט צייגענדיג אויף דאָללי'ס טהיר. „געה אהין אריין, געה, אונד גאָט זאָל דיר העלפען!"

ער האט פערשטאנען, אונד אוועק ווארפענדיג זיין ציגאַר, האט ער געטהאָן וואס זיין שוועסטער האט איהם געהייסען.

„יעטצט," האט אננא געזאגט צו קיטטי'ן, „וויל איך איהר זאָלט מיר דער־צעהלען עפּעס איבער דעם גרויסארטיגען באלל וואס דאַרף שטאַטפינדען."

„יא, עס וועט זיין א גלענצענדער באלל," האט קיטטי געענטפערט לעב־האפט. „איבערהויפּט וועט ער שטאַטפינען אין איינעם פון דיא העכסטע אריסטאָ־קראַטישע הייזער. איך מיין, אז איהר ווייסט גאַנץ גוט, יאס עס הייגגט אָב זעהר פיעל וואו דער באלל ווערט געגעבען."

„מיר דאַכט, אז אלע בעללער זיינען דיעזעלבע. עס איז נאָר א פראַגע פון וועלכען באלל עס אינטערעסירט וועניגער."

„ווירקליך, וויא קומט איהר עס אזוי רעדען? מיר דאכט, — אָבער ענט־שולדיגט מיר, — אז איהר זייט אימער דיא שעהנהייט פון דעם עלעגאנטעסטען באלל..."

„אָה ניין, מיין קינד," האט אננא געענטפערט אביסעל רויט ווערענדיג. „איבריגענס, ווען עס איז אפילו אזוי, וואס מאכט עס פאר איין אונטערשיעד?"

„וועט איהר בעזוכען דיעזען באלל?" האט קיטטי געפרעגט נייגיעריג.

„איך האב מורא, אז איך וועל פריהער מוזען פערלאָזען מאָסקווא."

„אָך, וויא איך וואָלט אייך דאָרט געוואָלט זעהען!"

„עס איז מעגליך איך זאָל יא דאָרט זיין, אָבער זאגט מיר, מיין ליעבעס פריילין, איך זעה, אז איהר ערווארטעט עטוואס וויכטיגעס זאָל פאסירען אין יענעם אבענד."

„פון וואַנען ווייסט איהר? עס — עס איז וואהר!"

„אָך, מיין טהייערע, איך בין אויך אמאל געוועזען א מיידעל אונד האב עס אויך נעמוזט דורכגעהען."

קיטטי האט ארונטער געלאָזען דעם קאָפּ. אננא'ס געזיכט איז פּלוצלינג שטארקט רויט געוואָרען, אונד אין איין אויפרעגונג וואס קיטטי האט ניט בעמערקט, האט זיא געזאגט:

„איך וויים אלעס; סטיווא האט עס מיר דערצעהלט, אונד איך האב אויך בעגעגענט וורא̈נסקי'ן היינט פריה. עס האט מיך זעהר געפרייט איהם צו זעהען."

„בייא דער סטאציאָן?" האט קיטטי געפרעגט שטארק פעראינטערעסירט.

„אונד וואס האט אייך סטיווא געזאגט?"

„גאר ניט, גאר ניט," האט אננא געענטפערט ווערענדיג אביסעל נערוועז. „איך בין בלויז געבעטען געפאָהרען צוזאמען מיט דער גרעפין וורא̈נסקי, אונד זיא איז ניט מיעד געוואָרען רעדענדיג איבער איהר זוהן. זיא האט מיך איינגעלאדען איך זאָל זיא קומען מאָרגען בעזוכען... אָבער וואס איז דאָרט מיט סטיוואַ'ן? ער פער־בלייבט צופיעל צוזאמען מיט דאָלל'ין, נאָר דאס איז א גוטער סימן..."

אננא'ס לעטצטע ווערטער האבען איבערראשט קיטטי'ן, וויא דאס וואס אננא האט נעשפּראָכען אזוי נערוועז דערמאָהנענדיג וורא̈נסקי'ס נאמען.

קאפיטעל 15.

נראדע דאַמאלס האט דאס קאמער־מעדכען, וועלכע איז געוועזן די איינציגע צוריק צו בלייבען פון די אנדערע יונגע דינער, אריין געבראכט טהעע. דאַללי איז ארויס פון איהר צימער, אונד סטעפאַ איז ארויס געגאנגען פון א צווייטער טהיר.

„איך האב מורא, אננא,“ האט דאַללי געזאגט זיך ווענדענדיג צו איהר שוועגערין, „אז עס וועט דיר זיין צו קאלט אין דיעזע צימער. לאַמיך איבערוועקסלען דיין צימער אויף איינעם פון דיעזען שטאָק.“

„איך פערזיכער דיך,“ האט אננא געענטפערט, „אז איך קען שלאָפען סאי וואו עס איז.“

„וואס איז נייעס?“ האט געפרעגט סטעפאַן אריין קומענדיג אין צימער אונד זיך ווענדענדיג צו זיין פרוי.

אין זיין שטימע איז קיין צייכען געלעגען אנצוצייגען, אז ער האט זיך איבער־געבעטען:

„איך וויל אננא זאָל שלאָפען אין איין אנדערעס צימער,“ האט דאַללי געזאגט מיט א קאלטען טאָן, „אונד איך וועל דאס מוזען אליין בעזאָרגען.“

אננא איז געוועזן זעהר אונרוהיג איבער איהר שוועגערין'ס קאלטע בע־נעהמונג.

„קיממער דיך נית, דאַללי,“ האט סטעפאַן געענטפערט. „לאָז עס איבער צו מיר, איך וועל עס אליין בעזאָרגען.“

„איך וויים וואס דאס בעדייטעט,“ האט דאַללי געזאגט לאַכענדיג. „דוא וועסט געבען מאַטוועיען דעם בעפעהל, דאן וועסטו דיר אוועק געהען אונד אלעס וועט פערגעסען ווערען. לאָז מיך בעסער, איך וועל עס גאנץ אליין טהון.“

„דאנקען גאָט!“ האט זיך אננא געטראכט ערפרייט. „זייא האבען זיך דאך איבער־געבעטען!“ זיא איז דאן צוגעגאנגען צו דאַללי'ן אונד זיא געקושט.

„איך וויים נית,“ האט זיך דערוויילע סטעפאַן אריין געמישט לאַכענדיג, „וואַ־רום דוא האסט אימער א פערדאכט אויף מאַטוועי'ן אונד אויף מיר?“

דאַללי האט דאַן אויסגעזעהן גאר איין אנדערער מענש. זיא איז געוועזן זעהר מונטער אונד פרעהליך, אונד אָבוואָהל זיא האט איהר מאן געזאגט א פּאאר שטעך־ווערטלעך, איז דאס אָבער געווען אלץ גוטמיטהיג. אום 10 אוהר וועהרענד זייא

זיינען נאך געזעסען ביים טיש אונד געטרונקען טהעע, האט יעמאנד אנגע־
קלונגען.

„ווער קען דאס זיין אזוי שפעט?“ האט דאללי געפרעגט.

„איך גלויב נים,“ האט קיטטי בעמערקט, „אז זייא האבען שוין געשיקט פון
דער היים מיך רופען. אננא האט זיך דערווייל אויפגעהויבען אונד איז צוגעגאנגען צו
דיא טרעפען אום ארונטער צו געהען אין איהר צימער עפעס ארויס ברענגען פון
איהרע זאכען. א דיענער האט געעפענט דיא טהיר, אונד אננא איז געוועזען דיא
ערשטע צו ערבליקען ווראנסקי'ן. ער איז געבליעבען שטעהען אהנע ארונטער צו
נעהמען דעם מאנטעל אונד אנגעפאנגען עפעס צו זוכען אין זיין קעשענע. דאן האט
ער אויפגעהויבען זיינע אויגען אונד בעמערקט אננא'ן. זיין געזיכט איז עטוואס בלאס
געווארען אונד אננא האט בעמערקט וויא זיינע ליפען האבען זיך בעוואויגען אום
עפעס צו זאגען, נאר ער האט ניט געקענט.

זיא האט זיך אונטערדעסען לייכט פערנייגט, אבער אויך זעהר איבערראשט
איז זיא אוועק זאגען סטעפאנען, אז ווראנסקי איז דא.

וואס איז געשעהן מיט אננא'ן? זיא האט זיך זעלבסט ניט געקענט בער־
ענטפערן דיעזע פראגע. זיא האט געשפירט עפעס אזא מין געפיהל, וואס איז איהר
געוועזן גאנץ אונבעקאנט. נאך פון דעם מאמענט אן, וואס זיא האט ערבליקט
ווראנסקי'ן, האט געשוועבט זיין געזיכט פאר איהר פאנטאזיע. יעטצט האט זיא גע־
שפירט איין אונבעשרייבליכען ווילען איהם נאך אמאל צו זעהען. זיא האט זיך
אויפגעהויבען אונד געהערט וויא איהר ברודער רעדט צו איהם בייא דער טהיר.
מיט דעם אויסרייד, אז זיא געהט נאך אמאל עפעס נעהמען פון איהר צימער, איז
זיא וויעדער צוגעגאנגען צו דיא טרעפען. אבער גראדע דאמאלס האט זיך צוגעמאכט
דיא טהיר, אונד סטעפאן, ארויף קומענדיג, האט בעמערקט:

„האסטו געזעהען א מענש! ער האט אום קיינעם פרייז ניט געוואלט ארויף
קומען.“

סטעפאן האט דאן ערקלערט, אז ווראנסקי איז געקומען איהם איבערצוגעבען
עפעס איין איינלאדונג. קיטטי'ס געזיכט איז רויט געווארען; אננא האט צו איהר
געבליקט אונד געשפירט, אז איהר הערץ קלאפט מיט פערדרוס. אויף וועמען?
אויף דאס האט זיא ניט געקענט בעענטפערן. ווראנסקי'ס שעהנעס אונד אנגע־
נעהמעס געזיכט האט געשוועבט פאר איהרע אויגען.

קאפיטעל 16.

דער באלל האט שוין געהאט אָנגעפאנגען ווען קיטטי איז ערשיענען אויף דיא גלענצענד־בעלייכטעטע טרעפּען, וואו צוויא רייהען עלעגאנט געקליידעטע דיענער זיינען געשטאנען אום צו עמפּפאנגען דיא געסט.

קיטטי האט אויסגעזעהן וואונדערשעהן אין דיזען אבענד. זיא אליין האט עס אויך געשפּירט, אז זיא איז בעצויבערענד, אונד זיא איז געווען זעהר צופריעדען מיט דער מאכט פון איהר שעהנהייט. פארבייגעהענדיג נעבען א גרויסען שפּיעגעל, האט זיא זיך ערבליקט אונד אויף איהרע ליפּען האט זיך אָבגעשפּיעגעלט א שמייכעלע, וועלכער האט אונגעפעהר געזאגט: „יא, איך בין שעהן גענוג, אום מען זאָל זיך קענען פערליעבען אין מיר.“ וויא זיא איז נאָר אריין אין זאלאָן, איז איהר באלד ענטקעגען געקומען דער בעריהמטער טענצער אונד צערעמאָניען־מייסטער פון דעם באלל, געאָרג קארסונסקי.

„דאס איז שעהן, פרייליין,“ האט ער געזאגט זיך פערנייגענדיג, „וואס איהר זייט פריה געקומען. איך ווייס ניט ווארום אנדערע האבען א טבע צו קומען שוין נאכדעם וויא איבער א העלפט פון דעם באלל איז פארבייא?“ אין נעבסטען אויגענבליק, האט זיא מיט איהם געטאנצט א וואלץ.

„איהר טאנצט אויסגעצייכענט!“ האט ער בעמערקט.

קיטטי האט צו איהם געשמייכעלט מיט פערגניגענגען, הערענדיג א מיינונג פון דעמיענינגען, וועלכער פערשטעהט וואס דאס הייסט טאנצען. דאן, נאך דעם וואלץ, האט זיא אָנגעפאנגען אויפצוזוכען איהרע בעקאנטע אין זאלאָן. זיא האט צו ערשט ערבליקט לידיא'ן, דיא שעהנע פרוי פון געאָרג קארסונסקי, מיט וועלכען זיא האט נאָר וואס געטאנצט; דאן איהר שוואגער סטעפּאן, אונד, צום שלום — איהם! אויף וועלכען זיא האט שוין ארויס געקוקט מיט טויזענד אויגען. זיא האט איהם שוין ניט געזעהען זייט יענעם אבענד וואס זיא האט ענטזאגט לעווינען, אונד יעטצט האט זיך איהר געדאכט, אז זיינע אויגען זוכען איהרע.

דאן האט זיא דערזעהן אננא קארעניגא. מיט דער אונשולד פון א זאָרגענלאָזעס מעדכען, איז זיא צו איהר שנעל צוגעגאנגען. אָבער גראדע אויך דאמאלס איז צוגעקומען קאָרסונסקי צו אננא'ן אונד געזאגט:

„איין וואלץ מיט אייך, אננא ארקאדיעוונא!“

„איך דאנקע; איך טאנץ ניט ווען איך קען דאס אויסמיידען.“

„היינט אבענד קענט איהר עס געוויס ניט אויסמיידען.“

ביא דיעזע ווערטער איז אויך ערשיענען ווראָנסקי.

„אלזאָ," האט אננא געזאגט שנעל, זיך מאַכענדיג, אז זיא בעמערקט גאר ניט ווראָנסקי'ס פערנייגונג, „ווען איך קען ניט אויסמיידען, דאן מוז איך מיך אונ־טערגעבען." אין נעכסטען אויגענבליק האט זיא אוועק שפּאַצירט מיט קארסונסקי'ן געאָרעמט.

קיטטי האט מיט גרויסער אויפמערקזאמקייט שטודירט דעם לעטצטען מאָ־מענט, אונד זיא האט זיך געפרעגט: „ווארום האט זיא עס געטהאָן? דאכט זיך ווראָנסקי האט זיך גאנץ אנשטענדיג גענייגט פאר איהר?"

ווראָנסקי האט דערזעהן קיטטי'ן, אונד, מיט א נערוועזען טאָן, האט ער זיך ענטשולדיגט פאר איהר, אז ער האט זיא ביז דאמאלס ניט געזעהען אונד דערפאר איז ער פריהער ניט צוגעקומען. קיטטי האט דערווייל צוגעקוקט וויא אננא האט געטאנצט, אונד זיך געוואונדערט ווארום ווראָנסקי לאַדעט זיא, קיטטי'ן, אויך ניט איין צו א טאנץ. ווראָנסקי האט זיך דערוויייל דערמאָהנט, אז עס איז זיין פליכט איינצולאַדען קיטטי'ן צו א טאנץ, אונד ער האט עס געטהאָן. זיא האט גלייך איינ־געשטימט. ער האט געלעזען אין איהרע אויגען א בליק פולל מיט ליעבע. אָבער ווראָנסקי האט דערפון קיין הנאה געהאט; אין געגענטהייל, ער האט גע'צווידערט. נאך דעם טאנץ, וועלכער האט ניט פיעל געדויערט, איז קיטטי צוגעגאנגען צו איהר מוטער. דיא אלטע פרינצעסין האט דאמאלס געשפּראָכען מיט גרעפין נארדס.

דער באלל איז פאָרטגעזעטצט געוואָרען, אונד קיטטי האט זיך געשפּירט אונגליקליך. זיא איז געוועזן אונצופריעדען, אונד עס האט אויסגעזעהען, אז זיא קען ניט ארונטער נעהמען איהרע אויגען פון אננאַ קארענינא. זיא האט דאן בעמערקט, אז אננא האט אלעם מעגליכע אָנגעווענדעט, ניט צו קוקען אין ווראָנסקי'ס זייט, וועלכער איז יעדעס מאל אויסגעקומען מיט'ן געזיכט צו איהר.

„וואס זאָל דאס בעדייטען?" האט זיך קיטטי געפרעגט ערשראָקען. „וואס האט געקענט פּאסירען צווישען דיעזע צוויא מענשען?"

קיטטי האט מורא געהאט צו דענקען ווייטער, טאָמער וועט זיא זיך מוזען ענטפערן דארויף. זיא איז אונטערדעסען געשטאנען, ווייטער געקוקט, אונד זיך ניט געקענט ריהרען פון פלאטץ. גרעפין נארדסטאָן האט בעמערקט עפּעס אונגעוועהנ־ליכעס מיט קיטטי'ן, אונד זיא האט געפרעגט:

„וואס איז מיט דיר? ווארום טאנצטו ניט?"

קיטטי האט זיך שנעל אומגעווענדעט אונד מיט איין אויפגערעגטער שטימע האט זיא געענטפערט: „איך וויל ניט."

„איך האב געהערט," האט דיא פלוידערזאק גרעפין ווייטער געזאגט, „וויא ער האט איינגעלאדען אננא קארענינא צו א טאנץ, אונד זיא האט איהם געענטפערט, אז ער דארף טאנצען מיט דיר. האסטו דאס אויך געהערט?"

„ניין, ניין," האט קיטטי געענטפערט ציטערענדיג אין גאנצען קערפער, „איך האב עס ניט געהערט, אבער וואס קימערט עס מיך?"

גרעפין נארדסטאן האט פערשטאנען, אז איהר יונגע פריינדין שפירט זיך זעהר אונגליקליך. וואס עס האט פאסירט צווישען ווראנסקי'ן אונד אננא קארענינא, האט זיא גענוי ניט געקענט וויסען, נאר זיא האט פערשטאנען, אז קיטטי, דיא פערליעבטע, האט געקענט גענוג זעהען אום עס זאל איהר מאכען אונגליקליך. זיא האט דערווייל ערבליקט קאסונסקי'ן, אונד איז צוגעגאנגען איהם בעטען, ער זאל איינלאדען קיטטי'ן צום טאנצען.

עס איז דאן ארגאנזשירט געווארען א קאדריל. אננא מיט ווראנסקי'ן, האנד ביי האנד, זיינען אויסגעקומען גראדע געגענאיבער קיטטי'ן מיט קארסונסקי'ן. קיטטי'ס דורכדרינגענדער בליק, האט געלעזען אויף ווראנסקי'ס געזיכט אונטערגעבענהייט, מורא אונד פערעהרונג, אויסגעמישט מיט גליק אונד צופריעדענהיים. אננא ווידער איז איהר ערשיענען, אז זיא הערט אונד זעהט קיין זאך וואס עס געהט פאר אין זאלאן, אונד איהרע געדאנקען זיינען אנגעפיללט נאר מיט ווראנסקי'ן אליין.

קיטטי האט געטאנצט, נאר אין איהרע אויגען האט אנגעפאנגען צו פלאקערן א פייער פון האס, צאר אונד פערראכטונג. ווען דער קאדריל איז געווען צו ענדע, האט זיך אננא שנעל אנגעצויגען, אונד נעהמענדיג אבשיעד פון יעדען וואס האט זיא נאך געבעטען צו בלייבען, איז זיא באלד אוועק.

„אונד איהר פאהרט מארגען געוויס אוועק?" האט קיטטי געהערט ווראנסקי'ס ציטערענדע שטימע רעדענדיג צו אננא'ן.

„יא, אזוי דענק איך," האט אננא געענטפערט מיט א טאן פון צערגערונג.

ווראנסקי האט זיא ווידער געבעטען פערבלייבען, נאר אננא האט אום קיינעם פרייז ניט געוואלט ערפיללען זיין וואונש. פאר קיטטי'ן האט אויסגעזעהען, אז אננא זוכט וויא צו ענטלויפען פאר עפעס.

קאפיטעל 17.

אויף'ן צווייטען טאָג, נאך דער אונטעררעדונג וואס לעווין האט געהאט מיט קיטטי'ן, איז ער אוועק פון מאָסקווא, אונד אבענד איז ער אָנגעקומען אהיים אויף זיינע גיטער. ביי דער טהיר, האט איהם בעגעגענט זיין אלטער דיענער אונד איהם דערצעהלט, אז סימאָן, דער אויבער־אויפזעהער, איז שוין געקומען, אונד זיין בעסטע קוה פאווא, האט זיך געקעלבט. לעווין איז אויך צופריעדען געוועזן צו הערען עפּעס אום ער זאָל צערשטרייען זיינע געדאַנקען. דיעזע היימליכע אונד אונשולדיגע לאַנד־זאכען, האבען איהם פעראינטערעסירט אויף אזוי פיעל, אז ער האט בערוהיגט זיין אויפגערעגטען גייסט.

לעווין'ס וואָהנונג איז געוועזן א גרויסע אלט־מאָדישע געביידע. אָבער אין זיינע אויגען, האט דאס אויסגעזעהן אלס דער שענסטער פלאטץ אויף'ן ערד־קוגעל. דאָרט האבען געוואָהנט זיינע עלטערן אונד עלטערן'ס עלטערן. דיא עראינערונג אן זיין צערטליכער מוטער, איז ביי איהם געוועזן א הייליגטהום; ער האט געוואָלט האבען א פרוי, וועלכע זאָל פערטרעטען דיא שטעלע פון א בעל־הבית'טע, גראדע וויא זיין מוטער איז געוועזן. ער האט זיך קיינמאל ניט פאָרגעשטעלט קיין ליעבע צו א פרויענצימער, אָהנע צו זיין מיט איהר פערהייראטעט. צייטענווייז האט ער זיך אויך פאָרגעשטעלט דאס אונשולדיגע אונד וואהרע פערגניעגען פון דער נאַטור, ווען מען האט א פרוי אונד קינדער מיט איהר... אָבער — לעווין'ס געדאַנקען זיינען צר־מישט געוואָרען זיטצענדיג אין זיין שטודיר־צימער אונד דענקענדיג איבער דעם וואס עס האט מיט איהם לעטצטענס פאסירט. אגאטהא מיכילונא האט איהם אריין געבראכט טהעע אונד איהם אָנגעפאנגען מיטצוטהיילען איבער מעהרערע קלייניג־קייטען ארום הויז. דער הונד, אָנקומענדיג פון ערגעץ, האט דערשפירט זיין בעל־הבית, אונד ער האט געריסען אין דער טהיר מען זאָל איהם אריין לאָזען. אגאטהא האט געעפענט דיא טהיר אונד איהם אריין געלאָזט. ער איז צוגעלאָפען צו לעווינען, זיך געלאַסטשעט אונד איהם גלעקט, אונד דאן אוועק געלעגט דעם קאָפּ אויף זיין שוים.

„ער פערשטעהט אלעס,“ האט אגאטהא געזאגט אויף'ן הונד, „נאָר וואס ער קען ניט רעדען. ער שפירט יעטצט, אז זיין העררי איז אהיים געקומען טרויעריג.“

„טרויעריג?“ האט לעווין געפרעגט.

„געווים טרויעריג, איך זעה עס גאנץ גוט. איך מיין עס איז שוין צייט, איך זאָל קענען לעזען אייערע געדאנקען, ווייל איך בין אויפגעוואַקסען געוואָרען מיט אייך.“

לעווין האט צו איהר געבליקט מיט ערשטוינונג, אונד זיך געטראַכט, אז ער איז א דומקאָפּ דערמיט, וואס ער האט פאר אגאטהאַ'ן אפילו ניט געקענט בע־האלטען זיינע געדאנקען.

דער הונד האט זיך לאנגזאם צוריק געצווינגען אונד זיך אוועק געלעגט אין א ווינקעל. לעווין האט צו איהם געקוקט אונד געמורמעלט: „איך בין אויך מיעד אונד וועל געהען רוהען. אגאטהא, דוא קענסט אויך געהן שלאָפען. האב קיין מורא ניט, אלעס וועט ווידער זיין אין אָרדנונג.“

קאַפּיטעל 18.

אויף'ן אנדערן טאָג נאָך'ן באלל, האט אננא ארקאדיעוונא טעלעגראַפירט צו איהר מאַן נאָך סט. פּעטערסבורג, אז ער זאָל זיא ערוואַרטען, ווייל זיא פערלאָזט מאָסקווא.

דאָללי האט פון איהר גענומען א הערצליכען אבשיעד, אונד סטעפּאַן, וואס האט זיא בעגלייטעט ביז צו דער באַהן, האט גאר ניט געהאט גענוג ווערטער מיט וואס אויסצודריקען זיין דאנקבארקייט צו איהר, דערפאר וואס זיא האט איהם איבערגעבעטען מיט זיין פרוי.

ווען אננא האט זיך געקושט מיט איהר ברודער, זיינען איהרע אויגען אָנגע־פיללט געוואָרען מיט טרערען. נאָר זיא האט קיין וואָרט געקענט רעדען. ערשט ווען דיא באַהן האט אָנגעפאנגען צו געהען, האט זיא געמורמעלט; „דאנקען גאָט, וואס אלעס איז שוין פאָראיבער! מאָרגען וועל איך ווידער דריקען צו מיין הערץ, מיין קינד סערגעי אונד זיין אין דער געזעלשאפט פון מיין מאַן וויא ביז יעטצט.“

ווארום האט אננא געשווידערט דערמאָהנענדיג זיך אן איהר מאַן? איז עס געווען דערפאר פיעללייכט וואס ער האט איהר אויסגעזעהען אלט, אָבגעלעבט, שטרענג אונד... אָדער ווייל זיין, ווראָנסקי'ס געזיכט, האט געשוועבט פאר איהרע אויגען? זיא האט ווידער געשווידערט.

דאָן האט אננא פּראָבירט צו לעזען איין ענגלישען ראָמאַן, אָבער איהרע גע־דאנקען זיינען געווען געשטערט. ווראָנסקי אונד נאָך אמאל ווראָנסקי איז געשטאַנע

פאר איהר פאנטאזיע. דא האט געזעהן דעם שעהנעם אונד לעבהאפטען מאן, זיינע מערקווירדיגע אויגען אָנגעפילט מיט א בעוואונדערונגס־בליק צו איהר אונד... פלוצלינג האט זיא ערוואכט פון איהר נאכדענקען, ווען א מאן, בעדעקט מיט שנעע פון קאָפּ ביז דיא פיס, איז ערשיענען אונד אויסגערופען דעם נאמען פון א סטאציאָן. דיא באהן איז דאן אויך געבליעבען שטעהן.

„ווינשט מאדאם ארויס צו געהן אביסעל ?" האט איהר דיענסט, אנושקא, געפרעגט. „מיר וועלען דאָ פערבלייבען אייניגע מינוטען."

„יא," האט אננא געענטפערט, „איך וויל געניעסען אביסעל פרישע לופט, עס איז דאָ צו ווארעם."

זיא איז צוגעגאנגען צו דער טהיר, געעפענט אונד איז ערשיענען אויף דער פלאטפאָרמע. געגענאיבער איהר, איז געשטאנען א מאן אין א מיליטערישען מאנטעל. אין איין אויגענבליק האט זיא באלד דערקענט ווראָנסקי'ן, אונד אָבוואָהל זיא איז געוועזען איבערראשט, האט זיא געשפירט וויא איהר גאנצעס הערץ האט זיך אָנגע־פיללט מיט פערגניגען. ער האט זיא אויך בעמערקט, אונד אויפהויבענדיג זיין הוט, האט ער זיא געפרעגט, מיט א ציטערענדער העפליכער שטימע, אויב ער קען עפּעס טהון פאר איהר אונד אויב זיא בענעטהיגט עפּעס. זיא האט איהם ניט געקענט ענטפערן, אונד וועלענדיג פרעגען וויא ער קומט אין דערזעלבער באהן, האט זיא זיך געטראכט, אז דיעזע פראגע איז איבריג, ווייל זיא ווייס שוין דיא אורזאכע. זיא איז געוועזען שטאָלץ דארויף. דאן האט זיא געזאגט:

„איך האב גאר ניט געוואוסט, אז איהר פאָהרט אויך נאך סט. פעטערס־בורג. ווארום גראדע יעטצט ?"

ער איז צוגעגאנגען נעהנטער צו איהר אונד אננאן האט זיך געדאכט, אז זיא שפירט וויא זיין גאנצער קערפער ציטערט. ער האט זיך צוגעבויגען אונד גע־ענטפערט:

„אננא, איהר ווייסט גאנץ גוט, אז דאס איז דערפאר, ווייל איך מוז זיין דאָרט וואו איהר געפינט זיך. דאס איז דיא אורזאכע."

זיא האט געשוויגען, אונד ווראָנסקי איז געשטאנען אונענטשלאָסען. דאן האט ער ווידער בעמערקט:

„איך בעט אייך איהר זאָלט מיר פערצייהען, ווען איך האב עפּעס געזאגט, וואס ערגערט אייך. איך קען ניט, ווייס ניט אונד..."

אננא האט זיך דערמאָהנט אן איהר קינד, אן איהרע פליכטען אלס פרוי, אונד דאס האט איהר געגעבען מוטה צו ענטפערן:

„דאס וואס איהר האט געזאגט, איז געווים זעהר אונפאסענד; אונד אלס עהרענמאן, בעט איך אייך, פערגעסט אן דיזע ווערטער.“

„פערגעסען?“ האט ווראנסקי געזאגט עפעס העכער וויא ער האט פריהער געשפראכען. „איך קען דאס ניט פערגעסען, גראדע וויא איך קען פערגעסען אן אייך...“

„גענוג! גענוג!“ האט זיא אויסגעשריען אָנווענדענדיג אלעס מעגליכע אויס־צודריקען צארן אויף איהר געזיכט. זיא האט זיך דערבייא אומגעווענדעט, אריין אין וואגאן אונד זיך געזעטצט אויף איהר פלאטץ.

זיא האט פראבירט צו שלאפען, אבער איהרע נערווען זיינען געוועזן צו אויפ־גערעגט, אונד ערשט אויף׳ן אנדערן מארגען איז איהר געלונגען איינצודרעמלען. ווען זיא האט ערוואכט, איז שוין דיא באהן געבליעבען שטעהען אין דער סט. פעטערסבורגער סטאציאן. דאס ערשטע געזיכט וואס זיא האט ערבליקט, איז געוועזן פון איהר מאן קארענינא. אויף זיינע ליפען איז געלעגען דער אייביגער האלב־שפאטישער שמייכעל וויא זיין טבע איז געוועזן. אננא האט ניט נאר געשפירט איין עקעל צו איהם, זאנדערן זיא האט זיך אויך דערשראקען.

„זעהסטו וואס פאר א צערטליכער מאן איך בין,“ האט ער געזאגט מיט א האלב־שפאטישען טאן, „גראדע אזוי צערטליך וויא דאס ערשטע יאהר נאך אונזער חתונה. איך בין שיער געשטארבען פאר אונגעדולד דיך צו זעהען.“

„וואס טהוט סערגעי?“ האט זיא שנעל געפרעגט.

„סערגעי איז פאלקאמען געזונד.“

גראדע דאמאלס איז צוגעקומען ווראנסקי. ער האט אויך צוגעבראכט א שלאפלאזע נאכט. ער איז געוועזן איבערצייגט, דאס טראטץ איהר שטרענגער בע־נעהמונג, איז זיא דאך ניט גלייכגילטיג צו איהם. „א ווארט, א בליק, אדער א שמייכעל פון איהר,“ האט ער זיך געטראכט, „וועט מיך גליקליך מאכען.“ ער האט דערבייא ערבליקט איהר מאן; אונד אזוי וויא צום ערשטען מאל איז איהם איינ־געפאלען, אז דיזער מאן, קארענינא, שפיעלט אויך א ראלע אין דיא געפיהלע פון זיין, ווראנסקי׳ס, הערץ אונד אננא׳ס ליעבע. א שטאך פון אייפערזוכט האט דורכגעדרונגען זיין הערץ, זעהענדיג קארענינא׳ן האלטענדיג אננא׳ס שעהנע אונד ווייסע האנד.

ווראנסקי׳ס אויגען זיינען געפאלען אויף אננא׳ס געזיכט, וויא זיא האט געקוקט צו איהר מאן. ווראנסקי האט געלעזען אין אננא׳ס בליק, אז זיא ליעבט ניט איהר מאן.

„וויא האט איהר צוגעבראַכט דיא נאַכט, מאַדאַם ?“ האט ווראָנסקי געפרעגט זיך בעמיהענדיג צו ערשיינען קאַלטבליטיג.

„איך דאַנקע, זעהר גוט !“ האט זיא געענטפערט.

וויא מיעד זיא איז געוועזן פון ניט שלאָפען, האט זיך דאָך אָבגעשפּיגעלט א לעבהאַפטער בליק אין איהרע אויגען, וועלכען ווראָנסקי האט גאַנץ גוט בעמערקט אונד זיך געפרייט. קאַרעניגא האט געקוקט צום יונגען מאַן מיט אַביסעל אונגעדולד.

„איך האב דיא עהרע,“ האט דאַן אננא געזאגט פאַרשטעלענדיג, „גראַף ווראָנסקי, מיין מאַן.“

„אַך, גראַף ווראָנסקי !“ האט קאַרעניגא געזאגט לעבהאַפט, „עס פרייט מיך. דאס הייסט א גליק, אננא ; אהין ביסטו געפאָהרען מיט דער מוטער אונד צוריק מיט דעם זוהן !“

קאַרעניגא האט זיך דאַן אָבגעווענדעט אונד ניט מעהר געוואָלט וואַרטען נאָך עפּעס צו הערען פון ווראָנסקי'ן. דער לעטצטער האט פערשטאַנען, אז זיין געזעל־שאַפט איז נים פערלאַנגט. ער האט געוואָלט אוועק געהען, נאָר ער האט ניט געקענט.

„איך האָף צו האבען דיא עהרע איייך צו בעזוכען,“ האט ער געזאגט צו אננא'ן.

קאַרעניגא האט זיך שנעל אומגעווענדעט אונד געענטפערט :

„אַך, מיט פערגניגען, גראַף ; מיר עמפּפאַנגען געסט יעדען מאָנטאג.“

קאַפּיטעל 19.

דער קליינער סערגעי האט דערהערט, אז זיין מוטער קומט, ווען ער איז געוועזן אויף'ן צווייטען שטאָק. ער איז שנעל ארונטער געשפּרונגען אונד מיט איין אונ־געהייערער פרייד האט ער געשריען : „מאַמא ! מאַמא !“ אונד דאַן האט ער זיא אומארמט.

„איך האב זייא געזאגט, אז עס מוז זיין מאַמא, ווען איך האב געהערט אָנ־קלינגען ; אונד איך האב טאַקי געהאַט רעכט.“

אָבער סערגעי'ס געזיכט גראַדע וויא איהר מאַן'ס, האט פעראורזאַכט אננא'ן שמערץ אונד פערצווייפלונג. זיא האט איהם אונטערדעסען אויך געהאַלזט אונד געקושט אונד בעענטפערט זיינע קינדישע פראגען. דאַן האט זיא איהם דערצעהלט איבער דאַלליס טאָכטער טאַניא.

„איז זיא שעהנער וויא איך?“ האט סערגעי געפרעגט.

„ניין, מיין קינד, קיינער איז אזוי שעהן וויא דוא.“

„איך האב עס פריהער געוואוסט,“ האט ער געזאגט מיט א ליעבליכע שמייכעלע.

אום 4 אוהר נאכמיטאג איז קארענינא צוריק געקומען פון זיינע אמטליכע פליכטען, אונד איז גלייך אריין אין זיין ביבליאטהעק, וואו ער האט זיך גענומען איבערזעהען מאנכע דאקומענטען. אום 5 אוהר איז ער אריין אין שפייזע־זאלאן, וואוהין אננא האט איינגעלאדען עטליכע געסט מיטצושפייזען. ער איז געווען אנ־געצויגען אין א שווארצען אנצוג מיט צווייא גאלדענע מעדאלען אויף זיין ברוסט. וועהרענד דעם עסען, האט ער בלויז געפרעגט זיין פרוי א פאאר פראגען פון יוצא־וועגען, זאנסט איז ער געווען פערקווירדיג שטיל אונד רוהיג. נאך'ן עסען האט ער פערבראכט א האלבע שטונדע אין געשפרעך מיט זיינע געסט, אונד איז דאן גלייך אוועק צו א פערזאמלונג פון מיניסטער־ראטה. ווען דיא געסט זיינען אוועק, איז אננא געבליעבען זיטצען מיט איהר זוהן אין טיעפען נאכדענקען.

פונקט אום האלב ניין אוהר, האט קארענינא צוריק געקעהרט אונד איז אריין אין זאלאן.

„ענדליך ביסטו דא?“ האט זיא געזאגט אויסשטרעקענדיג איהר האנד ער האט געקושט דיא האנד מיט דער עטיקעטע פון א פרעמדען קאוואליער אונד זיך געזעטצט נעבען איהר.

„איך גלויב, אז דיין בעזוך נאך מאסקווא איז געווען ערפאלגרייך?“ האט ער געפרעגט.

„פאלקאמען,“ האט זיא געענטפערט אונד האט איהם דאן אלעס דערצעהלט וואס עס איז פארגעגאנגען מיט איהר ברודער אונד שווענערין.

„פאר אזא מאן האב איך גאר קיין ענטשולדיגונג,“ האט קארענינא געזאגט אין א שטרענגען טאן, מיינענדיג סטעפאנען. „דוא ווערסט מיר ענטשולדיגען, אננא, פאר מיין אויסדרוק, ער מעג אפילו זיין דיין אייגענער ברודער.“

אננא האט געשמייכעלט; זיא האט גאנץ גוט געוואוסט, אז איהר מאן'ס נאטור איז קיינמאל ניט ווייכער געווארען זאגאר צו זיינע אייגענע קרובים, זאלאנג ער האט ניט בעטראכטעט זייערע האנדלונגען אלס רעכט פון זיין שטאנדפונקט. זיא האט איהם דאפיר רעספעקטירט.

„דעננאך,“ האט ער ווייטער געזאגט, „פרייט עס מיך וואס עס איז דיר געלונגען צו מאכען שלום אונטער זייא, אונד עס פרייט מיך נאך מעהר וואס דוא

ביסט שוין אהיים געקומען. ווילסטו ניט אביסעל ארויס געהען היינטיגע נאכט?"
ער האט זיך בייא דיעזע ווערטער אויפגעהויבען אום צוריק צו קעהרען אין זיין ביבליאָטהעק.

„ניין, ניין, איך וויל ניט געהען," האט זיא געענטפערט. „וואס פאר א בוך לעזטו היינט אבענד?"

„איך לעז Poesie de Enfers פון דעם פירסט דע ליללן; עס איז א מערקווירדיגעס גוטעס בוך!" האט ער געענטפערט זעהר בעגייסטערט.

זיא האט ווידער געשמייכעלט, אונד זיך אויפהויבענדיג, האט זיא גענומען זיין ארעם אונד איז מיט איהם אריין אין זיין ביבליאָטהעק.

„זעהר גוט, זעהר גוט," האט זיא געזאגט אריין קומענדיג אין זיין צימער, וואו זיין ליעבלינגס־שטוהל, לעזע־לאָמפּ אונד פלאש־וואסער זיינען געוועזען פאָרבע־רייטעט פיר איהם. „איך מוז יעטצט געהען עפּעס שרייבען נאך מאָסקווא, אונד זייא ווענינגסטענס זאגען, אז איך בין גליקליך איבערגעפאָהרען דיא רייזע."

ער האט זיך פערנייגט אונד זיא איז אריין אין איהר איינענעם צימער.

„ער איז א גוטער, עהרליכער אונד טרייער מאן," האט אננא געמורמעלט צו זיך זעלבסט; אָבער אויף איהר געזיכט איז שוין מעהר ניט געלעגען קיין שמייכעל. ווען זיא האט זיך אָנגעקוקט אין שפּיגעל, האט זיא באלד ניט דערקענט דעם בליק פון איהרע אויגען, וועלכער האט אויסגעזעהן בעטריעבט אונד ערשראָקען.

צווייטער טהייל.

קאפיטעל 1.

צום ענדע ווינטער, האט פרינץ שערבאטצקי איינגעזעהען, אז ער מוז צוזאמען רופען אייניגע פון דיא בעסטע ערצטע אבצוהאלטען א בעראטהונג איבער זיין טאכטער קיטטי׳ס געזונדהייט. דאס מעדכען האט זיים אייניגע וואכען אנגעפאנגען איינפאך איינגעטריקענט צו ווערען; זיא איז אויך געווארען בלאסער פון טאג צו טאג, אונד וואס דער הויז־ארצט האט איהר געגעבען, האט ניט געהאלפען. נאך דער בעראטהונג, וואו עס זיינען געוועזען דיא גרעסטע ספעציאליסטען פון מאסקווא, האט איהם איין פראפעסאר געזאגט, אז זיין טאכטער מוז זאפארט אוועק פאהרען נאך אויסלאנד, אום געניעסען איין אנדערע לופט אונד אויך זעהען אנדערע סצענען אונד מענשען פאר זיך.

דאללי איז אויך דאמאלס געוועזען בייא איהר מוטער. זיא האט אויסגעזעהען זעהר שלעכט. סטעפאן, איהר מאן, אבוואהל ער האט דאכט זיך שטארק חרטה געהאט, נאך דעם וויא אננא האט זייא איבערגעבעטען, האט ער אבער באלד פערגעסען אן אלעמען אונד ער האט צוריק געקעהרט צו זיין שעהנער געליעבטע, דיא גאווערנאנטקע. ער פלעגט אוועק בלייבען פון הויז אויף גאנצע נעכט. לעטצטענס איז נאך איינעס פון איהרע קינדער שטארק קראנק געווארען, אונד דיא שעהנע יונגע פרוי איז געוועזען געערגערט פון אלע זייטען. זיא איז געזעסען נעבען איהר מוטער אונד מיט איהר געשפראכען איבער קיטטי׳ן, ווען דער אלטער פרינץ איז אריין געקומען אונד געפרעגט:

„וואס האט מען בעשלאסען? דוא זאלסט אוועק פאהרען? אונד וואס וועט דא ווערען פון מיר?“

„איך דענק, אלעקסאנדער,“ האט דיא פרינצעסין געענטפערט, „אז עס איז בעסער דוא זאלסט דא בלייבען.“

„וויא דוא ווילסט.“

„ווארום זאָל פּאפּאַ אויך נים מיטפאָהרען?“ האט קיטטי נעפרעגט אריין קומענדיג. „עס וועט דאַן זיין זעהר אנגענעהם פאר אונז אַלע.“

דער אַלטער איז צו איהר צוגעגאַנגען, געגלעט איהרע האאר, אונד זיא, אויפ־הויבענדיג איהר בלאַסעס געזיכט, האט ארויס געצוואונגען א שמייכעלע אויף איהרע ליפּען. קיטטי האט געוואוסט, אז איהר פאטער האט אם בעסטען פערשטאנען איהר קראַנקהייט.

„קיטטי,“ האט דער אַלטער געזאגט, „איך וועל דיר דערצעהלען וואס דוא מוזט טהון. דוא מוזט זיך אויפכאַפּען אין א שעהנעם פריא־מאָרגען אונד זאגען: „איך בין פאָ?קאָמען געזונד; מיר פעהלט גאר ניט, אונד איך וועל וויעדער אָנ־פאַנגען צו שפּאַציערען מיט פּאַפּאַ אין דער פרישער אונד פראָסטיגער לופט.“

קיטטי האט געוואָלט ווינען, נאַר זיא האט נים געוואָלט איהר פאטער זאָל עס זעהן, אונד זיא איז ארויס געלאָפען פון צימער.

„אַלעקסאנדער!“ האט דיא פּרינצעסין דאַן וויא אויסגעשריען. „דוא ביסט אונבארמהערציג! ווארום פּלאַגסטו אַזוי דאס ארמע קינד? יעדעס וואָרט וואס דוא ברענגסט ארויס זיא צו ערא׳נערן אן דער אורזאַכע פון איהר שמערץ, איז פאר איהר א מארטערניס. מיין גאָט! איך פערשטעה נים, ווארום עס זאָלען נים עקזיסטירען קיין געזעטצע צו בעשטראפען פאר אַזא פערברעכען.“

זיא האט געמיינט ווראָנסקי׳ן אינד איהר טאָכטער׳ס ליעבע, וואס ער, לויט נאך איהר מיינונג, האט געטרעטען מיט דיא פיס. דער אַלטער פּרינץ האט זיך צו איהר אומגעווענדעט אונד געזאגט אויף פראַנצויזיש אָבער אין א שפּאָטישען טאָן: “Ma petite mere,, (מיין מוטער׳ל), עס עקזיסטירען ווירקליך געזעטצע צו בעשטראָפען פערברעכענס, אָבער, זאָלאנג וויא דוא האסט אָנגעפאַנגען צו רעדען דאריבער, מוז איך דיר זאגען דיא ריינע וואהרהייט וואס איך דענק: מיין מיינונג איז, אז דוא ביסט דאָ אממייסטען שולדיג. וויא אַלט איך בין, וואָלט איך מיך מיט איהם אָבגערעכענט; אה, עס מאַכט נים, איך קען נאך אומגעהען מיט א שווערט וויא פיעלע אַנדערע יונגע מענער; אָבער, דוא אַליין האסט איהם אַהער גערופען, ארום איהם געטאַנצט אונד זיך געשמייכעלט, אָהנע צו וויסען פריהער, אויב ער איז נאר בערייט צו הייראַטהען אונד אויב ער וויל אונזער טאָכטער. דוא האסט איהם, וויא מען זאגט, געוואָלט אריין נארען.“

דיא אַלטע פּרינצעסין האט אָנגעפאַנגען צו ווינען אונד דער פּרינץ, געריהרט דערפון, האט געזאגט צערטליכער:

„ווין ניט, ווין ניט, איך וויים, דוא ליידעסט דאפיר. פיעללייכט וועט גאָט אויף אונז רחמנות האבען.“ צולעגענדיג דיא האנד צו זיין מויל, איז ער ארוים פון צימער.

מיט איינינע טעג שפעטער, איז דיא שערבאטצקי פאמיליע אוועק געפאָהרען נאך אויסלאנד.

קאפיטעל 2.

דיא נאר הויכע סט. פעטערסבורגער געזעלשאפט, איז ניט זעהר גרויס; זייא קענען זיך דערפאר גאנץ גוט איינער דעם צווייטען אונד זייא קענען זיך בעזוכען אונ־געשטערט. אָבער עס זיינען נאך דאָ ניעדריגערע קלאַסען.

אננא קאַרענינא איז געוועזען א פּראָמינענטע פּערזאָן אין דרייערלייא קלאַסען געזעלשאפט. דיא ערשטע איז געוועזען דיא מיניסטאָרען־געזעלשאפט, וואו איהר מאַן איז געוועזען מיטגליעד אונד געהאט קאָלעגען אונד עטוואס קלענערע בעאמטע. דיא צווייטע קלאַסע איז בעשטאַנען גראָט פון גוט ערצויגענע, געלערענטע אונד גע־בילדעטע מענער אונד עלטערע אונד וואָהלטהעטיגע פרויען, פון וועלכע גרעפין לידיא איוואנאָוונא איז געוועזען דיא אנפיהרערין. דיא דריטע קלאַסע איז בעשטאַנען פון דיעיעניגע וואס האבע זיך בעשעפטיגט מיט בעללער, באַנקעטען, לוקסוס אונד פערשיעדענע אונטערהעלטונג. צו דער ערשטער קלאַסע איז אננא צוגעצויגען גע־וואָרען דורך איהר מאַן, צו דער צווייטער דורך גרעפין לידיא איוואנאָוונא אונד צו דער דריטער, דיא פרעהליכע קלאַסע, דורך פרינצעסין בעטסי טווערסקאַי, דיא פרוי פון איהרען א שוועסטער־קינד, וועלכער איז געוועזען זעהר רייך.

„ווען איך וועל ווערען אַלט אונד מיאוס,“ פלעגט זאגען בעטסי, „וועל איך פערלאַנגען מען זאָל מיך אויפנעהמען אונטער דיא געבילדעטע אונד וואָהלטהעטיגע— אָבער יעטצט, וויל איך לעבען!“

ביז יעטצט האט אננא ניט גענומען קיין גרויסען אנטהייל אין דער פרינצעסין'ס געזעלשאפט, אָבער זייט זיא האט צוריק געקעהרט פון מאָסקווא, איז זיא פערביטען געוואָרען. זיא האט פערנאַכלעסיגט איהרע רוהיגע אונד געלאַסענע פריינדע, אונד זיך אריין געוואָרפען אין דעם ים פון מונטערקייט. דאָרט האט זיא געהאט דיא גע־לעגענהייט זיך עפטער צו בעגעגנען מיט ווראָנסקיין, וואס האט איהר פערשאַפט איין אונרוהיגע פרייד.

ווראָנסקי האט ערפאָהרען, אַז אננא האט אָנגעפאַנגען צו ווערען איין אָפטע בעזוכערין פון פרינצעסין בעטסי, אונד ער האט אימער אָבגעפּאַסט, אויך דאָרט

צו זיין ווען זיא איז ערשיענען. בעטסי זעלבסט, האט געשטאמט פון דער פאמיליע וורא̇נסקי, אונד דער יונגער א̇פיציער האט דערפאר אהין געהאט א פרייען צוטריט. יעדעס מאל וואס ער האט געקענט בלייבען אליין מיט אננא'ן אפילו נא̇ר אויף א פאאר סעקונדען, האט ער אויסגעגא̇סען זיין הארץ פאר איהר. מיט טרערען אין זיינע אויגען, אונד איהר ערקלערט וויא ברענענדיג זיין ליעבע איז.

זיא האט איהם ניט ערמוטהיגט אונד אויך גאר ניט געענטפערט, א̇בער אין איהר הארץ האט זיא געשפירט דאסזעלבע געפיהל זיך ערוועקען, וויא צו יענער צייט, ווען זיא האט איהם צום ערשטען מאל ערבליקט אויף דער באהן. איהר פרייד, איהם צו זעהען, האט מען געקענט גאנץ דייטליך מערקען אין איהרע אויגען, אין איהר שמייכעל אונד יעדע בעוועגונג. אננא פלעגט אלעס מעגליכע א̇נווענדען צו דערשטיקען אונד בעהאלטען איהרע געפיהלע, א̇בער עס איז איהר ניט געלונגען.

עס האט געדויערט א היבשע צייט, ביז אננא האט זיך א̇נגעהויבען זעלבסט צו גראטולירען, אז וורא̇נסקי'ס ליעבע — זיא פלעגט עס רופען פערפא̇לגונג, — האט איהר א̇נגעהויבען צו עקלען. א̇בער עס האט ניט פיעל געדויערט ביז זיא האט איינ־געזעהען, אז זיא נארט זיך אליין. עס איז געווען אין איין אבענד, ווען זיא איז גע־גאנגען ערגענץ אויף בעזוך; זיא האט גערעכענט, אז וורא̇נסקי איז דא̇רט דא̇. נאכדעם א̇בער וויא זיא האט איהם דא̇רט ניט געטרא̇פפען, האט זיך איהר געדאכט, אז אלעס איז אזוי טרויעריג אונד פינסטער, אז נא̇ר ער אליין וואלט אימשטאנדע געווען צו ברענגען גליק אונד מונטערקייט. זיא האט זיך דאן געמוזט מודה זיין, אז זיא ליעבט וורא̇נסקיין פון איהר טיעפער זעעלע.

אין איין אנדערן אבענד, האט וורא̇נסקי, זייענדיג אין דער א̇פערא, בעמערקט פרינצעסין בעטסי. ער איז צו איהר גלייך צוגעגאנגען.

„ווארום זייט איהר היינט ניט געווען צו מיטאג־עסען?“ האט זיא געפרעגט מיט א ניעדריגע שטימע. „עס איז א מערקווירדיגע זאך וויא אזוי געליעבטע וויסען פון אלעס; זיא איז אויך ניט געווען. יעדענפאלס מעגט איהר היינט קומען נאך דער א̇פערא.“

וורא̇נסקי האט צו איהר געבליקט ערשטוינט אונד ערווארטעט א ווייטערע ערקלערונג, א̇בער בעטסי, זיך ניט בעקימערענדיג אום דעם, האט געפרעגט: „וואס איז מיט אייך געווא̇רען? וואו איז אייער מונטערקייט פערשוואונדען?“

„וואס פעהלט מיר דען אזוי?“ האט וורא̇נסקי געזאגט. „איבריגענס, וואס מאכט עס פאר איין אונטערשיעד וויא איך בין... ענטשולדיגט מיר, גרעפין,

פרעגט מיך נים ווייטער, איך האב מורא איך וועל מאכען חוזק פון מיר אליין."

ווראָנסקי האט פון יענער מינוט אן געוואוסט, אז בעטסי איז בעקאַנט מיט אלעמע; וואס עס געהט פאָר צווישען איהם אונד אננא'ן.

זיא האט געלאכט. ווראָנסקי האט געלעזען אין איהר לאַך, אונגעפעהר דיעזע ווערטער: „חוזק מאכען פון זיך אליין? ניין; דאס וואָלט נאָר געווען דער פאַל ווען מען זאָל זוכען דיא האַנד פון א מעדכען אונד מורא האבען, אז זיא וועט ענט־זאגען; אָבער מיט א פערהייראטעטער פרוי, ווען מען זוכט זיא צו פערפיהרען, קען מען נים חוזק מאכען פון זיך אליין."

ווראָנסקי האט אויך גאַנץ גוט געוואוסט, אז דאס איז דיא מיינונג פון דער העכסטער געזעלשאַפט, אונד קיינער בעטראַכטעט עס נים פאַר קיין עולה.

קאַפּיטעל 3.

ווען פרינצעסין בעטסי איז אהיים געקומען פון דער אָפּערא, האבען איהרע געסט שוין אָנגעפאַנגען אָנצוקומען מיט זייערע דראָשקעס, אונד אויף'ן טיש, פער־שפּרייט מיט א קלאָר ווייסעם טישטוך אונד בעלייכטעט מיט מעהרערע ווערסענע ליכט, איז געשטאַנען א בלאַנקער סאַמאָוואַר אונד זיך געקאָכט.

זיך האט זיך געזעטצט צו טיש, אונד א דיענער, עלעגאַנט געקליידעט, האט אָנגעפאַנגען אויסצוטהיילען דיא גוט־שמעקענדע טהעע צו דיא געסט, וואס זיא האט אָנגעגאָסען. ווראָנסקי איז פריהער אריין געקומען אונד איז געשטאַנען נעבען דער הויז־ווירטהין, מיט א פּאאר מינוטען שפּעטער, איז ערשיענען אננא, וועלכע איז צו־געגאַנגען צו ווראָנסקי'ן אונד צו איהם געזאגט:

„איך האב היינט ערהאַלטען א בריעף פון מאָסקווא, וואו מען שרייבט מיר, אז קיטטי שערבאַטצקי איז זעהר קראַנק."

„ווירקליך?" האט ווראָנסקי געפרעגט זעהר ערנסט.

אננא האט איהם געקוקט אין געזיכט.

„איז דאס אזוי גלייכגילטיג בייא אייך?" האט זיא געפרעגט.

„אין געגענטהייל, עס טהוט מיר זעהר לייד. ענטשולדיגט מיר, וואס פעהלט איהר?"

אננא איז צוגעגאַנגען צו בעטסי אונד געזאגט: „ווילט איהר מיר געבען א גלאָז טהעע?" ווען בעטסי האט געהאַלטען אין אָנגיסען דיא טהעע, האט ווראָנסקי נאָך אמאל געפרעגט אננא'ן: „וואס שרייבט מען פון דאָרט?"

„איך האב מעהרערע מאל געדענקט,“ האט אננא געענטפערט, „אז דאס וואס מען רופט עהרע אין א מאן, איז בלויז א פוסטע זאך. איך האב עס אייך שוין איינינע מאל געוואלט זאגען.“

אננא האט זיך דאן אבגעווענדעט אונד איז צוגעגאנגען צו א טיש וואו עס זיינען געלעגען מעהרערע פאטאגראפיען. ווראנסקי איז איהר נאכגעגאנגען אונד ארויס גענומען דאס לעדיגע גלאז פון איהרע הענד. דאן האט ער געפרעגט:

„איך פערשטעה ניט וואס איהר מיינט מיט אייערע ווערטער?“

זיא האט זיך דאן אומגעקוקט צו דער סאפא נעבען איהר אונד זיך געזעטצט. ער האט זיך געזעטצט נעבען איהר.

„איך האב עס אייך שוין מעהרערע מאל געוואלט זאגען,“ האט זיא פאוטער געזעטצט אהנע צו קוקען צו איהם, „אז איהר האט זיך זעהר שלעכט בענומען.“

„דענקט איהר, אז איך וויים דאס ניט? אבער ווער איז דאס? ווער איז שולדיג?“

„ווארום פרעגט איהר דאס מיך?“ האט זיא געפרעגט מיט א שטרענגען טאן.

„ווייל איהר ווייסט עס אמבעסטען,“ האט ער געענטפערט בענגענדיג איהר בליק.

„עס בעווייזט נאר, אז איהר האט קיין הערץ,“ האט זיא געזאגט שטאמר לענדיג.

„איהר האט א טעות, אננא; איך בין ניט שולדיג. איך האב דאס מעדכען ניט געליעבט, אדער, וועניגסטענס זיינען דיא געפיהלע ניט געוועזען קיין ליעבע. צו אייך שפיר איך דאס הייליגע געפיהל פון ליעבע...“

„שווייגט!“ האט זיא איהם אונטערבראכען מיט א שטימע וואס אנדערע האבען שיער דערהערט. „האב איך אייך ניט פערבאטען זיך צו בעדיענען אין מיין געגענווארט מיט דיעזען ווארט?“ איהר שטימע האט געציטערט אונד דאן האט זיא פארטגעזעטצט: „הערט מיך אויס, איך האב מיין ענטשלוס געפאסט, אונד הייטע אבענד בין איך ספעציעל געקומען אייך זאגען, אז דאס מוז אויפהערען. איהר הערט? ניעמאנד האט מיר נאך פערראורזאכט איך זאל רויט ווערען פון חרפה, נאר איהר האט דאס געטהאן, אונד איך האב אויך געהאט שמערצען...“

ער האט צו איהר געקוקט אונד עס האט זיך איהם געדאכט, אז ער האט זיא נאך ניט געזעהען אזוי שעהן אונד הערליך וויא אין יענעם איינענבליק.

„וואס דען ווילט איהר זאָל איך טהון?“ האט ער געפרעגט אין איין אונ־טערגעגעבענעם טאָן.

„איך וויל איהר זאָלט פאָהרען נאך מאָסקווא אונד איהר זאָלט בעטען קיטטי־ן אום פערצייהונג.“

אננא האט שנעל אויסגעשפּראָכען דיא ווערטער אין א שטימע, וואס האט דייטליך אָנגעציינט ווראָנסקי'ן, אז זיא מיינט קיין וואָרט פון דעם וואס זיא זאגט.

„ניין, אננא, איהר ווילט דאס ניט!“

„ווען איהר ליעבט מיך, וויא איהר האט בעהויפּטעט,“ האט זיא געמורמעלט מיט א ציטערענדע שטימע, „דאַן וואָלט איהר מיך געלאָזען צופריעדען.“

אויף ווראָנסקי'ס געזיכט האט זיך בעוויעזען א גליקליכע מיענע.

„הערט מיך יעצט אויס, אננא,“ האט ער געענטפערט: „ווייסט איהר, אז איהר זייט בייא מיר אלעס אין דער וועלט? איהר זאגט איך זאָל אייך לאָזען צו־פריעדען, אונד ווער וועט דאן בערוהיגען מיך זעלבסט? וואס זאָל איך טהון אין מיין אונגליקליבער פערצווייפלונג? איך בין מעהר קיין בעל־הבית איבער מיר אליין, ווען איך דערזעה אייך אָדער איך דערמאָהן זיך אן אייך. איך זאָל אייך געבען פריעדען? מיין גאָט, דאס קען איך ניט אויף אזא ארט וויא איהר פערלאנגט. איך קען אייך געבען מיך אין גאנצע, מיין הערץ, מיין ליעבע, מיין לעבען, אלעס אָבער אבטהיילען מיינע געדאנקען פון אייך, דאס איז מיר אונמעגליך מיט מיי־בעסטען ווילען. אך, אננא, מיר דאכט נאר, אז איהר האט אליין אויך א טעות רענקט איהר, אז ווען איך וועל מיך דערווייטערן פון אייך, וועט איהר שוין האבען פריעדען? ניין, ניין, דאס איז ניט מעגליך! איך קען נאָר זעהן צווייא וועגען פאר מיר אונד פאר אייך: פערצווייפלונג אָדער גליק!“

דיא לעטצטע ווערטער האט ער געמורמעלט גאנץ שטיל אין איהר אויער, אונד דער וואָרעמער גערוך פון זיין מויל מיט דער בעריהרונג פון זיינע וואָנצעס אויף איהר האלז, האט אָנגעפיללט איהר גאנצען קערפּער מיט אויפרעגונג אונד בער טויבענדעס גליק. נאָר זיא האט זיך בעהעררשט אונד געשוויעגען.

„מיין גאָט!“ האט ער זיך געטראכט ערפיללט מיט פרייד. „גראדע אין דיעזער מינוט, ווען איך האב ערוואַרטעט דיא גרעסטע פערצווייפלונג, איז ערשיענען דאס גרעסטע גליק — דיא ליעבע! יא, יא, זיא ליעבט מיך, — יעדער בליק פון איהרע אויגען דערצעהלט עס!“

„לאָמיר זיין גוטע פריינדע,“ האט זיא זיך בייא איהם געבעטען, „אונד קיינמאל מעהר ניט רעדען דאריבער...“

„פריינדע? דאס קענען מיר ניט זיין, אננא; איהר ווייסט דאס גראדע אזוי גוט וויא איך; מיר מוזען ענטוועדער זיין גליקליך אונד צוזאמען, אָדער אונ־גליקליך אונד אָבגעטהיילט פון אנאנדער. אין אייערע הענד ליעגט יעטצט דאס שיקזאל צום ענטשיידען.“

זיא האט געוואָלט עפּעס זאגען, נאָר ער האט זיא אונטערבראָכען:

„אלעס וואס איך פערלאנג יעטצט, איז, דאס איהר זאָלט מיר ערלויבען צו ליידען אונד האָפען. אָבער, ווען איהר קענט דאס אויך ניט טהון, דאן הייסט מיר פערשווינדען, אונד, איך שווער אייך בייא מיין עהרע, אז איך וועל פערשווינדען. איך פערזיכער אייך, אז מיין געגעבענווארט וועט אייך קיינמאל מעהר בע־אונרוהיגען.“

„אָבער איך וויל ניט איהר זאָלט פערשווינדען,“ האט זיא געזאגט צער־גערענדיג.

„דאן זאָל וועניגסטענס קיין וועקסלונג אין אונזער פערקעהר ניט שטאַט־פינדען; לאָזט עס וויא עס איז.“ ער האט געציטערט, אונד דאן, אויפהויבענדיג זיינע אויגען, האט ער געזאגט פּלוצלינג: „דאָ איז אייער מאן!“

קארענינא איז גראדע דאמאלס אריין אין צימער מיט זיין געוועהנליכען שטאָלצען גאנג אונד בענעהמונג. ער איז צוגעגאנגען צו בעטסי'ן, געוואָרפען א פארבייגעהענדען בליק צו אננא'ן אונד וראָנסקי'ן; דאן האט ער גענומען א שטוהל אונד זיך געזעטצט. וראָנסקי אונד אננא זיינען געבליעבען זיטצען אויף זייער פּלאַטץ.

„דיעזע נעשיכטע,“ האט געזאגט שטילערהייט איין גאסט צום צווייטען ווינקענדיג אויף וראָנסקי'ן מיט אננא'ן, „פאנגט אן צו ווערען זעהר אונאנ־גענעהם.“

„איך האב עס דיר נאָך פריהער געזאגט,“ האט דער אנדערער גע־ענטפערט.

אָבער ניט נאָר זייא, זאָנדערן אויך אנדערע האבען קריטיקירט אננא'ס בע־נעהמונג. כמעט יעדער האט אויף זייא געוואָרפען פערדעכטיגע בליקען. קארענינא אליין, וויא עס האט אויסגעזעהען, האט נאָר ניט בעמערקט אונד איז געוועזען פער־טיעפט אין א געשפּרעך. ענדליך האט בעטסי בעמערקט דאס קריטיקירען, אונד זיך

ארפהויבענדיג, איז זיא צוגעגאנגען צו אננא'ן, אונד מיט איין אויסרייד, האט זיא איהר אוועק נערופען פון נעבען ווראָנסקי'ן.

מיט א האלבע שטונדע שפעטער, האט קארענינא געזאגט צו אננא'ן, אז ער וויל אהיים געהען אונד זיא זאָל איהם בעגלייטען. זיא האט איהם אָבער געענט־פערט, אָהנע איהם אָנצוקוקען, אז זיא וויל פערבלייבען ביז צום עסען. ער האט זיך געזעגענט אונד איז אוועק.

עס איז געוועזען שוין נאך האלבע נאכט, ווען ווראָנסקי האט צוגעפיהרט אננא'ן צו איהר דראָשקע אונד געזאגט:

„געדענקט אלזא, אָבוואָהל איהר האט מיך געמאכט איך זאָל אייך פער־שפרעכען, איז עס מעהר וויא פריינדשאפט וואס איך פערלאנג. וואס עס אנבע־לאנגט צו מיר, ווייס איך בלויז פון דאס איינציגע גליק וואס איך געפין אין דיעזען וואָרט, וועלכעס איהר פעראכטעט — ליעבע!"

„ליעבע!" האט זיא ווידערהאָלט צו זיך אליין. „איך פעראכטע דיעזעס וואָרט, ווייל עס מיינט פיעל מעהר וויא איהר קענט זיך פאָרשטעלען. צום ווידער־זעהען!" זיא האט איהם געגעבען איהר האנד אונד ער, מיט זיינע ברענענדע ליפען, האט אָבגעפרעסט א קוש אויף איהרע פינגער.

קאפיטעל 4.

אלעקסיס קארענינא האט גוט געהערט אלעס וואס מען האט געשפּראָכען איבער זיין פרוי מיט ווראָנסקי'ן בייא פרינצעסין בעטסי, נאָר ער האט זיך בלויז גע־מאכט, אז ער הערט ניט. ווען ער איז אהיים געקומען, איז ער אריין, וויא געוועהנ־ליך, אין זיין ביבליאָטהעק. ער האט זיך אוועק געזעטצט ביים טיש, אונד ער האט מעהרערע מאל זיך געריבען זיין שטערן, גראדע וויא ער האט געוואָ.ט פון דאָרט אָבווישען א געדאנק, וואס האט איהם געמארטערט. ער האט אָנגעפאנגען צו לעזען א בוך, נאָר ער האט פערלוירען דיא געדולד. אונגעפעהר אום 1 אוהר, האט ער זיך אויפגעהויבען אונד איז אריין אין זיין שלאָף־צימער. אננא איז נאך אימער ניט געוועזען צו הויז.

ווען קארענינא האט איינגעזעהען, אז ער וועט ניט קענען שלאָפען, האט ער אָנגעפאנגען ארום צו שפּאצירען איבער דיא צימערן הין אונד צוריק.

ניין, ער איז ניט געוועזען אייפערזיכטיג. א מאן, לויט וויא ער האט זיך פאָר־געשטעלט, האט בעליידיגט זיין פרוי, ווען ער איז איבער איהר אייפערזיכטיג. אָבער עס האט זיך איהם נעדרעננט א פראגע אין קאָפּ: „וואס פאר א גאראנטיע האב

איך, אז זיא וועט מיר אימער בלייבען טרייא ?" נאָר אזוי וויא ער האט נאך ביז דאמאלס קיין פערדאכט געהאט איבער אננא'ן, האט ער זיך אונטערדעסען באלד בערוהיגט. דעננאך האט ער ניט פערשטאנען, ווארום עס דרענגען זיך איהם אזוי פיעלע געדאנקען אונד פראגען אין זיין קאָפּ.

קארענינא האט שוין מעהר ניט געדענקט פון אויסציהען זיך ; ער האט ניט אויפגעהערט צו געהן פון צימער צו צימער, וועלכע זיינען געווען שוואך בעלייכטעט ; דאן האט ער זיך אָבגעשטעלט אין זיין פרוי'ס אנקליידע־צימער אונד ער האט אָנ־געפאנגען צו בעטראכטען דיא פערשיעדענע שעהנע אונד קאָסטבארע קלייניגקייטען וואס פרויען־לוקסוס האט ערפונדען. דאן האט ער ווידער געטראכט היבשע עטליכע מינוטען ביז ער האט פּלוצלינג געזאגט ענטשלאָסען :

„יא, יא, איך מוז מאכען א סוף דערפון, אונד דערצו זאָפאָרט ! אָבער וואס זאָל איך זאגען ? וויא זאָל איך אנפאנגען ? וואס פאר איין אורזאכע זאָל איך פאָרלעגען ? איך וויים אבסאָלוט קיין אנדערע זאך, אויסער, אז זיא האט גערעדט מיט ווראָנסקי'ן — מיט א יונגען מאן, אונד וואס איז דערפון ? איך זאָל מיך צייגען אייפערזיכטיג, וועט עס הייסען, אז מיר ערנידריגען זיך ביידע."

דאן האט ער ווידער שפּאצירט אונד נאך אמאל געזאגט : „יעדענפאלס איז עס מיין פליכט צו מאכען א שנעלעס ענדע פון דער גאנצער געשיכטע. ווען איך וועל עס ניט טהון, וועלען עס אנדערע טהון, אונד דאן וועט דיא שאנדע זיין נאך גרעסער. יא, יא, אונבעדינגט, איך מוז איהר זאגען, געבען צו ערקלערען, אז עס איז ניט שעהן, ניט פאסענד, אונד דאן, זאָל זיא זיך איבערהויפּט דערמאָהנען, אז זיא איז א פערהייראטעטע פרוי אונד האט א זוהן."

ער איז צוריק אריין אין איהר אנקליידע־צימער אונד זיך אוועק געזעצט. דאן האט ער געהערט צופאָהרען א דראָשקע, אונד נאכדעם האט ער געהערט אננא'ס פוס־טריט בעשטייגען דיא טרעפּען.

זיא איז אריין אין צימער, זיך שפּיעלענדיג מיט א האנד־שוה וואס זיא האט נאָר וואס ארונטער געצויגען. אין איהרע אויגען האט געפלאמט איין אונגעוועהנליכעס פייער, אָבער דאס האט ניט אויסגעדריקט קיין פרייד. ווען זיא האט ערבליקט איהר מאן, האט זיא אויפגעהויבען איהר קאָפּ אונד געשמייכעלט גראדע וויא זיא וואָלט ערוואכט פון א זיסען חלום.

„שלאָפסט נאך ניט ?" האט זיא געפרעגט. „א וואונדער ?" דאן איז זיא צוגעגאנגען צו דעם קליידער־שראנק אונד ווייטער געפרעגט : „איז עס שוין שטארק שפּעט, אלעקסים ?"

„אננא, איך האב מיט דיר עפּעס צו רעדען."

„מיט מיר?" האט זיא געפרעגט ערשטוינט, זיך אומווענדענדיג. „איבער וואס? אלזא" — זיך זעטצענדיג — „לאָמיר הערען."

„אננא, איך וויל דוא זאָלסט זיין פאָרזיכטיגער."

„פאָרזיכטיגער? מיט וואס?" איהר שטימע איז געווען גאַנץ אונשולדיג אונד נאַטירליך. קאַרענינא האט פרייער אויפגעאטהעמט אונד איך געטראַכט, אַז זיא וועט זיין גאַנץ אויפריכטיג אונד ער וועט זיך קענען מיט איהר דורכריידען רוהיג אונד געלאַסען.

„איך מיין," האט ער ווייטער געזאגט, „אז דוא ביסט זעהר אונפאָרזיכטיג פאר דער וועלט, מיט דיינע לייכטזיניגע בענעהמונגען. דיין טיעפעס געשפּרעך היינטיגע נאַכט מיט דעם, דעם גראף ווראָנס — קי, האט צוגעצויגען יעדען'ס אויפמערקזאמקייט."

ער האט געציטערט, נאָר זיא האט געענטפערט זעהר רוהיג:

„איך ווייס שוין ניט וויא מען קען יוצא זיין געגען דיר. אמאל ביסטו ניט צופריעדען מיט מיין רוהיגקייט, אונד יעטצט וויל איך האב מיך צופיעל אונטערהאַלטען. וואס ווילסטו?"

„רוהיג, איך בעט דיך," האט ער געזאגט ניט קענענדיג איינזיטצען אויף'ן שטוהל. „איך בין היינטיגע נאַכט זעהר נערוועז."

„ווארום? וואס ווילסטו זאָל איך טהון?"

„הער מיך אויס, אננא," האט ער געענטפערט אין א קאַלטען אונד בערוהינטען טאָן. „איך מוז דיך בעטען דוא זאָלסט מיך אויסהערען ביז צו ענדע. איך בעטראַכט דיא אייפערזוכט, אלס זעהר איין ערניעדריגענדעס געפיהל, אונד איך האָף, אז איך וועל קיינמאָל ניט קומען דערצו; אָבער עס זיינען נאָך פערהאַנדען אנדערע זאַכען, וועלכע מען מוז זעהר פאָרזיכטיג בעטראַכטען. ווען מען זאָל אורטהיילען פון דעם איינדרוק וואס דוא האסט היינטיגע נאַכט געמאַכט — ניט אויף מיר, זאָנדערן אויף אנדערע, — שיינט עס, אז דוא האסט זיך פערגעסען וויא צו בענעהמען."

„וויים איך וואס דוא זאגסט," האט אננא בעמערקט אויפציהענדיג מיט דיא אקסלען. דאַן האט זיא זיך געטראַכט: „אזוי איז ער; איהם קימערט נאָר וואס אנדערע זאגען." דאַן העכער: „דוא פיהלסט ניט גוט, אלעקסיס, געה בעסער שלאָפען."

זיא האט זיך אויפגעהויבע אום צו פערלאָזען דאס צימער, אָבער ער איז אויך אויפגעשטאַנען אונד איהר וויא פערהאַלטען דעם וועג.

„גוט, גוט,“ האט זיא בעמערקט. „איך הער; דוא קענסט ווייטער זאגען וואס דוא ווילסט. דיא געשיכטע אינטערעסירט מיך.“

„איך האב ניט קיין רעכט,“ האט ער ווידער אָנגעפאַנגען שפּירענדיג וויא עס ווערט איהם קאַלט, „מיך נאכצופרעגען איבער דיינע געפיהלע. עס וואָלט ערשטענס קיין נוטצען געבראכט, אונד צווייטענס איז דאס גאר געפעהרליך. ווען מיר זוכען צו טיעף אין דיא פערבאָרגענע קעמערלעך פון אונזערע נשמות, דאן קומען מיר צום בעשלוס, אז מיר ענטדעקען דאָרט זאכען, וועלכע וואָלטען בעסער געווען צו זיי בעהאַלטען. דיין אייגענעס געוויסען, אננא, איז פעראַנטוואָרטליך פאר דיינע געפיהלע; אָבער, צווישען דיר, מיר, אונד גאָט, בין איך געצוואונגען דיך צו דערמאָהנען אן דיינע פליכטען. אונזער לעבען איז ניט פעראייניגט געוואָרען דורך מענשען, זאָנדערן דורך גאָט. נאָר זינד קען צעררייסען אונזער פערבינדונג אונד דיעזע איז אזא זינד וואס טראגט מיט זיך איהר אייגענע שטראַפע.“

„איך פערשטעה איבערהויפּט ניט פון וואס דוא רעדסט, אונד איך בין זעהר מיעד אונד שלעפריג,“ האט אננא געענטפערט ארויס ציהענדיג דיא בריליאַנטענע שטעק־נאָדעל פון איהרע האאר.

„אננא, אום גאָטעס ווילען, רעד ניט אזוי!“ האט ער אויסגערופען מיט איין אונטערדריקטער ערגערנים; „פיעלייכט האב איך געהאט א טעות, אָבער גלויב מיר, אז אלעס וואס איך זאג, איז גראדע אזוי דיר לטובה וויא מיר; איך בין דיין מאַן אונד איך ליעב דיך.“

אויף איין אויגענבליק, האט אננא׳ס געזיכט אָנגענומען א וייבערע מיענע, אונד דער שפּאָטישער שמייכעלע איז פערשוואונדען פון איהרע ליפּען. „ווייסט זיך וויר קליך וואס ליעבע הייסט?“ האט זיא זיך געטראכט. „אָבער ניין, איך בין זיכער, ווען ער וואָלט ניט געהערט דאס וואָרט פון אַנדערע, וואָלט ער אפילו ניט געוואוסט אויב אזא געפיהל עקזיסטירט.“

„אַלעקסיס,“ האט זיא פלוצלינג געזאגט אביסעל שטרענג. „איך פערשטעה דיך ניט; ווילסטו אזוי גוט זיין אונד מיך דייטליכער ערקלערען?“

„יא, איך וועל דיך דייטליכער ערקלערען. אבוואָהל איך ליעב דיך, אָבער דאָך, מערק עס דיר גוט, איך רעד ניט פיר מיר אזוי פיעל, וויא פיר דיר אונד דיין קינד. איך זאג עס נאך אמאל, אז עס איז מעגליך, דאס מיינע ווערטער זינען פּוסט אונד האבען קיין בעדייטונג. ווען דאס איז דער פאַל, דאן בעט איך דיך אום

פערצייהונג, אָבער, ווען דוא אליין שפּירסט, אז עס איז דאָ א גרונד איבער מיין פערדאכט, דאן בעט איך דיך גוט נאכצודענקען דאריבער, אונד עפענען פאר מיר דיין הערץ.'

קאַרענינא האט ניט בעמערקט, אז ער האט זיך בעדיענט מיט ווערטער אונד טענות, וואס זיינען געווען גראדע דער געגענטהייל פון דעם וואס ער האט זיך פריהער פאַרבערייטעט צו זאגען.

„איך האב דיר קיין זאך צו פערטרויען אונד וויים ניט מיט וואס איך זאָל דיר עפענען מיין הערץ,“ האט זיא שנעל געזאגט אונטערדריקענדיג א שמייכעלע וואס האט זיך געדרענגט אויף איהרע ליפען. „דאן, דענק איך, אז עס איז איבער־הויפט צייט צו געהען שלאָפען.“

אלעקסים קאַרענינא האט געזיפצט, אונד אָהנע צו רעדען מעהר א וואָרט, איז ער ארויס פון צימער. אננא האט איהם נאכגעקוקט אונד איהר געזיכט איז בלאַס געוואָרען. איהר הארץ האט שווער געקלאפּט, אונד ווען וראָנסקי'ס בילד איז ער־שיענען פאר איהרע אויגען, האט זיא געמורמעלט: „צו שפּעט! צו שפּעט!“

קאפּיטעל 5.

פון דיזער נאכט אן האבען זיך דיא פערהעלטניסע צווישען אלעקסים קאַ־רענינא אונד זיין פרוי, שטארק פערענדערט. פאר דער וועלט, איז אלעס געווען אזוי וויא פריהער, נאָר אין הויז, זיינען זייא געווען וויא פרעמדע. זייא זיינען זאָגאר ניט פערבליעבען אליין אין א צימער, אָהנע יעמאנד זאָל ניט זיין דערבייא. אננא פלעגט זעהר אָפט בעזוכען פּרינצעסין בעטסי, וואו זיא האט געוואוסט, אז זיא קען במעט אימער דאָרט טרעפען וראָנסקי'ן. קאַרענינא האט דאס אלעס געוואוסט, נאָר ער האט ניט איינגעזעהען, וויא ער קען דאָס שטערען. ווען ער האט געוואגט אמאל צו מאכען א קליינע בעמערקונג, האט איהם אננא אימער געענטפערט מיט א געהיימניספאָלען שמייכעל. ער, אלעקסים קאַרענינא, דער אלמעכטיגער פּאָ־ליטיקער אונד דיפּלאָמאט, איז געווען קראפטלאָז געגען זיין פרוי. ער האט דאן איינ־געזעהען, אז ער מוז געדולדיג ערווארטען דעם לעטצטען קראך. ער האט איינינע מאָל בעשלאָסען צו פּראָבירען מיט גוטסקייט, צערטליכקייט, ליעבע, פערנינפטיגע ווערטער, אום צו ווירקען איבער אננא'ן, אָבער ער האט זיא יעדעס מאָל געטראָפען אזוי הארטנעקיג אונד פול מיט פעראכטונג פיר איהם, אז ער האט פערלוירען דעם מוטה צו שפּרעכען.

א גאנצעס יאָהר איז פאָראיבער אין דיא ווילדעסטע אונד צערטליכסטע ליעבעס־געפיהלע צווישען אננאַ'ן אונד ווראָנסקי'ן. בייא איהם האט דיא צייט אויסגעזעהען וויא דאס בליהען פון א הערדליכער רויז, אן וועלכער'ס עקזיסטענץ זייז לעבען היינגט אָב, אונד בייא איהר איז אַלעס געווען וויא א הערדליכער אונד געמט־ליכער טרוים, מיט איין ערוואכען, צייטענוויין פון דער בערוישונג, אונד ערבליקען א טרויעריגע ווירקליכקייט.

אָבער דיא רויז האט געמוזט אויסוואקסען, פערטיג ווערען צום אָברייסען, אונד פון דעם טרוים האט מען געמוזט ערוואכען צו א ווירקליכקייט וואס זאָל אַלעס ארויס ברענגען אין דער דייטליכקייט. דיא שטונדע איז ענדליך געקומען, ווען דיא בערוישונג, אויפרעגונג אונד אויפברויזונג, האט פערוואָרפען אַלעס אן א זייט, אונד...

זאָגאר, ער, ווראָנסקי, איז געשטאנען בלאַס אונד ציטערענד נעבען איהר, זיא בעטענדיג זיא זאָל זיך בערוהיגען, אונד... ער האט געפלוידערט; ער האט אליין ניט געוואוסט וואס ער רעדט. עפעס האט זיך איהם געדאכט, אז ער האט ניט נאָר אָבגעריסען דיא פערטיגע בלום וואס ער האט אזוי לאַנג געפפלעגט, זאָנדערן, ער האט זיא צערטרעטען מיט דיא פיס אונד זיין וואהרעס פערליעבטעס הערץ האט איהם וועה געטהאָן.

„אננא! אננא!“ האט ער געזאגט אין א טאָן ציטערענד מיט אויפרעגונג;

„אננא! אום גאָטעס ווילען, זייא רוהיג!“

אָבער וואס העכער ער האט אויפגעהויבען זיין שטימע, אַלץ ניעדריגער האט זיא אָנגעבויגען איהר קאָפּ — דיעזען קאָפּ, וועלכען זיא האט ביז מיט א קורצע צייט פריהער, געקענט טראגען הויך אונד שטאָלץ פאַר דער גאַנצער וועלט. איז יעטצט געווען ערניעדריגט ביז צו דער ערד. זיא וואָלט פאָזיטיוו אומגעפאלען, ווען ער וואָלט זיא ניט צוגעהאלטען.

„אך! פערצייהע מיר!“ האט זיא געמורמעלט פון צווישען איהר העפטיגעס וויינען. זיא האט אָנגענומען זיין האַנד אונד זיא געדריקט צו איהר קלאָפּענדער ברוסט. זיא האט זיך געפיהלט שולדיג פאַר דער גאַנצער וועלט, זאָגאר פאַר איהם אויך, אונד דערפאר האט זיא געבעטען אום פערצייהונג. דאן האט זיך איהר גע־דאכט, אז זיא איז אָבגעשניטען געוואָרען פון דער גאַנצער וועלט, אונד ער איז דער איינציגער, בייא וועלכען זיא קען פאָדערן שוטץ.

ווראָנסקי וויעדער, האט זיך געשפירט וויא א מערדער, וואס שטעהט איבער דעם טויטען קערפער פון זיין אָפּפער. עס איז געווען דאס ערשטע אונד גרעסטע

אפּפּער דער ליעבע. אין זייערע געדאנקען איז פאָרגעגאנגען עטוואס שרעקליכעס איבער דעם פּרייז וואס זייא האבען בעצאָהלט פיר זייער שאנדע. אָבער דאס געפיהל פון דעם מאָראַלישען פערברעכען, איז געווען מיט מיליאָנען פּראָצענט שטארקער בייא אננא'ן וויא בייא ווראָנסקי'ן. דער מערדער מעג וויא שרעקליך פיהלען נעבען דעם קערפּער פון זיין אָפּפּער, א טהאטזאכע איז עס אָבער, אז ער מוז זעהען פער־באָרגען זיין טהאט אונד ווייטער געניעסען דיא פרוכט פון זיין ארבייט. מיט דעמ־זעלבען גייסט וויא דער מערדער בעפאלט זיין אָפּפּער אונד צעררייסט איהם אויף שטיקער אין זיין צאָרן, אזוי האט יעטצט וורּאָנסקי בעדעקט אננא'ס געזיכט אונד האלז מיט ברענענדע קושען. זיא האט בלויז געהאלטען זיין האנד אונד זיך ניט בעו־וואוינגען. זיא האט געקויפט דיא קושען מיט איהר עהרע; דיא האנד איז געווען דיעזע פון איהר מיטפערברעכער אונד האט אלזאָ בעלאנגט אויך צו איהר; זיא האט אויפגעהויבען דיא האנד צו איהרע ליפּען, אונד זיא געקושט. ווראָנסקי איז געפאלען אויף זיינע קניען אונד אָנגעווענדעט אלעס מעגליכע צו זעהען איהר געזיכט וואס זיא האט זיך געשעהמט פאר איהם צו ווייזען. ענדליך האט זיא איהם צערטליך אָבגעשטויסען אויף א זייט, אונד, מיט א ציטערענדער אָבער ענטשלאָסענע שטימע, האט זיא געזאגט: „אלעס איז יעטצט פאָראיבער. איך האב ניעמאנדען מעהר אויף דער וועלט, אויסער דיך. געדענק דאס גוט!"

„וויא קען איך פערגעסען אן דעם וואס איז מיין גאנצעס לעבען? פיר איין אויגענבליק פון אזא גליק — "

„גליק!" האט זיא אויסגעשריען אין א טאָן פון שרעק אונד אבשייא, אז ער האט זיך וויא געפונען בעליידיגט. „קיין וואָרט — קיין וואָרט מעהר דא־ריעבער!"

זיא האט זיך אויפגעהויבען פון איהר שטוהל אונד איז אוועק נעו־גאנגען.

אננא'ס געפיהלע פון שאנדע, מורא, פרייד אונד גליק, זיינען געווען אזוי שטאַרק אונד פערמישט, דאס נאכדעם וויא זיא האט זיך עטוואס בערוהיגט, האט זיא בעמערקט: „ניט יעטצט, שפּעטער, יא שפּעטער, וועל איך דענקען איבער אלעם."

קאפּיטעל 6.

אין א שעהנעם פריהלינגס־טאָג, מיט איינינע וואָכען שפּעטער, נאכדעם וויא לעווין האט פערלאָזען מאָסקווא, איז ער געפאָהרען א ווייטע שטרעקע אויף זיינע

ניטער אום דורכצופיהרען עפעס א געשעפט מיט זיין אגענט. זיך אומקעהרענדיג וויעדער אהיים, האט ער בעגעגענט א דראָשקע נעבען זיין הויז, אונד באלד איז איהם אויך ענטקעגען געגאנגען סטעפאן ארקאדיעוויטש.

„מיר פרייט זעהר דיך צו זעהען!" האט לעווין אויסגעשריען איהם געבענדיג זיין האנד. דאן האט ער זיך געטראכט: „יעטצט וועל איך גענוי וויסען אויב זיא איז שוין פערהייראטעט."

„דוא האסט מיך גאר ניט ערווארטעט," האט סטעפאן געזאגט, „אָבער איך בין געקומען פאר דרייא אורזאכען: דיך צו זעהען; צו געהען אויף דער יאגד אונד אויך פערקויפען מיין האָלץ צו דיינעם א שכן."

„עס מאכט ניט אויס ווארום דוא ביסט דאָ. מיך פרייט עס יעדענפאלס," האט לעווין געענטפערט. זייא זיינען דאן אריין אין הויז.

„אונד וויא געהט עס מיט דיר אין אלגעמיין?" האט לעווין געפרעגט. סטעפאן'ס געזיכט איז מונטער געוואָרען אונד ער האט געענטפערט:

„ווען דוא קענסט דיך עראינערן, האבען מיר אמאל געשפראָכען איבער דער פראגע, וויא אזוי דאס איז מעגליך, אז נאך א גוטען מיטאג, קען מען נאך עסען א שטיק פרישעס ברויט. דוא האסט דאמאלס קיין געדולד געהאט צו רעדען דא־ריבער. יעטצט בעהויפטע איך וויעדער, אז עס איז ניט מעגליך צו לעבען אָהן ליעבע. אָבער וויא דיא זאך איז, איך וועניגסטענס קען ניט זיין אָהן ליעבע, אונד איך געפין זעהר פיעלעס פערגניגען אין ליעבע אונד גאנץ וועניג אונרעכט דערבייא."

„וואס!" האט לעווין אויסגעשריען. „איז שוין עפעס א נייע געשיכטע?"

„אה ניין, עס איז נאך אימער דיא אלטע. איך וויל דיר בלויז זאגען, אז דיעזע פרויען וואס מען שטעלט זיך פאָר אין דער פאנטאזיע, ווען מען טרעפט זייא אין ווירקליכען לעבען, איז א פערברעכען זייא אויסצומיידען."

„אָבער אזעלכע איז דאָך שווער צו געפינען."

„דאס מאכט ניט," האט סטעפאן געענטפערט לעבהאפט. „א גרויסער מאן האט אמאל געזאגט, אז א וואהרעס גליק בעשטעהט ניט אין געפינען דיא וואהר־הייט, זאָנדערן אין זוכען דיא וואהרהייט."

לעווין האט מעהר גאר ניט געזאגט. זיין פריינד'ס פאנטאזיען אונד פלוידע־רייען, האט ער ניט פערשטאנען אונד זיך ניט שטארק אינטערעסירט צו פערשטעהן. נאך'ן עסען, האבען זייא ביידע גענומען ביקסען אויף זייערע שולטערס אונד ארויס געגאנגען אויף דער יאגד, בעגלייטעט פון דיא הינט. דיא יאגד איז געוועזען זעהר

אונטערהאלטענד, אונד גענען אבענד, האבען זייא צוריק נעקעהרט אהיים, זייערע טאשען פול מיט פויגלען אונד טהיערע. זייענדיג ניט ווייט פון הויז, האט לעווין בעמערקט:

„סטיווא, דוא האסט מיר נאך ניט דערצעהלט איבער דיין שוועגערין איז שוין פערהייראטעט אדער ניט?"

„זיא איז נאך ניט פערהייראטעט אונד עס שיינט, אז זיא איז נאך איבערהויפט זעהר ווייט דערפון. זיא איז געווען זעהר קראנק אונד דיא ערצטע האבען איהר געהייסען בעזוכען אויסלאנד. מען האט שוין זאגאר אין איין צייט געגלויבט, אז זיא וועט ניט לעבען."

„וואס איז געשעהען?" האט לעווין אויסגעשריען. „קראנק? וואס איז דאס פאר א קראנקהייט?"

„דאס" — אבער גראדע אין יענעם אויגענבליק האט זיך געהערט א קלאפ פון פליגעל; לעווין איז געווען שנעלער מיט זיין ביקס; א קראך, אונד מיט א פאאר סעקונדען שפעטער, האט לאסקא, דער הונד, צוגעבראכט דעם פויגעל אין זיין מויל.

דיא ערקלערונג איבער קיטטי'ס געזונדהייט, האט ערשט סטעפאן אבגעגעבען, ווען זייא האבען צוריק געקעהרט אין הויז. לעווין, אבוואהל ער האט פאר זיך געזעהען געעפענט א נייע טהיר צו זיין גליק, האט ער אבער ניט געקענט אונטערדריקען א לייכטעס געפיהל פון נקמה צו דיעזער וואס האט איהם פערשטויסען. אלס סטעפאן האט איהם אבער געוואלט ווייטער דערצעהלען איינצעלהייטען פון ווראנסקי'ן מיט קיטטי'ן, האט איהם לעווין אונטערבראכען מיט דיא ווערטער: „ניין, ניין, איך האב קיין רעכט צו וויסען דיעזע פאמיליען געהיימניסע, אונד זייא אינטערעסירען מיך אויך ניט."

לעווין איז געווען דעם גאנצען אבענד זעהר פרעהליך. ער האט אויסגעזעהען הרטה צו האבען ווארום ער האט ניט געלאזען סטעפאנען אלעס אויסדערצעהלען. ענדליך האט ער געזאגט: „יעדענפאלס, סטעפאן, וואלט איך נייגיעריג געווען צו וויסען, וואס עס איז איבערהויפט געווארען פון ווראנסקי'ן?"

„ווראנסקי?" האט סטעפאן געזאגט מיט א גענעץ. „ער איז אין סט. פעטערסבורג. ער איז דאן באלד אוועק פון מאסקווא אונד מעהר ניט צוריק געקעהרט. ווייסטו וואס קאנסטאנטין, איך גלויב, אז דוא ביסט דיר אליין אין גאנצען שולדיג. דוא האסט דיך דערשראקען פאר ווראנסקי'ן אונד ביסט דיר ענטלאפען. דוא ביסט

יעדענפאלס" — ער איז דערביא אונטערבראָכען געוואָרען פון א גענעץ, וואס ער האט זעלבסט ניט געקענט אונטערדריקען.

„וויס ער אָדער וויס ער ניט וויא ווייט איך בין געגאַנגען?" האט זיך לעווין אליין „עפּרעגט בליקענדיג צו זיין פריינד.

„ווען זיא האט אפּילו געמיינט, אַז זיא דאַרף יענעם פּאָרציהען," האט סטעפּאַן ווייטער געזאגט שלעפעריג, „דאַן איז דאס נאָר געוועזען גלאַט אזוי, ווייל אנדערע פיעללייכט האבען איהר איינגערעדט. אין אמת'ן, איז ער דאָך אויך א גרויסער אַריסטאָקראַט, זעהר רייך אונד בעזיטצט א הויכע שטעלע איבערהויפּט פערשטעהט שוין זיין מוטער וויא זיא זאָל מאַכען פון א ניסעל א מיהל־שטיין, אונד ויא זעהט אויך, אז ריא גאַנצע וועלט זאָל דאריבער רעדען."

לעווין'ס געזיכט האט זיך פערפינסטערט. ער האט זיך דערמאָהנט וויא אזוי אונבאַרמהערציג קיטטי האט איהם ענטזאגט.

„ענטשולדיג מיר," האט לעווין געזאגט איהם אונטערברעכענדיג. „דוא האסט מיר דאָ דערצעהלט פון זיין אַריסטאָקראַטיע — קענסטו מיר ניט ערקלערען אין וואָס וראָנסקי'ס אַריסטאָקראַטיע בעשטעהט אונד וואס דאס האט צו טהון דערמיט, אז זיא זאָל מיך צוריק שטויסען? דוא בעטראַכסט מיך אויך אלס איין אַריסטאָקראַט, אָבער איך שטים ניט איין מיט דיר. הער מיך אוים, מענש! איך פערשטעה אונטער דעם וואָרט אַריסטאָקראַט, ווען א מענש קען אויפצייגען זיין פאטער, מוטער, זיין עלטער־פאטער, זיין עלטער־עלטער־פאטער, אלס רוהיגע, געבילדעטע אונד ניכטערנע מענשען, וועלכע האבען קיינעם קיין בעזעס ניט געטהאָן אונד ניעמאַנדען בעראַבעוועט; אימער געלעבט עהרליך אונד אַנשטענדיג. אָבער א מאַן, וועלכער האט געהאט א פאטער, וועלכער איז פּלוצלינג אויפגעהויבען געוואָרען פון מיסט דורך א בלינדען צופאַל, וועלכען'ס מוטער האט שוין בעטריעבען ליעבעס, גאָט וויים מיט וועמען — רופסטו דעם אויך אריסטאָקראט? ניין, סטעפאַן אין דיעזער בעציהונג קען איך מיט דיר ניט איינשטימען!"

„אין געגענטהייל," האט סטעפּאַן געענטפערט שמייכלענדיג גוטמיטהיג. „איך שטים יא מיט דיר איין, אונד טאַקי דערפאַר רוף איך דיך אליין אריסטאָקראט, ניט וראָנסקי'ן. אָבער, וויא דיא זאַך איז, וואָלט איך געראטהען דוא זאָלסט ניט זיין קיין אינגעל, אונד, ווען איך זאָל זיין אין דיין שטעלע, וואָלט איך אריין געפאָהרען נאך מאָסקווא — "

„וואַרט, סטעפאַן, געה ניט ווייטער; איך צווייפעל אויב דוא ווייסט ווי ווייט איך בין שוין געגאַנגען. דיא געשיכטע איז גאַנץ איינפאַך: איך האב מיך

אנגעבאטע' צו קיטסי'ן אונד זיא האט מיר ענטזאגט אויף אזא ארט, אז איך וועל אין מיין גאנצעם לעבען ניט פערגעסען דיא ערניעדריגונג..."

„אך! וויא נאררייש זיא האט געהאנדעלט!"

„לאמיר שוין יעטצט שווייגען דאריבער. דוא ווייסט מיר ענטשולדיגען ווארום איך האב עס דיר פריהער ניט דערצעהלט. יעטצט ווייסטו שוין אלעס." אונד נעהמענדיג דאס ליכט פון טיש האט ער געזאגט: „איך מיין, סטיווא, אז יעטצט וואלסטו מיך אליין ניט געראטהען איך זאל נאך אמאל צו איהר געהען. איך בעט דיך ווייטער, אז דיזע געשיכטע זאל אונזער פריינדשאפט פיר דער צוקונפט ניט שטערען."

„געוויס ניט, קינד וואס דוא ביסט. וואס האט איינעם מיט דעם אנדערן צו טהון? איברינגענס פרייט עס מיך וואס דוא האסט מיר אלעס ערקלערט. גוטע נאכט, קאנסטאנטין, גוטע נאכט!"

קאפיטעל 7.

אבוואהל ווראנסקי איז געווען פערטיעפט מיט לייב אונד לעבען אין זיין ליעבע, האט ער דאך, זיין איסוועדטיגע אויפפיהרונג, ניט געוועקסעלט. ער האט גוט אכטונג געגעבען, אז אין דער מיליטערישער אונד ציוויל וועלט, זאל ער ערשיינען רערזועלבער וויא פריהער. עס איז אויך איבריג צו דערצעהלען, אז ער איז ניט געווען איינער פון דיא מענער, וואס זאל זיך בעריהמען איבער זיינע ליעבעס-פערהעלטניסע. עס האט ניט אויסגעמאכט וויפיעל וויין ער האט געטרונקען, אדער אין סאי וואס פאר א געזעלשאפט ער איז געווען, זיינען זיינע ליפען געבליעבען געשלאסען אין דעם וואס אנבעלאנגט אננא'ן. יעדער האט איהם אונטערדעסען מקנא געווען דערמיט וואס אזא הויכע דאמע וויא מאדאם קארענינא, איז געווען זיין פריינדין, אונד ער אליין האט ניט אויפגעהערט צו דענקען איבער אננאין בייא טאג אונד בייא נאכט. דעננאך האט ער זיך מעהרערע מאל געשפירט זעהר אונגליקליך וויסענדיג. אז ער מוז בעהאלטען דיזעס גליק, פון אננא'ס ליעבע, פאר דער וועלט.

וואס עס בעלאנגט דיא יונגע פרויען פון דער הויכער געזעלשאפט, וועלכע זיינען אימער געווען אייפערזיכטיג איבער אננא'ס גרויסע שעהנהייט אונד איינפלוס, האבען פון זיך פערשטאנען, אז דיא בעציהונגען צווישען איהר אונד ווראנסקי'ן, זיינען ניט א.ווי גאנץ איינפאך וויא מען דענקט. זייא האבען זיך דערפאר געפרייט מיט איהר ניעדערפאל. ווייל זייא האבען פריהער אימער געהערט איבער איהר זאגען: „זיא איז שעהן, רייך, געבילדעט, בעליעבט אונד אויך א מאדעל פון אנשטאנד." איהרע

עלטערע בעקאנטע ווערדער, האבען נעבליקט מיט שרעק אין דער צוקונפט, ווען א פירכטערליכער סקאנדאל וועט מוזען אויסברעכען.

אנפאנגס האט ווראָנסקי'ס מוטער הנאה נעהאט פון איהר זוהן'ס צופעלינער ליעבע; נאך איהר אנזיכט, האט אזא ליעבע מיט א הויכער דאמע, נאך נעקענט פערגרעסערן דיא אכטונג פון איהר זוהן. זיא האט זיך אויך געפרייט דערמיט וואס זיא האט ערפאהרען, אז אננא, דיא פרומע אונד שטיללע טויב, איז נאך אלעמען ניט בעסער געווען וויא זיא אליין אין איהר יוגענד. אָבער מיט דער צייט האט זיא ערפאהרען, אז איהר זוהן, אום צו פערבלייבען נעבען מאדאם קארענינא, האט ער זיך ענטזאגט פון א גרויסען מיליטערישען פאָסטען. דאס האט איהר שטארק פערדראָסען.

ווראָנסקי, אויסער זיין ליעבע צום מיליטערישען לעבען, איז ער אויך נעווען א גרויסער ליעבהאבער פון פערד אונד אליין א טיכטינער רייטער. בייא א בעריהמטער רייט־וועטע, איז ער איינגעשריעבען געוואָרען אלס איינער פון דיא הויפט־בעטהייליגטע.

אין דעם מאָרגען, ווען דיא רייט־וועטע האט בעדארפט שטאטפינדען, האט ער זיך דערמאָהנט, אז אננא האט איהם פערשפראָכען, דאס נאך דער רייט־וועטע, וועט זיא איהם ערלויבען צו פערבלייבען א שטונדע אליין אין איהר נעזעלשאפט. ער האט זיא שוין 3 טעג ניט געזעהען, אונד ערפאהרענדיג, אז איהר מאַן האט צוריק נעקעהרט נאך סט. פעטערסבורג פון אויסלאנד, האט ער מורא נעהאט, אז זיין אנוועזענהייט וועט זיא שטערען צו ערפילען איהר פערשפרעכען. זיין אונגעדולד איז נעוואָרען זעהר גרויס, אונד ער האט בעשלאָסען, דאס עס מעג זיין וואס עס וויל זיך, וועט ער זיא בעזוכען אום צו הערען אויב זיא וועט קענען האלטען איהר פערשפרעכען.

„איך וועל בלויז זאגען,“ האט ער זיך געטראכט, „אז בעטסי האט מיך נעשיקט איך זאָל איהר אָנזאגען, וואו זייא זאָלען זיך בעגעגענען בייא דער רייט־וועטע.“

אננא איז נעווען אין איהר מאַן'ס לאנד־הויז, עטליכע מייל'ען וויים פון דער שטאָדט, אונד ווראָנסקי איז אהין אוועק מיט א דראָשקע. עד איז אראונטער נעגאנגען מיט א שטרעקע ווייטער פון איהר הויז, דאס ער זאָל קיין אויפמערקזאמקייט צו ציהען, אונד איז אריין אין הויף צו פוס.

„איז שוין דיין הערר געקומען?“ האט ער געפרעגט דעם גערטנער.

„גאך ניט. אָבער איך דענק, אז מאדאם איז צו הויז. ווען איהר וועט אָנ־קלינגען, וועט מען עפענען.“

„ניין, ניין, איך וועל בעסער אריין געהען דורך'ן גארטען.“

זייענדיג, אז אננא איז אליין, האט ער זיא געוואָלט איבערראשען, ווייל זיא האט געוויס גערעכענט, אז ער איז שוין אויף דעם פּלאטץ פון דער רייט־וועטע. ער האט אונטער געהויבען זיין שווערט זיא זאָל ניט קלינגען אונד איז לאנגזאם אריין אין קאָרידאָר.

אננא איז געזעסען אויף דעם ניעדריגען באלקאָן אונד ערוואַרטעט איהר יונגען זוהן סערגעי, ער זאָל צוריק קומען פון דעם מאָרגען־שפּאציר. זיא האט ניט געהערט ווען וורא‍ָנסקי איז געקומען. דיא שעהנהייט פון איהר געזיכט אונד פיגור, האט וורא‍ָנסקי'ן שוין צום אונצעהליגסטען מאל איבערראשט. זיא איז געוועזען שטארק פער־טראכט, אונד וורא‍ָנסקי, מיינענדיג, אז זיא איז נעערגערט, האט ער זאנפט געפרעגט:

„וואס איז אננא, פיהלסטו ניט גוט?“

„ניין, איך פיהל גוט,“ האט זיא געענטפערט זיך אומקוקענדיג, אונד נעה־מענדיג זיין האנד אין איהרע, האט זיא געזאגט: „איך האב דיך ניט ער־ווארטעט.“

„דיינע הענד, וויא קאלט זייא זיינען!“

„דוא האסט מיך אביסעל דערשראָקען.“

„ענטשולדיג מיר, איך האב ניט געקענט ווארטען אזוי לאנג דיך ניט צו זעהען.“

„איך האב דיר ניט וואס צו ענטשולדיגען; דיין ערשיינען מאכט מיך גליקליך.“

„אָבער דוא זעהסט אויס טרויעריג,“ האט ער געזאגט נאך אימער האלטענדיג איהר האנד.

זיא האט ניט געענטפערט, אונד ער האט פערשטאנען, אז עס איז גלייכער ניט צו דרענגען. דאן האבען זייא אָנגעפאנגען צו רעדען איבער דער רייט־וועטע, אונד ער האט איהר דערצעהלט אלעס וויא אזוי ער האָפט צו געווינען.

„זאָל איך איהם דערצעהלען אָדער ניט?“ האט זיא זיך געטראכט איהם אָנ־קוקענדיג מיט א ליעבליכען בליק. „ער זעהט אויס אזוי גליקליך אונד פולל מיט וואָרגענלאָזעס לעבען. דאן פיעללייכט וועט ער גאר ניט פערשטעהן דיא וויכטיגקייט פון דעם וואס עס האט פאסירט?“

„אך, אננא, מיין זיסע געליעבטע!“ האט ער געזאגט. „דערצעהל מיר, איך בעט דיך, וואס דענקסטו יעטצט?“

אין איהרע אויגען האט זיך יעטצט בעוויעזען א בליק פון ליידען.

„אום גאטעס ווילען, אננא, עס האט עפּעס פּאסירט; איך בעט דיך, דער־צעהל מיר. ניבט עס דען א זאך אין דער וועלט וואס דו דארפסט האלטען פער־בארגען פאר מיר?“

„ווען ער וועט ניט פערשטעהען דיא וויכטיגקייט פון דעם וואס עס האט פּאַ־סירט.“ האט זיא ווייטער געטראכט אין זיך, „דאן וועל איך איהם דאס ניעמאלס קענען פערצייהען. אדער, פיעללייכט וואלט עס גאר בעסער געווען איך זאל איהם ניט דערצעהלען?“

„וואס איז געשעהען, אננא?“ האט ער ווידער געפרעגט אונגעדולדיג.

„מוז איך דיר דערצעהלען?“

„יא, — יא.“

„איך בין שוואנגער,“ האט זיא געמורמעלט שטיל.

דאס בלומען בלעטעל אין איהר האנד, האט שטארק געציטערט, נאר איהרע אויגען האבען אויפגעפּאסט זיינע, גלייך וויא זייא האבען געוואלט דארט לעזען זיינע געדאנקען.

ער איז זעהר בלאס געווארען אונד עס האט אויסגעזעהען, גלייך וויא ער וויל רעדען, נאר ער האט ניט געקענט. ער האט אנגעבויגען זיין קאפּ אונד געלאזען אננא'ס האנד ארויס פאלען פון זיינער.

„יא, ער פערשטעהט דיא בעדייטונג דערפון,“ האט זיא זיך געטראכט אונד דאן אנגענומען זיין האנד. אבער זיא האט געהאט א גרויסען טעות דענקענדיג, אז ער האט געפיהלט דאסזעלבע וואס זיא האט געפיהלט. ווען ער האט געהערט דיעזע נאכריכט, האט איהם א טויט שרעק ערגריפען אונד ער האט פערשטאנען, אז דיא קריזיס איז נאהענט. ווייטער וועט עס שוין ניט מעגליך זיין אבצונארען דעם מאן, אונד מען מוז זעהן ארויס קריכען פון אזא שרעקליכען צושטאנד דורך אירגענד א צופאלל וואס דיא צייט וועט ברענגען. ענדליך אבער, האט ער אויך גע־שפּראכען.

„הער אויס, אננא,“ האט ער געזאגט געריהרט. „ניט דוא אונד ניט איך האבען געקוקט אויף אונזער ליעבע, אלס א זאך וואס ערשיינט אונד געהט פאר־איבער. יעטצט איז דיא צוקונפט בעשטימט. מיר מוזען מאכען איין ענדע פון דעם שווינדעל אונד בעטרוג אין וועלכען מיר האבען געלעבט.“

„מאכען איין ענדע ? וויא אזוי ?"

„דוא מוזט פערלאָזען דיין מאַן'ס הויז, אונד מיר זאָלען זיך ביידע פער־איינינען."

„זיינען מיר דען נאך ניט פעראייניגט ?" האט זיא נעפרעגט גאנץ שטיל.

„גיין — ניט פאָלשטענדיג."

„אָבער וואס קענען מיר טהון, אלעקסים ?" דערמאָהנענדיג דאס לעטצטע וואָרט „אלעקסים," האט זיא געדענקט, אז איהר מאן טראגט אויך דעמזעלבען נאמען, אונד זיא האט פלוצלינג געפרעגט: „בין איך דען ניט זיין פרוי ?"

„איך פערשטעה דאס, אננא. אָבער, אום גאָטעס ווילען, וויא איז עס מעגליך וויטער צו פיהרען אזא לעבען! מיינסטו, אז איך פערשטעה ניט דיין מארטער? דיין מאן, דיין זוהן, דיא וועלט — אלעס!"

„ניט מיין מאן," האט זיא געענטפערט מיט א ביטערן שמייכעל. „איך קען איהם שוין מעהר ניט אונד איך דענק אויך ניט פון איהם. איך זעה פערגעסען זאָ־גאר, אויב ער עקזיסטירט גאר אויף דער וועלט."

„דאס קען ניט זיין, איך וויים, דוא ערגערסט דיך איבער איהם."

„אָבער ער ווייס גאר ניט," האט זיא שנעל געענטפערט. נאָר איהר געזיכט אונד זאָגאר איהר האלז, זיינען פלוצלינג שטארק רויט געוואָרען אינד דיא טרערען זיינען נעקומען אין איהרע אויגען. „איך בעט דיך, לאָמיר גאר ניט רעדען איבער איהם!"

וורא֒נסקי האט מעהרערע מאל געדענקט וואס דער תכלית קען זיין אונד ער האט עס אימער אָבגעלאָזען דיא צייט זאָל אלעס אויפלעזען. יעטצט איז אבער געוועזען אנדערש.

„וואס ער ווייס יא אָדער ניט, קימערט מיך זעהר ווענינ," האט וורא֒נסקי געזאגט ענטשלאָסען. „אָבער מיר קענען ניט, דוא איבערהויפט, קענסט ניט פערבלייבען אין אזא צושטאנד; יעטצט — מעהר וויא אימער."

„אָבער וואס קען מען טהון לויט נאך דיין מיינונג ?"

„דערצעהל איהם אלעס אונד פערלאָז איהם."

„לאָמיר אָננעהמען, אז אזוי וועט עס זיין," האט אננא געזאגט וויא צעהלענדיג דיא ווערטער. „וואס קען אָבער ווערען דערפון ? איך וועל דיר זאגען:" אונד איהרע אויגען, ביז יעטצט אזוי צערטליך, האבען אויסגעדריקט מיט איינמאל שרעק אונד שוידער — „ער וועט אויסשרייען: „אך! דוא ליעבסט איין אנדערן אונד דוא ביסט שולדיג אין פערברעכערישע ליעבע ? איך האב דיך געווארענט, אָבער דוא

האסט ניט געוואָלט הערען, יעטצט וועל איך ברענגען שאנדע אויף דיר אונד אויף — ״

אננא האט געוואָלט ווייטער איבערגעבען וואס איהר מאן וואָלט געזאגט, נאָר זיך ערא׳נערענדיג אן איהר קינד, האט זיא זיך אונטערבראָכען.

„מיט איינעם וואָרט,״ האט זיא פאָרטגעזעטצט, „ער וועט מיך ניט וועלען בעפרייען געזעטצליך, אונד ער וועט נאר פיעללייכט אָנווענדען אלעס מעגליכע צו פערמיידען א סקאַנדאל. ער איז ניט קיין מענש, ער איז בלויז א מאַשין, ער מוז טהון וויא עס איז פאָרגעשריבען, וויא אנדערע פערלאַנגען, אונד דערצו, מיין גאָט, איז ער א געפעהרליכע מאַשין ווען ער וויל עס נאָר ווערען.״

„אָבער, אננא, איך מיין, אז עס וואָלט יעדענפאַלס בעסער געווען פריהער אלעס צו דערצעהלען אונד דאן אָבווארטען אויף שפּעטער, אום צו זעהען וואס עס איז ווייטער צו טהון.״

„דאס איינציגע מיטעל איז, צו ענטלויפען.״

„אונד ווארום ניט? עס איז יעדענפאַלס פיעל בעסער וויא אזוי צו לעבען. ניין, אננא, יעטצט איז קיין פראגע פון מיר, זאָנדערן פון דיר, וואס דוא ליידעסט אזוי פיעל.״

„ענטלויפען? מיין גאָט! אונד דאן בלויז ווערען עפענטליך דיין געליעבטע!״ האט זיא אויסגעשריען ערביטערט.

„אננא!״ האט ער אויסגערופען בעגרייפענדיג איהר מיינונג.

„יא, דיין געליעבטע, אונד פערלירען — אלסדינג!״ זיא האט געוואָלט דאן זאגען „זאָגאר מיין קינד וועל איך פערלירען, מיין זוהן!״ נאָר זיא האט איהם ניט געוואָלט דערמאָהנען.

וראָנסקי האט ניט געקענט פערשטעהען וואס אננא האט געשפּירט אלס מוטער צו איהר זוהן, ווען זיא זאָל איהם מוזען פערלאָזען.

„איך בעט דיך,״ האט זיא ווייטער געזאָגט מיט א צערטליכער אונד ערנסטער שטימע. „לאָמיר ניט רעדען דאריבער.״

„אָבער, אננא — ״

„ניין, ניין, איך פערשטעה אלעס, אָבער דאָך קען עס זיך ניט אזוי לייכט וועקסלען וויא דוא דענקסט. האב פערטרויען אין מיר אונד רעד מעהר ניט דערפון. פערשפּרעכסטו עס מיר?״

„איך פערשפּרעך דיר אלעס; אָבער וויא קענסטו פון מיר ערווארטען איך

זאָל בלייבען רוהיג, „כדעם וואס דוא האסט מיר דערצעהלט? ווי קען איך שווייגען ווען דוא ביסט אזוי פערצווייפעלט?“

„איך? יא, דאס איז וואהר, אָבער, אלעקסים, גלויב מיר, דוא קענסט אויך ניט מיין הארץ; איך קען דיר גאר אזוי פיעל ניט זאגען... פאַלג מיך, לאָמיר מעהר ניט רעדען דאריבער. דיך, דיין עדעלע זעעלע, קען איך גאנץ גוט, אז דוא האסט צו לעבען אין שווינדעל אונד בעטרוג. אָבער פאַרלויפיג קען עס אנדערש ניט זיין. עס וועט פאַראיבער. איך וויים אויך, אז דוא האסט פאר מיר אלעס גע־אָפּפערט.“

„אָט דאס איז דאס אונגליק! איך קען ניט אונד וועל מיר קיינמאל ניט פערצייהען דערפאר וואס איך האב דיך אזוי אונגליקליך געמאכט!“

„איך אונגליקליך?“ האט זיא געזאגט אויפשטעהענדיג אונד איהם בע־טראכט מיט אויגען פול ליעבע. „איך בין גראדע וויא דער בעטלער וואס איז געוועזען פערהונגערט צו טויט, ווען מען האט איהם געגעבען ער זאָל זיך אָנעסען, האט ער דאן פערגעסען אן זיינע שמאטעס אונד עלענד. אונגליקליך? ניין, ניין, אלעקסים, צו מיין גליק איז קיין גרענעץ ניטאָ! איך ליעבע, פון מיין גאנצען הערצען, זעעלע, לעבען אונד...“ סערגעי'ס שטימע האט זיך דערהערט. אננא האט אָנגענומען ווראנסקי'ס קאָפּ, אָבגעפרעסט א קוש אויף זיין שטערען אונד איהם צערטליך אָב־שטויסענדיג, איז זיא ענטקעגען געגאנגען איהר זוהן.

קאפּיטעל 8.

איין אונגעהייערעס גרויסעס פּובליקום, פון אלע קלאסען מענשען, האבען זיך פערזאמעלט צו דער רייט־וועטע.

„פרו־פרו“ איז געוועזען דער נאמען פון ווראַנסקי'ס שקאפּע. אויף וועלכער ער האט בעדארפט רייטען. „גלאדיאטאָר“ האט געהייסען דאס פערד אויף וועלכען דער אָפיציער מאהאָלין איז געזעסען אונד דיא ענגלישע שקאפּע „דיאנא“ איז געפיהרט געוואָרען פון פּרינץ קוזלאָוו.

ווען דיא רייטער האבען אָנגעפאנגען זייער וועטע, האט פון דעם קייזער ביז צום געוועהנליכסטען מענשען, ניט ארונטער גענומען זייערע אויגען פון דיא טהייערע פערד מיט דיעזע וואס זיינען אויף זייא געזעסען.

ווראנסקי האט אויסגעזעהען דער בעסטער רייטער פון זייא אלע. אָבוואָהל „גלאדיאטאָר“ איז געוועזען אביסעל פאר איהם. אָבער יעדער האט בעגריפען, אז ווראנסקי וועט וויסען, צו דער ריכטיגער צייט, וויא צו מאכען דעם שפּרונג אום

צו געווינען „פרו־פרו" איז געגאנגען אונטער איהם, וויא א האז אויף א בארג, אזוי לייכט אונד זיכער. עס זיינען געוועזען אריעבער צו שפרינגען א קליינעם פארקען אונד צוויא גריבער. „פרו־פרו" האט געמאכט דיא שפרונגען אויסגעצייכענט, אונד פון איבעראל האט מען געהערט דיא מונטערע געשרייען: „בראווא ווראָנסקי!" אָבער פלוצלינג, וואס איז דאס? „פרו־פרו" האט אָנגעפאנגען צו זינקען אונטער איהם, אונד דאן — א קראך! דער רייטער מיט זיין פערד זיינען געפאלען. א דאָקטאָר איז באלד צוגעלאָפען, אונד, צו ווראָנסקי'ס ערגערניס, איז ער אליין גאר ניט געוועזען בעשעדיגט, בלויז זיין פערד. ארמער „פרו־פרו." עס איז געוועזען דער לעטצטער שרעקליכער שפרונג, וועלכע האט געבראָכען איהר רוקען.

„זיא מוז ערשאָסען ווערען," איז געוועזען דער אורטהייל פון דעם טהיער־ארצט. אָהנע צו רעדען א וואָרט, האט זיך ווראָנסקי אָבגעווענדעט אין פערצווייפלונג. פערלוירען דיא וועטע! אונד ער? ער, אויף וועלכען יעדער האט געזאגט, אז ער איז דער בעסטער רייטער, אונד אונטער איהם זאָל א פערד פאסירען אזא אונגליק? אזוי פיעלע מענשען זיינען דערבייא געוועזען, דער קייזער זעלבסט, אונד דאן, זיא! זיא האט איהם געזעהן אזוי מיאוס דורכפאלען; דאס האט איהם געערגערט מעהר וויא אלעס

קאפיטעל 9.

דיא פערהעלטניסע צווישען קארענינא אונד זיין פרוי, פאר דער וועלט, זיינען געבליעבען דיזעלבע וויא פריהער. נאך מעהר, ער האט איהר יעטצט גרעסערע אויפמערקזאמקייטען געשענקט. צום אנפאנג פריהלינג, וויא זיין טבע איז געוועזען, האט ער געמאכט א רייזע נאך אויסלאנד, צוריק לאזענדיג אנגאַ'ן אין זיין זומער וואָהנונג.

זיים יענעם אבענד, נאך דעם בעזוך בייא פרינצעסין בעטסי, האט ער מיט זיין פרוי, אין פריוואט, מעהר גאר ניט געשפראָכען. וואס עס אנבעלאנגט זיינע געפיהלע צו אננאַ'ן אונד זאָגאר צו סערגעי'ן, האט ער בעשלאָסען זייא צו בעגראבען טיעף אין זיין הערץ אונד פאר קיינעם ניט ארויס ווייזען.

צוריק קומענדיג נאך סט. פעטערסבורג, האט ער, לפנים, בעזוכט זיין פרוי א פאאר מאל אין זייער זומער־וואָהנונג. ער פלעגט דאן שנעל צוריק קעהרען אין שטאָדט צו זיינע אמטליכע פליכטען. אין דעם טאג פון דער רייט־וועטע, האט ווידער דיא עטיקעטע געדארפט ער זאָל דאָרט זיין. ער האט אלזאָ בעשלאָסען

פריהער צו געהען נאך פעטערהאף, אונד פון דארט, זאל ער נעהמען זיין פרוי אונד געהן צו דער רייט־וועטע. אהן איהר האט עס ניט געפאסט ער זאל דארט זיין.

אננא איז געשטאנען פאר'ן שפיעגעל אין איהר צימער, ווען זיא האט געהערט א דראשקע צו פאהרען.

זיא האט אנפאנגס גערעכענט, אז דאס איז פרינצעסין בעטסי, נאר זיך אומקוקענדיג צום בעזוכער, האט זיא דערקענט איהר מאן.

וואס דאמאלס איז געווען מיט אננא'ן, האט זיא נאכהער, אין איהר גאנצעס לעבען, ניט געקענט בעגרייפען. ערבליקענדיג קארענינא'ן, האט זיא זיך אומגע־ווענדעט, געשמייכעלט אונד איהם געבענדיג איהר האנד, האט זיא געזאגט:

„דאס איז ווירקליך זעהר שעהן פון דיר וואס דוא ביסט געקומען. איך האף אז דוא וועסט שוין ניט ענטלויפען אונד דא פערבלייבען דיא גאנצע נאכט — “

אננא וואלט דאמאלס אוועק געגעבען א העלפט פון איהר לעבען, אום צוריק צו ציהען איהרע לעטצטע ווערטער, וועלכע זיינען געווען בייא איהר דיא העסליכסטע אונד אונפערשעהמטעסטע וואס זיא האט נאך אמאל אויסגעשפראכען. דאן, ענדערענדיג איהרע געפיהלע, האט זיא בעמערקט:

„דוא געהסט געוויס צו דער רייט־וועטע, אבער עס טהוט מיר זעהר לייד, איך האב פערשפראכען פרינצעסין בעטסי מיט איהר צו געהען.“

קארענינא האט ביטער געשמייכעלט הערענדיג דערמאהנען בעטסי'ס נאמען.

„אך!“ האט ער געזאגט שפאטיש, „איך האב גאר פערגעסען, אז מען דארף אייךביידע ניט צו טהיילען. אבער, אזוי וויא דער דאקטאר האט מיר געהייסען האבען מעהר בעוועגונג, וועל איך אלזא אביסעל צו שפאצירען צו פוס ביז צום רייט־וועטע פלאטץ.“

„אונד וויא געהט עס דיר אין דיין געזונדהייט?“

„ניט זעהר אמבעסטען,“ האט ער געענטפערט. „דער דאקטאר האט היינט פריה מיך בעטראכט איבער א שטונדע. מיין געזונדהייט וויא דוא בעגרייפסט, איז זעהר קאסטבאר.“

אננא האט אונטערדעסען אנגעקלונגען דיא דיענסט זאל אריין ברענגען טהעע.

„וואס האט ער געזאגט?“ האט זיא וויטער געפרעגט. ער האט איהר דער־צעהלט, אז דער דאקטאר האט ערקלערט, אז ער איז זעהר קראנק אונד בעדארף רוה. זיא האט מיט איהם מיטלייד געהאט אונד איהם געראטהען ער זאל זיך

אויסרוהען. קארעגינא וויעדער, בעמערקענדיג אזא גרויסע פריינדליכקייט אין זיין פרוי, האט ער וויעדער אמאל אנגעפאנגען צו האבען אונד אויך ווערען צערטליכער. אננא האט זיך דערפאר דערשראקען, אונד ארויס ציהענדיג איהר זיינער, האט זיא פלוצלינג געזאגט:

„אך, עס איז שוין זעהר שפעט; עס וואונדערט מיך וואס בעטסי איז נאך ניטא."

„יא," האט קארעגינא אנגעפאנגען. „איך האב נאר פערגעסען; איך האב דיר געבראכט עפעס געלד. עס איז קיין צווייפעל, אז דוא בענעטהיגסט עטוואס געלד, ווייל מען קען דאך ניט פיהרען קיין הויז אויף דיא מעלאדיען פון דער נאכטיגאל."

„ניין — יא, — " האט אננא גענטפערט בעמערקענדיג זיין מיינונג. „אט איז בעטסי!"

פאר'ן הויז איז געבליעבען שטעהן דיא דראשקע וואו דיא פרינצעסין איז געזעסען אונד געווארט אננא זאל ארונטער קומען.

„איך מוז געהען, אלעקסים," האט זיא געזאגט איילענדיג. „אדיע!" דאן האט זיא איהם געגעבען איהר האנד. „עס פרייט מיך וואס דוא ביסט געקומען."

קארעגינא האט זיך צוגעבויגען אונד געקושט איהר האנד.

ערשט ווען אננא איז געווען אין דרויסען, האט זיא בעגריפען וויא אבשייליך אונד געמיין איהר האנדלונג איז געווען. קארעגינא'ס געגענווארט אונד פערזאן, האט זיא אנגעפילט מיט שוידערן. עס איז קיין צווייפעל, אז אין א מאמענט, האט אננא געוואלט שפיעלען דיא שמוציגסטע ראלע, עס זאל נאכהער קענען דויסען, אז איהר קינד איז קארעגינא'ס. אבער זיא האט חרטה געהאט — שטארק חרטה געהאט.

קאפיטעל 10.

ווען קארעגינא איז ערשיענען בייא דער רייט־וועטע, איז שוין אננא געזעסען נעבען בעטסי'ן אויף דיא ספעציעלע זיטצע פיר דיא אפיציערען אונד זייערע פריינדע. זיא האט ערבליקט איהר מאן פון ווייטען אונד אונווילענדיג, האט זיא איהם נאכגעפאלגט מיט איהרע אויגען. ער איז דאן צוגעקומען נעהנטער, אונד מיט זיין געוועהנליכער נאטור, האט ער יעדען גאנץ מונטער בעגריסט.

„ער דענקט פון קיין זאך,‟ האט זיך אננא געטראכט, „אויסער איבער זיי-אייגענער עהרע אונד פאליטישען ערפאלג. זיין גאנצע מאראל אונד רעליגיאן, איז נאר א מיטעל אום צו עררייכען זיין צוועק.‟

קארעגינא האט געזוכט, וויא עס שיינט, זיין פרוי, אבער אננא האט זיך ניט געוואלט ענטדעקען צו איהם.

„אלעקסים אלעקסאנדראוויטש!‟ האט בעטסי אויסגעשריען. „איך וויים וועמען איהר זוכט — אט איז זיא דא!‟

זיין געוועהנליכער קאלטער שמייכעלע האט זיך בעוויזען אויף זיינע ליפען.

„אלעס איז אזוי גלענצענד אונד הערליך דא,‟ האט ער געזאגט צוקומענדיג, „אז עס פערבלענדעט דיא אויגען.‟

ער האט ליעבליך געשמייכעלט צו זיין פרוי, דאן בעגריסט בעטסי'ן אונד אנדערע, אונד א גרויסער גענעראל איז צוגעקומען, וועלכער האט אנגעפאנגען מיט איהם צו רעדען איבער גוטע פערד. זיין טרוקענע אונד געמאסטענע שטימע, האט וויא געשטאכען אננא'ן אין דיא אויערן.

ווען דיא וועטע פון לויפען האט אנגעפאנגען, האט אננא פערגעסען אן אלעמען ארום זיך, אונד זיך אויסבייגענדיג, האט זיא געקוקט נאר צו ווראנסקי'ן.

„איך בין א געפאלענע אונד ניעדריגע פרוי,‟ האט זיא זיך געטראכט, „אבער איך האב פיינד בעטרוג. עס קימערט מיך ניט וואס מען וועט זאגען, קארענינא'ן האב איך פיינד אונד ווראנסקי'ן האב איך ליעב, דערפאר שענק איך דעם לעצטען מיין גאנצע אויפמערקזאמקייט. געווים! ער זעהט אונד וויים אלעס, אונד דאך, וויא גלייכגילטיג ער איז, אבי זיין „עהרע‟ זאל ניט בעריהרט ווערען. ווען ער זאל מיך הרג'ענען אדער ווראנסקי'ן, וואלט נאך געוועזען יעמאנד אום איהם צו רעספעקטי'ען, ווייל מען וואלט געזעהן, אז ער איז א מענש מיט געפיהל. אבער דאס וועט ער ניט טהון; ער וויל נאר שפיעלען דיא ראלע אונד נארען יעדען איינעם.‟

אבער נאך אלעמען, האט אננא ניט אין גאנצען פערשטאנען איהר מאן. ער איז ניט געווען אין גאנצען אהן געפיהל וויא זיא האט געגלויבט; עס האט איהם שרעקליך געערגערט זיין פרוי'ס גאנצע אויפפיהרונג. אבער, אום צו פערמיידען סקאנדאל אונד דערשטיקען זיין צארן, האט ער געזוכט צו פערטרייבען זיין צייט אין א גלייכגילטיגעס געשפרעך מיט אנדערע.

„פרינצעסין, לאָמיר זיך ווענדען!" האט אויסגעשריען א שטימע צו בעטסי'ן.
גם איז געווען סטעפאַן ארקאַדיעוויטש, דאָלליס מאַן. „אויף וועמען ווענדט
איהר?"

„אננא אונד איך ווענדען אויף קוזאָוו'ן," האט זיא געענטפערט.

„דאַן וועט איך אויך ווראָנסקי'ן אויף א פּאָאר האנדשוה."

„אָבגעמאַכט — דיא ווענדע געהט!"

ווען יעדער איינער איז געווען פערטיגפּט אין דעם יאָגען פון דיא רייטער, האט
זיך אַלעקסיס קאַרענינא אָבגעווענדעט אונד ער האט שטודירט זיין ווייב'ס געזיכט.
ער האט גאַנץ גוט געזעהען, אַז יעדע פון איהרע נערוועז זיינען געווען געשפּאַנט
נאָכפאָלגענדיג מיט איהרע אויגען ווראָנסקי'ן. צור צייט וואס ווראָנסקי איז געפאַלען
מיט זיין פערד, האט אננא אַרויס געלאָזען א פערצווייפעלטען געשריי. דאַן, אין א
שרעקליכער אויפרעגונג, האט זיא זיך אויפגעהויבען אום אוועק צו געהען. קאַרענינא
האט דאס בעמערקט, אונד, צוקומענדיג, האט ער איהר אָנגעבאָטען זיין
אַרעם.

„לאָמיר געהען, ווען דוא ווילסט," האט ער געזאָגט מיט א ציטערענדע
שטימע, וועלכע אננא האט דאמאלס ניט בעמערקט. אָבער זיא האט זיך שנעל
אָבגעווענדעט פון איהם, גלייך וויא זיא האט איהם גאר ניט געזעהען אונד זיך צו-
געהערט וואס איין אָפיציער האט דערצעהלט בעטסי'ן איבער ווראָנסקי'ס פאַלל.

זיך ניט בעקימערענדיג מעהר אום איהר מאַן, האט אננא גענומען א שפּאַקטיוו
אונד געקוקט צום פּלאַטץ וואו ווראָנסקי איז געפאַלען; עס זיינען אָבער געשטאַנען
צו פיעלע מענשען ארום איהם אונד זיא האט גאר ניט געקענט זעהען. דאַן איז
צוגעריטען שנעל א רייטער אום אָבצוגעבען דעם קייזער א בעריכט. פּלוצלינג האט
זיא דערזעהען איהר ברודער.

„סטיוואַ! סטיוואַ!" האט זיא געשריען, אָבער ער האט איהר שטימע ניט
געהערט.

„איך גיב דיר מיין ארעם ווען דוא ווילסט געהען," האט קאַרענינא נאָך אמאל
געזאָגט צו זיין פרוי בעריהרענדיג איהר האַנד.

אננא האט זיך מיט אבשייא פון איהם צוריק געצויגען, אונד אָהנע צו קוקען
אין זיין זייט, האט זיא געענטפערט:

„ניין, ניין! לאָז מיך צורוה — איך בלייב דאָ!"

איין אַנדערער רייטער, איין אָפיציער, איז צוגעקומען וואו בעטסי איז גע-
שטאַנען אונד בעריכטעט, אַז ווראָנסקי איז ניט בעשעדיגט געוואָרען.

„צום דריטען מאל גיב איך דיר מיין ארעם,“ האט קארעגינא געמורמעלט אין אננא׳ס אויער. בעטסי איז גראדע צוגעקומען אונד געהערט דיא לעטצטע ווערטער.

„ניין, ניין, אלעקסים,“ האט זיא צו איהם געזאגט; „איך האב אהער גע־בראכט אננא׳ן אונד איך וועל זיא אויך אבפיהרען אהיים.“

„ענטשולדיגט מיר, פרינצעסין,“ האט ער געענטפערט שמייכלענדיג אונד איהר געקוקט אין געזיכט מיט איין אונצופריעדענעם בליק. „איך זעה וויא אננא ליידעט אונד איך אליין ווינש איהר אהיים צו נעהמען.“

אננא, זיך דערמאהנענדיג אביסעל וואו זיא איז אין דער וועלט אונד שפירענדיג איין אונהיימליכע שרעק, האט זיא געגעבען איהר מאן דעם ארעם.

„איך וועל דיך שוין לאזען וויסען,“ האט איהר בעטסי איינגעראמט אין אויער.

וועהרענד קארענינא אונד אננא זיינען געגאנגען, האט ער געשמייכעלט אונד געשפראכען צו דיעזע וואס זיינען איהם געקומען ענטגעגען, וועהרענד זיא האט זיך צוגעהערט אונד אויך געענטפערט, אבער זיא האט אויסגעזעהען וויא אין א חלום.

„האט ער זיך וועה געטהאן?“ האט זיא זיך זעלבסט געפרעגט, „אדער איז עס אמת וואס דער רייטער האט געזאגט? וועט ער צו מיר קומען? זאל איך איהם אויפזוכען הייטע אבענד?“

זיא איז שטילשוויינענד אריין אין דער דראשקע אונד באלד זיינען זייא פער־שוואונדען געווארען פון דער גרויסער מענגע מענשען. טראץ דעם וואס קארענינא האט ביז יעטצט געזעהן, האט ער נאך אימער ניט געוואגט צו בעשולדיגען זיין פרוי, זאגאר ניט אין זיינע געדאנקען, אז זיא איז שוין אריבער דיא גרענעץ פון ארענטליכקייט צו אונארענטליכקייט. ער האט נאך אימער געדענקט, אז אננא האט נאך איהרע פליכטען אלס פערהייראטעטע פרוי ניט פערגעסען. דעננאך האט ער געשפירט, אז ער מוז עפעס זאגען. אבער וואס? וויא פאנגט מען אן? ענדליך האט זיך איהם געעפענט דאס מויל אונד ער האט געמורמעלט:

„וויא מיר האבען דאס ליעב צו זעהען אזעלכע בארבארישע אונטערהעלטע? איך האב שוין — “

„ענטשולדיג מיר,“ האט זיא איהם אונטערבראכען אין א גרויסע אויפרעגונג, „איך פערשטעה ניט...“

„איך מיין,“ האט ער געענטפערט, „דאס דיין בענעהמונג היינט, איז גאר ניט קיין פאסענדע.“

„מיט וואס?“ האט זיא שנעל געפרעגט אונד איהר גזיכט האט זיך וויא אנגעצונדען.

„איך וועל דיר זאגען,“ האט ער געענטפערט אויפהויבענדיג אביסעל דאס פענסטער פון דער דראָשקע.

„וואס האסטו געזעהען, וועלכעס איז ניט פאסענד?“ האט זיא געדרונגען אונגעדולדיג.

„איך מיין דיא ערגעניסע וואס דוא האסט געוויעזען, ווען איינער פון דיא רייטער איז געפאלען.“ ער האט ערוואַרטעט איהר ענטפער, נאָר זיא האט גע־שוויגען. דאַן האט ער ווידער אָנגעפאנגען: „איך האב דיך שוין איינמאָל גע־בעטען, אז דוא זאָלסט אכטונג געבען וויא דוא בענעהמסט דיך פאר דער וועלט, דאמיט מען זאָל ניט דארפען רעדען איבער דיר אין אלע הייזער. יא, אננא, איך וויל דוא זאָלסט מיך פערשטעהן: עס איז געוועזען א צייט, ווען מיר האבען אנדערש פערקעהרט וויא יעטצט אלס מאַן אונד פרוי, נאָר יעטצט טהו איך עס ניט מעהר אונד פערלאנג עס אויך ניט. אלעס וואס איך וויניש איז, דאס דוא זאָלסט דיך אויפפיהרען וויא מען בעדאַרף פאר מענשען, אונד איך בעט דיך, עס זאָל שוין מעהר ניט פאסירען, אז איך זאָל דיר דארפען מאכען פאָרווירפע.“

אָבער אננא האט כמעט גאר ניט געהערט זיינע ווערטער, איהרע געדאנקען זיינען געוועזען מיט ווראָנסקי׳ן, אונד זיא האט שרעקליך געליטען אונטער דעם גע־דאַנק, פיעללייכט איז ער פערוואונדעט געוואָרען. זיא האט נאָר צוגעוואָרפען איהר מאַן א צווייזייטיגען שמייכעל אונד האט געשוויגען. דיעזער שמייכעל האט איהם אָבער פערפיהרט.

„זיא שמייכעלט איבער מיין נארישען פערדאכט,“ האט ער זיך געטראכט.

„זיא וועט מיר ווידער זאגען, וויא אמאל, אז מיין פערדאכט איז א נארישער אונד האט קיין גרונד ניט.“

קארעניגא, אין זיין וואונש עס זאָל ווידער אלעס זיין גוט אונד ריכטיג וויא אמאל, איז געוועזען בערייט דאמאלס אלעס צו גלויבען וואס זיין ווייב וועט איהם זאגען.

„פיעללייכט בין איך אָבער אין אירטהום,“ האט ער ארויס געשטאמעלט, „דאַן בעט איך דיך אום פערציייהונג!“

„ניין!“ האט זיא פלוצלינג געזאגט בליקענדיג מיט א זעלטענער ענט־

שלאָפּענהייט. „דוא ביסט ניט אין אירטהום! איך בין געווען גערעגערט אונד איך בין נאך יעטצט אויך גערעגערט...“

קאַרעניגא האט נעגעבען א לייכטען זיפץ, וויא איינער רעדט: „נעערגערט אליין, איז נאך ניט אזא אונגליק,“ אָבער אננא האט באלד פאָרטגעזעטצט:

„איך האב אלעס געהערט וואס דוא האסט געזאגט. איך האב געדענקט נאָר איבער איהם. דאס איז אמת. אונד, איך ליעב איהם — יא, איך בין שוין זיין גע־ליעבטע; איך קען דיך ניט ליידען, איך האב מורא פאר דיר, אונד איך האס דיך. קענסט מיט מיר טהון וואס דוא ווילסט —“ אננא איז צוריק געזונקען אין איהר זיטץ, בעדעקט מיט דיא הענד איהר געזיכט אונד אויסגעבראָכען אין א העפטיגעס געוויין. אלעקסיס קאַרעניגא האט זיך ניט געריהרט, ער איז געזעסען וויא געטראָפען פון א קוגעל. זיין געזיכט האט אָנגענומען א טויטען־בלאסקייט אונד אזוי איז ער געבליעבען ביז דיא דראָשקע האט זיך אָבגעשטעלט. איידער ער האט אויסגעשטיגען האט ער ווידער געפונען דיא קראפט פון שפּראַכע, אונד, אין א ציטערענדע שטימ האט ער געזאגט:

„לאָמיר זיך גוט פערשטעהען; איך פערלאנג, אז ביז איך וועל פערטי־ווערען מיט דיא נעטהיגע שריטע וואס איך דארף מאכען, וויל איך, אז דוא זאָלסט ערשיינען פאר דער וועלט אנשטענדיג...“

ער איז דאן ארונטער געגאנגען אונד איהר אויך געהאָלפען אויסשטייגען. א דער געגענוואַרט פון דיא דיענער, האט ער גענומען איהר האנד, געוואונשען אדיע אונד איז אוועק געפאָהרען נאך סט. פּעטערסבורג. אָבער גלייך נאכדעם, איז אָנגעקומען א שליח פון בעטסי'ן אונד אננא'ן איבערגעבען פאָלגענדעס צעטעל:

„איך האב איהם געשיקט פרעגען וואס ער טהוט; ער שרייבט מיר, אז ער איז געזונד, אונבעשעדיגט. אָבער ער איז פערצווייפעלט.“

„דאַן וועט ער פּאָזיטיוו קומען!“ האט אננא געטראכט. „איך האב גוט גע־טהאָן וואס איך האב איהם אלעס דערצעהלט.“

ווען זיא האט זיך דערמאָהנט וויא זיא האט מיט א פּאאר שטונדען פריהער איינגעלאדען קאַרעניגא'ן אויף דער נאכט, האט זיא געשוידערט.

קאפּיטעל 11.

אלעקסיס קאַרעניגא איז געווען א מערקווירדיגער מענש; ער האט ניעמאנדען געקענט זעהען וויינען, אָהנע עס זאָל איהם ריהרען. זאָגאר דאן, ווען אננא האט איהם אלעס דערצעהלט אונד זיא האט אָנגעפאנגען צו וויינען, האט ער מיט איהר

געהאט מיטלייד. פאָהרענדיג צוריק נאָך סט. פעטערסבורג, האט ער שוין ווידער אויסגעזעהען פאָלקאָמען בערוהיגט. זיין צווייפלען, זיין אייפערזוכט, זיין מיטלייד, אַלעס איז פערשוואונדען. ער האט געוואוסט דיא וואהרהייט, דיא גאַנצע וואהר־הייט, אונד דאס איז בעסער געווען וויא צו צווייפלען.

„זיא איז א פערג'וירענע,“ האט ער צו זיך אליין געזאגט. „זיא איז הערצלאָז, אָהן עהרע אונד האט קיין מורא ניט פאר גאָט. יא, איך האב עס שוין פון לאנג געוואוסט, אָבער, מיטלייד האבענדיג מיט איהר, האב איך אַלעס מעגליכע אנגע־ווענדעט צו פערבלענדען מיינע אויגען. איך האב געטהאָן א גרויסען פעהלער וואס איך האב מיך מיט איהר פערהייראטעט, אָבער איך בין דאָך אין דעם ניט שולדיג, אונד, איך בין ענטשלאָסען דאפיר ניט צו ליידען. זיא אליין איז שולדיג. דארף איך ווירקליך זיין אונגליקליך דערפאר וואס מיין ווייב איז אראנטער פון גלייכען וועג? איך בין ניט דער ערשטער אונד אויך ניט דער לעטצטער זיך צו געפינען אין אזא לאגע. אָבער וואָס זאָל איך אנפאנגען? דועלירען מיט דעם וואס האט מיך גע־שענדעט, אונד נאָך פיעללייכט פאלען פון דער האנד וואס האט פערפיהרט מיין פרוי? אונד ווען איך זאָל איהם הרג'ענען, וועט דאס שוין דען אַלעס ווידער גוט מאכען צווישען מיר, אננאַ'ן אונד אונזער קינד? איבריגענס, וועלען מיך דען מיינע פריינדע לאָזען איך זאָל מיר איינשטעלען מיין לעבען, וואס איז אזוי קאָסטבאר פאר דער רעגיערונג, צוליעב דעם וואס יענער האט מיך בעטראָגען? איך דענק בעסער אז מיין איינציגער ציעל איז, צו האַלטען מיין עהרע אזוי ריין וויא מעגליך פיר דער צוקונפט אונד ניט לאָזען מיין קאריערע ליידען דאדורך.“

אָבער ווען ניט קיין דועל, דאַן איז געבליעבען איין אויסוועג — גט'ן זיך. נאכדענקענדיג איבער פיעלע עהנליכע פעלע, האט קארענינא זיך ניט געקענט ער־אינערן, דאס א גט אונטער זאָלכע אומשטענדען, זאָל זיך אמאל האבען גוט גע־ענדיגט. א גט, איבערהויפט, וואָלט פאר איהם געווען א גליק, ווייל זיא וואָלט דא געקענט זיין אונגעשטערט מיט איהר געליעבטען. אונד זיין נאמען? וויא וואָלט ער דאדורך בעשמוטצט געוואָרען?

„ניין, ניין!“ האט ער אויסגעשריען פערצווייפעלט. „איך קען ניט אונגליקלין ווערען, אונד זייא האבען קיין רעכט צו זיין גליקליך!“

נאכדעם וויא קארענינא האט זיך גוט איינגעשטודירט דיא פראגע פון דעם דועל, גט אָדער גלאַט א שיידונג, איז ער געקומען צום בעשלוס, אז דיא איינציגע זאך וואָס ער דארף טהון, איז אויסצומיידען סקאנדאל אין דער צוקונפט אונד זעהען אונטערברעכען זיין ווייב'ס ליעבע מיט ווראנסקי'ן.

„יא,“ האט ער צו זיך אליין געמורמעלט, „איך וועל מיך בעדיענען מיט דער גאנצער קראפט פון מיין שפראכע, איהר צו ערקלערען איבער דעם שאנד־פלעק וואס זיא האט געװארפען אויף איהר קינד, אויף מיר, אויף דער גאנצער פאמיליע אונד אויף זיך זעלבסט, אבער, נאך אלעמען, בין איך בערייט ווידער אלעס גוט צו מאכען — אזוי ווערה אונד אך איז צו דער גוטסקייט! — ווען זיא וועט איינ־שטימען זיך אבצוטהיילען פון איהם. זיא אליין מוז דאס אלעס ליידען — זיא אליין? יא, דאס איז שוין ריכטיג, אבער וואס בין איך שולדיג?“

ווען ער איז אהיים געקומען, איז ער אריין אין זיין ביבליאטהעק, אונד אבגע־שריעבען פאלגענדען בריעף צו זיין ווייב:

„ביי אונזער לעצטער אונטעררעדונג, האב איך אויסגעשפראכען דעם וואונש דיר מיטצוטהיילען איבער מיינע אבזיכטען. נאך א לענגערע אונד ערנסטע בעטראכטונג, וועל איך דיר יעטצט זאגען מיין מיינונג. מיין בעשלוס איז דיעזער: דיין אויפפיהרונג האט געמעגט זיין וואס עס וויל זיך, זעה איך נים איין וואס פאר א רעכט איך האב, איבערצורייסען דעם באנד אין וועלכען גאט האט אונז פעראייניגט. דער נאמען פון דער פאמיליע קען נים אונד דארף נים בעשמוטצט ווערען, ווען דערביא זאל אפילו זיין א העסליכעס פערברעכען וואס איינער פון אונז האט בעגאנגען. דאס געזעלשאפטליכע לעבען מוז בלייבען אונפערענדערט גראדע וויא פריהער. דאס מוז געשעהען אום מיינעטוועגען, אום דיינעטוועגען אונד צוליעב דיין זוהן. איך בין איבערציינט, אז דוא האסט שוין חרטה געהאט, אונד דאס דוא האסט יעטצט אויך חרטה אונד וועסט מיר העלפען צערשטערען דעם יונגען דארן וואס איז געוועזען דיא אורזאכע פון אונזער מיספערשטענדניס, אונד דאביי זאלען מיר פערגעסען אן דער פערגאנגענהייט. ווען דוא זאלסט עס אבער נים טהון, דאן איז דיר לייכט צו בעגרייפען וואס פאר א צוקונפט דוא פארבערייטעסט פאר דיר אונד פאר דיין זוהן. איך האף, אז מיר וועלען זיך בעסער איינפערשטעהען ביי אונזער נעכסטער צוזאמענקונפט. אזוי וויא דער זומער איז שוין יעטצט באלד פאראיבער, וועסטו מיר טהון א טובה דאמיט וואס דוא וועסט זא שנעל וויא מעגליך צוריק קעהרען אין שטאדט. איך וועל אכטונג געבען, אז דוא זאלסט האבען אלע בעקוועמליכקייטען. —

א. קארענינא.“

„צושריפט: — איך לעג אריין אין דיעזען בריעף גענוג געלד פיר אלעס וואס דוא בעדארפסט, אונד איך ערווארטע דיך דיענסטאג.“

ער האט צוגעזיעגעלט דעם בריעף אונד אריין רופענדיג דעם דיענער, האט

ער געזאגט; „נעהם דיעזען בריעף אונד גיב איהם איבער א ספּעציעלען שליח. זאג איהם, אז ער זאָל איהם מאָרגען אָבליעפערן צו מאדאם קאַרענינא.“

קאַפּיטעל 12.

אָבוואָהל אננא האט ניט געוואָלט מודה זיין פאר ווראָנסקי'ן, אז זייא פיהרען ביידע א לעבען פון אבשייליכען שווינדעל אונד בעטרוג, האט זיא אָבער דאָך גע־שפּירט דיא וואהרהייט דערפון אין איהר הערץ. אום לויז צו ווערען פון אזא לעבען, האט זיא דאן דערצעהלט איהר מאַן דיא גאַנצע וואהרהייט. נאכדעם וויא ער איז אוועק, האט זיא זיך געטרייסט וואס ענדליך איז זיא נאהענט פון דער צייט, ווען זיא זאָל לויז ווערען פון דעם בעטריגערישען אַרט לעבען. אָבער נאָך אַלעמען, נאכדעם וויא ווראָנסקי האט איהר אָבגעשטאַטעט א בעזוך אין יענער נאכט, האט זיא איהם גאר ניט מיטגעטהיילט וואס זיא האט געשפּראָכען מיט איהר מאַן, אונד איהם אויך ניט געפרעגט וואס עס איז צו טהון אין דער צוקונפט.

נאַנץ פריה, ווען זיא איז אויפגעשטאַנען, האט זיא זיך דערמאָהנט אן דיא ווערטער וואס זיא האט געשפּראָכען צו איהר מאַן. יעדעס וואָרט איז איהר ער־שיענע אבשייליך אונד געמיין, אונד זיא האט זיך געוואונדערט, וויא אזוי זיא האט זייא געקענט אויסשפּרעכען.

וואס וועט זיין דער סוף? קאַרענינא איז אוועק אָהן איין ענטפער.

„איך האב שוין געזעהען ווראָנסקי'ן,“ האט זיא זיך געטראַכט, „אונד איך האב איהם גאר ניט געזאגט. ווען ער איז אוועק, האב איך איהם געוואָלט צוריק רופען אונד אלעס דערצעהלען, אָבער איך האב מיך דערמאָהנט וויא פערוואונדערט ער וועט פערבלייבען, ווארום איך האב עס איהם ניט זאָפאָרט מיטגעטהיילט. ווארום האב איך איהם ניט גלייך דערצעהלט?“

זיא האט געשפּירט איהר געזיכט רויט ווערען פאר שאַנדע. זיא איז געוועזען זעהר אונרוהיג, אונד זיך אָנגעפאַנגען פערשיעדענעס פאָרצושטעלען וואס איהר מאַן קען טהון אין זיין פערצווייפלונג.

ווראָנסקי, האט זיא זיך געטראַכט, ליעבט איהר שוין מעהר ניט אזוי שטאַרק וויא אמאל אונד איהר געזעלשאַפט פאַנגט שוין אָן איהם אביסעל ניט צו פער־אינטערעסירען.

„וואס זאָל דאס זיין?“ האט זיא זיך געפרעגט. „איז עס מעגליך, אז בלויז מיין קערפּער, מיין שעהנהייט אונד לוסט אליין האבען איהם אָנגעצויגען?“ זיא האט געשווידערט.

„אונד ווען ער זאָל מיך ווייטער ניט וועלען ליעבען?“ האט זיא ווידער נער פרענט ציטערענד. „ווען ער זאָל שוין זיין זאט פון מיין קערפער, וואס קען ווערען? וויא וועל איך קענען קוקען מיין מאן אין דיא אויגען נאך אזא אונפער־שעהמטהייט?“

זיא האט זיך ניט געקענט געפינען קיין פלאַטץ.

„וואס וועל איך האבען פון דעם דענקען?“ האט זיא געמורמעלט בלייבענדיג שטעהען נעבען פענסטער. „איך מוז ערגעץ אוועק. אָבער, וואוהין? ווען? אונד מיט וועמען? מאַרגען מיט דעם אבענד־צוג?“

יא, זיא האט בעשלאָסען אוועק צו פאָהרען מיט איהר זוהן סערגעי, אונד מיטנעהמען דאס דיענסטמעדכען אנושקא. אָבער פריהער האט זיא געמוזט שרייבען צו ביידע מענער, אונד זיא האט זיך אוועק געזעצט אונד פריהער געשריעבען צו איהר מאַן פאָלגענדעס:

„נאכדעם וואס עס האט פאסירט, קען איך מעהר מיט דיר ניט לעבען. איך געה אוועק אונד נעהם מיין זוהן מיט מיר. איך ווייס גאר ניט פון דיא געזעטצע, אונד דערפאר ווייס איך אויך ניט מיט וועמען ער דארף בלייבען, נאָר איך נעהם איהם מיט. ווייל איך ווייס, אז אָהן איהם קען איך ניט לעבען. האב מיטלייד — לאָז איהם זיין בייא מיר!“

ביז צו דיא לעטצטע ווערטער, האט זיא געשריעבען שנעל. נאָר צוקומענדיג צום וואָרט „מיטלייד“, וועלכעס זיא האט פערלאַנגט פון איהר מאַן, האט זיא אויפגעציטערט. זיא האט זיך ניט געגלויבט, אז ער קען האבען מיטלייד. דאן האט זיא ווידער געשריעבען:

„איך קען ניט רעדען איבער מיין פעהלער אונד מיין חרטה האבען, ווייל דאריבער—“ זיא האט ניט געוואוסט וויא זיך אויסצודריקען, אונד אויסגעשריען:

„ניין! איך וועל ווייטער ניט שרייבען אזוי!“ זיא האט דאן צעררים־סען דעם בריעף, אונד אָהנע צו אַפּעלירען צו זיין מיטלייד, האט זיא איהם בלויז מיט־געטהיילט איבער איהר בעשלוס. איהר צווייטער בריעף איז געווען צו ווראָנסקי׳ן, וועלכער האט אזוי אָנגעפאַנגען:

„איך האב דערצעהלט מיין מאַן אלעס.“ אָבער ווייטער האט זיא ניט געשריעבען. אלעס האט איהר אויסגעזעהען אזוי שענדליך, אז זיא האט באַלד צעררים־סען דאס פאַפּיר אויף טויזענד שטיקלעך. איברינגענס, וואס דארף זיא עס איהם שרייבען? זיא האט אריין גערופען דיא גאָווערנאַנטקע אונד איהר געזאגט, אז זיא זאָל זעהען אלעס איינפּאַקען פיר א רייזע נאך מאָסקווא.

וועהרענד דעם צוזאמען פאקען, האט מען איהר געבראכט א פאקעט, אויף וועלכען זיא האט דערקענט איהר מאן'ס האנדשריפט.

„דער שליח האט געזאגט, אז ער דארף ווארטען אויף איין ענטפער,“ האט דיא דיענסט בעמערקט.

„גוט, גוט,“ האט זיא געענטפערט, אונד אוועק נעהמענדיג דעם פאקעט, האט זיא איהם געעפענט מיט ציטערענדע הענד, פון וואנען עס זיינען ארויס גע־פאלען אייניגע באנק־נאטען. אבער זיא האט דאס ניט בעמערקט אונד אנגעפאנגען אונגעדולדיג איבערצולעזען דעם בריעף. זיא האט איהם צוויא מאל געלעזען. ווען זיא איז פערטיג געווארען, האט זיא זיך געשפירט זעהר אונגליקליך.

זיא האט שטארק חרטה געהאט אויף דעם וואס זיא האט זיך מודה געווען מיט א טאג צוריק פאר איהר כ״א, אונד זיא וואלט אירגענד עטוואס געגעבען, ווען עס וואלט מעגליך געווען צו פערניכטען איהרע ווערטער. זיא האט אפילו פאר זיך געזעהען א בריעף געשריעבען פון איהר מאן, וועלכער האט געוואלט ערפיללען איהר וואונש צו פערגעסען, אבער איז דאס מעגליך געווען? קען מען אזא זאך פערגעסען?

„ער האט רעכט! מיין גאט, ער האט רעכט!“ האט זיא אויסגעשריען. „ער האט אימער רעכט געהאט! אבער... ניין, ניין! איך קען דאס ניט פער־געסען אונד וועל דאס ניט פערגעסען! ער איז איין אבשייליכער אונד ניעדריגער מענש — איך פערשטעה איהם גאנץ גוט! עס וועט דאן הייסען, אז ער איז דער פרומער, עהרליכער אונד עהרענהאפטער מאן, וואס האט זאגאר מיר געקענט פער־ציהען! דיא גאנצע וועלט וועט אויך אזוי זאגען. אבער זייא זיינען אלע בלינד, זייא קענען איהם ניט; איך קען איהם גאנץ גוט. האט ער אמאל געקוקט אויף מיר וויא אויף א פרוי פון בלוט אונד פלייש, וואס בעדארף, אויסער שעהנע ווערטער מיט עטיקעטע, אויך ליעבע? ניעמאנד ווייס וויא ער האט מיך אימער בעליידיגט מיט זיינע מאראלישע אויפפיהרונגען, ניעמאנד, אויסער איך, בעגרייפט, וויא ער האט געוואלט צערדריקען מיין הערץ, אום איך זאל ווערען בלויז א שפיעלצייג פון זיינע קאפריזען! מיין גאט! וויפיעל האב איך אנגעווענדעט אונד געאפפערט איהם צו ליעבען! וואס האב איך ניט געוואלט טהון צוליעב אונזער קינד? אבער דיא צייט איז געקומען, ווען איך האב מיך מעהר ניט געקענט בעהערשען. ניין, עס איז געווען אונמעגליך. פו איין זייט האב איך געזעהען איין אייזבארג אונד פון דער אנדערער זייט יונגער, שעהנהייט, פערגניגען אונד ליעבע. בין איך שולדיג אין דעם ווען גאט האט מיך אזוי בעשאפען? אונד יעטצט? זעה וויא ער שלעפט מיך נאך

ניעדריגער וויא איך בין געשטאנען. ער טענה'עט, אז ער האט רעכט; ער וועט פרעגען טויזענד אנדערע אונד זייא בעווייזען, אז ער האט רעכט. אָבער וואס קענען דיא אלע פוסטע מוחות וויסען פון א הארץ, פון געפיהל, פון יונענד אונד דיא לוסט פון לעבען? מיין קינד? יא, דאס איז אמת, אָבער איך זעה דאָך ניט איין וואס איך קען אנדערש טהון? איך קען ניט, איך קען ניט! איך מוז דורכברעכען דיא אייזערנע וואנד פון ליענען, בעטרוג, שווינדעל אונד געשענדעטע געפיהלע — איך מוז מיך ארויס רייסען פון אלעמען!"

זיא איז צוריק געפאלען אין א שטוהל אונד אָנגעפאנגען צו וויינען וויא א קינד.

שריטע אין קאָרידאָר האבען צוגעצויגען איהר אויפמערקזאמקייט. דיא טהיר האט זיך געעפענט אונד דיא דיענסט האט איהר געזאגט, אז דער שליח ווארט אויף איין ענטפער.

„יא, ווארט," האט זיא געזאגט אונד אויפגעשריעבען:

„איך האב ערהאלטען דיין בריעף. — אננא."

„גיב איהם דאס, אונד זאג אנושקא'ן, אז מיר פאָהרען נאָך ניט הייטע אבענד נאך מאָסקווא."

קאפיטעל 13.

וורא‌נסקי האט ערהאלטען א צעטעל פון אננא'ן, איהם ערווכענדיג ער זאָל קומענדיג אום 5 אוהר פארנאכט. ווען ער איז געקומען צו דער בעשטימטער צייט, איז איהם אננא ענטקעגען געגאנגען אין גארטען. זיין הארץ האט געקלאפט מיט פרייד זיא זעהענדיג. זיא האט ערגריפען זיין האנד אונד געזאגט:

„דוא מוזט מיר ענטשולדיגען ווארום איך האב דיך גערופען. עס איז געווען זעהר נויטהווענדיג איך זאָל דיך זעהן."

„איך?" האט ער געפרעגט. „דיר ענטשולדיגען?"

„קום, איך האב דיר עפעס מיטצוטהיילען." זיא האט אָנגענומען זיין ארעם אונד וורא‌נסקי'ס פרייד איז פערשוואונדען געווארען הערענדיג דעם טאָן פון איהר שטימע. ער האט בעגריפען, אז עפעס אונאנגענעהמעס האט פאסירט.

„וואס איז געשעהען?" האט ער געפרעגט אונגעדולדיג. זיא איז געגאנגען נאָך עטליכע שריט שטילשווייגענד, אונד דאן, בלייבענדיג שטעהן, האט זיא בע־מערקט שנעל אָבער מיט גרויסער אנשטרענגונג:

„איך האט דיר ניט דערצעהלט לעצטע נאכט, אז נאכדעם וויא איך בין מיט איהם צוריק געפאָהרען פון דער רייט־ווענט, האב איך איהם אלעס מיטגע־טהיילט — אלעס, אז איך קען מעהר ניט זיין, זיין פרוי!״

וויא זיא איז פערטיג געוואָרען, האט ער גאר ניט געענטפערט. נאָר זיא איז געבליעבען שטעהען גראד, בליקענדיג אין זיין געזיכט מיט א שטרענגער אונד שטאָלצער מיענע.

„יא, יא,״ האט ער ענדליך געמורמעלט. „עס איז געווען טויזענד מאָל בעסער וואס דוא האסט איהם דערצעהלט. איך וויים וואס דוא האסט געליטען!״

אָבער זיא האט ניט געהערט זיינע ווערטער. זיא האט אלעס מעגליכע אָנ־געווענדעט צו לעזען דיא געדאנקען פון איהר געליעבטען. זיא האט ערוואָרטעט, אז ער זאָל איהר באלד ענטפערן: „פערלאָז אלעס זאָפאָרט, אונד קום מיט מיר!״ זיא וואָלט דאן זאָגאר איהר קינד פערלאָזען; נאָר ער האט עס ניט געזאָגט. זיא איז געוואָרען אויפגערעגט אונד געענטפערט:

„אָה ניין! איך האב גאר ניט געליטען. לייען דאס — ״ אונד בייא דיעזע ווערטער האט זיא איהם איבערגעגעבען איהר מאַן'ס בריעף. וורא̇נסקי האט בעגריפען, אז ער האט ניט ריכטיג געהאנדעלט געגען אננא'ן אין יענעם מאָמענט, אונד נאך איידער ער האט געלייענט דעם בריעף, האט ער געזאָגט:

„איך פערשטעהע גאנץ גוט, אונד דאס איז אויך אלעס וואס איך האב גע־וואָלט. יעטצט וועל איך קענען אָפּפערן מיין גאנצעס לעבען פיר דיין גליק.״

„צו וואס דאַרפסטו דאס זאגען?״ האט זיא בעמערקט. „ווען איך וואָלט געצווייפעלט — ״ אָבער זיא האט ניט געענדיגט. „לייען דעם בריעף!״ האט זיא געזאָגט.

ווען וורא̇נסקי האט געהאלטען אין לייענען דעם בריעף, איז איהם פאָרגע־קומען דער רעזולטאט דערפון, אונד ער האט זיך געזעהן אויף'ן שלאַכט־פעלד דער עהרע, אין דועל, וויא ער שיסט אָב זיין געוועהר אין זיין געגנער'ס ברוסט... ווען ער איז פערטיג געוואָרען מיט דעם לעזען, האט ער איהר צוגעוואָרפען א בליק פון אונ־ענטשלאָסענהייט. אננא האט געשפירט, אז עס ווערט איהר קאַלט אין יעדען אבר.

„וויא געפעלט דיר דאס?״ האט זיא איהם געפרעגט.

„ענטשולדיג מיר,״ האט ער געענטפערט זיך בעמיהענדיג צו ערשיינען אזוי צופריעדען וויא נאָר מעגליך, „ער קען זיך דענקען וואס ער וויל. אָבער א טהאטזאכע איז עס, אז אלעס קען ניט בלייבען וויא ער פערלאנגט.״

„ווארום ניט ?" האט אננא געפרעגט מיט איין אונהיימליכער שטימע.

„איך האָף, אננא," האט ער ענדליך ארויס געשטאַמעלט, „אז דוא ווערסט יעטצט מוזען איינזעהען, דאס דוא מוזט איהם גענצליך פערלאָזען, אונד דוא ווערסט מיר ערלויבען, אז איך זאָל אראנזשירען פיר אונזער לעבען צוזאמען. מאָרגען — "

„אונד מיין קינד ?" האט זיא געפרעגט איהם ניט לאָזענדיג ענדיגען. „דוא דערקענסט ניט פון זיין שרייבען, אז ער וועט מיר איהם ניט געבען ? אונד איך וויל ניט אונד קען ניט פערלאָזען מיין קינד !"

„אָבער, אום גאָטעס ווילען, עס איז דאָך בעסער דאס קינד זאָל בלייבען בייא איהם, איידער צו לעבען אזוי ערניעדריגט !"

„פיר ווענמען איז דאס ערניעדריגט ?" האט אננא געפרעגט.

„פיר יעדען, אונד איבערהויפט פיר דיר."

„ערניעדריגט ? איך בעט דיך, זאג מיר ניט דיזעס וואָרט, וויל פאר מיר האט עס קיין בעדייטונג. פערשטעהסטו נאָך ניט, אלעקסיס, אז פון דעם טאָג אָן וואס איך האב דיך אָנגעפאנגען צו ליעבען, האט אויפגעהערט דיא גאנצע וועלט צו עקזיסטירען, אויסער מיין ליעבע ? וואס קימערט מיך דיא גאנצע וועלט, ווען איך קען בעזיטצען דיזע ליעבע ? איך בין שטאָלץ — " זיא האט געציטערט, אונד דיא טרערען פון שאנדע האבען דערשטיקט איהר שטימע. ער איז אויך געווען זעהר גע־ריהרט, אונד פיעללייכט צום ערשטען מאָל אין זיין יוגענד, האט ער געשפירט דיא טרערען קומענדיג אין זיינע אויגען. ער האט מיט איהר מיטלייד געהאט אונד זיך געמאכט פאָרווירפע ווארום ער האט געהאנדעלט אונפאָרזיכטיג אום ניט פריהער צו בערעכנען וואס עס קען שפעטער ווערען.

„דאן איז דאָך גאר קיין רעד ניט פון א גט ?" האט ער געפרעגט. זיא האט געשאָקעלט מיט'ן קאָפּ נייך. „קענסטו איהם ניט פערלאָזען אונד מיטנעהמען דאס קינד ?"

„דאס וויים איך ניט," האט זיא געענטפערט.

„איך וועל זיין דיענסטאג אין סט. פעטערסבורג, אונד מיר וועלען זעהן וואס עס אין צו טהון," האט ער בעמערקט.

„יא, יא," האט זיא געענטפערט, אונד נעהמענדיג אבשיעד פון איהם, איז ער אוועק אָהנע צו פערבלייבען דאָרט וויא זיין טבע איז געווען.

קאפּיטעל 14.

ווען קאַרעניגאַ האָט ערוואַכט דיענסטאָג פריה, זיינען זיינע ערשטע געדאַנקען געווען איבער זיין זיעג וואָס ער האָט עררייכט אין מיניסטעריום. דאַן האָט ער זיך גענומען צו זיין אַרבייט אונד גאַר אין גאַנצען פערגעסען אַן זיינע פאַמיליען־אַנגעלעגענהייטען. ער איז דערפאַר געווען שטאַרק איבערראַשט ווען דער דיענער האָט איהם אָנגעזאָגט, אַז אַננאַ איז געקומען. ער האָט זיא אָבער דאַמאַלס גראַדע ניט געקענט עמפּפאַנגען, ווייל ער האָט געהאַט איין אונטעררעדונג מיט זיין שטאַבס־אָפיציער. אַננאַ איז דערווייל אַריין אין איהר צימער. אַ שטונדע איז פאַראיבער, אונד קאַרעניגאַ האָט זיך נאָך אַלץ ניט געוויזען. אַננאַ איז געוואָרען אונגעדולדיג, אונד אַריין געהענדיג אין אַ צימער נעבען איהר מאַן'ס, האָט זיא עפּעס בעפוילען צו דער דיענערשאַפט אין אַ הויכער שטימע, כדי ער זאָל הערען. אָבער דאָס האָט אויך ניט געהאָלפען. ענדליך, מיט אַ 15 מינוטען שפּעטער, האָט זיא געהערט ווי ער האָט בעגלייטעט דעם בעאַמטען אַרויס פון הויז. זיא האָט געוואוסט, אַז נאָך אַזאַ אונטעררעדונג, מוז ער זיך אַביסעל דורכשפּאַציערען, אָבער אום צו בעשטימען איהר צוקונפט, האָט זיא בעשלאָסען איהם יעטצט אַביסעל צו שטערען. זיא איז דערפאַר אַריין אין זיין צימער אונערוואַרטעט.

קאַרעניגאַ איז געזעסען נעבען אַ טישעל פערטראַכט. אַננאַ האָט איהם פריהער דערזעהען, אונד זיא האָט געמערקט אַ טרויעריגען בליק אין זיינע אויגען. ויא האָט זיך געטראַכט, אַז ער מוז דענקען פון איהר. דאַן האָט ער זיא דערזעהען אונד זיך נערוועז בעוואוינען. ער האָט זיך שנעל אויפגעהויבען אום איהר ענטקעגען צו געהען. ער האָט געבליקט אויף אַ זייט אום אויסצומיידען איהרע אויגען. דאַן האָט ער גענומען איהר האַנד אונד זיא איינגעלאַדען זיא זאָל זיך זעטצען.

„עס פרייט מיך דיך ווידער צו זעהען אין דער היים,“ האָט ער געזאָגט אין אַ נעצוואונגענעם אָבער שמערצליכען טאָן. זיא האָט געשוויעגען אונד געשפּירט מיטלייד צו איהם.

„איז סערגעי געזונד?“ האָט ער געפרעגט, אונד אָהנע צו וואַרטען אויף איין ענטפער, האָט ער געענדיגט: „איך וועל היינט ניט עסען קיין מיטאָג צו הויז, ווייל איך מוז באַלד אַוועק געהען.“

„איך וויל פאָהרען נאָך מאָסקוואַ,“ האָט אַננאַ געזאָגט.

„ניין, ניין, עס וועט זיין פיעל, פיעל בעסער פאַר דיר דו זאָלסט דאַ בלייבען.“

האט ער געענטפערט אביסעל אויפגערעגט, אונד דאן האבען זייא ביידע ניט געשפראָכען. אננא האט אויסגעזעהען וויא צו פאסען מוטה, אונד אויפהויבענדיג איהרע אויגען צו זיין געזיכט, האט זיא געזאגט מיט עטוואס א ציטערענדע שטימע:

„אלעקסים אלעקסאנדראָוויטש, הער מיך אויס! איך בין א זינדיגע אונד שולדיגע פרוי; אָבער איך בלייב נאָך אימער דיזעלבע וואס איך בין געוועזען, וויא דוא קענסט מיך; אונד דאס וואס איך האב פאר דיר מודה געוועזען איז נאך צו וואהר. איך בין דיר געקומען זאגען, אז איך קען מיך ניט פערבעסערן.“

„איך פרעג דיך גאר ניט דאריבער,“ האט ער געענטפערט אויך ענטשלאָסען, אָבער צאָרן אונד האס זיינען געלעגען אין זיינע ווערטער. „איך האב מיר גאר אנדערש ניט פאָרגעשטעלט וויא דוא האסט מיר געזאגט. אָבער, פערשטעהע מיך, איך בעאבזיכטיגע ניט דאריף צו אכטען. זאָלאנג דיא וועלט וועט גאר ניט דערפון, וויל איך אויך ניט וויסען דאריבער. מיין נאמען, פערשטעהסטו, זאָל נאָר ניט ווערען בעשמוטצט, אונד איך וועל שווייגען. דאס האב איך געמיינט. איך וועל נאָר דאמאלס ערלויבען מיין עהרע זאָל געשענדעט ווערען, ווען דוא וועסט דיך פערראטהען פאר דער וועלט.“

„אָבער אונזערע בעציהונגען,“ האט אננא קוים ארויס געשטאמעלט, „איך, איך מיין, אז — איך קען — קען ניט זיין דיין פרוי — —“

קארענינא האט זיא אונטערבראָכען מיט א קאלטען אונד ביטערן שמייכעל:

„דיא ארט לעבען וואס דוא האסט לעצטענס געפיהרט, האט אביסעל פערווירט דיין פערשטאנד. איך האב צו פיעל רעספעקט פאר דער פערגאנגענהייט אונד זעהר ווייניג צוטרויען פאר דער געגענווארט, אום אזוי צו דייטען מיינע ווערטער וויא דוא טהוסט.“

אננא האט געזיפצט אונד אָנגעבויגען איהר קאָפּ.

„דעננאָך,“ האט ער ווייטער געזאגט, „קען איך קוים פערשטעהען, וויא דוא, וועלכע האט זעהר ווייניג געצעגערט צו דערצעהלען דיין מאן איבער דיין אונטרייהייט, קענסט יעטצט וואגען צו בעהויפטען, אז דוא וועסט אין דער צוקונפט ניט קענען ערפיללען דיא פליכטען פון א פרוי.“

„אלעקסים אלעקסאנדראָוויטש!“ האט אננא אויסגעשריען ערביטערט, גערגערט אונד ערניעדריגט. „וואס פערלאנגסטו פון מיר?“

„אלעס וואס איך פערלאנג, איז, אז דוא זאָלסט דיך מעהר ניט בגעגנען מיט דיעזען מאן. איך פערלאנג ווייטער, אז דוא זאָלסט דיך אזוי אויפפיהרען, דאס ניט דיא אויסווערטיגע וועלט אונד ניט אונזערע פאמיליען זאָלען האבען אירגענד וועלכע אורזאכע דיך צו בעשולדיגען. מיר דאכט, אז דאס איז ניט קיין גרויסער פערלאנג. יעטצט בין איך פערטיג, איך האב דיר מעהר גאר ניט וואס צו זאגען. איך מוז געהען, אונד, וויא איך האב פריהער בעמערקט, וועל איך היינט ניט זיין צו מיטאג.“

ער האט זיך אויפגעהויבען אונד איז צוגעגאנגען צו דער טהיר. זיא האט זיך אויך אויפגעהויבען. ער האט זיך גענייגט פאר איהר, אונד אָהנע א ווארט צו רעדען, האט ער געמאכט פלאטץ זיא זאָל פריהער ארויס געהען פון צימער.

דריטער טהייל.

קאַפּיטעל 1.

דיא פאַמיליע קאַרעניגאַ איז געבליעבען וואָהנען אתמער איין דאַך. מאַן אונד ווייב האבען זיך בעגעגענט יעדען טאָג, אָבער נאָך אַלעמען זיינען זייא געוועזען פרעמד איינער צום צווייטען. ער האט זיך געצייגט זעהר אָפט אין זיין ווייב׳ס געזעלשאַפט אין דער געגענוואַרט פון דיא דיענער אום אויסצומיידען בעמערקונגען, אָבער ער האט זעהר זעלטען געגעסען אין דער היים. ווראָנסקי האט זיך ניט געוויזען אין הויז; דערפאַר אָבער האט זיך אננאַ מיט איהם בעגעגענט אין אַנדערע פּלעטצער אונד קאַרעניגאַ האט דערפון גאַנץ גוט געוואוסט.

אַלע דרייא האבען דעם צושטאַנד ניט געקענט ערטראַגען, אונד יעדער איינער האט געשפּירט, אַז דערפון מוז נעהמען א סוף. קאַרעניגאַ האט אָבער נאָך אימער גערעכענט, אַז זיין ווייב׳ס ליעבע צו ווראָנסקין וועט אָבשטאַרבען פריהער איידער זיין עהרע וועט אָנגעגריפען ווערען עפענטליך; אננאַ, דיא אורזאַכע פון אַלעמען אונד וועלכע האט אויך מעהר געליטען פון יעדען איינעם, האט ערוואַרטעט דיא קריזיס זאָל קומען וואס זאָל בעשטימען אהין אָדער אהער; ווראָנסקי האט אויך געדענקט וויא אננאַ.

אין א נאכמיטאג איז ווראָנסקי אהיים געקומען ערמיעדעט אונד שלעכט געפיהלט. ער האט ערהאַלטען איין אויפטראַג פון דער רעגיערונג צו בעגלייטען איין אויסלענדישען פּרינץ, וועלכער איז געקומען נאָך סט. פּעטערסבורג אין בעזוך. דער פּרינץ איז געוועזען א מעניש, וועלכער האט ליעב געהאט מונטערקייט אונד אויסגעלאַסענהייט כל־זמן ער איז אַריעבער דיא גרענעץ פון זיין אייגענעם לאַנד; אונד ווראָנסקי איז געצוואונגען געוועזען זיך מיט איהם אַרום צו שלעפּען פון איין פּערגניעגעס־פּלאַטץ צו צווייטען, אונד, גראַדע דאַמאַלס, איז איהם אַזאַ בעשעפטיגונג ניט געוועזען אַנגענעהם.

ווראָנסקי האט געפונען א בריעף פון אננא׳ן, וואו זיא האט איהם געשריעבען:

„איך פיהל ניט גוט אונד בין זעהר אונגליקליך. איך קען ניט פערלאָזען דאס הויז אונד איך מוז דיך דאָך זעהען. קום צו מיר היינטע אבענד. אלעקסים אלעקסאנדראָוויטש וועט זיין אין מיניסטער־ראטה פון 7 ביז 10.“

ווראָנסקי האט גאנץ גוט געוואוסט פון קארענינא׳ס שווערען אויפטראג געגען איהם, נאָר אננא׳ס בריעף האט איהם געמאכט ער זאָל זיך אום גאר ניט בעקימערן אונד ער האט בעשלאָסען צו געהען.

ער האט זיך געלעגט אביסעל אויסרוהען, אונד ווען ער האט ערוואכט, איז געוועזען גאנץ דונקעל. ארויס נעהמענדיג זיין אוהר, האט ער געזעהן, אז עס שוין באלד 9 אוהר. ער האט זיך שנעל אָנגעצויגען אונד איז אוועק צום קארענינא׳ס פאלאסט. וויא ער איז צוגעקומען צום הויז, האט ער בעמערקט אננא׳ס דראָשקע שטעהענדיג פאר דער טהיר.

„זיא האט זיך געלאָזען פאָהרען צו מיר,“ האט ער זיך געטראכט, „אונד עס וואָלט אויך פיעל בעסער געוועזען.“ ער איז דאן ארויף דיא טרעפען, אנגעקלונגען אונד א לאקיי האט געעפענט דיא טהיר. אָבער גראדע דאמאלס איז אויך ערשיענען פון אינוועניג, אלעקסים קארענינא, וועלכער האט זיך מיט איהם שיער צוזאמענגעשטויסען. קארענינא איז געוועזען אָנגעצויגען אין א שווארצען אבענד־אנצוג; ער האט אייניגע אויגענבליקען געקוקט דירעקט אין ווראָנסקי׳ס אויגען, בעמערקט דאָרט א טרויעריגען אונד מיעדען אויסדרוק, דאן האט ער לייכט בעריהרט זיין הוט אונד פארביינגעהענדיג, איז ער ארונטער דיא טרעפען אונד איז אריין אין זיין דראָשקע.

„וואס פאר א בעגעגנונג!“ האט ווראָנסקי געטראכט, זייענדיג אויפגערעגט.

„ער וועט האבען פאָלקאָמען רעכט פון מיר צו דענקען וואס ער וויל.“

ער איז דאן אריין אין זאלאָן וואו אננא האט איהם ערווארטעט.

„ניין!“ איז געוועזען איהר ערשטעס וואָרט ווען זיא האט איהם ערבליקט.

„וויי־טער קען עס אזוי ניט געהען!“ פון איהרע אויגען האבען זיך געגאָסען דיא טרערען.

„וואס האט פאסירט, ליעבע אננא?“ האט ער געפרעגט.

„וואס עס האט פאסירט? מיין גאָט, דוא פרעגסט נאך? איך האב אויף דיר געווארט צוויא שטונדען אין דיא גרעסטע מארטערניסע. אָבער איך וויל מיך מיט דיר ניט קריעגען. איך בין זיכער, אז דוא האסט געוויס א גוטע ענטשולדיגונג. ניין, ניין, איך וויל דיר ניט מאכען קיין פאָרווירפע.“ זיא האט ארויף געלעגט איהר

ווייסע האנד אויף זיין שולטער, אונד מיט איהרע טיעפע אונד צערטליכע ארינען, האט זיא לאנג געקוקט אין זיין געזיכט, גלייך וויא זיא וואלט דארט געוואלט ער־גרינדען זיינע געדאנקען.

„גלויב מיר, אננא,“ האט ער געזאגט אויפריכטיג, „איך האב מיך אונ־ווילענדיג פערשפעטיגט.“

„דוא האסט זיך דאך געוויס בעגעגענט מיט א י ה ם?“ האט זיא געפרעגט.

„גוט, דאס איז א שטראפע דערפאר וואס דוא ביסט געקומען אזוי שפעט.“

„וויא האט דאס פאסירט? ער איז דאך אוועק אין מיניסטער־ראטה?“

„ער איז ווירקליך דארט געוועזן, נאר ער האט צוריק געקעהרט אהנע איך זאל וויסען דיא אורזאכע. אבער קימער דיך ניט דארום. גענוג דאריעבער. אונד דער פרינץ איז שוין אוועק?“

„יא, דאנקען גאט וואס איך בין פון איהם פטור געווארען! דוא ווייסט גאר ניט וואס פאר א וואך איך האב געהאט.“

„ווארום? האסטו ניט געפיהרט דאס לעבען וואס אלע יונגע לייט האבען גערן? עס איז דיא נאכלעסיגע פרוי מיט וועלכער מען דארף האבען מיטלייד, איבערהויפט אזוי וויא איך, וועלכע דארף נאך ניט וואגען צו מאכען בעמערקונגען. וויא קען איך וויסען אויב דאס וואס דוא זאגסט מיר איז וואהר?“

„אננא! טרויעסט דוא מיר ניט? האב איך דיך שוין אמאל אבגענארט? אדער האב איך פאר דיר אמאל עפעס בעהאלטען?“

„ניין, דוא האסט רעכט,“ האט זיא געענטפערט פראבירענדיג צו דערשטיקען איהרע אייפערזיכטיגע טרערען. „אבער, ווען דוא זאלסט נאר וויסען וויא איך לייד! אבער איך טרויע דיר! איך טרויע דיר!“

אננא׳ס אנגריפע פון אייפערזוכט האבען געוואקסען מיט דער צייט אונד מיט איהר ליעבע צו ווראנסקי׳ן. אונד ער? יא, ער האט זיא פערזיכערט, אז זיא מעג איהם טרויען; אבער, ווען ער האט ענדליך געזעהען, אז זיא ליעבט איהם מיט איהר גאנצער זעעלע, האט ער זיך עפעס שוין ניט געשפירט אזוי גליקליך וויא צו יענער צייט ווען ער האט געדורסטעט נאך איהר ליעבע.

„דיעזער טייפעל,“ האט זיא פארטגעזעטצט, מיינענדיג איהר אייפערזוכט, „איז מאנכע מאל שטארקער פון מיר! ד.א. קענסט דיר גאר ניט פארשטעלען וואס איך האב געליטען ווארטענדיג אויף דיר. ווען דוא ביסט נעבען מיר, דאן בין איך זיכער, אז דוא ביסט מיינער, אונד ווען דוא ביסט אוועק —“ דאבייא האט זיא זיך אונטערבראכען אום מעהר ניט צו רעדען דאריעבער. „דוא האסט איהם

בעגעגענט? איך שטעל מיר פאָר, אז ער האט דיך געמוזט אזוי בעגריסען —"
דערבייא האט זיא געמאכט א קאָמישע מיענע מיט איהר געזיכט אונד מיט איהרע אויגען. ווראָנסקי האט געמוזט לאכען. „איך קען איהם שוין גאנץ גוט," אונד דאן האט זיא אויך געלאכט מיט איהר ריינער אונד קלארער שטימע.

„איך קען איהם ניט בעגרייפען," האט ווראָנסקי געזאגט; „נאכדעם וויא דוא האסט איהם אלעס דערצעהלט, האב איך ערוואַרטעט ער זאָל מיך ארויס רופען אויף א דועל. איך בין איבערצייגט, אז ער ליידעט."

„ער ליידעט?" האט זיא בעמערקט מיט א ביטערן שמייכעל. „ער איז זעהר גליקליך." —

„אָבער ווארום זאָלען מיר זיך מארטערן, ווען אַלעס וואָלט געקענט אנדערש זיין?"

„דאס פאסט איהם אָבער ניט. אך! איך קען צו גוט זיין נאַטור, ער איז אין גאנצען צוזאַמענגעשטעלט פון בעטרוג. קענסטו דיר פאָרשטעלען וויא מען קען לעבען מיט א פרוי אונטער איין דאך, וועלכע האט אליין מודה געוועזן אויף איהר פאַלשקייט? ווען איך וואָלט געוועזן אויף זיין פלאַטץ, וואָלט איך דיא פרוי צער־ריסען אויף שטיקער. אָבער ער זאגט מיר נאך אלע מעגליכע צערטליכע אונד שמייכעל ווערטער. ער איז ניט קיין מענש, ער איז בלויז א מיניסטערסקע מאשין. ער בעגרייפט גאר ניט, אז ער געהערט זיך מיט מיר גאר ניט אָן. אָבער, איך בעט דיך, לאָמיר מעהר ניט רעדען דערפון!"

ווראָנסקי האט געזוכט זיא צו בערוהיגען אונד געזאגט:

„דוא האסט רעכט, ליעבע אננא, מיר ווֶעלען רעדען גאר איבער דיר. וואס האט דער דאָקטאָר געזאגט? דוא שרייבסט מיר, אז דוא פיהלסט ניט גוט; ווען וועט דאס שטאַטפינדען?"

„באַלד, באלד," האט אננא געענטפערט בלאַס ווערענדיג. „מיין גאָט, אלעקסיס! וואס וואָלט איך ניט געגעבען איך זאָל דיך קענען ליעבען פרייא אונד אָפען פאר דער גאנצער וועלט! אָבער, אַלעס מוז באלד זיין פאָראיבער, אָבער ניט אזוי וויא מיר האבען געדענקט." דיא טרערען האבען וויעדער אָנגעפאנגען צו לויפען פון איהרע שעהנע אויגען אונד זיא האט אָנגעשפּאַרט איהר קאָפּ אויף ווראָנסקי׳ס שולטער.

„איך פערשטעה דיך ניט," האט ער געזאגט צעגערענד.

„דוא פרעגסט מיך ווען ד א ס וועט שטאַטפינדען? באָלד — אונד איך וועל דאס ניט איבערלעבען. איך ווייס עס, איך בין איבערצייגט דאריבער. איך

וועל שטארבען, אונד עס פרייט מיך וואס עס וועט אזוי זיין, דאמיט איך זאל אייך ביידע קענען בעפרייען.״

וורא̇נסקי האט געקושט איהרע באקען וואס זיינען געוועזן נאס מיט טרערען, אונד, זוכענדיג זיא צו בערוהיגען, האט ער ניט געוואלט ארויס צייגען זיין איינענע אויפרעגונג.

„אזוי וועט עס זיין בעסער,״ האט זיא ווייטער געזאגט דריקענדיג פיעבער־האפט זיין האנד.

„וויא נארריש!״ האט ער אויסגעשריען אויפהויבענדיג זיין קאפ אונד פאר־שטענדיג מוטה. „וויא דום דאס איז!״

„אבער עס איז דאך וואהר.״

„וואס איז וואהר?״

„אז איך וועל שטארבען. איך וויים עס, איך האב אזוי געחלום׳ט; אבער לאמיר רעדען פון עפעס אנדערש.״ זיא האט זיך דערבייא אויפגעהויבען. „איך וועל שאפען טהעע, דאן וועלען מיר האבען א פרעהליכען אונטערהאלט, וויל דיין צייט ווערט קורץ.״

וויא זיא איז געבליעבען שטעהען אויף איהרע פיס, האט איהר געזיכט אנגע־נומען א מערקווירדיגע מיענע. וורא̇נסקי האט עס בעמערקט, נאר ער האט ניט פערשטאנען דיא בעדייטונג. אננא האט געוואוסט וואס דאס איז; עס איז געוועזן א בעוועגונג פון א לעבען אין איהר וואס האט זיך געדרענגט ארויס צו קומען אויף דער וועלט.

קאפיטעל 2.

נאכדעם וויא קארענינא האט זיך בעגעגענט מיט וורא̇נסקי׳ן, האט ער פארט־געזעצט זיין וועג צו דער איטאליענישער אפערא, וואוהין ער האט בעאבזיכטיגט צו געהען. ער האט געהערט 2 אקטען, גערעדט צו א פאאר פון זיינע בעקאנטע אונד איז אוועק צוריק אהיים.

אנשטאט צו געהען שלאפען וויא זיין טבע איז געוועזן, האט ער שפאצירט איבער זיין צימער ביז נאהענט פארטאג. עס איז איהם אונמעגליך געוועזן צו פער־צייהען זיין פרוי דאריבער וואס זיא האט ניט געהאלטען זיין לעטצטען אויפטראג, ניט צו עמפפאנגען איהר געליעבטען בייא איהם אין הויז. נאכדעם אבער וויא זיא האט עס יא געטהאן, האט ער בעשלאסען זיא צו בעשטראפען דערמיט וואס ער זאל זיא פערקלאגען אויף א גט אונד צו נעהמען סערגעי׳ן פון איהר. עס איז אפילו ניט

געווען קיין לייכטע ארבייט, אָבער ער מוז האלטען זיין וואָרט. ווען ער האט זיך ענדליך אריין געלעגט אין בעט, האט ער ניט געקענט איינשלאָפען. ער האט זיך נאכהער אָנגעצויגען אונד איז אריין אין זיין ווייב'ס צימער.

אננא, ערבליקענדיג זיין שטרענגעס געזיכט, זיינע ליפען צוזאַמענגעדריקט אונד דעם טרויעריגען אויסדרוק אין זיינע אויגען, האט זיא זיך פאַר איהם דערשראָקען. זיא האט איהם נאָך ביז דאַמאַלס אַזוי ניט געזעהען. ער האט זיא ניט בעגריסט, נאָר ער איז גלייך צוגעגאַנגען צו איהר שרייב־טיש אונד איהם שנעל געד עפענט.

„וואס ווילסטו?“ האט זיא אויסגעשריען.

„דיא בריעף פון דיין געליעבטען.“

„זייא זיינען ניט דאָרט,“ האט זיא געענטפערט, אונד איז צוגעגאַנגען איהם ניט לאָזען ריהרען איהרע פּאַפּירען. ער האט זיא אָבער אונהעפליך אָבגעשטויסען אונד ארויס גענומען א פּאַקעט פּאַפּירען.

„זעטץ, איך וויל מיט דיר עפּעס רעדען,“ האט ער געזאגט ארונטער לעגענדיג דעם פּאַקעט אונטער זיין ארעם.

זיא האט צו איהם געבליקט שטרענג אונד ערשטוינט.

„האב איך דיר ניט פערבאָטען דו זאָלסט אהער ניט ברענגען דיין גע־ליעבטען?“

„איך האב איהם געוואָלט זעהען, דאַמיט ער זאָל — “ זיא האט ווייטער ניט געקענט רעדען.

„מיך קימערן ניט דיא איינצעלהייטען, אונד איך וויל אויך ניט וויסען צו וועלכען צוועק א פרויענצימער דאַרף איהר געליעבטען.“

„איך האב בלויז געוואָלט,“ האט זיא געענטפערט פּאַסענדיג מוטה נאָך זיינע אָפענע ווערטער, אָבער זיא האט דאָך געצעגערט — „קענסטו ניט זעהען וויא לייכט עס איז פאַר דיר מיך צו פערוואונדען אונד מיר וועה טהון?“

„מען קען נאָר פערוואונדען אונד וועה טהון איין אנשטענדיגען מאַן אונד איין אנשטענדיגע פרוי; צו רופען יעמאַנדען גנב, וועלכער איז א גנב, איז בלויז צו בעהויפּטען דיא וואהרהייט.“

„דו צייגסט אַזוי פיעל אונבאַרמהערציגקייט, פיר וועלכען זאָגאָר איך האב ניט געגלויבט, אז דו ביסט פעהיג.“

„ווירקליך! דו רופסט דאס אונבאַרמהערציג, ווען דיין מאַן גיבט דיר אַלע פרייהייטען אונד האט דיך בלויז געבעטען דו זאָלסט שוינען זיין עהרע? דו

רופסט ראס אונבארמ...ציג, ווען דיין מאן קען שוין מעהר ניט ערטראגען וויא דוא טרעסטסט איהם מיט דיא פיס?"

„ניין, עס איז נאך מעהר, עס איז פיינהייט, געמיינהייט!" האט זיא אויסגע־שריען ווילענדיג פערלאזען דאס צימער.

„ווארום!" האט ער געזאגט מיט איין אונגעוועהנליכער בעזער שטימע, דיא צווינגענדיג זיא זאל זיך זעטצען אונד צוהאלטענדיג איהרע הענד. „איך בין נאך ניט פערטיג. דוא רעדסט פון פיינהייט אונד געמיינהייט. גלויבסטו ניט, אז דיעזע ווערטער וואלטען בעסער געפאסט פיר דיעזער וואס פערלאזט איהר מאן אונד קינד פיר א געליעבטען, אונד עסט נאך איהר מאן'ס ברויט?"

אננא האט ארונטער געלאזען דעם קאפ; זיא האט זיך געשפירט בעזיעגט פון זיין וואהרער בעהויפטונג. דאן האט זיא געמורמעלט: „דוא קענסט ניט מעהר אורטהיילען איבער מיין אויפפיהרונג, וויא איך זעלבסט; אבער צו וואס ניטצט יעטצט דיעזעס געשפרעך?"

„צו וואס, פרעגסטו? עס איז בלויז דערפאר, אז כל־זמן דוא האסט ניט געקאנט רעספעקטירען מיין וואונש, האב איך בעשלאסען פון אלעמען צו מאכען איין ענדע."

„איין ענדע? יא, יא, האב קיין מורא ניט, באלד וועט עס פון זיך נעהמען איין ענדע," האט אננא געזאגט ציטערענד אונד איהרע אויגען האבען זיך אנגעפילט מיט טרערען.

„באלד, שנעלער וויא דוא אונד דיין געליעבטער קענען זיך פארשטעלען! אך, יא, דוא ערוואַרטעסט שוין דיא שטונדע ווען דוא זאלסט דיך קענען זעטען מיט דער תאוה אונגעשטערט — "

„אלעקסיס אלעקסאנדראוויטש!" האט זיא אויסגעשריען. „עס איז ניעדריג, עס איז ניט מענגליך צו שלאגען יעמאנדען, וועלכער ליעגט שוין אויף דער ערד!"

„אך! דוא דענקסט נאר פון דיר אליין; דיא ליידען פון דיעזען וואס איז געוועזען דיין מאן, דיעזע בעקימערען דיך גאר ניט! וואס קימערט דיך ווען זיין גאנצעס לעבען איז רואינירט, וואס..." ער איז געוועזען צו אויפגערעגט אונד ווייטער ניט גע־קענט רעדען.

צום ערשטען מאל, אבוואהל נאר אויף איין אויגענבליק, האט אננא בעגריפען איהר מאן'ס שמערצען אונד זיא האט אויף איהם רחמנות געהאט. אבער זיא האט נאר ניט געקענט טהון אדער זאגען; זיא האט נאר געמוזט האלטען איהרע אויגען ארונטער אונד שוייגען. דאן האט ער בעמערקט מיט א שטרענגען טאן:

„איך בין געקומען דיר זאגען, אז איך פאהר אוועק נאך מאסקווא אונד איך וועל מעהר אין דיעזען הויז נים אריין קומען. דוא וועסט אלעס ערפאהרען פון איין אדוואקאט, וואס איך האב בעשלאסען צו טהון אין דער אנגעלעגענהייט פון א גט. מיין זוהן, וועט אוועק געגעבען ווערען צו מיינע קרובים.“

„דוא נעהמסט איהם בלויז אוועק אום איך זאל ליידען,“ האט זיא געשטאמעלט ציטערענדיג. „דוא בעקימערסט דיך נים אום איהם, — לאז איהם ביי מיר!“

„עס איז אמת, אז דער אבשייא וואס איז ענטשטאנדען צו דיר, גרייכט אויך צו מיין זוהן; אבער, דעננאך, וויל איך אויף איהם אכטונג געבען. אדיע!“

ער וואלט דאן ארויס פון צימער, נאר זיא האט איהם צוריק געהאלטען.

„אלעקסים,“ האט זיא זיך געבעטען. „לאז מיר סערגעי'ן; דאס איז אלעס וואס איך פערלאנג ביי דיר; לאז איהם ביי מיר, איך בעט דיך — “

קארענינא'ס געזיכט איז רויט געווארען, אונד אוועק רייסענדיג זיין פרוי'ס האנד פון זיינער, האט ער זיך אומגעווענדעט, אונד אהנע צו רעדען א ווארט, איז ער ארויס פון צימער.

קאפיטעל 3.

דאס עמפפאנג־צימער פון דעם בעריהמטען אדוואקאט וואוהין קארענינא איז געגאנגען, איז געווען געפאקט מיט מענשען וואס האבען געווארט אויף דער רייהע. ער האט געגעבען זיין קארטע דעם דיענער, וועלכער, אהנע דארויף צו קוקען, האט ער איהם געזאגט, אז ער וועט מוזען ווארטען.

„זייט אזוי גוט,“ האט קארענינא געזאגט, „אונד טראגט איהם אריין מיין קארטע.“ מיט אייניגע סעקונדען שפעטער, האט זיך דיא אינוועניגסטע טהיר געעפענט אונד דער אדוואקאט זעלבסט איז ערשיענען.

„קומט אריין,“ האט ער געזאגט האלטענדיג אפען דיא טהיר פאר קארענינא'ן. ער האט איהם געשטעלט א שטוהל נעבען שרייב־טיש אונד זייא האבען זיך ביידע געזעצט.

„איידער איך וועל אייך ערקלערען מיין בעזוך,“ האט קארענינא אנגעפאנגען, „וועל איך אייך ערזוכען, אז אלעס וואס מיר וועלען שפרעכען זאל בלייבען אין געהיים.“

דער אדוואָקאט האט לייכט געשמייכעלט אונד געענטפערט:

„ווען איך זאָל ניט וויסען ווייא צו האלטען א סוד, וואָלט איך ניט בעדאַרפט פערטרעטען מיין אמט אלס אדוואָקאט.“

קארעגינא האט געבליקט צום אדוואָקאט׳ס גרויע אונד דורכדרינגענדע אויגען אונד זיך געמערקט, אז ער וויים שוין פון אַלעס.

„קענט איהר מיך?“ האט ער געפרעגט.

„איך האב געהערט פון אייערע הויכע דינסטע פיר רוסלאַנד,“ האט דער אדוואָקאט געענטפערט זיך פערניינענדיג.

קארעגינא האט געזיפצט; עס איז איהם געווען שווער צו רעדען איבער דעם וואס ער האט געוואָלט.

„איך האב געהאט דאס אונגליק,“ האט ער ענדליך אָנגעפאנגען, „צו זיין דער מאָן פון א פרוי וואס האט מיך בעטראָגען. איך ווינש אויפצולעזען, דורך א געזעטצליכען גט, דעם באנד וואס האט אונז ביידע פעראייניגט, אונד, איבערהויפט, אוועק צו נעהמען מיין זוהן פון זיין מוטער.“

דער אדוואָקאט האט אַלעס מעגליכע אָנגעווענדעט צו ערשיינען ערנסט, אָבער קארעגינא האט בעמערקט אין זיינע אויגען דיא אונגעהייערע פרייד וואס עס האט איהם פעראורזאכט, צו וויסען, אלס אדוואָקאט, אז ער איז פערטרויעט מיט אזא אינטערעסאנטען פּראָצעס פון דיא הויכע פענסטער.

„איהר ווינשט אַלזאָ הילפע אום ארויס צו קריעגען א גט?“

„יא, אָבער איך מוז אייך פּאראויס ווארנען, אז איך האב געוויסע בעדינגונגען, אונד ווען איך וועל דיעזע ניט קענען דורכפיהרען, דאן וועל איך בעסער קיין זאך טהון.“

„איך פערשטעה אייך גאנץ גוט,“ האט דער אדוואָקאט געענטפערט ארונטער לאָזענדיג זיינע אויגען, דאמיט קארעגינא זאָל ניט קענען לעזען זיין צופריעדענהייט.

„איך בין ציעמליך גוט בעקאנט מיט דיא אלגעמיינע געזעטצע פון א גט,“ האט קארעגינא פּארטגעזעטצט, „אָבער איך וואָלט נייגיעריג געווען צו וויסען איבער איינצעלהייטען.“

„דאס הייסט, איהר ווילט הערען דיא פערשיעדענע פּאָרמען אונד פּונקטען פון דעם שיידונגס געזעטץ?“

קארעגינא האט געשאָקעלט מיט׳ן קאָפּ יא.

„א נט, לויט אונזערע געזעטצע,“ האט דער אדוואָקאט פאָרטגעזעטצט „איז מעגליך, לויט וויא עס איז אייך געוויס בעקאַנט, אונטער דרייא קאָנדיציאָנען: 1) ווען עס עקזיסטירט א קערפּערליכער פעהלער וואס מאַכט אונפעהיג ענטוועדער מאַן אָדער פרוי; 2) ווען יעמאַנד פון דער פערהייראַטעטער פּאַרטיע פערלאָזט דעם צווייטען אויף 5 יאָהר, אונד, דריטענס —“ אויסשפּרעכענדיג דאס וואָרט אין א צופריעדענעם טאָן — „ניאוף. דאס איז נאַטירליך, דיא טהעאָריע פון געזעטץ, אָבער, איך דענק, דאס נאַכדעם וויא איהר האט מיך בעהערט אויסצוהערען מייַן ערקלערונג, וועט איהר געוויס וועלען וויסען אויך פון דער פּראַקטישער זייט. אזוי וויא איך בין זיכער, אז קיין איינציגע פון דיא ערשטע צווייא קאָנדיציאָנען וואס איך האב אויסגערעכענט עקזיסטירט —“

קאַרעניגא האט לייכט געשאָקעלט מיט'ן קאָפּ.

„דאָן איז דיא טהאט פון ניאוף, פון איינעם פון דיא פערהייראַטעטע, דער גרונד פיר א גט זעהר לייכט, ווען ער אָדער זיא זאָלען דארויף עדות זאגען אליין, זאָנסט בענעטהיגט מען פּאָזיטיווע בעווייזע. דער ערשטער פאַל, פון אליין מודה זיין, איז נאַטירליך דער בעסטער, אונד, איך גלויב, אז איהר האט מיך פערשטאַנען.“

קאַרעניגא איז געווען זעהר אויפגערעגט אונד נאַכדענקענדיג האט ער געזאגט:

„אין דיעזען פאַל, איז מודה זיין זיך, גאר קיין רעדע ניט. קען פיעללייכט א קאָרעספּאָנדענץ בעשטעטיגען דיא בעווייזע וואס מען דארף אין אזא פאַל? איך האב אזא קאָררעספּאָנדענץ דאָ בייא מיר.“

דער אדוואָקאט האט דאָן גאַנץ רוהיג געענטפערט:

„בעווייזע בענעטהיגען עדות. ווען איהר טהוט מיר דיא עהרע זיך צו פערלאָזען אויף מיר, דאַן מוזט איהר פאָלגען מייַן ראַטה.“

קאַרעניגא'ס געזיכט איז געוואָרען זעהר בלאַס, אונד זיך אויפהויבענדיג פון זיין שטוהל, האט ער בעמערקט:

„איך וועל אייך שרייבען, נאַכדעם וויא איך וועל מיך בעשליעסען וואס עס איז צו טהון. אונד נאַכדעם וויא איך מערק מיר פון אייערע ווערטער, אז א גט איז מעגליך, וועט איהר אזוי גוט זיין אונד מיר זאגען אייערע בעדינגונגען.“

„אלעס איז מעגליך,“ האט דער אדוואָקאט געענטפערט אויסמיידענדיג דיא געלד־פראַגע, „ווען איהר וועט מיר נאָר געבען פאָלשטענדיגע פרייהייט צו האנדלען וויא איך פערשטעה. ווען וועל איך ווייטער הערען פון אייך?“

„איך גלויב אין 8 טאָג ארום. איהר וועט מיר דאַן אויך מיטטהיילען איבּ איהר קענט אונטערנעהמען דעם פּראָצעס, אונד אונטער וועלכע בעדינגונגען."

„יא, יא," האט דער אדוואקאט געענטפערט בעגלייטענדיג זיין היובּען קליענט צו דער טהיר.

נאָך אין דעמזעלבען טאָג, האט קאַרענינא פערלאַנגט דיא ערלויבּניס פון דעם העכסטען פּלאַטץ אום צו פאָהרען נאָך אויסלאַנד צו שטודירען דיא אַרמען פון אנדערע רעגיערונגען. נאכדעם וויא ער האט דיזע ערלויבניס ערהאַלטען, איז ער אוועק פון סט. פּעטערסבורג איבער מאָסקווא, אונד האט בעשלאָסען דאָרט צו פערבלייבען עטליכע טעג.

קאַפּיטעל 4.

אויף דעם מאָרגען, נאכדעם וויא קאַרענינא איז אָנגעקומען נאָך מאָסקווא, האט ער פערלאָזען דעם האָטעל אום צו געהען בעזוכען דעם גענעראַל-גובערנאַטאָר. ווען ער איז ארויס געגאַנגען האט ער געהערט יעמאַנדען רופען זיין נאמען פון א פּאַרבייא פאָהרענדע דראָשקע. עס איז געוועזן סטעפּאַן ארקאַדיעוויטש, וועלכער האט שפּאַציערט מיט דאָלליין אונד 2 קינדער.

קאַרענינא האט קיין חשק ניט געהאט זיך צו בעגעגענען מיט פריינדע אין מאָסקווא, אונד וועניגער וויא מיט אַלעמען, צו זעהען זיין פרויס ברודער. ער האט זיך פערניינט אונד ווייטער געגאַנגען, אָבער אבלאָנסקי איז ארויס געשפּרונגען פון דער דראָשקע אונד איז צוגעלאָפען צו איהם, אויסדריקענדיג זיין פריינדליכסטע בעגריסונג.

„ווען ביסטו געקומען? ווארום האסט אונז ניט געלאָזען וויסען? איך האב געזעהען דיין נאמען נעכטען אבענד אונטער דיא געסט בייא דוססאָ אונד איך האב בעשלאָסען דיך אויפצוזוכען."

„מיין צייט דאָ איז זעהר קורץ, אונד איך בין זעהר בעשעפטיגט," האט קאַרענינא געענטפערט אביסעל אונהעפליך.

„קום צו אונד רעד אביסעל צו דאָלליין, זיא וויל דיך זעהר זעהען." דיא ווינען דאַן צוגעגאַנגען צו דער דראָשקע.

„וואס האט פּאסירט, אלעקסיס אלעקסאנדראָוויטש, וואס דוא מיידעסט אונז אויס?" האט דאָללי געפרעגט. „וויא געהט עס מיט מיין ליעבער אננא?"

קארעניגא האט געמורמעלט עטליכע ווערטער אין איין אונדייטליכען טאָן, אונד מיט א פאאר מינוטען שפעטער האט ער זיך געוואָלט ענטשולדיגען, נאָר סטעפּאן האט איהם אונטערבראָכען.

„ווייסטו וואס דוא דארפסט טהון," האט סטעפאן געזאגט. „קום מאָרגען אונד עסס מיטאג מיט אונז. קאָזניטשעוו אונד פעסטזאָוו וועלען אויך זיין, אונד דוא וועסט קענען הערען אַלעס וואס עס טהוט זיך אין מאָסקווא."

„קום, קום, איך בעט דיך," האט דאָללי געזאגט. „מיר וועלען עסען דאמאלס ווען עס פאסט פאר דיר, אום 5 אָדער 6, וויא דיר געפעלט."

קארעניגא האט ווידער געענטפערט אין א טאָן וואס זייא האבען כמעט ניט געהערט, אונד אויפהויבענדיג זיין הוט, איז ער רוהיג אוועק צו זיין אייגענער דראָשקע.

„וואס פאר א מערקווירדיגער מענש!" האט סטעפאן בעמערקט איהם נאכ־קוקענדיג.

מיט איינינע וואָכען פאר דיזער געשיכטע, האט דער פרינץ אונד דיא פרינצעסין שערבאטצקי צוריק געקעהרט נאך מאָסקווא מיט זייער טאָכטער קיטטי, וועלכע איז שוין געוועזן כמעט פאָלקאָמען געזונד.

יא, קיטטי האט מעהר קיין צייכען פון ליידען געוויעזען, אויסער וואס מען האט געקענט בעמערקען, אז איהר מיידעלשער גייסט אונד מונטערקייט איז פער־שוואונדען. זיא איז געוואָרען פון איין אונוויסענדעס אונד אונשולדיגעס מעדכען, איין ערפאהרענעס פרויענצימער. דיא צייט אונד ערפאהרונג האבען זיא איבערצייגט, דאס וראָנסקי'ס האנדלונג געגען איהר, וואס איז אנפאנגס געוועז אונערטרעגליך, איז געוועזן פון איהר אייגענער טובה וועגען. זיא האט בלויז געבליקט צוריק מיט שמערץ, אָבער דיא געגענוואַרט איז ווידער געוואָרען א גליקליכע אין דער אומגעבונג פון איהר פאמיליע.

דיא טרויעריגסטע מאָמענטען אָבער פיר קיטטי'ן, זיינען געוועזן דיעזע, ווען זיא האט זיך דערמאָהנט וויא אונבארמהערציג זיא האט געהאנדעלט געגען קאָנסטאנטין לעווין. זיא האט זעהר ווייניג פון איהם געהערט אונד איהם גאר ניט געזעהען, זייט יענעם אבענד אין ווינטער, ווען זיא האט איהם געגעבען יענעם שוידערהאפטען ענטפער, אז זיא קען ניט ווערען זיין פרוי.

לעווין אַליין, האט זיך אויך געענדערט וועהרענד דיעזע אַלטע לאַנגע געשיכטע. דיא צייט האט געשטילט דעם שמערץ פון זיין פערצווייפלונג, אונד אָבוואָהל ער

האט אן קיטטי'ן ניט געקענט פערגעסען, איז ער אָבער דאָך אימשטאנדע געוועזען צו ערפיללען זיינע פליכטען אויף דיא גיטער. ער האט אביסעל געריזט אונד געגאנגען אויף דער יאגד, וועלכעס האט געהאָלפען צו צערשטרייען זיינע ביטערע ליעבעס־געדאנקען. סטעפאן'ס מעהרערע איינלאדונגע צו בעזוכען מאָסקווא, האט ער צוריק געוויעזען. ער האט מורא געהאט, טאָמער זעהט ער קיטטי'ן, וועט עס זיין גלייך וויא מען רייסט אויף איין אלטע וואונד. ווען ער וואָלט אָבער געוואוסט, וויא אָפט קיטטי האט בעדויערט אונד חרטה געהאט אויף איהר האנדלונג געגען איהם, וואָלט ער זיך זעלבסט בעהעררשט, אבוואהל ער איז געוועזען בטבע זעהר שטאָלץ, אז איהם איינמאל ענטזאגען איז שוין געוועזען גאנץ גענוג.

וועהרענד דיא לעטצטע איניגע וואָכען, האט לעווין געמאכט א קורצע רייזע נאָך אויסלאנד, אונד זייענדיג געצוואונגען צוריק צו קעהרען איבער מאָסקווא, האט ער בעשלאָסען דאָרט צו פערבלייבען עטליכע טעג. ער איז אָנגעקומען אין דעמ־זעלבען טאָג גלייך מיט קארעניגא'ן, אונד ער איז אויך איינגעשטאנען אין דוססא'ס האָטעל.

עס איז נאטירליך איבריג צו דערצעהלען, אז לעווין'ס ערשטער בעזוכער איז געוועזען סטעפאן ארקאדיעוויטש. דיא צוויא פריינדע האבען זיך הערצליך בעגריסט.

„נעהם ארונטער דיין מאנטעל אונד זיטץ," האט לעווין געזאגט.

„איך קען קיין אויגענבליק מעהר דאָ פערבלייבען; איך בין בלויז אריין געקומען זעהען וואס דוא טהוסט," האט סטעפאן געענטפערט, וועלכער האט אונ־טערדעסען אָנגעפאנגען זיך צו מאכען בעקוועם אונד איז נאכהער פערבליעבען א גאנצע שטונדע פלוידערענדיג.

„דערצעהל מיר וואס דוא האסט געטהאָן אין אויסלאנד; וואו ביסטו געוועזען?" האט סטעפאן געפרעגט.

„איך בין געוועזען אין דייטשלאנד. פראנקרייך אונד ענגלאנד, אָבער מיין צוועק איז געוועזען צו בעזוכען דיא גרעסטע פאבריקען, ניט דיא הויפט־שטעדט. אונד איך בין געוועזען זעהר פיעל פעראינטערעסירט."

„יא, יא, איך וויים וויא דוא ביסט אימער פעראינטערעסירט אין אלע ארבייטס־פראגען."

לעווין האט דאן אָנגעפאנגען צו געבען איין ערקלערונג וואס ער דענקט, וויא אזוי מען וואָלט געקענט פערבעסערן דעם צושטאנד פון דיא רוסישע בוערן, ווען מען

זאל איינפיהרען גרויסע פאבריקען. סטעפאן האט אלעס אויסגעהערט, בעמערקט א פאאר ווערטער. אבער עס האט איהם ניט אינטערעסירט.

„געה נאך ניט," האט לעווין געזאגט זעהענדיג זיין פריינד זיך אויפהויבען.

„איך פאהר וואהרשיינליך מארגען אוועק אונד איך האב דיך נאך ניט רעכט געזעהען."

„אך!" האט סטעפאן אויסגעשריען, „דאס עראינערט מיך אן זעהר א וויכטיגער זאך. מיר ערווארטען, אז דוא זאלסט עסען מארגען מיטאג מיט אונז אונד דוא זאלסט אונז ניט ענטזאגען. מיין שוואגער קארענינא אונד א פאאר אנדערע געסט וועלען אויך זיין."

„איז ער דא?" האט לעווין געפרעגט וועלענדיג פערבארגען זיין נייגיערינקייט איבער קיטטי'ן. ער האט געוואוסט, אז קיטטי האט לעצטענס בעזוכט סט. פעטערסבורג, אבער ער האט ניט געוואוסט, אויב זיא האט שוין צוריק געקעהרט. סטעפאן האט איהם ניט פערשטאנען. לעווין האט גראדע ניט געוואלט בעגעגענען קיטטי'ן, אונד ער האט מורא געהאט, פיעללייכט וועט זיא אויך דארט זיין. אבער ער האט קורץ געענטפערט:

„איך אקצעפטיר דיא איינלאדונג."

„אבער הער אויס, קאנסטאנטין, בין איך זיכער, אז דוא קוםםט?"

„געוויס, געוויס, איך וועל ערשיינען מיט פערגניגען."

„גוט, אלזא אום 5 אוהר, אונד קום אהן צערעמאניע."

סטעפאן איז פון דארט אוועק בעזוכען א הויכען בעאמטען פון זיין דעפארטמענט, וועלכער איז דאן פארבייא געפאהרען מאסקווא.

קאפיטעל 5.

אין דעמזעלבען נאכמיטאג, האט סטעפאן אבלאָנסקי בעזוכט קארענינא'ן אין זיין האטעל. ער האט זעהר געוואלט בעשטימט וויסען אויב ער נעהמט אן דיא איינלאדונג צו מיטאג אדער ניט.

גאנץ פריה, איז קארענינא געווען בעשעפטיגט מיט אפיציעלע ארבייטען, אונד ער האט אויך עמפפאנגען אייניגע דעלעגאציאנען. דאן האט ער זיך געזעטצט שרייבען דעם בריעף וואס ער האט פערשפראכען זיין אדוואקאט. ער האט איהם מיטגעטהיילט, אז ער גיבט איהם א פאלמאכט צו טהון וויא ער פערשטעהט, אונד איינגעשלאסע צוויא בריעף, איינעם פון ווראנסקי'ן צו אננא'ן אונד דעם אנדערן פון אננא'ן צו איהר געליעבטען; דיעזע האט ער געפונען אין דעם פאקעט וואס ער

האט אוועק גענומען. וויא ער איז פערטיג געוואָרען מיט דעם בריעף, האט ער געהערט סטעפאַן'ס שטימע, וועלכער האט פערלאַנגט מען זאָל איהם אנציינען.

„עס איז גוט וואס ער קומט," האט קאַרענינא געטראַכט. „איך וועל איהם אלעס מיטטהיילען איבער זיין שוועסטער, אונד דאַן וועט ער פערשטעהען, אז מיר ביידע זיינען אוים מחותנים."

„עס פרייט מיך דיך נאך אמאל צו זעהען," האט סטעפאַן געזאגט מיט זיין מונטערע שטימע אריין קומענדיג. „איך האָף — "

„עס איז מיר אונמעגליך צו געהען," האט איהם קאַרענינא אונטערבראָכען מיט א טרוקענעם טאָן.

„ווארום ?" האט סטעפאַן געפרעגט גוטמיטהיג אונד ערשטוינט.

„עס איז אונמעגליך ; דיא בעציהונגען צווישען אונזערע פאַמיליען, האלטען באלד ביים צעררייסען ווערען."

„וואס ? ווארום ?" האט אבלאָנסקי געפרעגט ניט בעגרייפענדיג.

„ווייל איך האב אָנגעקלאגט מיין ווייב אונד דיין שוועסטער, אויף א גט ; איך האב בעדאַרפט — "

„אלעקסים אלעקסאנדראָוויטש, דאס איז אונמעגליך !" האט סטעפאַן אויס־געשריען שמערצהאפט אונד איז צוריק געפאלען אין א שטוהל.

„עס איז אָבער וואהר."

„ענטשולדיג מיר, איך קען עס ניט גלויבען."

קאַרענינא האט זיך אויך געזעטצט : ער האט פערשטאַנען, אז זיינע ווערטער האבען ניט געמאַכט דעם געווינשטען איינדרוק, אונד ער וועט ערשט מוזען געבען זיין שוואָגער א בעסערע ערקלערונג.

„עס איז א שמערצהאפטע נויטהווענדיגקייט," האט קאַרענינא ווייטער גע־זאגט, „אָבער איך בין געצוואונגען זיך צו גט'ן מיט איהר."

„וואס זאָל איך זאגען ? וויסענדיג, אז דוא ביסט איין עהרליכער מאַן אונד אננא א זעלטענע פרוי — ענטשולדיג מיר, איך קען מיין מיינונג איבער איהר ניט וועקסלען — קען איך דאס אלעס ניט גלויבען. עס מוז זיין עפּעס א שרעקליכער טעות !"

„הלואי וואָלט דאס געוועזן א טעות !"

„ערלויב מיר, — ערקלער מיר מעהר. איך בעט דיך איין זאַך, האנדעל ניט צו שנעל."

„איך האב קיין זאך נעטהאָן איבעראיילט,“ האט קאַרענינא געענטפערט. „אָבער אין אזא פאַל, קען מען בייא קיינעם ניט פרעגען קיין עצות; מיין ענטשלוס איז געפאסט.“

„דאס איז שרעקליך!“ האט סטעפּאַן אויסגערופען שטאַרק געערגערט. „איך בעט דיך, נאכדעם וויא איך רעכען, אז עס איז נאך ניט אזוי וויט געגאַנגען, טהו נאך פאָרלויפיג קיין זאך ביז דוא ועסט ניט רעדען מיט מיין פרוי. זיא ליעבט אַננאַ'ן וויא א שוועסטער, אונד זיא איז א פרוי מיט א געזונדען מענשען־פערשטאנד. איך בעט דיך, אום דער פריינדשאפט צו מיר אליין, רעד מיט איהר פריהער.“

קאַרענינא איז געבליעבען שטיל אונד נאכגעדענקט. סטעפּאַן האט רעספּעקטירט זיין שטילשוויינגען אונד איהם בעטראכט מיט סימפּאַטהיע.

„איך בעט דיך, שוואָגער,“ האט סטעפּאַן ענדליך געזאגט. „קום ווענינגסטענס עסען; מיין פרוי ערווארטעט דיך; קום, איך בעט דיך אונד רעד מיט איהר.“

„ווען דוא בעטסט מיך אזוי, דאַן וועל איך קומען,“ האט קאַרענינא געענטפערט מיט א זיפץ. ער האט דאַן אלעם מעגליכע אַנגעווענדעט אונד געוועקסעלט דעם אינהאַלט פון געשפּרעך אויף עפּעס אנדערש. סטעפּאַן האט געגעבען א קוק אויף זיין אוהר אונד אויסגעשריען:

„מיין גאָט, עס איז שוין נאך פיער! אונד איך מוז נאך מאכען א בעזוך. אַלזאָ, א־עס איז געענדיגט — דוא קומסט עסען?“

„איך האב פערשפּראָכען אונד וועל קומען,“ האט ער געענטפערט טרויעריג בעגלייטענדיג סטעפּאַנען צו דער טהיר.

„איך דאנק דיר! איך האָף, אז דוא וועסט ניט חרטה האבען,“ האט סטעפּאַן בעמערקט ארויס געהענדיג.

קאַפּיטעל 6.

אום 5 אוהר זיינען שוין געוועזען פערזאַמעלט דיא געסט בייא אבלאָנסקי'ן. אויסער קאָזניטשעוו'ן אונד פּעסטזאָוו'ן, זיינען אויך ערשיענען דער אלטער פרינץ שערבאַטצקי, קאַרענינא, קיטטי, אונד איהר שוועסטער־קינד. לעווין איז געוועזען דער לעטצטער צום ערשיינען, אונד סטעפּאַן איז איהם ענטקעגען געגאַנגען אין קאָרידאָר.

„איז עס שוין שפּעט?“ האט ער געפרעגט. דאַן, ווערענדיג אביסעל נערוועז, האט ער געזאגט: „ווער זיינען זייא?“

„בלויז פאמיליען פריינד. קיטטי איז אויך דא. קום אריין שנעלער, איך וויל דיך פארשטעלען פאר קארענינא׳ן.“

לעווין׳ס הארץ האט העפטיג געקלאפט ווען ער איז אריין געקומען. ווען קיטטי האט איהם געזעהען בעגריסענדיג איהר שוועסטער, איז זיא אזוי איבערפילט געווארען מיט פרייד, דאס דיא טרערען האבען זיך געקייקעלט פון איהרע אויגען. לעווין אונד דאללי האבען עסביידע בעמערקט. לעווין איז צו איהר צוגעגאנגען; זיא האט אויסגעשטרעקט איהר האנד צו איהם אונד זיך געזוכט צו בעהעררשען; אבער זיא האט ניט געקענט.

„עס איז א לאנגע צייט זייט מיר האבען זיך ניט געזעהען,“ האט זיא ענדליך ארויס געשטאמעלט. דאן האבען זייאביידע געשפראכען איבער קלייניגקייטען, אונד סטעפאן איז צוגעקומען, אוועק גענומען לעווינען, אונד איהם פארגעשטעלט פאר קארענינא׳ן. ווען מען איז אריין אין שפייזע זאלאן, האט סטעפאן אויסגעזעטצט פריהער אלע זיינע געסט, אונד צום שלוס, ווען עס זיינען געבליעבען בלויז צוויא שטוהלען איינעס נעבען אנאנדער, האט ער געזעטצט לעווינען מיט קיטטי׳ן. וועהרענד דעם עסען, האבען זייא גאנץ ווענינ געשפראכען; זייא זיינען בלויז געווען גליקליך, אונד יעדער האט דאס געקענט זעהען אויף זייערע געזיכטער.

ווען דיא דאמען זיינען ארויס פון דעם שפייזע־זאלאן, האט סטעפאן יעדען איבעררייכט א ציגאר אונד מען האט אנגעפאנגען צו פלוידערן. קארענינא, וועלכער האט ניט גערויכט, האט זיך ענטשולדיגט, אונד איז ארויס אין צווייטען זאלאן. דאללי, וועלכע האט איהם אויסגעזעהען צו ערווארטען, איז געזעסען אין א ווינקעל.

„אך, וויא עס פרייט מיך וואס דוא ביסט געקומען,“ האט זיא געזאגט זיך אויפהויבענדיג. „איך האב מיט דיר אזוי פיעל צו רעדען. לאמיר זיך זעטצען.“ קא־רענינא האט זיך געזעטצט נעבען איהר.

„עס פרייט מיך אויך,“ האט ער געענטפערט, „וואס איך האב א געלעגענ־הייט דיך צו זעהען, ווייל איך פאהר מארגען אוועק.“

דאללי, וועלכע איז געווען בייא זיך פעסט איבערצייגט איבער אננא׳ס אונ־שולד, איז געווארען בלאס פון אויפרעגונג, בעמערקענדיג קארענינא׳ס רוהיגע גלייכגילטינקייט.

„אלעקסיס אלעקסאנדראוויטש,“ האט זיא געזאגט פאסענדיג אזוי פיעל מוטה וויא נאר מעגליך. „איך האב דיך געפרעגט איבער אננא׳ן, אונד דוא האסט מיר נאר ניט געענטפערט. וואס איז מיט איהר?“

„איך דענק, אז זיא איז געזונד,“ האט ער געענטפערט אָהנע צו קוקען צו איהר.

„ענטשולדיג מיר, אַלעקסיס, וואס איך וואג מיך צו פיעל צו מישען, ווען דאס איז אפילו געגען מיינע רעכטע, אָבער איך ליעב אננא׳ן צו פיעל אום איך זאָל קענען בלייבען גלייכגילטיג. זאָג מיר, איך בעט דיך, וואס האט פּאסירט צווישען אייך ביידע אונד אין וואס ווערט זיא בעשולדיגט?“

„דיין מאַן האט דיר געוויס דערצעהלט,“ האט קארענינא געענטפערט אונ־געדולדיג. „וואס עס האט געבראכט דיעזען צושטאנד צווישען מיר אונד אננא ארקאדיעוונא.“

„איך גלויב עס אָבער ניט אונד וועל עס קיינמאל ניט גלויבען!“ האט זיא אויסגעשריען. צו דיעזער צייט זיינען דיא איבריגע מענער אריין אין זאַלאָן. דאָללי האט זיך שנעל אויפגעהויבען, אונד לעגענדיג איהר האנד אויף קארענינא׳ס ארעם, האט זיא געזאגט: „ווילסטו מיט מיר געהען וואו מען זאָל אונז ניט שטערען?“ קארענינא איז נאכגעגאנגען דאָללי׳ן אין א קליינעם צימער. זייא האבען זיך אוועק געזעטצט בייא א טישעל.

„איך זאג עס נאך אמאל, איך גלויב גאר ניט!“ האט זיא ווידער־האָלט.

„קען מען בעשטרייטען פאקטען?“ האט ער געפרעגט גאנץ רוהיג.

„אָבער וואס האט זיא בעגאנגען? אין וואס ווערט זיא בעשולדיגט?“

„זיא האט געבראָכען איהר טרייהייט אונד פערראטהען איהר מאַן. אין דיעזען ווערט זיא בעשולדיגט.“

„ניין, ניין, עס איז אונמעגליך! ניין, דאנקען גאָט, אַלעקסיס, דו נארטסט זיך זעלבסט!“ האט דאָללי אויסגעשריען צודריקענדיג איהר קאָפּ מיט ביידע הענד.

קארענינא האט ביטער געשמייכעלט. ער האט געשפּירט דעם וואונש זיא צו איבערצייגען. דאָללי׳ס פערטהיידיגונג ווידער, האט נאך זיין שמערץ פערגרעסערט. אין א טרויעריגען אונד געערגערטען טאָן, האט ער געענטפערט:

„מען קען זיך ניט נארען אונד מען קען קיין טעות ניט האבען, ווען א פרוי אַליין קומט אונד דערצעהלט איהר מאַן, דאס 8 יאָהר פערהייראטעטעס לעבען אונד א זוהן, האבען גאר ניט ווערטה, אונד זיא וויל ערשט איבער א נייעס אנ־פאנגען איין אנדערעס לעבען.“

„אננא אונד זינד! וויא קענען זיך דיעזע צווייא פעראייניגען? וויא קען מען גלויבען — "

„דאריא אלעקסאנדראָוונא!" האט ער אויסגעשריען בעז זיא אונטערברעכענדיג. „איך וואָלט אוועק געגעבען א העלפט פון מיין לעבען איך זאָל נאך וועניגסטענס קענען צווייפלען. דער צווייפעל אליין איז געוועזען שמערצהאפט, אָבער דיא יעטצטיגע זיכערהייט איז נאך ערגער. ווען איך האב געצווייפעלט, האב איך נאך געקענט האָפען. יעטצט האב איך מעהר קיין האָפנונג אונד נאך מעהר צווייפלען; איך צווייפעל זאָגאר איבער מיין זוהן. איז ער מיינער? ווער ווייס? אך, איך אונגליקליכער!"

אָבוואָהל דאָללי האט ניט געקענט זעהען זיין אָבגעוועגדעטעס געזיכט, האט זיא אָבער דאָך פערשטאַנען, אז זיינע ליידען זיינען זעהר גרויס אונד זיא האט שטאַרק מיטלייד געהאט מיט איהם.

„מיין גאָט, עס איז שרעקליך! אָבער ביסטו פעסט ענטשלאָסען זיך צו גט'ן?"

„איך האב גענומען דיעזען לעטצטען אויסוועג, ווייל קיין אנדערער איז מיר ניט געבליעבען. איך קען ניט מעהר ערטראַגען."

„איך פערשטעה פאָלקאָמען," האט ענדליך דאָללי געענטפערט אלעס בעגרייפענדיג. זיא האט זיך דערמאָהנט אן איהרע אייגענע צרות. דאן, צוזאמענדריקענדיג איהרע הענד וויא אין געבעט, האט זיא געזאגט:

„אָבער מיין גאָט, אלעקסיס, דוא ביסט דאָך א מענש מיט איבערלעגונג, דענק דיר נאָר וואס עס קען פון איהר ווערען, ווען דוא וועסט זיא פערלאָזען!"

„איך האב אלעס איבערגעדענקט, דאָללי. זאָגאר דאן, ווען זיא האט מיר מיט איהרע אייגענע ליפען דערצעהלט פון איהר שאנדע, האב איך איהר געגעבען א געלעגענהייט זיך אומצוקעהרען; איך האב איהר געוואָלט העלפען זיך צו רעטען. אָבער וואס האט זיא געטהאָן? זיא האט פערשמיסען יעדעס געפיהל פון אנשטאנד אונד רעספעקט! יעמאַנד קען רעטען א מיט־מענשען פון טויט, וועלכער וויל ניט שטאַרבען, אָבער וואס קען מען טהון ווען יענער וויל עס ניט?"

ער האט זיך עראינערט אן דעם לעטצטען געשפרעך מיט זיין ווייב אונד ער איז אָנגעפילט געוואָרען מיט צאָרן. דאן האט ער בעמערקט:

„דאָללי, איך בין דיר זעהר דאנקבאר פאר דיין סימפאטהיע," אונד זיך

אויפהויבענדיג האט ער געזאגט: „דוא וועסט מיר ענטשולדיגען, עס שמערצט מיך זעהר צו רעדען דאריבער. איך מוז אויך געהען.“

„ווארט איין אויגענבליק; דוא זאלסט זיא ניט פערלירען! הער אויס מיין אייגענע ערפאהרונג. איך בין אויך פערהייראטעט אונד מיין מאן האט מיך בעטראגען. אין מיין אייפערזוכט אונד אויפרעגונג, האב איך איהם אויך געוואלט פערלאזען, אבער איך האב מיך איבערגערעכענט, אז מען טאר זיך ניט אײלען. אונד וויסטו ווער מיך האט גערעטעט? אננא. אונד יעצט זיינען מיר ווידער פעראייניגט; מיין מאן האט איינגעזעהען וויא אונגערעכט ער האט געהאנדעלט, אונד איך האב איהם מוחל געווען. יא, יא, אלעקסים, דוא מוזט אויך פערצייהען. ווארום זאל א פרוי ערגער זיין וויא א מאן? ווארום מעג זיא פערצייהען אונד ער ניט?“

אבער איבער קארענינא'ן האבען איהרע ווערטער קיין איינדרוק געמאכט. ער האט געענטפערט מיט א בעזער שטימע:

„איך קען ניט אונד וויל ניט פערצייהען; דאס וואלט געווען אונרעכט. איך האב געוואלט פערצייהען; עס איז געווען א צייט ווען איך האב געקענט פערצייהען, נאר זיא האט מיך בלויז מיעזער אריין געשלעפט אי שמוטץ אונד בלאטע. ניין, דאללי, רעכען מיך ניט פאר קיין שלעכטען מענשען. מיין ניט, אז איך בין איינער וואס קען נאר האסען; אבער זיא? יא, זיא האס איך מיט דער קראפט פון מיין גאנצער זעעלע, אונד איך וועל איהר ניט פערצייהען. אזוי וויא זיא האט געהאנדעלט געגען מיר, איבערשטייגט שוין אלע גרענעצען פון געדולד!“

זיין שטימע האט געציטערט מיט צארן. דאללי האט איהם מעהר נאר ניט געקענט זאגען, אונד דאן, זיך אביסעל פאסענדיג, האט ער בעמערקט: „יעדער פון אונז האט זיין בינטעל צרות. ענטשולדיג מיר, דאללי פאר מיין אויפרעגונג, אבער נאט וויים דעם אמת, אז איך בין ניט מעהר וויא א מענש אונד זיא האט אין מיר אלע מענשליכע געפיהלע בעליידיגט אונד געטרעטען מיט דיא פיס. אדיע!“

ער האט גענומען איהר האנד אונד איז אוועק.

קאפיטעל 7.

לעווין האט זיך קוים געקענט איינהאלטען ניט נאכצוגעהען קיטטי'ן אין זאלאן, נאכדעם זייא האבען זיך אויפגעהויבען פון שפייזע־טיש; אבער ער איז ניט נעגאנגען. ער האט מורא געהאט, טאמער ווינשט זיא דאס ניט. ער איז דאפיר צוריק

נעבליעבען מיט דיא אנדערע מענער אונד אנטהייל גענומען אין דעם אלגעמיינעם געשפרעך.

ווען מען האט אויפגעהערט רויכען, איז יעדער אריין אין צווייטען זאלאָן. אונד לעווין האט געשפירט, אז קיטטי'ס אויגען זוכען איהם. ווען ער האט זיך אומגעקוקט, האט ער בעמערקט א צופריעדענעם שמייכעלע אויף איהרע ליפען.

„איך האב געמיינט," האט ער צו איהר געזאגט, „אז איך וועל אייך געוויס טרעפען ביי'א דער פיאנאָ אום אונז אביסעל אויפצומונטערן מיט גוטער מוזיק. אזעלכע דאָרפס־בחורים וויא איך, וויא איהר בעגרייפט, זיינען זעהר נייגיעריג צו הערען מוזיק."

„ניין," האט זיא געענטפערט, „איך בין דאָ נאָר געזעסען אונד געוואָרט צו זעהען וויא לאַנג איהר קענט דאָרט פערבלייבען רעדען איבער נאררישקייטען. עס איז מערקווירדיג וויא מענער געפינען פערגניגען אין ויכוחים!"

„פאָלקאָמען רעכט!" האט ער געענטפערט זיך אניעדער זעטצענדיג נעבען קליינעם טישעל וואו זיא איז געזעסען

קיטטי האט געהאלטען א בלייפעדער אין האנד אונד געשריעבען אונפערשטענדליכע שטריכען אויף א שטיקעל פאפיר. דאס האט איהר אביסעל געהאָלפען צו בעהאלטען איהר נערוואָזיטעט. איהר הארץ האט שטארק געקלאפט. לעווין איז געזעסען שטילשווייגענד אונד געקוקט אין איהר שעהנעם געזיכט, זיך טראכטענדיג, אז עס וואָלט געווען אונמעגליך פאַר איהם צו לעבען אָהן איהר.

„זעהט וויפיעל פאפיר איך האב דאָ פערשריעבען!" האט זיא געזאגט זיך אויפהויבענדיג, גלייך וויא זיא האט געוואָלט אוועק געהען.

„איין אויגענבליק," האט ער געזאגט פלוצלינג זיך וויא דערמאָהנענדיג אָן עפּעס. „איך האב אייך עפּעס שוין לאַנג געוואָלט פרעגען."

זיא האט זיך ציטערענדיג געזעטצט אונד געמורמעלט: „פרעגט."

„איך וועל עס אזוי מאכען," האט ער געזאגט, ארויס נעהמענדיג א בלייפעדער פון זיין אייגענער קעשענע. „דאס איז מיין פראגע." ער האט דאן אויפגעשריעבען פאָלגענדע בוכשטאבען: „וו. א. ה. מ. ג. א. ע. א. א. ה. א. ג. נ. ד. א. פ. א."

דיא בוכשטאבען האבען אזוי בעדייטעט: „ווען איהר האט מיר געזאגט, אז עס איז אונמעגליך, האט איהר געמיינט נאָר דאַן, אָדער פיר אימער?"

לעווין האט געהאט א גאַנץ קליינע האפנונג, אז זיא וועט איהם פערשטעהן;

אָבער קיטטי האט זיך א היבשע צייט איינגעקוקט אין דיא בוכשטאבען אונד דאן געפרעגט: „וויא מאכט דיעזער צווייטער בוכשטאב א.?“

„אונמעגליך,“ האט לעווין געענטפערט, „אָבער איך עראינער מיך ניט גענוי, אויב איהר האט זיך דאן בעדיענט גראדע מיט אזא ווארט.“

זיא האט גענומען דעם בלייפעדער פון זיין האנד אונד אויפגעשריעבען: „ד. ה. א. ק. א. ע. ג. ג.“

לעווין האט שטודירט א היבשע צייט דיא בוכשטאבען אונד דאן האט זיין געזיכט אָנגענומען א גליקליכע מיענע. ער האט פערשטאנען, אז זייא לויטען: „דאמאלס האב איך קיין אנדערן ענטפער געקענט געבען.“

ער האט געקוקט צו איהר מיט א פראגענדען בליק אין זיינע אויגען אונד געזאָגט:

„איהר האט דאס אַזוֹא נאָר ד א מ א ל ס געמיינט?“

„יא,“ האט זיא געענטפערט מיט א שמייכעל אונד איז רויט געוואָרען.

„אונד — יעטצט?“ האט ער געפרעגט.

זיא האט ווייטער גענומען דעם בלייפעדער אונד געשריעבען שוין גאנץ דייטליך:

„מיין העכסטער וואונש איז, דאס איהר קענט פערצייהען אונד פערגעסען.“

מיט פלאמענדע אויגען האט לעווין איבערגעלעזען דיא ווערטער אונד אויס־געשריען:

„איך האב דיך אויף קיין אויגענבליק אויפגעהערט צו ליעבען!“

קיטטי האט צו איהם געבליקט אונד איהרע ליפען האבען געציטערט מורמלענדיג: „איך פערשטעה.“

„אזוי גאר, ביסט שוין געוואָרען לעווין'ס פריוואט־סעקרעטער?“ האט זיך פּלוצלינג געהערט דיא מילדע שטימע פון דעם אלטען פרינץ שערבאטצקי. קיינער פון דיא צווייא יונגע מענשען האט געקענט ענטפערן.

„ווען דוא ווילסט געהען אין טהעאטער, קיטטי,“ האט דער פרינץ ווייטער געזאגט, „דאן קום, עס ווערט שפּעט.“

לעווין האט זיך אויפגעהויבען אונד בעגלייטעט קיטטי'ן ביז צו דער טהיר. ער איז געוועזן גליקליך. ער האט בעשלאָסען מאָרגען צו רעדען מיט איהרע עלטערן.

קאפיטעל 8.

ווען סיטמי איז אוועק, האט עס לעווינען אויסגעזעהען, אז דיא געזעלשאפט האט פאר איהם פערלוירען דיא גאנצע אינטערעסע. עס איז איהם דאן געלונגען צו נעהמען אבשיעד פון זיין פריינד'ס הויז. זיין גרעסטער וואונש איז געווען, צו זיין אליין.

אבוואהל דיא נאכט איז געווען זעהר קיהל, איז לעווין דאך געזעסען אין זיין צימער נעבען אפענעם פענסטער אונד געקוקט ארויס צום בלויען הימעל, אין דיא פינקלענדע שטערען, אונד זיך געטראכט, עס זאל טאג ווערען אזוי שנעל וויא מעגליך, דאן זאל קומען דיא פאסענדע מארגען־שטונדע, ווען ער זאל אוועק צו פרינץ שערבאטצקי, אונד אויסדריקען זיין וואונש.

עס איז איהם אונמעגליך געווען צו שלאפען. ער האט שפאצירט, געראוכט, געקוקט, אונד געטראכט, ביז עס איז טאג געווארען. דאן האט ער זיך אבגעבאדען אין קאלטעם וואסער, ארויס אויף דער גאס, צוגערופען איין איזוואסטשיק אונד איהם געהייסען ער זאל מיט איהם פאהרען איבער דער שטאדט, אום צו פערברענגען דיא אונגעדולדיגע צייט. ארום 10 א זייגער איז ער אריין אין א רעסטאראנט אונד גענעסען פריהשטיק. דאן האט ער גענומען אנאנדערן איזוואסטשיק אונד געהייסען מען זאל איהם צו פיהרען צום פאלאסט פון פרינץ שערבאטצקי.

ווען ער איז אהין צוגעקומען, איז איהם ענטגעגען געגאנגען א שווייצארישער לאקיי, איהם דערקענט, אונד מיט א פריינדליכען שמייכעלע, וויא איינער רעדט: „ענדליך, דאך!" האט ער פאר איהם געעפענט דיא טהיר.

„עס פרייט מיך אייך צו זעהען!" האט דער לאקיי אויסגעשריען. לעווין, אנשטאט זיך צו געפינען בעליידיגט פון דעם לאקיי'ס צו פיעל פריינדליכקייט, האט ער געשמייכעלט מיט פערגניגען. דער לאקיי האט איהם דאן אויסגעצויגען זיין הוט אונד מאנטעל, וועלבע ער האט אויפגעהאנגען אין קארידאר.

„צו ועמען זאל איך אייך אנצייגען?" האט א צווייטער דיענער, צוקומענדיג, געפרעגט. לעווין האט געמערקט, אז יעדער האט שוין געוואוסט אין הויז צו וועלבען צוועק ער איז געקומען.

„צייג מיך אן צום פרינץ אונד צו דער פרינצעססין," האט ער געענטפערט."

דיא ערשטע וויכטיגע פערזאן פון הויז וואס ער האט בעגעגענט, איז געווען דיא פראנצויזישע גאווערנאנטקע, מאדאם לינאן. דער אלטער פרוי'ס אויגען, האבען

ארוים געגלאנצט מיט פערגניגען פון אונטער דיא ברילען, ווען זיא האט דערזעהען לעווינען. דאן האט ער געהערט א גערויש פון א קלייד, אונד דיא גאווערנאנטקע איז פלוצלינג פערשוואונדען געווארען. פון א צווייטער טהיר, איז ערשיענען קיטטי. איהר געזיכט האט געשטראהלט מיט גליק, אונד צוקומענדיג צו איהם, האט זיא געלעגט איהר האנד אויף זיינע שולטער; אין נעבסטען אויגענבליק, האט ער זיא צוגעדריקט צו זיין הארץ. זיא האט אויך צוגעבראכט א שלאפלאזע אבער גליק־ליכע נאכט, אונד געצעהלט דיא מינוטען ביז ער וועט קומען. ווען ער איז ערשיענען, האט זיא זיך נים געקענט צוריק האלטען איהם פריהער צו בעגעגענען. זייער גליק איז געוועזען צו גרויס אונד זייא האבען דערפאר כמעט גאר ניט געשפראכען. ענדליך האט זיא געזאגט:

„קום שנעל אונד זאג אויף מיין מוטער.“ זיא האט אנגענומען זיין האנד אונד ער האט צוגעבראכט איהרע צו זיינע ליפען, אונד אבגעפרעסט א קוש.

„קען דאס אלעס זיין ווירקליכקייט?“ האט ער געפרעגט שטאמלענדיג. „איך קען עס גאר נים גלויבען, אז דוא ליעבסט מיך?“

זיא האט געשמייכעלט זיס אונד ליעבליך אונד געענטפערט: „יא, קאנסטאנטין, אלעס איז וואהר, אונד איך בין זעהר גליקליך.“

איהם אימער האלטענדיג בייא זיין האנד, האט זיא איהם אריין געפיהרט אין זאלאן, וואו דיא פרינצעסין איז געזעסען אונד זייא וואהרשיינליך ערווארטעט. אזוי וויא זיא האט זייא ערבליקט, האט זיא זיך אויפגעהויבען, אונד האלב וויינענדיג, האלב לאכענדיג, איז זיא זייא ענטקעגען געגאנגען. זיא איז פלוצלינג געבליעבען שטעהען, וויא פאסענדיג מוטה, אונד אויס׳שטרעקענדיג איהרע ביידע הענד, האט זיא אומארמט לעווינען אונד נאך אימער וויינענדיג, האט זיא געזאגט:

„גוט, גוט, קינדער! איך בין גליקליך, זעהר גליקליך! איהר זאלט זיך ביידע ליעבען אונד אכטען; זייא גליקליך, טהייערע קיטטי! דיין מוטער איז יעטצט דיא גליקליכסטע מוטער אין דער וועלט!“

„הא! הא!“ האט זיך געהערט שערבאטצקי׳ס שטימע אריין קומענדיג אין הויז. דער אלטער האט אלעס מעגליכע אנגעווענדעט צו ערשיינען רוהיג, נאר לעווין האט געמערקט וויא זיינע אויגען האבען געגלאנצט מיט טרערען. „אט דא זיים איהר אלע! האט ער ווייטער געזאגט. „גוט, אזוי איז גוט! דאס איז א פאסענדע שטראף פאר אייך! אונד דוא, קיטטי, נאריש געגזעלע, האב איך דיר נים געזאגט,

„פאפא!“ האט קיטטי אויסגעשריען לעגענדיג דיא האנד אויף איהר פא־טער'ס מויל.

„אויב אזוי,“ האט דער פרינץ געענטפערט, „דאן שוויינ איך אונד זאג גאר ניט, אבער, איך מוז דאך זאגען, מיין גאט — וואס פאר איין אלטער נאר איך בין...“ דיא טרערען האבען אנגעהויבען צו לויפען פון זיינע אויגען, אונד ארום נעהמענדיג קיטטי'ן, האט ער זיא געקושט צערטליך אויף דיא באקען.

נאך אייניגע מינוטען גליקליכע אויפרעגונג, האבען זייא זיך ענדליך געזעטצט אונד מען האט אנגעפאנגען צו שפרעכען איבער דער צוקונפט. דיא פרינצעסין האט געפרעגט:

„אלזא, ווען זאל עס זיין? מען מוז דאך פריהער אלעס אנציינען. וויא זאגסטו, אלעקסאנדער!“ רעדענדיג צו איהר מאן.

„אט דא זיטצט איינער וואס האט א רעכט צו בעשליסען,“ האט שערבאטצקי געענטפערט ציינענדיג אויף לעווינען.

„ווען?“ האט לעווין געזאגט רוהיג ווערענדיג. „ווען עס זאל זיין וויא איך וויל, דאן וואלט איך צופריעדען געווען עס זאל שטאטפינדען מארגען; דיא תנאים היינט, דיא חתונה מארגען.“

„געה, געה, אינגעל. דאס איז דומהייטען!“ האט דיא אלטע געענט־פערט.

„וואס וויים איך? דאן זאל עס זיין אין אכט טעג ארום.“

„וואס רעדט ער!“ האט דיא פרינצעסין אויסגעשריען לאבענדיג. „אונד וואס וועט זיין מיט דיא חתונה קליידער?“

„וואס קימערט מיך חתונה קליידער אונד אלע קלייניגקייטען? קיין זאך קען שוין נים שטערען מיין גליק.“ דאן בליקענדיג צו קיטטי'ן, האט ער בעמערקט אויף איהר געזיכט א גליקליכע מיענע. „וואס וויים איך,“ האט ער וויטער געזאגט, „איך האב בלויז געענטפערט לויט וויא מיין הארץ האט מיר דיקטירט.“

„דוא ביסט נאך א אינגעל,“ האט דיא פרינצעסין געזאגט. „זאל פארלויפיג זיין, מיר וועלען נאך רעדען דאריבער. יעטצט מוז מען פאר אלעמען אנציינען דיא פערלאבונג.“

זיא איז צוגעגאנגען צו איהר מאן, זיך צוגעבויגען אונד אבגעפרעסט א קוש אויף זיין שטערען. ער האט אויסגעשטרעקט זיין ארעם אונד זיא ארום גענומען. דאן האט פאטער אונד מוטער פערלאזען דאס צימער מיט דיא יונגע מענשען. ווען זייא זיינען אוועק, האט לעווין געזאגט עטוואס שטאמלענדיג.

„איך ווייס, איך האב עס אימער געשפירט, אז אזוי מוז עס זיין, אָבוואָהל איך האב ניט פערשטאַנען אויף וועלכער אַרט דאס קען קומען.“

„אויך איך האב דאס געוואוסט,“ האט קיטטי געענטפערט. „זאָגאר דאַן ווען איך האב פון מיר פערשטויסען מיין גליק, האב איך געשפירט, אז איך ליעב דיך. איך בין דאמאלס געווען שרעקליך נאריש. אלעס וואס איך פערלאַנג יעטצט פון דיר, איז דאס: קענסטו פערגעסען דיין פערגאַנגענהייט?“

„פיעללייכט,“ האט לעווין געענטפערט. „איז גאר אלעס געווען צו גוטען; אויך איך דארף דיך בעטען אום פערצייהונג, אונד יעטצט, קיטטי, וויא דוא זעהסט, ויינען מיר קוויט.“

גראדע דאמאלס האט מאדאם לינאָן אַנגעקלאפט אין דער טהיר, אונד איז אריין ווינשען דיא יונגע לייט גליק. דיא נאכריכט פון דער פערלאָבונג, האט זיך באלד פערברייטעט אונטער אלע פריינדע אונד בעקאַנטע. גרעפין נארדסטאָן איז געווען דיא ערשטע צו ערפאהרען דערפון, אונד טראָטץ דעם וואס זיא איז פריהער געווען בלויז פיר וורָאנסקי'ן, האט לעווין נאכהער קיין בעסערע אנהענגערין ניט געקענט געפינען וויא זיא איז געוואָרען. זיא האט גאר ניט געקענט אויפהערען איהם צו בעוואונדערן.

קאַפּיטעל 9.

ווען קארענינא האט זיך ווידער געפונען אליין אין זיין צימער, האט ער זיך ווידער אמאל דערמאָהנט אן אלעס וואס דאָללי האט איהם געזאגט. ער האט ביטער געשמייכעלט צו זיך אליין, געדענקענדיג איהר ראטה פון פערצייהען.

„פערצייהען!“ האט ער געמורמעלט. „האב איך דען ניט געוואָלט פער־צייהען? דאָללי האט אביסעל רעכט דערמיט וואס זיא בעהויפּטעט, אז פרויען דארפען ניט ערגער זיין וויא מענער; זאָלאנג פרויען פערצייהען, קענען מענער אויך פערצייהען. אָבער דער אונטערשיעד איז זעהר גרויס אונד דאָ ליעגט דער הונד בעגראָבען. איך וויל נעהמען סטעפאנען אליין אלס ביישפּיעל: ער האט געליעבט דיא גאָווערנאנטקע, מיט איהר אויך פערקעהרט, אָבער זיין פרוי איז געבליעבען פרוי אונד ער אכטעט זיא גראדע אזוי גוט וויא פריהער. דיא ליעבע צו דער גאָווערנאנטקע איז פערשוואונדען אונד ער איז ווידער דאָללי'ס מאַן. ער האט פיעללייכט קיינמאל ניט געהאסט אָדער פעראכטעט זיין פרוי, טראָטץ זיין ליעבע צו דער גאָווערנאנטקע. דאַן, וויא דיא זאַך איז, האט ער קיין קינדער אהיים גע־בראכט. מענער, וויא עס שיינט, קענען ליעבען עטליכע פרויען, אָבער פרויען

ליעבען נאָר איין מאַן, אונד ווען דיעזער מאַן איז א פּרעמדער, דאַן האט זיא פיר איהר איינענעם מאַן, העכסטענס האסס אונד פעראַכטונג. דאס איז מיט מיר אויך דער פאַל.״

קאַרעניגאַ האט ארויס געלאָזען א טיעפען זיפץ. דאַן האט ער געהייסען דעם דיענער ער זאָל איהם ברענגען טהעע אונד זיך אוועק געזעטצט איבערקוקען א לאַנד־קאַרטע פיר זיין רייזע. צו דיעזער צייט האט איהם א דיענער אריין געבראַכט צווייא טעלעגראַמען. ער האט זייא באַלד געעפענט. איינע איז געווען איין אנציינע, אַז זיינער א פּאָליטישער געגנער איז ערנאַנט געוואָרען צו א הויבער שטעלע וואס ער אליין האט חשק געהאַט אָנצונעהמען. זיין געזיכט האט זיך אָנגעצונדען מיט צאָרן אונד ער האט אוועק געשמיסען דאס שטיקעל פּאַפּיר. דאַן האט ער געעפענט דיא צווייטע טעלעגראַמע אונד געלעזען פאָלגענדעס:

„איך האַלט ביים שטאַרבען. איך בעט דיך דוא זאָלסט צו מיר קומען.

„איך וועל דאַן לייכטער שטאַרבען ווען דוא ועסט מיר מוחל זיין. — אננאַ.״

אויף זיין געזיכט האט זיך בעוויעזען א פעראַכטענדער שמייכעל. „עפּעס א נייע געמיינהייט!״ האט ער זיך געטראַכט ניט גלויבענדיג וואס אין דער טעלעגראַמע שטעהט. „זיא איז צו אַלעמען פעהיג. יא, זיא דאַרף יעטצט האבען אָ קינד; וואס קען זיין איהר ציעל? וויל זיא דאס קינד זאָל ווערען א געזעטצליכעס קינד? וויל זיא מיך נאך מעהר שענדען? אָדער בעאבזיכטיגט זיא נאַר פיעללייכט צו הינדערן דעם גט?״

ער האט אונטערדעסען נאך אמאל געלעזען דיא ווערטער: „איך האַלט ביים שטאַרבען.״ ער איז געבליעבען שטעהען נאַכדענקענד. „ווען דאס זאָ־ וואהר זיין, וואס קען עס בעדייטען?״ האט ער זיך געפ̈רעגט. „פיעללייכט איז עס וואהר אונד זיא האט טאַקי חרטה? איך וואָלט מיר דאַן ניעמאַלס געקענט פער־ צייהען.״

„פיער!״ האט ער אויסגעשריען. „בעשטעל זאָפאָרט א דראָשקע. איך פאָהר נאך סט. פעטערסבורג.״

ער האט בעשלאָסען זיך צו איבערציינען וואס דאָרט טהוט זיך. אין פאַל ויא נאַרט איהם אָבער אָב, זאָל ער באַלד פון דאָרט אוועק; אונד ווען ער וועט שוין אָנקומען צו שפּעט, דאַן זאָל ער ערפיללען איהר לעטצטען וואונש.

אויף׳ן אנדערן מאָרגען איז ער געקומען נאך סט. פעטערסבורג. ארויף געהענדיג דיא טרעפּען פון זיין וואָהנונג, האט ער זיך געטראַכט: „ווען זיא האט

מיך אָבגענאַרט, וועל איך מיך ווידער זעהען בעהערשען אונד אוועק געהען גאַנץ רוהיג. ווען עס איז אָבער וואהר, דאַן וועל איך טהון אַלעס מעגליכע וואס עס איז ערפאָרדערט.״

דער דיענער וואס האט געעפענט די טהיר, האט געצייגט מיט דער מיענע אויף זיין געזיכט, אז ער איז ניט געשלאָפען די גאַנצע נאַכט.

„וואס מאַכט דיין ווירטהין?״ האט קאַרעניגאַ געפרעגט.

„מאַדאַם האט לעצטע נאַכט געבוירען אַ קינד.״

קאַרעניגאַ האט געשפּירט, אז יעדער טראָפּען בלוט פון זיין קערפּער, איז אריין אין זיין געזיכט; ער האט אנגאָ׳ן דאַן געוואונשען דעם טויט פון זיין טיעפסטען הערצען.

„אונד וויא געהט עס איהר?״ האט ער ווייטער געפרעגט.

„מאַדאַם איז זעהר שוואַך; אַ בעראַטהונג פון מעהרערע ערצטע האט שטאַטגעפונדען; דער דאָקטאָר איז יעטצט בייא איהר.״

„נעהם מיינע זאַכען אונד ברענג זייא אין אָרדנונג,״ האט קאַרעניגאַ בעפוילען אונד איז אריין אין קאָרידאָר. אַ מיליטערישער מאַנטעל איז געהאַנגען אויף דער וואַנט. קאַרעניגאַ האט דאס בעמערקט אונד געפרעגט:

„ווער איז דאָ אינוועניג?״

„דער דאָקטאָר, די קראַנקען־וועכטערין אונד גראַף ווראָנסקי.״

קאַרעניגאַ איז דאַן אַ־יין אין אַ זאַלאָן־צימער וואו די קראַנקען־וועכטער׳ איז איהם ענטקעגענען געקומען.

„דאַנקען גאָט וואס איהר זייט דאָ!״ האט זיא אויסגערופען. „זיא האט די גאַנצע צייט גערעדט פון אייך.״

„ברענגט אריין אייז, שנעל,״ האט זיך געהערט פון דעם שלאָף־צימער דעם דאָקטאָר׳ס בעפעהל. קאַרעניגאַ איז אריין אין ערשטען שלאָף־צימער.

ווראָנסקי איז געזעסען נעבען אַ טישעל, מיט ביידע הענד בייא זיין געזיכט אונד איבער זיינע פינגער זיינען געלאָפען די טרערען. ווען דער דאָקטאָר האט נאָך עפּעס געזאָגט, האט ער אוועק גענומען זיינע הענד פון געזיכט אונד בעמערקט קאַרעניגאַ׳ן. ער איז צוריק געפאַלען אין זיין שטוהל אונד ווידער בעדעקט זיין געזיכט אין דער גרעסטער פערצווייפלונג. דאַן, מיט אַ גרויסער אנשטרענגונג, האט ער זיך אויפגעהויבען, אונד ציטערענדיג, האט ער זיך געשטעלט פאַר קאַרעניגאַ׳ן.

„דיא האלט ביים שטארבען,‟ האט ער אָנגעפאנגען שטאמלענדיג. „דיא דאָקטוירים זאגען, אז עס גיבט מעהר קיין האָפנונג. איהר זייט דאָ דער בעל־הבית. אָבער איך בעט אייך זעהר, ערלויבט מיר דאָ צו בלייבען. איך וועל בעפאָלגען אייער מינדעסטען בעפעהל.‟

ווען קארעניגא האט געזעהן וראָנסקי'ן ווייגען, האט ער געשפירט דאסזעלבע געפיהל וויא אימער, ווען ער האט געזעהן אנדערע ליידען. אָהנע צו ענטפערן, איז ער צוגעגאנגען צו דער אנדערער טהיר פון דעם צווייטען שלאָף־צימער.

אננא האט געשפראָכען שנעל אין דייטליכע אונד לעבהאפטע טענער. קארעניגא איז אריין אונד איז צוגעגאנגען צו איהר בעט. איהר געזיכט איז געווען געווענדעט צו איהם; איהרע באקען שטארק רויט, אונד איהרע אויגען האבען גע־גלאנצט מיט א פיעבערהאפטעס פייער. עס האט זיך געקענט אויסדאכטען, פון דעם ערשטען בליק, אז זיא איז גאר ניט קראנק. אָהנע איהם נאך צו זעהען, האט זיא געזאגט:

„אלעקסים, איך מיין אלעקסים אלעקסאנדראָוויטש, — אך, וויא שמערצ־האפט דאס איז וואס ביידע רופען זיך אלעקסים. — אלעקסים וואָלט מיר ניט ענטזאגט, ער וואָלט מיר פאָזיטיוו מוחל געווען; ווארום איז ער ניט געקומען? ער איז א גוטער מענש, ער וויים אליין ניט וויא גוט ער איז. מיין גאָט! מיין גאָט! וויא גרויס דער שמערץ איז! גיבט מיר אביסעל וואסער, שנעל! אָבער איך רעכען, אז דאס איז ניט גוט פיר א י ה ר, איך מיין פיר מיין טאָכטער! גיבט איהר צו איין אַמע אונד איך וועל איינשטימען, פיעלייכט איז עס אזוי בעסער. נעהמט זיא אוועק פון דאנען. ווען ער וועט קומען, וועט ער זיא ניט וועלען זעהען. נעהמט זיא אוועק!‟

„ער איז געקומען, — אָט איז ער דאָ!‟ האט דיא קראנקען־וועכטערין געזאגט, פראָבירענדיג צו מאכען אננא'ן הערען אונד פערשטעהען איהרע ווערטער.

„דומהייטען!‟ האט זיא געזאגט אָהנע איהם נאך צו זעהען. „גיבט מיר אהער דאס קינד; גיבט זיא נאָר אהער! ער איז נאך ניטאָ. איהר זאגט, אז ער וועט מיר ניט פערצייהען, אָבער דאס איז נאָר דערפאר ווייל איהר קענט איהם ניט. קיינער קען איהם ניט — אויסער איך אליין. דיינע אויגען — סערגעי האט זיינע אויגען; דערפאר קען איך איהם מעהר ניט אנקוקען. ע ר אָבער וועט איהם קיינמאל ניט פערגעסען. שטעלט אוועק סערגעי'ס בעטעל דאָ אין צימער, אונד מאריעטא זאָל שלאָפען נעבען איהם.‟

דאן איז זיא פלוצלינג געבליעבען שטיל. איין ערשראָקענע מיענע האט זיך אָבגעשפּיעגעלט אויף איהר געזיכט, אונד אויפהויבענדיג איהרע הענד, האט עס אויסגעזעהען, גלייך וויא זיא וויל אויסמיידען א קלאַפּ. זיא האט דערקענט איהר מאַן.

„ניין, ניין,“ האט זיא ווייטער געמורמעלט שנעל. „איך האב פאר איהם קיין מורא ניט, איך האב נאָר מורא פאר'ן טויט. אלעקסיס, קום אהער דאָ נאָהענט צו מיר. איך מוז עס מאַכען שנעל, וויל דיא צייט איז קורץ אונד איך האב בלויז נאָך עטליכע מינוטען צו לעבען. דאס פיעבער וועט באלד ווידער צוריק קעהרען אונד איך וועל ווייטער גאר ניט קענען פערשטעהען. יעטצט פערשטעה איך; איך זעה אונד פערשטעה אַלעס.“

קארעניגא'ס געזיכט האט אויף זיך געטראגען דעם סטעמפעל פון ליידען; ער האט געוואָלט עפּעס זאגען, נאָר זיינע ליפּען האבען אזוי געציטערט, אז ער האט ניט געקענט ארויס ברענגען א וואָרט. ער האט גענומען איהר האנד צווישען זיינעביידע, אונד יעדעס מאָל וואס ער האט געגעבען א קוק צו איהר, האט ער בעמערקט וויא איהרע אויגען בליקען צו איהם מיט א זיסען אונד אונטערגעבענעם בליק, וויא ער האט נאָך ביז דאמאלס ניט געזעהען.

„ווארט, דוא ווייסט נאָך ניט,“ האט זיא געזאגט פּראָבירענדיג צו זאמלען איהרע אייגענע אידעען. „אָך, יא, יא, דאס האב איך טאקי געוואָלט זאגען. זייא ניט ערשטוינט. איך אליין בין אימער דיעזעלבע, אָבער אין מיר איז דאָ נאָך א נשמה, פאר וועלכער איך האב א טארק מורא; עס איז דיא נשמה וואס האט איהם געליעבט, וועהרענד איך אליין האב נאָך אימער ניט געקענט פערגעסען וואס איך בין אימער געוועזען. איך אליין בין נאָך ניט נאָך אין גאַנצען דיעזעלבע וויא פריהער. איך שטארב, דאס ווייס איך גאַנץ גוט; פרעג דעם דאָקטאָר. אויף מיינע פיס, אויף מיינע הענד אונד אויך אויף מיינע פינגער, ליעגען זעהר שווערע קייטען; אָבער אלעס וועט באלד זיין פאָראיבער. עס גיבט בלויז איין זאך וואס איך בעדארף, אונד דאס איז, דיין פערצייהונג. דוא מוזט מיר אויף אלעס מוחל זיין. איך האב געזינדיגט, דאס איז אמת, אונד איך האב פערדיענט שטראָפע. אָבער איך האב אמאָל געהערט, דאס דעם גרעסטען זינדער פערצייהעט מען ווען ער האט חרטה. אָבער דוא קענסט מיר ניט פערצייהען! איך ווייס, דאס איז אונ־מעגליך! נעה, נעה, דוא ביסט צו פאָלקאָמען!“

זיא האט איהם געהאלטען מיט איין האנד אונד מיט דער אַנדערער האט זיא איהם אָבגעשטויסען.

קארעונינא האט שוין מעהר ניט געקענט ערטראגען דעם שמערץ; ער האט געשפירט, אז זיין הערץ ווערט צובראכען. ער האט ניעדערגעקניעט נעבען בעט, אונד בעהאלטענדיג זיין געזיכט אין דער דעק, האט ער געוויינט וויא א קליינעס קינד. אננא האט זיך צוגעבויגען, אונד איהם ארום נעהמענדיג מיט איין הייסער אונד פיעבערהאפטער האנד, האט זיא געזאגט מיט א פעסטער שטימע:

„יא, איך האב עס געוואוסט! אדיע, יעטצט, אדיע צו יעדען איינעם, לעבט וואהל! — זעה, זייא זיינען צוריק געקומען! ווארום געהען זייא ניט אוועק? נעהם אוועק דיעזעס פוטער!“

דער דאקטאר האט זיא צערטליך צוריק געלעגט אויף'ן קישען אונד צוגעדעקט איהרע נאקעטע הענד. זיא האט זיך ניט געוועהרט, נאר זיא האט געקוקט אין דער לופט מיט ברענענדע אויגען.

„געדענק, אז איך האב נאר געבעטען אום דיין פערצייהונג; ווארום קומט ער ניט?“ האט זיא שנעל געפרעגט בליקענדיג צו דער טהיר. „קום! קום אהער! גיב איהם דיין האנד!“

ווראנסקי איז צוגעקומען צום בעט אונד נאך אימער געהאלטען זיין געזיכט בעדעקט מיט זיינע הענד.

„נעהם אוועק דיא הענד!“ האט זיא געזאגט, „אונד קוק צו איהם, נעהם אוועק דיא הענד, זאג איך, אלעקסים!“ דאן צו איהר מאן: „נעהם אוועק זיינע הענד, איך בעט דיך, איך וויל זעהען זיין געזיכט.“

קארעונינא האט לאנגזאם ארונטער גענומען דיא הענד פון ווראנסקי'ס געזיכט וואס איז געוועזן שטארק פערענדערט פון ליידען אונד ערניעדריגונג.

„גיב איהם דיין האנד,“ האט אננא ווייטער געזאגט, „אונד זייא איהם מוחל!“

קארעונינא, וויינענדיג, האט אויסגעשטרעקט זיין האנד.

„דאנקען גאט! דאנקען גאט!“ האט זיא געזאגט. „יעטצט איז שוין אלעס ריכטיג. איך וועל אביסעל אויסשטרעקען מיינע פיס, דאס פערלייכטערט מיינע שמערצען. אזוי, דאס איז גוט. וויא העסליך דיעזע בלומען זיינען —“ צייגענדיג צו דיא בלומען אויף דער וואנט. „זייא זעהען גאר ניט אויס וויא ויאלעטען. אך, מיין גאט! ווע, ווען דאס שוין זיין פאראיבער? גיבט מיר אביסעל מארפין, דאקטאר, אביסעל מארפין! אך גאט!“ אונד זיא האט זיך אנגעפאנגען צו ווארפען אין גרויסע שמערצען אויף'ן בעט.

דיא ערצטע האבען שוין גערעכענט אויף'ן ערנסטען פאל. קיינער פון זייא האט ניט געקענט זאגען פאזיטיוו, אז זיא וועט נאך געזונד ווערען. דעם גאנצען טאג איז זיא פערבליעבען אין דעם גרעסטען פיעבערהאפטען צושטאנד. אום האלבע נאכט האט דער דופק כמעט אין גאנצען אויפגעהערט צו קלאפען אונד דיא ערצטע האבען ערווארטעט דעם סוף.

ווראנסקי איז דאמאלס אהיים געגאנגען, אבער ער איז גאנץ פריה וויעדער צוריק געקומען אום צו הערען וויא עס געהט איהר. ער איז געזעסען אין צווייטען שלאף־צימער נעבענבייא. קארעניגא האט איהם אריין געפיהרט אין זיין פרוי'ס שלאף־צימער, אונד געזאגט: „בלייבט דא, פיעללייכט וועט זיא אויף אייך פרעגען."

נאך א טאג איז פאראיבער אונד א דריטער, ביז דיא ערצטע האבען אנגע־הויבען אביסעל צו האפען; איהר לעבענס־קראפט איז געוועזען זעהר שטארק. אין יענעם פריה־מארגען איז קארעניגא אריין געקומען אין נעבענצימער אונד זיך אוועק געזעטצט נעגענאיבער ווראנסקי'ן.

„אלעקסים אלעקסאנדראוויטש," האט ווראנסקי אנגעפאנגען שפירענדיג, אז ער מוז געבען עפעס איין ערקלערונג. „איך בין ניט אימשטאנדע צו רעדען אדער פערשטעהען. איך בעט אייך בלויז, האט מיטלייד מיט מיר. וויא גרויס אייערע שמערצען זאלען זיין, פערזיכער איך אייך, אז מיינע זיינען נאך גרעסער."

ער האט זיך געוואלט אויפהויבען, נאר קארעניגא האט איהם צוריק גע־האלטען.

„איהר מוזט מיך אויסהערען," האט קארעניגא געזאגט. „עס דארף אזוי זיין. איך מוז אייך אויך ערקלערען דיא ארט געפיהל וואס פיהרט מיך אונד וועט מיך פיהרען, דאמיט איהר זאלט קיין טעות ניט האבען אין דער צוקונפט. איהר האט וואהרשיינליך געהערט, אז איך האב בעשלאסען ארויס צו קריעגען א גט אונד איך האב שוין אויך געמאכט דעם ערשטען שריט דאפיר. איך וועל פאר אייך ניט פערבארגען דעם פאקט, אז אנפאנגס האט זיך עס מיר ניט געוואלט טהון, אבוואהל מיין הארץ איז געוועזען אנגעפילט מיט דעם געפיהל פון נקמה. ווען איך האב ער־האלטען איהר טעלעגראמע, האט נאך אימער געלעבט דאס געפיהל פון נקמה אין מיר; נאך מעהר, איך האב מיר זאגאר געוואונשען זיא זאל שטארבען. אבער, איך האב זיא נאך אמאל געזעהען! אונד איך האב איהר מוחל געוועזן! קיינער האט מיך דערצו ניט געצוואונגען. יעטצט בעט איך בייא גאט בלויז איין זאך, ער זאל מיך לאזען לעבען אונד מיר ווייטער שענקען דיא פרייד פון פערצייהען..."

דיא טרערען האבען איהם ווייטער ניט געלאָזען רעדען. ווראָנסקי יז גע ערשטוינט פון דיעזער שפּראַכע.

„דיעזע ויינען מיינע געדאַנקען יעטצט,“ האט קאַרענינא פאָרטגעזעטצט. „עס ליעגט אין אייערע הענד מיך צו שלעפּען דורך דער בלאָטע אונד מיך מאַכען צו געלעכטער פאר דער גאַנצער וועלט; נאָר דערפאַר אליין וועל איך נאָך אַננאַ'ן ניט פערלאָזען אונד איהר אויך קיינע פאָרווירפע מאַכען. איך זעה דייטליך נענוג מיינע פליכטען. דיעזע זיינען — צו בלייבען מיט איהר, אונד דאס וועל איך אויך טהון. ווען איהר ווילט וויסען וויא עס געהט איהר, וועט מען אייך דאַריעבער צו וויסען געבען. אָבער פיר יעטצט ווענינסטענס, גלויב איך וואָלט בעסער געוועזען איהר זאָלט זיך צוריק ציהען.“

קאַרענינא האט זיך אויפגעהויבען מיט זיין שטימע פערשטיקט פון וויינען. ווראָנסקי האט זיך אויך אויפגעהויבע, אונד איז געבליעבען שטעהען מיט אַרונטער געלאָזענע אויגען אונד איינגעבויגענעם קערפּער. ווראָנסקי האט זיך ביז דאַמאַלס ניט פאָרגעשטעלט, אז עס געבען אַזעלכע מענשען אין דער וועלט, נאָר איהם זעהענדיג אונד הערענדיג, האט ער געשפירט, אז ער שטעהט פיעל ניעדריגער אלס קאַרענינא.

קאַפּיטעל 10.

ווען ווראָנסקי, נאָך דעם לעטצטען געשפּרעך, האט פערלאָזען דאס הויז, איז ער געבליעבען שטעהען אויף דיא טרעפּען אונד זיך געפרעגט וואוהין ער קען געהען. ער האט זיך געשפירט ערניעדריגט אונד פערווירדט, גלייך וויא איינער וואס איז פערבלאָנדזעט געוואָרען אויף א וועג, וואו ער האט שפּאַצירט מיט שטאָלץ אונד זיכערהייט. ער האט געשפירט, אז זיין לעבען ביז דאַמאַלס, זיין אַרט דענקען אונד טראַכטען, איז געוועזען דורכאויס פאַלש. דער בעטראָגענער מאַן, וועלכען ער האט בעטראַכטעט מיט אבשייא — דיעזער בעטראָגענער האט געוויעזען, אז ער איז א מענש מיט דער שענסטער זעעלע, וועהרענד ער אליין, איז געוועזען ניעדריג אונד פער־דאָרבען.

אָבער וואס איהם האט פעראורזאַכט דעם גרעסטען שמערץ, איז געוועזען דיא אידעע, דאס ער וועט מוזען פערלירען אַננאַ'ן פיר אימער. זיין אויפרעגענדע ליעבע צו איהר, האט דאַן ערוואַכט מיט איין אונגעהייערער קראַפט. ער האט אויך גע־שווידערט זיך ערינערענדיג ווען קאַרענינא האט איהם געצוואונגען ער זאָל אויפ־דעקען זיין געזיכ •

ווען ער איז ענדליך אהיים געקומען, האט ער זיך ארויף געווארפען אויף א סאפא, אונד איז געבליעבען ליעגען שטארק פערמאטערט פון ניט רוהען 3 טעג מיט 3 נעכט. אלע לעטצטע סצענען וואס ער האט בייגעוואהנט אונד מיטגעמאכט, זיינען ערשיענען פאר זיינע אויגען.

„ווען איך זאל ווענינגסטענס קענען שלאפען אונד פערגעסען," האט ער געמורמעלט ציטערנדיג. דאן האט ער געשפירט וויא דער שלאף קומט, אבער אין נעכסטען אויגענבליק האט ער זיך געזעהען שטעהען אויף דיא קניען נעבען דער סאפא. דיא ווערטער: „עס ליעגט אין אייערע הענד מיך צו שלעפען דורך דער בלאטע," וואס קארענינא האט צו איהם געזאגט, אננא'ס פיעבערהאפטעס געזיכט אונד צערטליכען בליק צו קארענינא'ן — דאס אלעס האט פון איהם פערטריעבען דעם שלאף.

„שלאפען! — שלאפען אונד פערגעסען!" האט ער איינינע מאל געמורמעלט זיך וויעדער ווארפענדיג אויף דער סאפא אונד ער האט פערמאכט זיינע אויגען.

„איך קען ניט, עס איז אונמעגליך!" האט ער געקרעכצט. „וויא קען מען אן אזא זאך פערגעסען? איך קען אזוי ניט לעבען!" אבער דאן האט ער זיך דערמאהנט אן אננא'ס ווערטער, ווען זיא האט געהייסען קארענינא'ן אוועק נעהמען זיינע ווראנסקי'ס, הענד פון זיין פנים.

„וואס איז מיט מיר? ווער איך משוגע?" האט ער זיך געפרעגט. „משוגע? נו, אלזא, משוגענע מענשען געפינען איין אויסוועג אין זעלבסטמארד! נייז, ניין! איך מוז געהען שלאפען!" אבער פלוצלינג האט ער זיך אויפגעזעטצט ציטערענדיג אין גאנצען קערפער אונד געזאגט: „אלעס איז יעטצט פאראיבער; איך האב קיין אנדערן אויסוועג."

דא האט ער געזעהען אין זיין פאנטאזיע דאס בילד, וויא זיין לעבען וואלט אויסגעזעהען, ווען ער וואלט דאס געקענט טהיילען מיט אננא'ן. ער האט אויך פאר זיך ערבליקט זיינע אלטע מיליטערישע שטרעבונגען, זיינע פריינדע, קאמעראדען, דיא גוטע מיינונג איבער איהם אין קייזערליכען הויף — אבער אלעס איז פערשוואונדען, קיין זאך איז געבליעבען!

ער איז אויפגעשפרונגען, געעפענט זיין ראק, ארונטער געווארפען זיין קראגען דאמיט ער זאל קענען פרייהער אטהמען, אונד אנגעפאנגען האסטיג צו שפאצירען איבער'ן צימער.

„אָט דאס איז עס איידער מען ווערט משוגע !" האט ער געמורמעלט. „אָט אזוי דענקט מען איידער מען בעגעהט „זעלבסטמאָרד ! — אום לויז צו ווערען פון שאנדע !"

ער איז צוגעגאנגען צו דער טהיר אונד זיא פעררינעלט; דאַן, מיט איין ענטשלאָססענעם בליק אונד צוזאמענגעדריקטע ליפען, איז ער צוגעגאנגען צום טיש, אויפגעהויבען א רעוואָלווער, געעפענט דעם דריקער, אונד נאכגעדענקט. גאנצע צווייא מינוטען איז ער אזוי פערבליעבען מיט דעם רעוואָלווער אין זיין האנד. דאַן האבען זיינע געדאנקען זיך ווידער אומגעווענדעט צו זיין פערגאנגענהייט. זיין שענדליכע געגענווארט אונד רואינירטע צוקונפט.

ער האט לאנגזאם אונטערגעהויבען דעם רעוואָלווער צו זיין רעכטער זייט אונד — אָבגעפייערט ! ער האט געפיהלט א שרעקליכען שמערץ אונד איז אומגע־פאלען, אָהנע צו הערען דעם קראך. דער רעוואָלווער איז ארויס פון זיין האנד, דאס צימער מיט דעם גאנצען מעבעל האבען אָנגעהויבען וויא זיך צו בעוועגען ארום איהם, אונד ער האט געשפירט, אז ער פערלירט דיא בעזינונג. דיא שנעלע שריט פון זיין דיענער האבען איהם אביסעל ערוואכט. ער האט געוואוסט, אז ער ליעגט אויף דער ערד אונד זיך געוואָלט אויפהויבען. זיין בליק איז געפאלען אויף דער טינער־פעל אויף'ן פוס־באָדען וואס איז געווען בעשפריטצט מיט בלוט.

„וואס פאר א דומקאָפּ איך בין ! איך האב פערפעהלט דעם ציעל !" האט ער געמורמעלט זיך אָנלעהנענדיג אויף איין האנד אונד מיט דער אַנדערער האט ער געוואָלט נרייכען דעם רעוואָלווער. אָבער זיין קאָפּ האט איהם אָנגעפאנגען שטארק צו טומלען, אונד גראדע דאמאלס איז ער ווידער צוריק געפאלען אין זיין אייגענעם בלוט.

דער דיענער איז אריין, געזעהען דאס בילד, אונד איז שנעל ארויס געלאָפען רופען אום הילפע. מיט א שטונדע שפעטער איז ער געלעגען אויף זיין בעט אונד דרייא ערצטע, זיין שוועגערין מאריא אונד א קראנקען־וועכטערין זיינען ארום איהם געשטאנען.

קאפיטעל 11.

ווען קארעניגא האט מוחל געווען זיין פרוי, וועלבע ער האט געמיינט קרוב־למות, האט ער דאמאלס ניט אויסגערעכענט וואס עס קען זיין ווען דער צופאל זאָל מאכען דיא זאָל געזונד ווערען. נעבען איהר בעט, האט ער צום ערשטען מאָל אין זיין לעבען זיך פערגעסען צו ציינען עפענטליך זיין מיטלייד פיר א צווייטען, וואס ער

האט גערעכענט ביז דאמאלס פאר א מענשליכע שוואכקייט ארויס צו צייגען די געפיהלע. די חרטה ווארום ער האט געוואוסט זיא זאל שטארבען, די מיטלייד וואס ער האט צו איהר געשפירט, אונד, איבערהויפט דאס גליק וואס ער האט געפונען אין דעם איין אנדערן צו פערציהען, דאס אלעס האט געוועקסעלט זיין שמערץ אויף א טיעפער רוהע אונד זיינע ליידען זיינען פערוואנדעלט געווארען אין פרייד.

ער האט מוחל געוועזען זיין פרוי אונד ער האט מיט איהר רחמנות געהאט; זעהענדיג ווראנסקי'ס שמערץ אונד פערצווייפלונג, האט ער מיט איהם אויך מיטלייד געהאט. צו זיין זוהן, וועלכען ער האט פריהער פערנאכלעסיגט, איז ער געווארען די צערטליכקייט זעלבסט, אונד צו דעם קליינעם קינד, דאס מיידעלע, — ווראנסקי'ס קינד — אויך צו איהר האט ער געשפירט צערטליכקייט, זיא זעהענדיג שוואך, הילפלאז אונד פערנאכלעסיגט וועהרענד איהר מוטער'ס קראנקהייט. יא, קארענינא האט זיך זאגאר א פאאר מאל אינטערעסירט איהר צו צורוקען נעהנטער דאס פלעשעל מילך אונד ער האט זיא מיט דער צייט אנגעפאנגען ליעב צו האבען.

עס האט אבער ניט פיעל געדויערט, אונד די נייע פריינדשאפט צו זיין פרוי, האט ניט געהאט די גאטטליכקייט אונד האט אויסגעזעהען ניט דויערהאפט. ווען די שוואכקייט אין איהר כאראקטער, פאר דער מורא פאר'ן טויט, איז פאר־איבער, האט קארענינא בעמערקט, אז זיין פרוי האט מורא פאר איהם, אונד זיא פיהלט זיך זעהר אונרוהיג אין זיין געגענווארט. זיא האט אויך ניט געוואגט איהם צו קוקען גראד אין געזיכט.

אין א טאג, צום ענדע פון מאנאט פעברואר, ווען קארענינא איז אהיים גע־קומען פון מיניסטעריום, האט ער בעמערקט א פרעמדען לאקיי אין קארידאר, האלטענדיג א דיקען פוטער־מאנטעל.

„ווער איז דא?" האט ער געפרעגט.

„פרינצעססין עליזאבעטה טווארסקאי," האט דער לאקיי געענטפערט. בעטסי אלזא! איהר געגענווארט אין זיין הויז, האט בייא קארענינא'ן ארויס גערופען אונ־אנגענעהמע עראינערונגען פון דער פערגאנגענהייט; ער איז דאן אריין אין קינדער־צימער.

סערגעי איז געזעסען נעבען זיין ענגלישער גאווערנאנטקע בעשעפטיגט מיט זיינע לעקציאנען. קארענינא האט איהם בעגריסט מיט צערטליכע ווערטער אונד געגלעט זיינע באקען. ער האט זעהר געוואלט זעהן אננא'ן, נאר ער האט קיין חשק ניט געהאט זיך צו בעגעגענען מיט בעטסי'ן. ער האט אבער געוואוסט, אז אננא

װעט זײן ערשטװינט איהם ניט צו זעהען אַם ערשטען װען ער איז אהײם געקומען, אונד געגען זײן װילען, האט ער זיך געלאַזען געהען צו איהר צימער. דיא טהיר איז געװעזען האַלב אָפען, אונד זײנע לײכטע שריט האבען זיך ניט געהערט. ער האט געהערט בעטסי׳ן זאגען:

„יא, װען ער זאָל ניט אװעק פאַהרען, איז מיר לײכט צו בעגרײפען װארום דוא װילסט זיך מיט איהם ניט זעהען, אָדער װארום דײן מאַן זאָל זײן דאַנגען...“

„מיר רעדען יעטצט ניט פון מײן מאַן, זאָנדערן פון מיר אלײן. איך בעט דיך, רעד מעהר ניט דאַריבער,“ האט אננא געענטפערט מיט א געריהרטען טאָן.

„אָבער איך קען מיר ניט פאָרשטעלען, װיא דוא האסט קײן אײנציגען װאונש איהם צו זעהען — דער מאַן װאס איז שיער געשטאָרבען דורך דיר — “

„עס איז גראָדע דערפאַר װארום איך װיל איהם ניט בעגעגענען.“

קאַרענינא איז געבליעבען שטעהען, זיך פיהלענדיג שולדיג אין אונטערהערען זיך װאס אנדערע רעדען. ער האט געװאָלט אװעק געהען, נאַר ער האט זיך גע־זראָכט, אַז־דאס איז אויך ניט פּאַסענד. ער איז דאַן ארײן אין צימער.

אננא איז געװעזען אָנגעצױגען אין א גרויעס ברײטעס קלײד, איהרע האאר קורץ געשניטען אונד זיא איז געזעסען אויף איהר קראַנקען־שטוהל. װיא געװעהנליך, בײא דעם ערבליקען פון איהר מאַן, האט איהר געזיכט אָנגענומען א גלײכגילטיגערע מיענע אונד זיא האט צוגעבױגען איהר קאָפּ, מיט א שרעקעדיגען בליק אין איהרע אויגען, צו בעטסי׳ן. דיא פּרינצעסין װיעדער, געקלײדעט נאך דער לעטצטער מאָדע װיא אימער, האט זיך פערנײגט פאַר קאַרענינא׳ן, אונד מיט א צװײדײטיגען שמײכעלע, האט זיא געזאגט:

„אך! איך בין אויסעראָרענטליך ערפרײט אײך צו זעהען אין אײער אײגענעם הויז. איהר צײגט זיך שוין מעהר ניט אויף קײן פּלאַטץ, אונד איך האב אײך ניט געזעהן, זײט אננא איז קראַנק געװאָרען. איך האב געהערט איבער אײערע שמערצען פון אנדערע. איהר זײט װירקליך א מאָדעל אונטער מענער!“

קאַרענינא האט בעענטפערט דעם גרוס זעהר קאַלט, אָבער מיט דער גאנצער עטיקעטע. דאַן האט ער גענומען זײן פּרוי׳ס האנד אונד געפרעגט װיא עס געהט איהר.

„מיר שײנט, אַז עס געהט מיר בעסער,“ האט זיא געענטפערט, אויסמײדענדיג צו קוקען צו איהם.

„איך דענק אָבער, אַז זיא ביסט נאָך אימער פיעבעריש,“ האט ער בעמערקט.

„מיר האבען צופיעל גערעדט,“ האט זיך בעטסי אריינגעמישט. „איך בין שולדיג אונד איך מוז ענטלויפען פון דאנען.“

זיא האט זיך אויפגעהויבען, אָבער אננא, אין וועלכער'ס געזיכט עס איז אריין דאס בלוט, האט זיא אָנגעכאַפּט ביים ארעם, אונד האט זיא צוריק געהאלטען.

„ניין, ניין, איך בעט דיך, בלייב נאָך.“ דאן זיך ווענדענדיג צו איהר מאן האט זיא געזאגט: „איך וויל דיר דערצעהלען יעטצט, ווייל איך וויל פאר דיר גאר ניט בעהאלטען. בעטסי זאגט מיר, אַז גראף ווראָנסקי ווינשט אהער צו קומען אום צו זאגען אדיע, איידער ער פאָהרט אוועק נאָך טאשקענד.“

זיא האט געשפּראָכען שנעל אונד נאָך אימער ניט געקוקט צו איהר מאן. דאן האט זיא געזאגט:

„איך האב איהר געענטפערט, אַז איך קען איהם ניט עמפפאנגען.“

„ענטשולדיג מיר, מיין טהייערע,“ האט זיך בעטסי אריינגעמישט. „דוא האסט געזאגט, אַז אלעס היינגט אָב פון אַלעקסיס אלעקסאנדראָוויטש.“

„ניין, איך קען איהם ניט עמפפאנגען, עס וואָלט געוועזען — “ דאַ האט זיא זיך זעלבסט אונטערבראָכען אונד זיא האט זיך געווענדעט מיט א פראגענדען בליק צו איהר מאן. ער האט אָבער אָבגעווענדעט זיינע אויגען. „מיט איינעם וואָרט,“ האט זיא ווייטער געזאגט, „איך וויל איהם דאָ ניט האבען.“

קאַרענינא האט ווייטער גענומען איהר האנד. זיא וואָלט זיא צוריק געצויגען, נאָר זיא האט זיך בעהעררשט אונד געבליעבען רוהיג.

„איך דאנק דיר פאר דיין פערטרויען,“ האט ער ארויס געשטאמעלט.

„אַלזאָ, אדיע,“ האט בעטסי געזאגט זיך אויפהויבענדיג אונד קושען אננא'ן אויף'ן שטערען. דאן איז זיא צוגעגאנגען צו דער טהיר, געבליעבען שטעהען, זיך אומגעווענדעט אונד געזאגט:

„אַלעקסיס אלעקסאנדראָוויטש! איך ווייס, אַז איהר זייט דער עדעלסטער מאַן, אונד מיין אַכטונג צו אייך איז זעהר גרויס, דאס איך וואג מיך אריין צו מישען וואו איך האב פיעללייכט קיין רעכט. ווייסט אָבער, דאס גראף ווראָנסקי, איז דיא עהרע זעלבסט, אונד ער פאָהרט יעטצט אוועק נאָך טאשקענד.“

„איך דאנק אייך זעהר, פרינצעסין, פאר אייער סימפּאטהיע,“ האט קארע־נינא געענטפערט העפליך. „אָבער אַלעס וואס איך קען אייך זאגען, איז, דאס איך

פאל מיין פרוי קען אונד ווינשם יעמאנדען צו עמפפאנגען, קען זיא דאס גאנץ אליין בעשטימען.

קאפיטעל 12.

נאכדעם וויא קארעניניא האט בעגלייטעט בעטסי׳ן ארויס אין דרויסען, איז ער צוריק אריין אין זיין ווייב׳ס צימער. בייא זיין ערשיינען, האט זיא זיך אויפגעהויבען מיט איין ערשראקענעם בליק. ער האט באלד דערקענט, אז זיא האט געוויינט.

„איך דאנק דיר פאר דיין פערטרויען,“ האט ער ווידער געזאגט אין א גאנץ שטילען טאן, „אונד איך שטים איין מיט דיר, דאס זאלאנג גראף וראנסקי איז איינמאל אוועק, דארפסטו איהם מעהר ניט עמפפאנגען.“

„וואס דארף מען נאך אמאל רעדען דאריבער?“ האט אננא געפרעגט ציטערענדיג. „איך האב עס שוין פריהער אליין געזאגט.“ דאן האט זיא זיך געטראכט: „איז עס ווירקליך ניט נויטהווענדיג פאר א מאן, וועלכער האט זיך געוואלט הרג׳ענען פאר דער פרוי וואס ער ליעבט, זיך צו געזעגענען מיט איהר, אונד פאר איהר, וועלכע קען ניט לעבען אהן איהם?“ דאן האט זיא געזאגט הויך:

„גענוג, יא גענוג, לאמיר מעהר ניט רעדען דאריבער.“

„איך האב עס געלאזען צו דיר דוא זאלסט עס ענטשיידען,“ האט ער ווידער אנגעפאנגען „די פרינצעסין מישט זיך ווירקליך צו פיעל אין — “

„דאס וויים איך ניט,“ האט איהם אננא אונטערבראכען. „איך וויים בלויז, אז זיא האט מיך ווירקליך ליעב.“

קארענינא האט געזיפצט אונד מעהר ניט גערעדט דאריבער. אננא האט זיך געשפיעלט אונגעדולדיג מיט איהר טאשען־טיכעל, אונד האט געבליקט צו איהם מיט א פערצווייפלונג אין איהרע אויגען, וואס זיא האט ניט געקענט אונטערדריקען איהר איינציגער וואונש איז געווען, לויז צו ווערען פון זיין געגענווארט.

„איך געה צום דאקטאר,“ האט קארענינא ענדליך געזאגט.

„ווארום? איך בין גאנץ געזונד!“

„פון דעם קינד׳ס וועגען. איך הער, אז זיא שרעקט זיך צו פיעל, אונד איך האב ניט פיעל פערטרויען אין דער אמע.“

„ווארום האט איהר מיך ניט געלאזען איך זאל זיא זייגען ווען איך האב אייך אלע געבעטען? איך האב דאך עס געמענט ווענינסטענס פראבירען. טראכט רעם אלעמען“ (אונד קארענינא האט גאנץ גוט פערשטאנען איהר מיינונג,) „איז

זיא דאָך אונשולדיג אונד עס איז א פערברעכען זיא צו לאָזען שטאַרבען." זיא האט אַנגעקלונגען אונד געהייסען אריין ברענגען דאָס קינד. „ווען איך האב זיא געוואָלט זיינען, האסטו מיך ניט געלאָזען, אונד יעטצט מאַכסטו מיר פאָרווירפע, ווארום איך האב עס ניט געטהאָן."

„איך מאַך דיר גאר קיין פאָרווירפע."

„יא, יא, דוא מאַכסט מיר יא פאָרווירפע! מיין גאָט, ווארום בין איך ניט געשטאָרבען? אָבער," האט זיא געזאגט זיך וועלענדיג בעהעררשען: „פערצייהע מיר, איך בין נערוועז אונד וויים ניט וואס איך רעד. לאָז מיך אליין איך בעט דיך."

קאַרענינא איז ארויס פון צימער מורמענדיג: „דאס קען ניט אזוי אנהאלטען. אונמעגליך! אונמעגליך! זיא האסט מיך!"

קאַפּיטעל 13.

סטעפאַן אבלאָווסקי איז געקומען נאָך סט. פעטערסבורג מיט צווייא שליחות: צו זעהען זיין שוועסטער אונד איהר העלפען מיט זיין ראטה, אונד אויך דאנקען דיא הוכע בעאַמטע פאר זיין נייעס הויכעס אמט צו וועלכען ער איז ערנאַנט געוואָרען.

זיין ערשטער בעזוך בייא אננא'ן איז געוועזן, גראדע נאַכדעם וויא איהר מאַן איז פון דאָרט ארויס, אונד ער האט זיא געטראָפען וויינענדיג. טראָטץ זיין נאַטיר־ליכע מונטערקייט, איז סטעפאַן געבליעבען וויא פערשטיינערט זעהענדיג וויא זיין שעהנע שוועסטער איז אזוי פערוועקסעלט געוואָרען.

„אלעס געהט שלעכט, שוידערהאַפט," האט זיא געענטפערט אויף זיין צערט־ליכער פראַגע. „טאָג אזוי נאַכט, איז אלעס טרויעריג אונד שמערצהאַפט."

„אָך, שוועסטער," האט ער געזאגט, „דוא זעהסט אלעס נאָר פון דער שלעכטער זייט. עס איז ניט לייכט, איך וויים, אָבער —"

„איך האב געהערט פון געוויסע פרויען," האט איהם אננא אונטערבראָכען, „וועלכע ליעבען דיעזע מענער, וועלכע זייא בעטריעגען; איך וויעדער, האס איהם, אונד גראדע דערפאַר ווייל ער איז צו צערטליך אונד גוט. איך קען מיט איהם ניט לעבען! פערשטעהע מיך; עס איז אזא קראַפט וואס איך קען זיא ניט בעהעררשען ווען איך זאָל אפילו וועלען. עס איז מיר אונמעגליך מיט איהם ווייטער צו לעבען! וואס זאָל איך טהון? איך האב ענטדעקט, אז איך בין זעהר אונגליקליך, אָבער איך האב נאָך אימער קיין בעגריף געהאט וויא גרויס מיין אונגליק איז. אָבוואָהל

איך ווייס, אז ער איז א גוטער מאַן, פאָלקאָמען אונד איך אנערקען, אז איך שטעה ניעדרינער פון איהם, האָט איך איהם דאָך!"

„דוא ביסט נאָך אימער שוואַך אונד נערוועז," האט סטעפאַן בעמערקט, „אונד געניינט אלעס צו איבערטרייבען. דער טייפעל איז נאָך ניט אזוי שווארץ וויא מען מאָלט איהם."

סטעפאַן האט דאַן אָנגעפאנגען צו זאגען א פּאָאר מונטערע ווערטער אונד אַננאַ האט זיך געשפּירט געטרייסט.

„ניין, סטיווע," האט זיא געזאגט, „איך בין א פערלוירענע פרוי — א פער־לוירענע אונד געפאלענע! איך ווייס עס אונד פיהל עס; אָבער דאָך שפּיר איך, אז דער שטריק מוז באלד איבערגעריסען ווערען, איך קען מעהר ניט ווארטען! אונד ווען דער סוף וועט קומען, וועט ער זיין שרעקליך!"

„אַך, דוא נאַרעלע, איך פערשטעה גאר ניט וואס עס איז פון דיר געוואָרען? וואס ביסטו אזוי פערצווייפעלט? פון דער ערגסטער לאגע מוז נאָך זיין א וועג זיך צו רעטען."

„איך האב געזוכט אונד געזוכט אונד ניט געפונען."

„הער מיך אויס, אננא, דוא קענסט דיך מעהר ניט אורטהיילען וויא איך אליין בין אימשטאנדע. לאָמיך דיר געבען מיין עצה פרייא אונד אָפען. לאָמיר אנפאנגען פון דעם אָנהויב: דוא האסט געהייראַטעט א מאַן מיט צוואנציג יאָהר עלטער אלס דוא. דוא האסט איהם ניט געהייראטעט אויס ליעבע; נאָך מעהר, דוא האסט אפילו דאמאלס ניט געוואוסט וואס דאס הייסט ליעבע. דוא האסט אלזאָ גע־הייראַטעט ניט קוקענדיג אויף דיין הארץ, אויף דיינע געפיהלע אונד — יא, דוא האסט בלויז געהייראטעט וויל אונזער דומע וועלט געפינט אויס אזא הייראטה פאר גאנץ גוט. אָבער, דיר צו זאגען דיא וואהרהייט, איז דאס געווען איין אירטהום — "

„א שרעקליכער אירטהום!" האט זיא אויסגעשריען.

„אָבער נאָך אלעמען דארפסטו ניט פערגעסען, איז דיא זאַך פאַראיבער — עס איז געשעהען! דאַן, אָהנע דוא זאָלסט עס געהען זוכען, האסטו געהאט דאס גליק אָדער אונגליק, זיך צו פערליעבען אין איין אנדערן, ניט אין דיין מאַן; נאָר דאס איז אויך פאַראיבער — עס איז געשעהען! דיין מאַן האט דערפון ערפאַהרען אונד דיר מוחל געווען." — ער האט געמאכט א פויזע אום צו הערען איהרען איין ענטפער, נאָר זיא האט געשוויעגען.

„יעטצט,“ האט ער פאָרטגעזעטצט, „מוזען מיר קומען צום שלום אונד דיא פראגע ענטשטעהט: קענסטו וויטער לעבען מיט דיין מאַן, ווילסטו עס? וויל ער עס?“

„איך וויים ניט, מיין גאָט, איך וויים גאר ניט!“

„בערוהיג דיך, אננא, הער זיך צו וואס דוא האסט מיר ערשט געזאגט, אז דוא קענסט איהם ניט ליידען.“

„ניין, ניין, איך האב עס ניט געזאגט. איך לייקען עס אָב, איך וויים גאר ניט אונד פערשטעה גאר ניט.“

„אָבער ערלויב מיר —“

„דוא קענסט ניט פערשטעהען,“ האט זיא אויסגעשריען אונגעדולדיג. „איך הייגג מיט מיין קאָפּ ארונטער צו א טיעפען טהאָל, אונד איך דארף גאר ניט פראַ־בירען מיך צו רעטען. ניין, גאָט אין הימעל! איך קען מיך ניט רעטען אונד דארף מיך ניט רעטען!“

„אלזאָ, מ י ר וועלען דיך ניט לאָזען דיא זאָלסט ארונטער פאלען. איך פערשטעה דיך. איך זעה, אז דוא ווילסט ניט אויסשפרעכען דיין ריכטיגען וואונש אונד געפיהל.“

„איך ווינש גאר ניט, גאר ניט — אויסער, אז פון דעם אלעמען זאָל נעהמען איין ענדע.“

„מיינסטו, אז ער מערקט עס ניט? דענקסטו, אז ער ליידעט ניט? אונד וואס קען זיין דער רעזולטאט פון אזוי פיעל זעלבסט־מארטערנים? א גט וואָלט פון אלעמען געמאכט איין ענדע.“

סטעפּאן האט שטודירט אננאַ'ן צו זעהען וואס פאר איין איינדרוק זיינע לעטצטע ווערטער וועלען אויף איהר מאכען. זיא האט בלויז געשאָקעלט מיט'ן קאָפּ אונד ניט געענטפערט. דאן האט איהר געזיכט אָנגענומען א גליקליכע מיענע אויס־דריקענדיג איהרע אינערע געפיהלע ווען אזא זאך זאָל ווירקליך פאסירען.

„איך וואָלט מיך געשעטצט זעהר גליקליך,“ האט סטעפּאן וויטער געזאגט, „איך זאָל דאס אלעס קענען דורכפיהרען. יעטצט, בעט איך דיך, רעד מעהר ניט דאריבער. איך וועל טהון אלעס מעגליכע. איך וועל מיט איהם זעהען רעדען דאריבער.“

אננא איז נאך אימער געזעסען שטיל אונד קיין וואָרט געענטפערט.

קאפיטעל 14.

סטעפאן ארקאדיעוויטש איז אריין אין זיין שוואָגער'ס שטודיר־צימער, מיט איין ערנסטעס געזיכט, וועלכעס איז פאר איהם געווען אונגעוועהנליך. קארענינא האט ארום שפאצירט אונגעדולדיג.

„ענטשולדיג מיר וואס איך שטער דיך,“ האט ער געזאגט, „איך וויל מיט דיר עפּעס רעדען.“

קארענינא איז געבליעבען שטעהען וויא אויסצוהערען וואס סטעפאן האט צו זאגען.

איך ווינש מיט דיר צו רעדען איבער מיין שוועסטער,“ האט סטעפאן ארויס געשטאמעלט, „אונד איבער דעם גאנצען טרויעריגען צושטאנד.“ קארענינא האט איהם אָנגעקוקט אונד ביטער געשמייכעלט. דאן האט ער זיך געזעטצט צו זיין שרייב־טיש אונד צוגערוקט נעבען זיך א האלבען אויפגעשריעבענעם בויגען פאפיר.

„איך הער גאר ניט אויף צו דענקען דאריבער,“ האט ער געענטפערט, „אונד איך פּראָביר יעטצט איהר צו אדרעסירען א בריעף, פיעללייכט וועלען מיר זיך אזוי קענען בעסער פערשטעהען.“ ער האט איהם דאן געגעבען דאס פאפיר אונד גע־זאגט: „לעז.“

סטעפאן, מיט אביסעל אויפרעגונג, האט גענומען דעם בריעף אונד געלעזען:

„אננא! איך בעגרייף גאנץ גוט וויא מיין געגענווארט בעאונרוהיגט דיך; עס איז אונגעאכטעט דארויף וואס אזא בעגריף פעראורזאכט מיר גרויסע שמערצען. איך מוז עס אָבער צו געבען, ווייל איך ווייס, אז עס קען אנדערש ניט זיין. איך מאך דיר גאר קיינע פאָרווירפע. גאָט איז מיין עדות, אז וועהרענד דיין קראנקהייט, האב איך בעשלאָסען אלעס צו פערגעסען וואס עס איז געווען אין דער פערגאנגענהייט אונד אנפאנגען א נייעס לעבען. איך האב דארויף קיין חרטה ניט, אונד איך וועל אויך קיין חרטה ניט האבען אויף דעם וואס איך האב דאמאלס געטהאן; איך האב געזוכט דיא ערהאָלונג, דיא ערהאָלונג פון דיין זעעלע. ליידער איז עס מיר ניט געלונגען. זאג דוא מיר אליין, וואס עס קען דיר ברענגען רוהע אונד גליק, אונד איך פערשפּרעך פאראויס, צו טהון אלעס לויט דיין געפיהל פון גערעכטיגקייט.“

סטעפאן האט איהם צוריק געגעבען דעם בריעף אָהנע א ווארט צו רעדען. סטעפאן'ס ליפען האבען קראמפפהאפט געציטערט.

„וואס וויל זיא אליין ? דאס איז וואס איך בין נייגעריג צו ער־פאהרען.“

„איך האב מורא, אז זיא אליין ווייס דאס ניט,“ האט סטעפאן געענטפערט. „זיא קען אליין ניט אורטהיילען. זיא איז איינפאך צערשמעטערט דורך דיין גוטסקייט אונד עדעלקייט צו איהר. ווען זיא זאל לעזען דיעזען בריעף, וואלט זיא איהם ניט געקענט בעענטפערן ; דאס וואלט זיא בלויז נאך מעהר ערניעדריגט.“

„דאן וואס קען מען טהון ? וויא קען איך ערפאהרען איהר וואונש ?“

„ווען דוא ערלויבסט מיר עפעס אריין צו רעדען, וואלט איך געזאגט, אז דוא זאלסט זעלבסט זוכען אויסצוגעפינען דיא ריכטיגע רפואה צו דער מכה.“

„אבער וויא אזוי ? וויא איז מיר דאס מעגליך צו טהון ?“

„פון יעדער שוויריגקייט איז אימער דא איין אויסוועג,“ האט סטעפאן געענט־פערט פאסענדיג אביסעל מעהר מוטה. „דוא האסט אמאל געשפראכען פון א גט. דוא ביסט איבערציינגט, אז עס איז פאר דיר אונמעגליך מיט איהר צו זיין גליק־ליך — “

„אבער עס געבען פערשיעדענע שטופען פון גליק,“ האט קארענינא שנעל געענטפערט. „לאמיר אננעהמען, אז איך שטים איין צו אלעס, וויא אלזא וועט אונז דאן מעגליך זיין לויז צו ווערען פון דיא צרות וואס אזא איינשטימונג אליין וועט ברענגען ?“

„אבער, אלעקסיס, דוא מוזט דאך איינמאל פאר אלעמאל בעגרייפען, אז דאס לעבען צווישען דיר אונד אננא'ן, קען מעהר ניט פארטגעזעטצט ווערען אויף אזא ארט, וויא איהר ביידע זייט אונגליקליך. נאך מיינער מיינונג, גיבט עס בלויז איין אויסוועג, איהר מוזט ביידע ערהייבען דיא פרייהייט.“

„דורך גט !“ האט קארענינא אויסגערופען מיט פעראכטונג.

„יא, א גט, ווען עס מוז אזוי זיין. וואס קען מען טהון ווען דאס שיקזאל האט אזוי בעשטימט ?“

קארענינא האט ארויס געלאזען א טיעפען זיפץ אונד צוגעדעקט זיין געזיכט מיט זיינע הענד.

„עס איז דא בלויז איין פונקט צום בעטראכטען,“ האט סטעפאן ווייטער גע־זאגט, „אונד דאס איז, אויב איינער פון אייך ווינשט נאך אמאל צו הייראטהען. ווען דאס איז ניט דער פאל, דאן איז אלעס זעהר איינפאך.“

קארענינא האט געוואלט עפעס זאגען, נאר ער האט ניט געקענט. אבוואהל ער האט געוואלט זעהען אננא'ן גליקליך, האט ער איהר אבער איין גליק ניט

נעקענט פערגינגען, אונ׳ . אס איז, אז זיא זאָל זיך וויעדער פעראייניגען אונגעשטערט מיט וורָאנסקי׳ן

„עס הייגנט אָב פון דיא בעדינגונגען,“ האט סטעפּאן פּאָרטגעזעטצט, „וואס איהר ווילט שטעלען פיר א גט. זיא ווערט עס פּאָזיטיוו ניט וואגען פון דיר עפּעס צו פערלאנגען, אונד זיא ווערט איינשטימען צו אלעם וואס דוא ווערסט זאגען.“

„מיין גאָט ! מיין גאָט ! ווארום קומט מיר דאס אלעס !“ האט קאַרענינא אויסגעשריען אין א ביטערער פערצווייפלונג וויעדער בעדעקענדיג זיין געזיכט.

„איך קען גאנץ גוט בעגרייפען דיין שמערץ,“ האט סטעפּאן געזאגט מיט א ניעדריגער שטימע, „אָבער ווען דוא דענקסט נאך — “

„דענקען ? מיין גאָט ! וויא קען מען דענקען ?“ האט קארענינא געקלאָגט וועהמיטהיג. „ערניעדריגט, בעליידיגט, געשענדעט אונד צעררייסען דאס הארץ אין צווייען !“ דיא טרערען זיינען געלאָפען פון זיינע אויגען וויא בייא א קינד. דאן, זיך פּלוצלינג פאסענדיג, האט ער געזאָגט: „יא, יא, איך וועל נעהמען דיא גאנצע שאנדע אויף מיר — אויף מיר אליין ! איך וועל איהר זאָגאר געבען מיין ווהן ! טהו וויא דוא פערשטעהסט !“

ער האט זיך דאן אָבגעווענדעט אונד זיך אוועק געזעטצט נעבען פענסטער.

„אלעקסאנדער אלעקסאנדראָוויטש, דוא מענסט זיכער זיין, אז זיא ווערט וויסען וויא צו שעטצען דיין עדעלמוטה. עס איז אָהנע צווייפעל גאָט׳ס ווילען !“ אונד דאן, שפּירענדיג, אז ער האט געזאגט עפּעס א דומהייט, האט זיך סטעפּאן אָבגעווענדעט אונד געשמייכעלט. קארענינא וואָלט איהם געענטפערט, נאָר דיא טרערען האבען איהם געשטערט.

קאפּיטעל 15.

אָבוואָהל דיא קוגעל האט ניט געגרייכט וורָאנסקי׳ס הארץ, איז אָבער דאָך דיא וואונד געווען א געפעהרליכע, אונד ער איז געלעגען איינינע טעג צווישען טויט אונד לעבען. ווען דיא קריזיס איז פּאָראיבער אונד ער האט שוין געקענט רעדען, האט ער צוגערופען זיין שוועגערין, וועלכע האט איבער איהם זעהר געטרייא געוואכט.

„מאריא,“ האט ער געזאגט גאנץ ערנסט. „איך האב מיך ערשאָסען דורך א צופאל; זאג יעדען איינעם דאסזעלבע. עס זעהט אויס געוויס זעהר נארריש; אלע מוזען זאגען, אז איך האב עס געטהאָן אבזיכטליך.“

„קיינער האט דאס ניט געזאגט,“ האט זיא געענטפערט, אונד דאן, מיט א שמייכעל: „איך וויל אונטערדעסען האפען, אז דוא וועסט אויפהערען צו בעטרייבען אזעלכע געשעפטען אין דער צוקונפט, זיך צו ערשיסען אונגערן.“

„פיעללייכט וואלט עס בעסער געוועז...“ האט ער ווייטער געזאגט, אבער ער האט זיך באלד אונטערבראכען אונד אנגעפאנגען צו דענקען איבער זיין צושטאנד. ער האט זיך דערמאהנט אן קארענינא'ן, אונד ער האט בעוואונדערט זיין הויכמוטה. אבער, ער אין אונטערדעסען געבליעבען צו אלעמען גלייכגילטיג. זיך ערא'נערענדיג אבער אן אננא'ן, אז ער מוז זיא פערליערען, האט ער געשפירט א העפטיגען שמערץ אין זיין ברוסט. ער האט אבער נאך אלעמען בעשלאסען מעהר ניט צו שטעהען אין וועג צווישען דעם עדעלען, פערגעבענדען מאן, אונד זיין בערייהענדע פרוי.

ער איז שנעל געזונד געווארען, אונד זא שנעל וויא ער האט זיך געשפירט אימשטאנדע ארום צו געהען אויף זיינע פיס, איז ער אוועק אונד זיך אייסגעבעטען א פאסטען אין טאשקענד. וויא דער לעטצטער מאמענט האט זיך אלץ מעהר דער־נעהנטערט פיר זיין אבריזע, האט ער שרעקליך געשפירט דעם שמערץ דערפון, וואס אננא האט זיך ענטזאגט מיט איהם צו געזעגענען.

עס איז שוין געוועז א טאג פאר זיין אבריזע, ווען זיין קוזינע, פרינצעססין בעטסי, איז אריין אין זיין הויז אונד איהם געבראכט דיא בשורה, אז קארענינא האט איינגעשטימט זיך צו גט'ן מיט זיין ווייב. וראנסקי האט געשפירט, אז עס גיבט מעהר קיין זאך אין דער וועלט, וואס זאל איהם הינדערן צו זעהען אננא'ן.

אהנע צו ווארטען א מינוט, איז ער ארויף אין איהר הויז, אונד זיך אפילו ניט אנפרעגענדיג, איז ער אריין אין איהר צימער. ער האט זיא אומארמט אונד בעדעקט איהר געזיכט אונז האלז מיט ברענענדע קושען. אננא האט געערעכענט, אז ער וועט קומען, אונד זיא האט זעהר פיעל נאכגעדענקט וואס זיא זאל איהם זאגען; אבער נאכדעם וויא ער איז שוין געוועז נעבען איהר, האט זיא מעהר קיין צייט געהאט צו רעדען, וויל זיין אויפרעגונג האט זיא בערוישט. זיא וואלט פראבירט איהם אונד זיך צו בערוהיגען, נאר זיא האט ניט געקענט.

„יא, דוא האסט מיך בעזיעגט,“ האט זיא ענדליך געזאגט. „איך בין אין נאנצען דיינע,“ אונד זיא האט צוגעדריקט זיינע הענד צו איהר בוזים.

אזוי זאל עס זיין אונד אזוי זאל עס בלייבען זאלאנג מיר וועלען לעבען,“ האט ער געענטפערט. „מיר וועלען אן אלעמען פערגעסען וועהרענד אונזער גליק. ווען אירגענד עפעס זאל נעטהיג זיין צו פערגרעסערן אונזער ליעבע, דאן זאל דאס

געשעהן דורך אונזער שרעקליכער פערגאנגענהייט.“ ער האט דאן ווידער אומארמט איהר בלאסעס געזיכט אונד געגלעט איהרע שעהנע האאר.

„איך קען דיך קוים דערקענען מיט דיינע קורצע האאר,“ האט ער געזאגט, „דוא זעהסט אויס וויא א פראכטפאלער אינגעל! אָבער, וויא בלאס דוא ביסט!“

„יא, איך בין נאך אימער שוואך,“ האט זיא געענטפערט ווערענד איהרע ליפען האבען געציטערט.

„מיר וועלען פאָהרען נאך איטאליען, אונד דאָרט זאָלסטו געזונד ווערען.“

„איז עס מעגליך,“ האט זיא געזאגט קוקענדיג אין זיינע אויגען, „אז מיר זאָלען זיין אליין צוזאמען, וויא מאן אונד ווייב!“

„מיך וואונדערט עס נאָר, וויא דאס איז ביז יעטצט ניט געשעהען.“

„סטיווא האט מיר געזאגט, אז ער שטימט איין צו אלעס,“ האט זיא געמורמעלט, „אָבער, איך וועל ניט אקצעפטירען זיין גרויסמוטה. איך וויל מעהר ניט קיין גט, זאָנדערן בלויז א בעשטימונג איבער סערגעי’ן.“

ווראָנסקי האט זיך געוואונדערט וויא דאס איז מעגליך, אז בייא זייער ערשטע ווידער־פעראייניגונג, האט נאך אננא געקענט אין זינען האבען איהר זוהן.

„רעד ניט יעטצט דאריבער,“ האט ער געזאגט, „דענק זאָגאר ניט דערפון.“

הערענדיג זיינע ווערטער, האט איהר מוטער הערץ דערשפירט וויא א שטאָך.

„אך, ווארום בין איך ניט געשטאָרבען? עס וואָלט דאן פיעל בעסער געוועזען!“ אונד איהרע אויגען האבען זיך אָנגעפיללט מיט טרערען.

ווראָנסקי האט ניט פערשטאנען אננא’ן אונד ער האט געשוויגען, דענקענדיג, אז זיא איז נאך אימער אונרוהיג איבער איהר שריט. ער איז דאן אוועק אונד באלד איינגערייכט זיין רעזיגנאציאָן פון דער ארמעע.

מיט א מאָנאט שפעטער, איז קארענינא געוועזען אליין אין זיין הויז מיט זיין זוהן. אננא איז אוועק געפאָהרען נאך אויסלאנד מיט איהר טאָכטער, זיך ענטזאגענדיג אָנצונעהמען א גט.

פיערטער טהייל.

קאַפּיטעל 1.

מיט זעקס וואָכען נאָך דער פערלאָבונג, האט שטאַטגעפונדען דיא חתונה צווישען קאָנסטאַנטין לעווין אונד דיא יונגע פּרינצעסין קיטטי שערבאַטצקי. דיא גאַנצע אריסטאָקראַטיע איז ערשיענען, אונד עס איז געפייערט געוואָרען א הערליכע האָכצייט.

לעווין וואָלט בעסער איינגעשטימען צו א רוהיגער אונד איינפאַכער האָכצייט, נאָר דיא אַלטע פּרינצעססין מיט איהר מאַן, האבען דאס אום קיינעם פּרייז ניט געוואָלט. קיטטי אליין וואָלט אויך ניט איינגעשטימט דערצו; זיא האט געוואָלט יעדער זאָל וויסען אונד זעהען איהר פעראייניגונג מיט קאָנסטאַנטין לעווין.

נאָך אין דעמזעלבען אבענד נאָך דער צערעמאָניע, איז דאס יונגע פּאאר אוועק געפאָהרען פון מאָסקווא אין זייער לאַנד־וואָהנונג.

ווראָנסקי אונד אננא זיינען שוין געוועזן אויף דער רייזע זייט דרייא מאָנאט. זייא האבען בעזוכט ווענעדיג, רוים אונד נעאַפּעל. דאַן זיינען זייא אריין געפאָהרען אין א קליין שטעדטעל פון איטאַליען, וואו זייא האבען בעשלאָסען צו פערבלייבען א לענגערע צייט. ווראָנסקי האט דאָרט געדונגען א ווילא (דאטשא), אונד, אין דער אומגעבונג פון גרינע בוימער אונד א טרוימערישע בלויען הימעל, האבען זייא בעשלאָסען צו צוברענגען א היבשע צייט.

ווען אננא האט זיך צום ערשטען מאל געשפירט פרייא אונד אונבעמערקט פון קריטיקירענדע אויגען, איז איהר פרייד געוועזן אונגעהייער גרויס. זיא איז געפאַלען אויף ווראָנסקי'ס האלז, איהם געקושט אונד געוויינט פאר פרייד.

זיא האט איהם אום קיינעם פרייז ניט געוואָלט אבלאָזען פון נעבען זיך. זיא איז מיט איהם געגאַנגען אין פעלד, אין וואלד, געקלעטערט אויף דיא בערג, אונד איהם אויך געפיהרט ער זאָל געהען מיט איהר רייסען ווילדע בלומען.

איהר געזיכט האט צוריק געקריגען דיא שעהנע פארבען, דיא אויגען זייער גלאנץ אונד דער אָבגעמאָגערטער קערפּער, איז וויעדער געוואָרען רונד אונד מאסיוו. זאָגאָר איהר געלעכטער איז נאך אמאל געוואָרען אזוי ריין, קלינגענדיג אונד מונטער וויא אמאל, ווען זיא האט נאך ניט געשפירט דיא שמערצהאפטע פיילען פון ליעבע אָבגעשאָסען אין איהר הארץ.

אויך וורא‍ָנסקי איז געוועזן גליקליך צו זיין נעבען איהר, אונד מעהרערע מאל, זיך אויפכאפּענדיג פון א דרעמעל, האט ער זיא אומארעמט אונד געזאגט:

. „איז דאס ווירקליכקייט? ביסטו עס, מיין אננא? מיין גאָט, איז דאס מעגליך, אז איך בין אזוי גליקליך?“

זיא פלעגט דאמאלס גוטמיטהיג שמייכלען וועהרענד איהרע ווייסע אונד שעהנע צייהן האבען זיך געצייגט פון צווישען איהרע רויטע ליפּען.

„יא, אלעקסיס,“ האט זיא געענטפערט. „איך בין נעבען דיר אונד מיט דיר! מיר זיינען צוזאמען, אונד גיעמאנד איז מעהר אימשטאנדע צו שטערען אונזער גליק. מיין גאָט! וויא גליקליך איך בין! איך האב עס גאר ניט פערדיענט אונד איך בין ניט ווערטה אזא גליק.“

גראדע וויא אננא האט געהאט א טבע צו וויינען פון ערגערניס, אזוי האט זיא אויך געוויינט פון גליק. נאָר דיעזע זיינען געוועזן פריידען-טרערען.

טעג, נעכט, וואָכען אונד מאָנאטען זיינען אזוי פאָראיבער אין א שטילעס אונד בעצויבערענדעס גליק, ביז וורא‍ָנסקי האט אָנגעפאנגען צו שפּירען, אז דיא איינזאמ־קייט, צו וועלכער ער איז ניט געוואָהנט, פערשאפט איהם קיין פערגניעגען.

אננא וואָלט נאך דאָרט פערבליעבען וויא לאנג, אָבער אום ניט צו בעאונ־רוהיגען וורא‍ָנסקי'ן, האט זיא איהם נאך אליין צוגערעדט, מען זאָל צוריק קעהרען נאך סט. פעטערסבורג.

קאפּיטעל 2.

לעווין איז שוין געוועזן פערהייראטעט דרייא מאָנאט אונד ער האט געלעבט זעהר גליקליך מיט זיין פרוי. אָבער, לעווין, אלס קלוגער מענש, האט אָנגעהויבען איינצוזעהען, אז פון דער פאנטאזיע ביז צו דער ווירקליכקייט איז נאך זעהר ווייט. פריהער האט ער זיך פאָרגעשטעלט, דאס ווען קיטטי וועט ניט זיין קיין גאנצע נעטטיי, וועט זיא וועניגסטענס ניט שטעהען ווייט פון דער פאָלקאָמענהייט; אָבער דאס צוזאמען לעבען, דיא נעהנטערע בעקאנטשאפט אונד בעסערע בעטראכטונג, וועלכע קומט, וויא געוועהנליך, אין בערוהיגטע מאָמענטען, האבען איהם איבערצייגט,

אַז קיטטי איז ניט מעהר וויא א מענש — דערצו נאָך אביסעל זעהר אונערפאַהרען אונד מיט עקשנות — אונד וועלכער געוועהנליכער מענש האט דאס ניט קיין פעהלער? נאָר טראָטץ דעם אַלעמען, איז ער געוועזן גליקליך.

לעווין האט זיך מעהרע מאל ערלאינערט, ווען ער איז נאָך געוועזן 20 ביז 25 יאָהר אַלט, פלעגט ער שמייכלען גוטמוטהיג איבער „נאַרישע" מאן אונד ווייב, וואס קריעגען זיך ארום איבער „קלייניגקייטען." ער האט זיך אָבער מיט דער צייט איבערצייגט, אַז דיעזע קלייניגקייטען זיינען מאַנכע מאל באַלד אזוי ביטער וויא דער טויט. וואס ארט, דאכט זיך, ווען א פרוי שמייכעלט צו א פרעמדען מאן? וואס דאַרף פערדריסען, ווען א יונגע פרוי וויל גראַדע ניט נאַכגעבען אַלעם וואס דער מאן ווינשט, ראטה אונד פערלאַנגט? דעם טעם דערפון, האט ער ערשט פערזוכט, ווען ער איז געוועזן פערהייראַטעט.

אָט האט זיך קיטטי, פלוצלינג, פון דער העלער הויט, געקענט אָנברוגז'ן, אונד וואס מעהר ער האט זיא געגלעט, געפרעגט אונד נאַכגעפאָרשט, אַלץ מעהר האט זיא זיך אָנגעבלאָזען אונד ניט געוואָלט ענטפערן. איין אנדער מאל, האט ער איהר געזאגט, אַז זיא זאָל ניט טאַנצען מיט א געוויסען יונגען מאן; ניט דערפאר וואס ער טרויעט איהר ניט חלילה, זאָנדערן בלויז דערפאר וויל יענער... ער האט איהר ניט געקענט אזוי פיעל ארויס זאגען. „וואס איז, ביסטו אויף מיר איפערזיכטיג?" האט זיא דאַן געפרעגט זיך פערקרימענדיג.

וואס איהם האט נאָך אממייסטען געוואונדערט, איז געוועזן, וואס דיא שעהנע, זיבען־שטילכע אונד אונשולדיגע קיטטי, האט אויף איינמאל געוויעזען, אַז זיא ווייס, פערשטעהט, בעגרייפט אונד קען רעדען איבער אזעלכע געגענשטענדע פון לעבען, וועלכע ער וואָלט איהר ניעמאלס צוגעטרויעט. אונד, נאָך מעהר, זיא האט אימער געוואָלט זיין דיא איינציגע רעדנערין אונד איהם ניט געלאָזען עפענען זיין מויל, ווען ער האט געוואָלט עפּעס זאגען.

אנפאנגס האט דאס אַלעס איהם ערשטוינט, איבערראשט, געברענט, גע־בראָטען אונד געשטאָכען. אָבער מיט דער צייט, האט ער זיך אָנגעהויבען צו געוועהנען אונד זיך אויסגעלערענט ענטוועדער מיט אמאל זיא איבערצושרייען, אָדער נאָר אין גאַנצען שווייגען.

קיטטי וויעדער, האט געהאט א שרעקליכע וואפען געגען איהם; באַלד האט זיא אויסגעבראָכען אין געוויין, אונד עס האט איהם אויסגעזעהען, אַז איהר קוואל טרערען האט נאָר קיין גרונד ניט. עפּעס האט זיא געקענט וויינען ווען זיא האט געוואָלט, אונד טרערען האבען זיך געגאָסען וויא א שלאַגס־רעגען. נאָך אזעלכע

אויפרעגונגען אָבער, האט מען זיך אומארעמט, צוקושט אונד באלד איבער־געבעטען.

לעווין האט איינגעזעהען, אז שווייגען אונד מאכען וועניגער בעמערקונגען, איז אימער בעסער. ער האט נאָר ניט בעדאַרפט צו ציהען איהר אויפמערזאמקייט, אונד דאַן איז ניט ערגער געוואָרען. ווען עס האט איהם געשטאָכען איהר אויפפיהרונג, האט ער דעם שמערץ ארונטער געשלונגען, אונד אָנגעווענדעט אלעם מעגליכע, איהר ניט צו ווייזען, אז עס טהוט איהם וועה.

אויף אזא ארט זיינען אריבער דיא ערשטע עטליכע מאָנאטען נאָך דער חתונה; זייא האבען אויסגעזעהען וויא צווייא העהנער וואס מוזען זיך אזוי לאנג בייסען, ביז פון זייער בייסענעש זאָל ענטשטעהען א גלייכגילטיגע פריינדשאַפט. אין זייערע רייסערייען, האבען זייא דערוויל געשטודירט איינער דעם אנדערן'ס נאַטורען, אונד זייא האבען זיך אלץ מעהר אונד מעהר צוגעוועהנט.

וואָלטען זייא אָבער זיך ניט געליעבט מיט אזוי פיעל פייער, וואָלט פון דער רייסערייא קיינמאל קיין סוף ניט געוואָרען. אָבער אזוי וויא ביידע האבען געשפירט דיא צאַרטעסטע געפיהלע איינער צום צווייטען, האט זיך דער פערוואָלקענטער הימעל יעדעס מאל אלץ מעהר אויסגעלייטערט. ביז זייערע צאנקערייען זיינען גע־וואָרען ענטוועדער זעלטענער, אָדער זייא האבען וועניגער איינדרוק געמאכט וויא אמאל.

אין איין אבענד, ווען לעווין איז אהיים געקומען פון א בעזוך אויף זיינעם א גוט, אונד איז אריין זעהען וואס זיין פרוי טהוט אין איהר זיטץ־צימער, האט ער זיא געטראָפען לעזענדיג א בריעף וואס איז נאָר וואס אָנגעקומען פון איהר שוועסטער דאָללי.

„דאָ האסטו א בריעף,“ האט זיא געזאגט ארויסנעהמענדיג א קאָנווערט אדרעסירט מיט א מערקווירדיגער שריפט. „איך דענק דאס מוז זיין פון — פון דער פרוי — דיין ברודער'ס — אָבער איך האב איהם ניט געעפענט. דאָללי האט מיר געשיקט זעהר א שעהנעם בריעף, אונד זיא שרייבט מיר, אז זיא האט ארויס גענומען גרישא'ן אונד טאַניא'ן צום קינדער־באלל בייא סערינאַטצין.“

אָבער לעווין האט דיא לעטצטע ווערטער ניט געהערט. ער האט גענומען דעם בריעף, אונד באלד דערקענט, אז ער קומט פון מאריע ניקאָלאיעוונא, זיין ברודער ניקאָלאי'ס געוועזענע געליעבטע. עס איז געוועזן שוין דער צווייטער בריעף וואס ער האט לעטצטענס פון איהר ערהאלטען. ער האט איהם געעפענט אונד ערשטענס געלעזען, אז ניקאָלאי האט איהר פון איהם אוועק געטריעבען אונד זיא זויים ניט

ווארום, דאן, מיט א ויהרענדע אויפריכטיגקייט, האט זיא געשריעבען, אז זיא אליין פערלאנגט קיין זאך, נאר זיא טהוט אלעס פון ניקאלאי'ס וועגען. זיא האט טראָטץ אלעמען, שרייבט זיא ווייטער, צוריק געקעהרט צו ניקאלאי'ן אונד זיך מיט איהם איבערגעבעטע', אונד ביידע זיינען אוועק געפאָהרען אין א שטעטעל צו איין אמט פיר וועלכען ניקאלאי איז ערנאנט געוואָרען. אָבער דאָרט האט זיך ניקאלאי צר קריעגט מיט דעם שעף אונד ער האט געמוזט צוריק קעהרען נאך מאָסקווא. אויף'ן וועג אָבער, איז ער שטארק קראנק געוואָרען — „אונד", האט מאריא געשלאָסען, „ער פרעגט אימער נאך איך, נאר צו דיא צרות האבען מיר קיין געלד ניט."

קיטטי האט בעמערקט, אז איהר מאן איז גערירהט געוואָרען פון דעם בריעף, אונד, מיט איהר געוועהנליכער נייגיעריגקייט, האט זיא געפרעגט: „וואס האט פאסירט?"

„זיא שרייבט מיר," האט ער געענטפערט, „אין אזא טאָן, פון וועלכען איך פערשטעה, אז מיין ברודער ליעגט אם שטערבען."

קיטטי'ס גאנצער אויסדרוק אויף'ן געזיכט, האט זיך געוועקסעלט, אונד זיא האט שנעל געפרעגט:

„ווען ווילסטו צו איהם פאָהרען?"

„מאָרגען."

„קען איך אויך מיטפאָהרען?"

„קיטטי, וואס רעדסטו?" האט ער געפרעגט ערשטוינט.

„וואס איז אזוי דערביי?" האט זיא ווידער געפרעגט בעליידיגט פון זיין טאָן. „ווארום זאָל איך ניט מיטפאָהרען? איך וועל דיר גאר ניט שטערען — "

„איך פערשטעה דיך ניט, קיטטי," האט ער געענטפערט איינהאלטענדיג זיין אויפרעגונג. „ווען דוא ווילסט אונבעדינגט מיטפאָהרען, דאן צו וואס פרעגסטו מיך? ווען דוא פרעגסט מיך ווידער, ווארום זאָלסטו ניט פאָלגען? וואס איך הייס דיר? איך פאָהר אהין, וויל מיין ברודער ליעגט אויף'ן שטערבע־בעט, אָבער וואס קענסטו דאָרט טהון?"

„אונד וואס מיינסטו, איך וועל דאָ בלייבען אליין?" האט זיא אויס־געשריען.

לעווין האט זיך געטראכט, אז זיא האנדעלט ניט גערעכט נעגען איהם, וויל ער פאָהרט ניט צום ברודער אויס פערגניגען, אונד ער ווייס געוויס האבען דאָרט גענוג צרות, ווארום אלזא זאָל זיא איהם נאך מאַרטערן? אָבער ער האט גער[illegible]

„ווייסטו וואס,״ האט זיא דאן געזאגט צארנדיג. „וואו דוא געהסט, געה איך אויך. איך בלייב ניט דא אליין. איך וואלט נאר געוואלט וויסען ווארום איך טאר ניט מיטפאהרען?״

„וויל נאר נאט ווייס דעם אמת,״ האט ער געענטפערט מילדער, „און וואס פאר א שמוטציגען צושטאנד איך וועל איהם דארט טרעפען. דאן ווייס איך אפילו ניט דעם ריכטיגען וועג; דוא קענסט מיך העכסטענס שטערען.״

„ניין, ניין, ניין!״ האט זיא אויסגעשריען אונד דיא טרערען האבען שוין גע־גאסען. „איך בלייב ניט דא, וואוהין דוא געהסט, געה איך אויך!״

לעווין האט אויפגעצויגען מיט דיא אקסלען אונד געענטפערט:

„דוא שיינסט צו פערגעסען ווער דיעזע פרוי איז, אונד אז דוא קענסט זיך מיט איהר ניט בעגעגענען.״

„איך זעה ניט איין ווארום. וואס קימערט מיך איהר לעבענס־געשיכטע?״ דאן, ווערענדיג אביסעל ווייכער: „איך ווייס בלויז, אז מיין מאן געהט בעזוכען זיין קראנקען ברודער, אונד ווען עס פאסט פיר מיין מאן, דאן פאסט עס פאר מיר אויך!״

„קיטטי, דאס איז שקלאפעריי! אונערטרעגליך!״ האט ער אויסגעשריען האלב צארניג אונד האלב שמייכלענדיג פון איהר צו דרינגען.

„צו וואס אלזא האסטו חתונה געהאט? ווען דוא האסט חרטה —“ קיטטי האט ערשט רעכט אויסגעבראכען אין א העפטיגעם געוויין אונד איז ארויס געלאפען פון דעם צימער.

ווען לעווין איז צו איהר אריין געגאנגען, האט זיא גאר ניט געקענט אויפהערען צו כליפען. ער האט זיא אומארעמט, געקושט אונד זייא האבען זיך איבערגעבעטען. עס איז איבריג צו דערצעהלען, אז ער האט דאן איינגעשטימט זיא מיט־צונעהמען.

קאפיטעל 3.

אין דעם האטעל וואו ניקאלאי לעווין איז געלעגען אם שטערבען, איז נאך געוועזען פיעל שמוטציגער וויא קאנסטאנטין האט זיך פארגעשטעלט.

ווען קיטטי איז צוגעגאנגען צום צימער, וואו דער קראנקער איז געלעגען, האט זיא געבעטען איהר מאן, ער זאל איהר ערלויבען אלעס צו ברענגען אין ארדנונג. דיא ערשטע מיט וועמען לעווין האט זיך בעגעגענט, איז געוועזען מאריא ניקאלאיעווגא, וועלכע ער האט שוין אמאל געזעהען אין זיין ברודער'ס געזעלשאפט.

„אלזא, וויא געהט עס איהם?“ האט ער געפרעגט.

„זעהר קראנק. ער קען ניט פערלאזען זיין בעט אונד פרעגט אלץ וואו איהר ווייט. איז — איז — זיא אייער פרוי?“

ניקאלאי איז געלעגען אויף א קליין בעטעל. מיט שמוטציגעס בעט־צייג, אונד זיין קערפער האט אויסגעזעהען שוין אזוי אויסגעמאגערט אונד בלאס, אז ער האט איהם קוים דערקענט.

ער איז צוגעגאנגען, אנגענומען זיין האנד, אונד אויף ניקאלאי'ס געזיכט האט זיך בעוויעזען א לייכטער שמייכעל.

„דוא האסט ניט ערווארטעט מיך אזוי צו טרעפען?“ האט ער געפרעגט מיט א שוואכער שטימע.

„יא, — ניין,“ האט לעווין געענטפערט שטאמלענדיג. „ווארום האסטו מיך פריהער ניט געלאזען וויסען? עס איז מיר אונמעגליך געווען צו ערפאהרען וואו דוא געפינסט דיך.“

קיטטי איז געשטאנען אין דרויסען בייא דער טהיר, אונד ווען לעווין האט זיך אומגעווענדעט צו איהר, האט זיא געפרעגט:

„וואס הערט זיך?“

„עס איז שרעקליך, קיטטי, איך וויים גאר ניט וויא דוא קענסט אריין געהען.“

„אך, קאנסטאנטין, נעהם מיך אריין, איך בעט דיך.“

אהנע ווייטער צו רעדען א ווארט, האט ער בעססער געעפענט דיא טהיר אונד זיא אריין געפיהרט. זיא איז צוגעגאנגען מיט לייכטע שריט אונד זיך דערנעהנטערט צום שמוטציגען בעט. דאן האט זיא געלעגט איהר פרישע אונד שעהנע האנד אויף דיעזער פון דעם שטערבענדען, אונד אנגעפאנגען צו רעדען אין א צערטליכען אונד מיטליידיגען טאן.

„איך בין אייער שוועסטער“, האט זיא געזאגט מיט א ציטערענדער שטימע „טראסט דעם וואס איהר האט מיך נאך ביז יעטצט ניט געזעהען; אבער עס איז נאך במעט קיין טאג פאראיבער, ווען קאנסטאנטין זאל מיר ניט דערצעהלען אונד רעדען איבער אייך, דאריעבער וואס איהר האט זיך אזוי לאנג ניט געלאזען הערען.“

דעם קראנקען'ס פינסטערעס געזיכט, האט זיך אביסעל אויסגעלייטערט, אבער עס האט געדויערט נאר א פאאר אויגענבליקען, דען דער אויסדרוק פון שמערץ האט ווידער צוריק געקעהרט.

„מיר דאכט, אז איהר זייט דאָ ניט בעקוועם,“ האט קיטטי ווייטער געזאגט.
„מיר מחען אויפזוכען א בעסערעס צימער, אונד דערצו א צימער נאָהענט פון אונז.“

פון דיעזען מאָמענט אָן, איז קיטטי געבליעבען נעבען קראנקען. וואס עס אנבעלאנגט לעווינען, וועלכער איז ניט געוואָהנט געווען צו אזא שמוטץ אונד פערשטיקטער לופט, איז ער געווען זעהר אונרוהיג אונד איז אריין אונד ארויס פון צימער, ניט וויסענדיג וואס ער זאָל פריהער אנפאנגען.

קיטטי האט איהם אוועק געשיקט ברענגען א נייעם דאָקטאָר, אונד וועהרענד דעם, האט זיא געמאכט א גאנצע וועקסלונג אין דעם צימער. ווען לעווין איז צוריק געקומען מיט דעם דאָקטאָר, האט ער בייגאהע ניט דערקענט דעם פּלאַטץ. דיא לופט איז געווען פריש אונד אנגענעהם, שמעקענדיג מיט א מין פּארפום וואס קיטטי האט בעשפּריטצט, דאס בעט אונד דאס גאנצע בעט־צייג, איז געווען נייא אונד ריין, אונד ניקאָלאי אליין, ליגענדיג אָנגעשפּארט אויף ווייכע קישען, איז געווען אָבגעוואשען אונד אָנגעצויגען מיט פרישע קליידער; אָבוואָהל ער איז געווען שטארק קראנק, האט ער אויסגעזעהען איין אנדערער מענש. איבעראל האט מען געקענט בעמערקען דיא ארבייט פון קיטטי'ן, איהר דיענסט וואס איז מיטגעגאנגען אונד מאריע ניקאָלאיעוונא וואס האט געהאָלפען.

דער דאָקטאָר האט געמאכט א לאנגע אונטערזוכונג איבער דער קראנקען אונד געשאָקעלט מיט קאָפּ אויסדריקענדיג איין אונצופריעדענע מיענע, אָבער ער האט קיין מיינונג געזאגט. דאן האט ער פערשריעבען א רעצעפּט אונד אָנגעזאגט וויא דער קראנקער דארף בעהאנדעלט ווערען. ווען דער דאָקטאָר איז אוועק, האט ניקאָלאי צוגערופען זיין ברודער אונד געמורמעלט עפּעס פון וועלכען ער האט נאָר פערשטאנען איין וואָרט „קיטטי.“ דאן האט ער פעסטער געזאגט:

„איך פיהל מיך בעדייטענד בעסער,“ אונד אָננעהמענדיג זיין שווענערין'ס האנד, האט ער זיא געקושט אונד ווייטער געמורמעלט: „איך דאנק אייך.“ ער האט דאן געגלעט קיטטי'ס האנד מיט זיינער.

„איך בעט אייך,“ האט דער קראנקער ווידער געזאגט, „העלפט מיר זיך אביסעל אומווענדען, אונד דאן געהט אלע שלאָפען, זיך אויסרוהען.“

קיטטי, מיט דער הילף פון איהר מאַן, האט איבערגעלעגט דיא קישענס אונד געמאכט דעם קראנקען בעקוועמער. דאן האט ניקאָלאי גענומען זיין ברודערס האנד אין זיינער, אונד לעווין, זיך ניט טרויענדיג צו קוקען, האט ער געפיהלט דעם קראנקען'ס ווארעמע טרערען בענעטצענדיג זיין האנד.

קאפיטעל 4.

„רענקסטו אז עס איז מעגליך ער זאָל געזונד ווערען?" האט לעווין געפרעגט זיין פרוי ווען זייא זיינען געוועזען אליין.

„איך האב געפרעגט דעם דאָקטאָר," האט קיטטי געענטפערט, „אונד ער האט מיר געזאגט, אז ער גלויבט ניט דער ארעמער זאָל קענען לעבען מעהר וויא דרייא טעג. אָבער, אזעלכע זאכען לאָזען זיך ניט בעשטימט זאגען; זאָלאנג עס איז דאָ לעבען, איז אויך פערהאנדען האָפנונג. איך האָף, אז מיר ווילען איהם העלפען געזונד ווערען."

קיטטי׳ס ארבעל זיינען געוועזען פערקאטשעט אונד ווען לעווין האט געקוקט צו איהר, זיך דערמאָהנט אן איהר צערטליכקייט אונד מיטלייד צו זיין ברודער, האט ער געזאגט גערירט:

„אך, קיטטי, איך בעט דיך אום ענטשולדיגונג ווארום איך האב דיך ניט געוואָלט מיטנעהמען. דוא ביסט איין ענגעל!"

ניט קענענדיג ווייטער רעדען דורך דיא טרערען אין זיינע אויגען, האט ער גע־קושט איהר האנד.

„זעהסטו," האט זיא געענטפערט אויך גערירט אָבער פאסענדיג מוטה, „דוא אליין וואָלסט גאר ניט געוואוסט וואס דוא זאָלסט פריהער אנפאנגען. איך האב מיך אויסגעלערענט וויא ארום צו געהן בייא קראנקע, ווען איך אליין בין געוועזען קראנק. דאן זאָלסטו אויך וויסען, אז דיין נאררישע קיטטי — וויא דוא רעבענסט מיך — קען דיר אימער ניטצליך זיין, אונד דוא זאָלסט מיך נעהמען איבעראל."

עס איז אונמעגליך געוועזען צו ריהרען דעם קראנקען פון זיין פלאטץ, אונד קיטטי, ניט נאָר וואס זיא האט ניט אויפגעהערט צו ארבייטען ארום קראנקען, זאָנדערן זיא איז אויך זעהר ווייניג געשלאָפען. צייטענווייז האט זיך געדאכט, אז זיין צושטאנד פערבעסערט זיך, אָבער דער דאָקטאָר, בייא יעדען בעזוך, האט אלץ געשאָקעלט מיט׳ן קאָפּ אונצופריעדען.

ענדליך אויף׳ן 5טען טאָג, האט דער דאָקטאָר געזאגט:

„עס טהוט מיר לייד, מיר האבען אלעס מעגליכע געטהאָן; עס גיבט מעהר קיין האָפנונג."

נענען אבענד, האט שוין ניקאָלאי ניט געקענט בעוועגען זאָגאר מיט זיינע הענד פון שוואכקייט. זיין געזיכט איז געוואָרען איינגעשרומפּפענער, אונד ווען קיטטי האט

זיך צו איהם צוגעבויגען אונד עפּעס געפרעגט, האבען בלויז זיינע אויגען געקוקט אין איין ריכטונג אָהן א שום אויסדרוק.

לעווין איז אויך צוגעגאנגען, עפּעס געפרעגט, נאָר דער קראנקער האט בלויז ארויס געלאָזען א זיפץ. ער האט געעפענט די אויגען, זייא ווידער פערמאכט, דאן האט ער צוזאמען געדריקט זיינע ליפּען.

דער גייסטליכער איז גראדע דאמאלס ערשיענען, אונד בעטראכטענדיג דעם קראנקען, האט ער געזאגט: „אלעס איז פאָראיבער.“

אָבער ניקאָלאַי'ס ליפּען האבען ערשט נאך אמאל אויפגעציטערט, זיין ברוסט האט זיך העפטיג געהויבען, אונד אין דער טויטער שטילקייט אין צימער, האבען זיך געהערט זיינע ווערטער: „נאך ניט... באלד.“

אין נעכסטען אויגענבליק האט זיין געזיכט זיך אויסגעגליטערט, א שמייכעל האט זיך בעוויזען אויף זיינע ליפּען, אונד — דאן איז שוין ווירקליך אלעס געווען פאָראיבער.

— — — — — — — — — — —

לעווין'ס שמערץ איז געווען אונגעהייער גרויס; ער איז געווען פערצווייפעלט, ווייל ער האט זיין ארמען אונד פערלוירענעם ברודער, געליעבט טראָטץ זיינע פעהלער. קיטטי איז געשטאנען נעבען איהם אונד איהם געטרייסט. דיזער טויט האט איהם אָנגעפילט מיט שרעק אונד שוידערן, אָבער אויך אין דערזעלבער צייט, האט זיך אין איהם ערוועקט א געפיהל צו בעגרייפען די נויטהווענדיגקייט פון לעבען אונד ליעבען.

אָבער קוים איז נאך די סצענע פון טויט פערשוואונדען פון זיינע אויגען, קוים האט ער נאך ניט פערגעסען אן דעם געהיימניס פון שטארבען, ווען א צווייטעס געהיימניס איז איהם בעקאנט געוואָרען, דאס געהיימניס פון לעבען. דער דאָקטאָר האט אָנגעציינט, אז קיטטי שוואנגערט.

קאפּיטעל 5.

ווען קארענינא האט זיך געזעהען געדרונגען פון אלע זייטען, פון זיין שוואָגער, פון פרינצעססין בעטסי אונד פון די אומשטענדען אום צו בעפרייען זיין פרוי, האט ער צו אלעמען איינגעשטימט. ער האט אָבער ערשט אויף'ן אנדערן טאָג, נאכדעם ווי אננא איז אוועק געפאָהרען, בעגריפען דעם וואהרען צושטאנד. די ענגלישע גאָווערנאנטין האט איהם געפרעגט, וואו ער וויל אין דער צוקונפט עסען מיטאג, אונטען אין שפּייזע־צימער, אָדער אויבען אין קליינעם זאלאָן.

קאַרענינא האט פערלוירען זיין מוטער, ווען ער איז אלט געוואָרען בלויז 10 יאָהר, זיין פאטער האט ער קיינמאל ניט געקענט. ער איז בלויז צוריק געבליעבען מיט זיין ברודער, צווייא יתומים, מיט א היבשער ירושה, אונד זייער אָנקעל, איין איינפלוסרייכער מענש, האט איבערגענומען זייער ערציהונג. נאכדעם וויא קארענינא האט געענדיגט דיא אוניווערזיטעט, האט איהם זיין אָנקעל אריין געבראכט אין א הויכעם רעגיערונגס־אמט. ער האט געוואקסען פון שטופע צו שטופע, ביז ער איז געוואָרען א פראָווינץ־גובערנאטאָר, אונד דאמאלס, בייא דיעזער געלעגענהייט, האט ער בעקאנטשאפט געשלאָסען מיט אננא'ס א טאנטע, זעהר א רייכע פרוי, וועלכע האט אויסגעזעהען פון אנפאנג אן נאָר צו דענקען וויא אזוי זיא זאָל אננא'ן פערהייראטהען מיט דעם גובערנאטאָר.

אלעקסים קארענינא, ווען ער האט צום ערשטען מאל ערבליקט אננא'ן, איז ער געווען איבערראַשט פון איהר שעהנהייט, אָבער געראדע דיעזע שעהנהייט אליין האט איהם צוריק געהאַלטען פון דעם ענטשלוס ער זאָל ווערען מיט איהר הייראטהען. אָבער אננא'ס טאנטע האט איהם ניט געלאָזען ער זאָל פיעל איבערלעגען, אונד זיא האט עס אזוי געפיהרט, אז מען האט באלד אָנגעפאנגען צו רעדען איבעראל, אז אלעקסים קארענינא, דער גובערנאטאָר, געהט הייראטהען מיט דער שעהנער אננא.

ער האט זיך דאן געזעהען געצוואונגען צו מאכען דעם שריט. ווען ער האט אננא'ן געפרעגט אויב זיא שטימט איין צו ווערען זיין פרוי אונד זיא האט געענטפערט „יא,“ איז ער געוואָרען א גאנץ אנדערער מענש. ער האט פאר זיך געזעהען איין ציעל: צו ארבייטען אין זיין אמט, ווערען בעריהמט אונד מאכען אננא'ן גליקליך.

יא, ער איז געווען א שטרענגער מאן. אָבער, אין דערזעלבער צייט, א מענש פון פליכטען. ווען ער האט מיט אננא'ן געהייראטהעט, האט ער געוואוסט, אז ער האט בלויז זיין אמט צו פערוואלטען אונד צו זיין אין זיין הויז, נעבען זיין פרוי. קיין פריינדע אונד בעקאנטע, האט ער זיך ניט פיעל געמאכט. אויסער דיעזע וואס זיינען געווען נויטהווענדיג פאר זיין פראָפעסיאָן.

ווען דאס אונגליק איז איבער איהם געקומען, האט ער זיך ארום געזעהען, אז ער האט אפילו קיין מענשען פאר וועמען ער זאָל זיך קענען אויסרעדען זיין הארץ. בלויז גרעפין לידיא איז געווען דיא איינציגע, מיט וועלכע ער וואָלט געקענט רעדען, אָבער ער האט ניט געהאט דעם מוטה דערצו. קארענינא האט איבערהויפט מורא געקריעגען פאר פרויען.

קאפיטעל 6.

גרעפין לידיא האט אָבער אונטערדעסען געוואוסט פון אַלעס וואס עס געהט פאָר, אונד זיא האט בעשלאָסען צו בעזוכען קאַרענינאַ'ן, מיט וועלכען זיא האט סימפאטהיזירט.

ווען זיא איז צו איהם צום ערשטען מאָל געקומען, האט זיא איהם געטראָפען זיטצענדיג אין דער גרעסטער פערצווייפלונג.

„אַלעקסיס אַלעקסאנדראָוויטש, מיין פריינד!" האט זיא אויסגעשריען, „איך ווייס אַלעס!" דאַן האט זיא געדריקט זיין האנד אונד איהרע שעהנע אויגען האבען זיך אָנגעפיללט מיט טרערען זעהענדיג וויא ער ליידעט.

ער האט זיך אויפגעהויבען אַביסעל פערווירט אונד איהר געשטעלט א שטוהל.

„זיטצט, גרעפין," האט ער געזאגט מיט ציטערענדע ליפען. „איך לייד צו פיעל שמערץ אום איך זאָל קענען עמפפאנגען בעזוכער. וואס איך זעה דאָ, גאָווערנאַנטקעס, דיענער, אונד אַלעס דאָ, זאָגאר מיין זוהן — אַלעס רופט בייא מיר ארויס שמערץ אונד ליידען."

גרעפין לידיא איז געוועזען א זעלטענע גוטע אונד זעהר פרומע פרוי. זיא האט אַבסאָלוט קיין אַנדערע אַבזיכט געהאט מיט איהר בעזוך צו קאַרענינאַ'ן, אויסער איהם צו טרייסטען אונד העלפען ערטראגען זיין שמערץ.

„איך פערשטעה אַלסדינג," האט זיא געענטפערט זיך אויסווישענדיג דיא אויגען. „איך בעהויפטע ניט, אז איך קען אייך ברענגען ריכטיגע האָפנונג אונד טרייסט, אָבער איך בין געקומען אייך העלפען צו וואס איהר וועט מיך בענעטהיגען. אין דיעזען הויז פעהלט א פרוי, וואס זאָל אכטונג געבען, אראנזשירען, העלפען אונד זאָרגען פאר אייער קינד — ווען איהר ווילט, וועל איך אייך אין דיעזער בעציהונג העלפען."

קאַרענינא איז געוועזען געריהרט פון דיעזער גוטהערציגקייט, אונד ער האט איהר געדריקט דיא האנד.

„מיר וועלען זיך ביידע בעשעפטיגען מיט סערגעי'ן," האט זיא ווייטער געזאגט. „איך האב אַביסעל ערפאהרונג מיט קינדער, אונד איך מיין, אז איך וועל קענען ניטצליך זיין. דאנקט מיר ניט, ניין, איך טהו עס ניט פאר אייך, זאָנדערן פאר גאָט — "

אבוואהל אין איין אנדערע צייט, וואלט פיעללייכט קארעניגא געהאט א פער־ דאכט איבער דיא אבזיכטען פון גרעפין לידיא, אבער יעטצט, איבערהויפט זיך ער־ אינערענדיג וויא פרום זיא איז, אונד וויא אונגליקליך ער איז, האט ער נעגלויבט, אז זיא מיינט אלעס ערנסט.

„איך בין אייך מעהר וויא דאנקבאר, גרעפין,“ האט ער געזאגט, „פאר אייער גרויסע מיה וואס איהר ווילט אויף זיך נעהמען.“

„איך געה שוין אנפאנגען מיין ארבייט; ערשטענס וועל איך זעהען סערגעי׳ן, אונד ווען עס וועט עפעס זיין איין ערנסטע פראגע צום בעענטפער, וועל איך אייך פרעגען.“ זיא האט איהם דאן נאך אמאל געגעבען דיא האנד אונד איז ארויס פון צימער.

גרעפין לידיא האט זיך פערהייראטעט, ווען זיא איז געווען נאך זעהר א יונגעס מעדכען; איהר מאן איז געווען א יונגער מענש מיט א גרויסעם פערמעגען, א גוטע פאמיליע, אבער פערדארבען אונד אויסגעלאסען אויף דער העכסטער שטופע. מיט צווייא מאנאט נאך דער האכצייט, איז ער פון איהר אוועק, אונד ווען זיא האט איהם געפרעגט וואס פאר א פעהלער ער האט אין איהר געפונען, פלעגט ער ענטפערן בלויז מיט א שפאטישען אונד טייפלישען שמייכעל, וואס זיא האט ניט פערשטאנען. זייט דאמאלס, אבוואהל זייא זיינען געבליעבען וואהנען אונטער איין דאך, זיינען זייא מעהר ניט געווען קיין מאן אונד פרוי. ער האט בעטריעבען זיינע אויסגעלאסענהייטען, וועהרענד זיא האט זיך געהאלטען פאר דער וועלט אלס זיין ליעבענדע פרוי, אונד פערבראכט איהר יוגענד אין שמערץ, ליידען אונד געבעט.

אין דער לעטצטער צייט וויעדער, האט זיא אויסגעטטקט דעם גראף׳ס נאמען פון איהר אדרעסע, אונד זיא האט געהאט איינינע יונגע מענער וואס האבען געוואלט ווערען איהרע געליעבטע, אבער זיא האט אלעמען צוריק געוויעזען. בלויז צו קארע־ נינא׳ן האט זיא געשפירט א נייגונג, ווייל ער איז געווען אזוי פרום, ערנסט אונד האט אויך געליטען פון איין עהנליכעם שיקזאל וויא זיא.

זייענדיג יעטצט אין קארענינא׳ס הויז, האט זיא פערטרעטען דיא שטעלע פון א בעל־הבית׳טע, אבער מיט קארענינא׳ן אליין, האט זיא זיך זעהר זעלטען בעגעגנט, אונד ווען זיא האט איהם געזעהען, האט זיא אימער פאר איהם געהאט א פאאר טרייסטענדע ווערטער, זאגענדיג: „א מענש דארף ניט פערצווייפלען; מען דארף זיך אימער דערמאהנען, אז עס געבען נאך אונגליקליכערע.“ קארענינא פלעגט שאקלען מיט׳ן קאפ, וויא איינער רעדט: „קען דען יענעם׳ס אונגליק מיך טרייסטען?“

אין א טאָג, ווערענד זיא איז געזעסען אונד אראנזשירט מאנכע פאפירען, איז אריינגעקומען א דיענסט אונד איהר איבעררייכט א בריעף. זיא האט איהם געעפענט אונד געלעזען:

„מאדאם גרעפין: — דיא ריינע געפיהלע פון מיטלייד, וויא איך וויס, אז זייא פיללען אויס אייער הערץ, געבען מיר דעם מוטה אייך צו שרייבען. איך בין גענוג אונגליקליך צו זיין אָבגעטהיילט פון מיין זוהן, אונד דערפאַר בעט איך אייך אום ערלויבניס איהם צו זעהען איידער איך פאָהר אוועק. דיא אורזאכע, ווארום איך ווענדע מיך ניט צו אַלעקסיס אלעקסאנדראָוויטש, איז נאָר דערפאַר, וויל איך וויל דיַזען עדעלען מענשען ערשפּארען דעם שמערץ ער זאָל האבען צו טהון מיט מיינע אנגעלעגענהייטען. וויסענדיג פון אייער פריינדשאפט צו איהם, האב איך גערעכענט, אז איהר וועט מיך בעסער פערשטעהען. ווילט איהר שיקען סערגעי'ן ער זאָל מיך זעהען? אָדער, ווען איהר ווילט, בעשטימט א שטונדע אונד א פלאטץ, אונד איך וועל איהם קומען זעהען. ווען איך דערמאָהן מיך אן אייער עדעלען כאראקטער, שפיר איך, אז איהר וועט ניט ענטזאגען צו ערפילען דעם וואונש פון א מוטער־הערץ. איהר קענט זיך גאר ניט פאָרשטעלען וויא איך וויל איהם צודריקען צו מיין ברוסט. — אננא.“

אָבער אנשטאט צו מאכען א גוטען איינדרוק, האט עס נאָך מעהר אויפגערעגט דיא גרעפין, איבערהויפט, ווען אננא האט געשריעבען איבער קארענינא'ן אלס עדעלער מענש.

„זאגט, אז עס גיבט קיין ענטפער,“ האט זיא געזאגט דער דיענסט. דאן האט זיא אָנגעשריעבען א בריעף צו קארענינא'ן, איהם בעטענדיג ער זאל זאָפאָרט אהיים קומען, וויל זיא האט זיך מיט איהם צו בעראטהען איבער א וויכטיגען געגענשטאנד.

ווען קארענינא איז אריין אין צימער, איז לידיא געזעסען אונגעדולדיג אונד איהם ערוואַרטעט. זיא האט זיך אויפגעהויבען אונד איהם ענטקעגען געגאנגען.

„איך האב ערהאלטען א בריעף פון א י ה ר,“ האט זיא געזאגט. „ז י א געפינט זיך אין סט. פעטערסבורג,“ אונד ווערענד איהר געזיכט איז רויט געוואָרען, האט זיא איהם איבעררייכט דעם בריעף. קאַרענינא האט איהם דורכגעלעזען אונד איז געליעבען שטיל אויף איינינע אויגענבליקען. דאן האט ער געזאגט: „איך דענק ניט, אז איך האב דאס רעכט איהר צו ענטזאגען.“

„מיין פריינד! איהר קענט ניט זעהען קיין שלעכטעס אין קיין זאך ד־

„אין נעגענטהייל, איך געפין שלעכטס אין אלעמען, נאר דיא פראגע איז, אויב דאס וואלט געווען נערעכט.“

„צו אלעמען מוז זיין א גרענעץ,“ האט זיא געענטפערט. „אזא מוטער האט קיין רעכט צו זעהען א קינד וואס איז אונטער אייער שוטץ.“

„מיין גאט!“ האט ער אויסגערופען, „איך האב איהר איינמאל אלעס מוחל געווען, וויא קען איך יעצט ענטזאגען דעם וואונש פון א מוטער־הערץ?“

„דאס איז שוין ריכטיג געגוג, אבער, האבען מיר דאס רעכט צו בעאונרוהיגען דיא געדאנקען פון איין אונשולדיגעס קינד? ער גלויבט, אז זיא איז טויט; ער בעט נאט פאר איהר אויפשטעהענדיג אונד לעגענדיג; וואס וועט ער יעטצט דענקען?“

„דאס האב איך גאר ניט בערעכענט,“ האט קארענינא בעמערקט איינזועהענדיג, אז זיא האט רעכט.

„ווען איהר זאלט וועלען הערען מיין עצה,“ האט זיא ווייטער געזאגט, „וואלט איך געזאגט, אז אום אייך צו ערשפארען נאך גרעסערן שמערץ, זאלט איהר אבזאגען יעדען פערקעהר מיט איהר. ווען איהר ווילט, וועל איך איהר ענטפערן.“

קארענינא האט איינגעשטימט אונד לידיא האט אבגעשריעבען פאלגענדען בריעף:

„מאדאם: — אזא צוזאמענקונפט קען ניט שטאטפינדען, אהנע דאס זאל פעראורזאכען אייער זוהן זאל פרעגען אזעלכע פראגען, וועלכע זיינען בעסער מען זאל זייא איהם ניט בעענטפערן. געשטימטצט דארויף האט אייער מאן, מיט זיין בעסטען ווילען, אייך ענטזאגט אייער וואונש. איך בעט נאט, ער זאל צו אייך זיין בארמהערציג. — גרעפין לידיא“.

קאפיטעל 7.

ווראנסקי אונד אננא זיינען איינגעשטאנען אין איינעם פון דיא גרעסטע האטעלען אין סט. פעטערסבורג. נאך דעם ערשטען טאג פון זייער אנקונפט, איז ווראנסקי אוועק בעזוכען זיין ברודער, וואו ער האט אויך געטראפען זיין מוטער אונד דיא שוועגערין מאריא. זייא האבען איהם מיטגעטהיילט, אז איבעראל, אין אלע קרייזען, רעדט מען איבער איהם אונד אננא'ן, אונד דערצו ניט זעהר אנשטענדיג. ווראנסקי, עטוואס אויפגערעגט, האט געענטפערט, אז ער וויל דאס זיינע פריינדע אתד בעקאנטע וואס ווינשען זיך צו בעגעגנען מיט איהם, זאלען בעטראכטען איהם מיט אננא'ן, גלייך וויא פאלקאמען פערהייראטעטע מאן אונד פרוי.

„דיא וועלט קען דערצו ניט איינשטימען,“ האט ער ווייטער ערקלערט, „אבער דאס קימערט מיך ניט פיעל. אבער, ווען מיין פאמיליע אכטעט מיך, דאן זאלע זייא אנערקענען אננא׳ן אלס מיין פרוי.“

זייא האבען גאר ניט געענטפערט, אונד וורא‌נסקי, בעמערקענדיג זעהר אונ־צופריעדענהייט, האט ער גענומען א שנעלען אבשיעד. אבענד האט ער בעזוכט מיט אננא׳ן דאס טהעאטער. מען האט זיא באלד דארט דערקענט מיט וורא‌נסקי׳ן, אונד זייער אנוועזענהייט האט ניט נאר ארויסגערופען שטילע בעמערקונגען, זאנדערן מאנכע האבען זיך ערלויבט צו זאגען הויך גענוג אזעלכע ווערטער, וועלכע אננא זאל זייא הערען אונד שוידערן. זיא האט געמוזט פערלאזען דאס טהעאטער צום צווייטען אקט, אונד צוריק קעהרענדיג אין האטעל, איז זיא אריין געפאלען מיט׳ן געזיכט אין א קישען אונד יאמערליך געוויינט.

אננא׳ס איינציגער ציעל אין בעזוכען סט. פעטערסבורג איז געווען, אום צו זעהען איהר קינד. וורא‌נסקי האט פערשטאנען, אז איהר אנוועזענהייט אין טהעאטער, איז ניט פאסענד, נאר אננא האט ניט בעגריפען, אז זיא האט בעגאנגען אזא פערברעכען, פאר וועלכען מען דארף זיך שעהמען ארויס צו ווייזען דאס געזיכט. נאכהער, ווען זיא האט איינגעזעהען וורא‌נסקי׳ס גערעכטען אורטהייל, האט זיא זיך בלויז אליין געערגערט אונד איהם קיינע פארווירפע געמאכט.

אויף׳ן אנדערן טאג האט זיא אבגעשיקט דעם בריעף צו דער גרעפין, אונד, ווען זיא האט ערהאלטען דעם ענטפער, איז איהר שמערץ געווען אונערטרעגליך. זיא איז געווען זעהר אונרוהיג דעם גאנצען טאג אונד ניט געשלאפען דיא גאנצע נאכט.

„וויא אונבארמהערציג !“ האט זיא געמורמעלט וויינענדיג.

גאנץ פריה איז זיא אויפגעשטאנען, געהייסען איינשפאנען א דראשקע, אונד זיך אנציהענדיג א דיקען שלייער, האט זיא געהייסען פאהרען צו קארעגינא׳ס פאלאסט. אוי׳ן וועג האט זיא געקויפט א שאכטעל באנ־באנס פאר סערגעי׳ן.

צוקומענדיג צו דער טהיר, איז ערשיענען א לאקיי, וועלכען׳ס געזיכט זיא האט ניט געקענט.

„ווע‌מען ווינשט איהר צו זעהען ?“ האט ער געפרעגט.

„איך קום פון — פון פרינץ סקארדומאוו, צו איטש.“

„ער שלאפט נאך,“ האט ער געענטפער

5־רובעל שטיק, אונד איז אריין אין הויז. ער איז איהר נאכגעגאנגען, אָבער זיא האט געזאגט: „לאָזט מיך געהען צו אידם, איך וועל אליין דעם וועג.“

זיא איז צוגעגאנגען צום שלאָף־צימער, געעפענט דיא טהיר אונד בעמערקט סערגעי'ן ליעגענדיג אויף א בעטעל.

„סערגעי! מיין קינד!“ האט זיא אויסגעשריען מיט א שטימע פערשטיקט פון טרערען, וועהרענד זיא האט אומארמט זיין האלב־נאקעטען קערפּער.

„מאמא! מאמא!“ האט ער געענטפערט זיך צוטולענדיג מעהר צו איהר, וועהרענד זיינע אויגען זיינען נאך געווען פערשלאָפען.

„איך האב געוואוסט, אז דוא וועסט קומען,“ האט ער געזאגט זיך רייבענדיג דיא אויגען. „היינט איז מיין געבורטסטאג. ווארט, איך שטעה שוין אויף.“

אננא האט שטיל געוויינט אונד איהם ניט געקענט אָבלאָזען פון געבען איהר הערץ.

„וואס וויינסטו, מאמא?“ האט ער געפרעגט שוין זייענדיג גוט ערוואכט; „וואס וויינסטו?“ אונד ער האט אויך אָנגעהויבען צו וויינען.

„ניין, ניין, קינד, איך וועל שוין ניט וויינען. איך וויין פאר פרייד, מיין ליעבעס קינד! שוין, שוין, זעהסט,“ אונד זיא האט זיך געווישט דיא אויגען. „יעטצט שטעה אויף אונד ציה זיך אָן.“ זיא האט איהם דאן אָבגעלאָזען אונד געפרעגט: „וויא קענסטו דיך אליין אָנציהען? וויא...“

„וואסילי לוקיטש העלפט מיר, אָבער דוא האסט איהם נאך ניט געזעהען. באלד וועט ער אריין קומען. אָבער, מאמא, זעה, דוא זיטצט דאך גאר אויף מיינע קליידער,“ אונד ער האט זיך צולאכט. אננא האט זיך אויפגעהויבען אונד אויך געשמייכעלט.

„מאמא, טהייערע מאמא!“ האט ער ווידער אויסגעשריען זיך ווארפענדיג אויף איהר האלז וויא ער האט געזעהען, אז זיא שמייכעלט.

„וואס האסטו געדענקט איבער מיר?“ האט זיא געפרעגט. „האסטו געמיינט, אז איך בין טויט?“

„ניין, איך האב עס קיינמאל ניט געגלויבט.“

„דוא האסט עס ניט געגלויבט?“

„ניין, איך האב געוואוסט, אז דאס איז ניט אמת.“ דאן האט ער אָנגענומען זיין מוטער'ס האנד אונד זיא געקושט.

„קוטיא, טהייערער,“ האט זיא געזאגט איהם אָנרופענדיג ביים זיין

פערצערטעלטען נאמען. „דוא וועסט מיך ניט פערגעסען; דוא וועסט ניט — “ אָבער זיא האט ווייטער ניט געקענט רעדען.

סערגעי האט בעגריפען, אז עס האט עפּעס פּאסירט צווישען זיין פאטער אונד מוטער, ווארום זייא דארפען זיך ניט בעגעגענען. דיא ריכטיגע אורזאכע האט ער ניט געוואוסט אונד ניט געקענט וויסען. אלס זיא האט זיך אויפגעהויבען, האט ער זיא נאך אמאל אומארמט אונד געזאגט:

„געה ניט מאמא, נאך ניט. ע ר וועט ערשט שפּעט אהיים קומען.“

„סערגעי, מיין קינד,“ האט זיא געזאגט מיט א ציטערענדער שטימע. „דוא מוזט איהם ליעב האבען. ער איז בעסער אלס איך; איך בין שולדיג, ניט ער. ווען דוא וועסט עלטער ווערען, וועסטו מעהר פערשטעהען.“

„קיינער איז ניט בעסער וויא דוא!“ האט ער אויסגעשריען זיא ווידער קושענדיג אונד אומארמענדיג מיט זיינע קליינע אונד ציטערענדע הענטלעך.

„מיין קינד, מיין קינד,“ האט זיא געמורמעלט וויינענדיג.

גראדע דאמאלס האט זיך געעפענט דיא טהיר אונד דער ערציהער, וואסילי לוקיטש, איז אריין געקומען. סערגעי איז צוריק געפאלען אין זיין בעט וויינענדיג העפטיג. אננא האט זיך צוגעבויגען, אונד קושענדיג זיין געזיכט עטליכע מאל, האט זיא שנעל פערלאָזען דאס צימער.

אין קאָרידאָר האט זיא זיך בעגעגענט מיט איהר מאן. ער איז געבליעבען שטעהען מיט ארונטער געלאָזענע אויגען. אננא האט שנעל ארונטער געצויגען איהר שלייער אונד איז ארויס געלאָפען אויף דער גאס. ווען זיא איז אָבגעפאָהרען א היבשע שטרעקע, האט זיא דערזעהען דאס שאכטעל באָן־באָנס וואס זיא האט פערגעסען מיטצונעהמען פאר איהר זוהן.

קאפּיטעל 8.

אננא האט זעהר געוואָלט זעהען איהר זוהן. אָבער זיא האט זיך ניט פאָרגע־שטעלט, אז דיא בעגעגנונג מיט איהם, וועט אזוי פיעל ווירקען אויף איהר. זיך זעהענדיג נאך אמאל אין איהר צימער פון האָטעל, איז איהר אלעס ערשיענען אזוי פינסטער אונד איינזאם, דאס זיא האט ווידער אויסגעבראָכען אין א געוויין, אונד געמורמעלט: „אליין! מיין גאָט! אלעס איז פאָראיבער, איך בין אליין!“

דיא איטאליענישע אמע האט אריין געטראגען דאס קינד, וועלכעס, ער־בליקענדיג איהר מוטער, האט זיא געשמייכעלט אונד אָנגעפאַנגען צו קלאַפּען מיט

איהרע קליינע אונד דיקע הענטלעך פון פערגניגענען. דיעזע סצענע האט זיא בלויז ערלאינערט אן איהר אונגעהייערער ליעבע צו סערגעי׳ן. זיא האט געקושט דאס קינד אונד וויעדער צוריק געגעבען צו דער אַמע פיר א שפּאַציער.

„מיין גאָט!" האט זיא אויסגעשריען, „דיא אַלטע אונד איינגעוואָהנטע ליעבע צו מיין זוהן, איז ניט צום אויסוואָרצלען!" דאן האט זיא געעפענט איין אַלבום מיט בילדער. איהרע אויגען זיינען געפאַלען אויף וורבאַנסקי׳ס א פאָטאָגראַפיע וואס ער האט געלאָזען ארונטער געהמען אין רוים. וועהרענד דעם גאנצען פריה־מאָרגען, האט זיא אן איהם גאר ניט געדענקט, אָבער ערבליקענדיג זיין בילד, איז איהר הארץ אָנגעפיללט געוואָרען מיט ליעבע.

„וואו איז ער?" האט זיא זיך געפרעגט. „ווארום לאָזט ער מיך אליין מיט מיין שמערץ?" זיא האט דאן אריין געשיקט א דיענער אין זיין צימער איהם אָנ־זאגען ער זאָל זיא ערוואַרטען. דער דיענער האט צוריק געקעהרט מיט דער נאַכ־ריכט, אז ווראַנסקי האט פריינדע צו בעזוך, אונד ער פרעגט, אויב זיא וועט איהם עמפּפאַנגען מיט פרינץ יאַשווין, וועלכער איז נאָר וואס אָנגעקומען נאך סט פּעטערסבורג.

„וואס קימערט איהם?" האט זיא זיך געפרעגט. „וואס פאר א בעגריף קען ער האבען פון דעם שמערץ וואס איך טראָג אין מיין ברוסט? אונד, מיין גאָט, ווער ווייס אויב ער ליעבט מיך נאך?"

דער לעטצטער געדאַנק האט זיא שוין איינינע מאָל שרעקליך געמארטערט. אַלס זיא איז אריין אין זיטץ־צימער, האט זיא צום ערשטען מאָל ערבליקט פרינץ יאַשווין, וועלכער איז געזעסען אונד בעטראַכט סערגעי׳ס א בילד. ערבליקענדיג אננאַ׳ן, האט זיך ווראַנסקי מיט דעם פרינץ אויפגעהויבען, איהר ענטקעגען גע־גאַנגען, געריבט דיא הענד, אונד דאַן האט אָנגעפאַנגען איין אַלגעמיינעס געשפּרעך. יאַשווין האט בעמערקט, מיט 10 מינוטען שפּעטער, וויא ווראַנסקי האט שוין איינינע מאָל געקוקט אונגעדולדיג אויף זיין זייגער. דער פרינץ האט זיך אויפגעהויבען. זיא האט איהם געפרעגט אויב ער פערבלייבט לאַנג אין סט. פּעטערסבורג.

„איך ווייס ניט, מיינע געשעפטען זיינען נאך ניט געשלאָסען," האט ער גע־ענטפערט.

„אונד וואו שפּייזט איהר היינט אבענד?" האט איהם ווראַנסקי גע־פרעגט.

„קומט שפּייזען מיט מיר," האט אננא געזאגט שנעל זיך אביסעל פער־שעהמענדיג. „לאָמיר עסען אַלע דרייא צוזאַמען."

„מיט פערגניגען,“ האט יאשווין געענטפערט, „צו ווידערזעהען אלזאָ.“ ער איז דאַן ארויס פון צימער.

„געהסט אויך?“ האט אננא געפרעגט ווראָנסקי'ן.

„יאָ, עס איז שוין שפּעט,“ האט ער געענטפערט, אונד דאַן צום פּרינץ: „געה, געה, איך קום נאָך.“

זיא האט גענומען זיין האנד, געבליקט אין זיין געזיכט אונד פּראָבירט איהם צו דערצעהלען פון איהרע ליידען. אָבער זיא האט ניט געקענט. דאַן האט זיא געזאגט:

„איך וויל דיך עפּעס פרעגען: איז דאס געוועזן איין עולה פון מיר איהם איינצולאַדען?“

„געוויס ניט, ווארום זאָלסטו איהם ניט לאַדען?“ האט ווראָנסקי געענטפערט מיט א רוהיגען שמייכעל.

„אַלעקסיס, זאג מיר, ליעבסטו מיך נאָך אימער?“ האט זיא געפרעגט האַלטענדיג זיין האנד. „איך קען דאָ מעהר ניט פערבלייבען. ווען פאָהרען מיר אוועק?“

„אָה, באַלד, באַלד,“ האט ער געענטפערט זיך עראינערענדיג אן דער אונאנגענעהמע סצענע אין טהעאַטער.

„ווען דוא דארפסט אלזאָ געהען, דאַן געה,“ האט זיא געזאגט זעהר אונצופריעדען.

פינפטער טהייל.

קאפיטעל 1.

לעווין אונד זיין פרוי האבען איינגעלאדען דאָללי׳ן מיט פרינצעסין שערבאטצקי, צו צוברענגען דיא זומער־מאָנאטען אויף זייער גוט. סטעפאן איז געווען פאָלקאָמען צופריעדען דערמיט, דען זיין אייגענעס לאנד־הויז, איז ניט געווען אין אָרדנונג, אונד דאן, האט ער ניט זעהר גערן געהאט אימער צו פערבלייבען איין זיין פרוי׳ס געזעל־שאפט; אזוי וויעדער, האט ער געוואוסט, אז ער וועט קענען זיין אין מאָסקווא אונגעשטערט.

דאָללי האט שפעטער ערפאהרען, אז ווראָנסקי מיט אננא׳ן פערברענגען זייער צייט אין א לאנד־הויז, אונגעפעהר 70 ווערסט פון לעווינען. זיא האט זאָפאָרט בעשלאָסען צו בעזוכען אננא׳ן, זיך דערמאָהנענדיג ערשטענס, אז נאך אלעמען, איז זיא איהר מאן׳ס שוועסטער, אונד דאן, דאס זיא ליעבט איהר זעהר. זיא האט אנפאנגס גערעכענט, אז לעווין וועט דערמיט ניט צופריעדען זיין. נאר הערענדיג איהר וואונש, האט ער קיינע בעמערקונגען געמאכט, געהייסען איינשפאנען, זיינע איין אלט־מאָדישע דראָשקע אונד דאָללי איז אוועק צו אננא׳ן.

אננא אונד ווראָנסקי האבען איהר בעגעגענט אין פראָגט פון זייער וואָהנונג.

„דאָללי!“ האט אננא אויסגעשריען זיא אומארמענדיג. „מיין גאָט, וויא דאס פרייט מיך דיך צו זעהען! זאג, אלעקסים, איז דא ניט זעהר א שעהנער פלאטץ?“

ער האט ארונטער גענומען זיין הוט אונד בעגריסט דאָללי׳ן זאגענדיג: „אייער בעזוך, מאכט אונז זעהר גליקליך.“ דאן צו אננא׳ן: „וואס פאר א צימער זאָלען מיר אבגעבען דער פרינצעסין?“

„דאס ענדרע־צימער נעבען באַלקאָן, עס איז נאהענט צו מיינעם,“ האט אננא געענטפערט. „איך האָף, דאַללי, אז דוא וועסט דאָ מעהר פערבלייבען. וואס? בלויז איין טאָג? אונמעגליך!“

„איך האב פערשפראָכען מאָרגען צוריק צו קעהרען, צוליעב דיא קינדער,“ האט דאַללי געזאגט.

מיט דער פרייד פון א יונגעס מערכען, האט אננא אריין געפיהרט דאַללי'ן אין הויז אונד זייא האבען זיך געזעטצט אין איהר עלעגאַנטעס צימער.

„דוא קוקסט צו מיר,“ האט אננא געזאגט מיט א זיפץ, „אונד וואונדערסט זיך וויא איך קען זיין גליקליך? איך בין מודה, אז איך האנדעל ניט ריכטיג. אָבער איך בין וויא בעצויבערט; מיין פערגאַנגענעס אונגליק זעהט מיר אויס וויא א חלום — איבערהויפט זייט מיר זיינען דאָ.“

„עס פרייט מיך דאס צו הערען,“ האט דאַללי געענטפערט. „אָבער וואָרום האסטו מיר ניט אמאל געשריעבען א בריעף?“

„איך האב ניט געהאט דעם מוטה.“

„מוטה? מ י ר צו שרייבען? ווען דוא וואָלסט געוואוסט — “

„זאג מיר,“ האט זיא אננא אונטערבראָכען, „וואס דענקסטו ווירקליך פון מיר?“

„גאר ניט,“ האט דאַללי געענטפערט, „איך ליעב דיך וויא איך האב דיך אימער געליעבט. ווען יעמאַנד ליעבט א פערזאָן, דאן ליעבט מען דיא פערזאָן וויא זיא איז, אונד ניט וויא איין אנדערער וואָלט געוואָלט זיא זאָל זיין.“

„איך האב קיינמאל קיין מורא ניט געהאט, אז דוא וועסט מיך ניט פערשטעהען. איך האב דיך געוואָלט איינלאדען דוא זאָלסט קומען צו אונז; סטיווא איז וורא֞נסקי'ס א גוטער אלטער בעקאַנטער,“ האט אננא געזאגט רויט ווערענדיג.

דאַללי איז געווען פערווירט אונד כמעט ניט געוואוסט וואס זיא זאָל ענטפערן.

„אונד וויא געהט עס דיין קליינער טאָכטער?“ האט דאַללי ענדליך געפרעגט.

„ענגיען? אַח, זיא איז געזונד. ווילסטו זיא זעהען? קום וועלען מיר זיא זעהען.“

„אָבער וואס האסטו געטהאָן ווענען..“ דאַללי האט געוואָלט פרעגען וואס

פאר א פאמיליען־נאמען דאס קינד טראָגט, אָבער זיא האט זיך אונטערבראָכען
אונד געזאגט: „איך מיין, האסטו זיא ניט אליין גענעהרט?"

„ניט דאס האסטו געוואָלט זאגען," האט אננא בעמערקט לעזענדיג דאָללי'ס
געדאנקען. „דוא האסט געוואָלט פרעגען איבער איהר נאמען? עס איז ווראָנסקי'ס
גרעסטער שמערץ וואס זיא מוז זיך רופען קארעניגא, אָבוואָהל דאס איז ניט
ריכטיג."

אין דער אמע'ס ברייטעס אונד שעהנעס צימער, איז געווען איין ענגלישעס
קינדער־מעדכען, וועלכע האט אריין גערופען דיא אמע מיט דעם קינד פון גארטען,
אונד דאָללי האט בעוואונדערט דאס שעהנע קינד.

קאפיטעל 2.

ווערהרענד דעם נאכמיטאג, איז דאָללי געבליעבען אליין מיט ווראָנסקין;
אננא האט זיך בעשעפטיגט מיט עפעס הויז־זאכען.

„איך דענק," האט ווראָנסקי אָנגעפאנגען, „אז איך האב רעכט ווען איך בע־
טראכט אייך אלס אננא'ס פריינדין."

דאָללי האט זיך געשפירט אונרוהיג אונד זיך ניט געקענט ערקלערען וואס
ער וויל איהר זאגען.

„אננא ליעבט אייך זעהר," האט ער געזאגט נאך א פויזע. „ווילט איהר
אויסניטצען אייער איינפלוס איבער איהר פון מיינעטוועגען? דיא וואהרהייט איז,
אז פון אלע איהרע געוועזענע פריינדע, זייט איהר דיא איינציגע וואס איז זיא געד
קומען בעזוכען. איך וויים, אז דאס איז ניט דערפאר, וויל איהר שטימט איין צו
אונזערע האנדלונגען; עס איז בלויז, וויל איהר זייט איהר וואהרע פריינדין. האב
איך ניט רעכט?"

„יא, אָבער — "

„ניעמאנד קען עס מעהר ביטער שפירען," האט ער פאָרטגעזעטצט זיא אונ־
טערברעכענדיג, „מעהר וויא איך אליין. איהר מוזט צוגעבען, אז איך מאך דורך
גלייך מיט איהר אלע שמערצען."

„איך בעגרייף, עס איז ריכטיג. אָבער, לויט נאך מיין מיינונג, דארף אייך
ניט בעקימערן וואס אנדערע רעדען הינטער דיא פלייצעס."

„הינטער דיא פלייצעס? מיין גאָט, ווען עס וואָלט אזוי געווען, וואָלט איך
שוין גאר ניט גערעדט; אָבער, איהר האט גאר קיין בעגריף געהאט וואס זיא האט
געהאט איבערצוטראגען אין סט. פעטערסבורג."

„אָבער ניט דאָ, איך בין זיכער,“ האט דאַללי ווייטער געזאגט, „אז דאָ טשעפּעט אייך קיינער ניט, אונד איהר ווינשט איך ניט צוריק צו קעהרען צו דער אלטער וועלט.“

„וויא קען איך נאר אויסדריקען אזא וואונש?“ האט ער אויסגערופען ערבּיטערט.

„איהר פערברענגט דאָ א רוהיגעס אונד אנגענעהמעס לעבען, אונד איך זעה ניט איין, ווארום איהר זאָלט דאס דארפען וועקסלען. וואס עס אנבעלאַנגט אננא׳ן, לויט וויפיעל זיא האט מיט מיר גערעדט, איז זיא פאָלקאָמען גליקליך.“

„יא,“ האט ער געענטפערט, „וועט דייזעס גליק דויערן? איך ציטער פאר דער צוקונפט. גוט אָדער שלעכט, מיר זיינען פעראייניגט אויף אימער. מיר האבען א קינד אונד וועלען פיעללייכט נאך אנדערע האבען; אָבער, מיין טאָכטער, הייסט קארענינא׳ס. ווען איך זאָל מאָרגען האבען א זוהן, וועט ער אויך הייסען קאַרענינא׳ס, אונד ער וועט ניט קענען ירשה׳ענען מיין נאָמען אָדער מיין פערמעגען. שטעלט זיך פאָר אלזאָ דעם שמערץ, אז דיא קינדער מיט דער פרוי וואס איך פערגעטער, קענען זיך ניט רופען מיינע? עס איז שרעקליך!“

„אָבער וואס קען אננא טהון?“

„אָט דאס מיין איך אויך. זיא קען קריעגען א גט. אייער מאַן האט אויסגע־ווירקט דערצו קארענינא׳ס איינשטימונג, אָבער זיא האט זיך ענטזאגט דערפון. איך בעט אייך, טהוט מיר דיא טובה, רעדט מיט איהר, גיבּט איהר צו ערקלערען, פיעללייכט וועט זיא וועקסלען איהר מיינונג.“

„מיט פערגניגען וועל איך עס טהון,“ האט דאַללי געענטפערט, „אָבער מיך וואונדערט בלויז, ווארום אננא אליין זאָל דאס ניט בעגרייפען?“

נאכדעם וויא זייא האבען אָבגעגעסען מיטאג, האט זיך אננא צוריק געצווינגען מיט דאַללי׳ן אליין אין א צימער.

„אונד וויא געהט עס קיטטי׳ן?“ האט אננא געפרעגט. „זאג מיר דעם אמת, איז זיא ניט אין כעס אויף מיר?“

„אָה ניין, ניין, קיטטי איז זעהר גליקליך אונד זיא האט קיין אורזאכע צו זיין אונצופריעדען,“ האט דאַללי געענטפערט.

„עס פרייט מיך זעהר דאס צו הערען,“ האט אננא געענטפערט אויפריכטיג. „אָבער יעטצט זאג מיר דיא וואהרהייט, וויא געהט עס דיר מיט, מיט —“

„מיט אלעקסיס׳ן מיינסטו?“ האט איהר אננא ארויס געהאָלפען. „איך ווייס,

דזא האסט מיט איהם געשפּראָכען. איך קען מיר זאָגאר מערקען איבער וואס, נאר איך בין נייגיעריג דאס הערען פון דיין מויל.״

„מיר האבען געשפּראָכען איבער א געגענשטאנד, וועלכען איך וואָלט זאָגסט אויסגעמיידען, ווען ער וואָלט מיר איהם ניט דערמאָהנט. עס איז וועגען דעם רעכט מיט איהם צו וואָהנען פריי א אונד אָפען פאר דער וועלט.״

„דוא מיינסט א גט? בעטסי האט אויך דאסזעלבע געזאגט, אבער ענט־שולדיג מיר, איך מיין ניט זיא צו פערגלייכען מיט דיר. בעטסי איז דיא פער־דאָרבענסטע פרוי אין דער וועלט! אָבער יעדענפאלס, וואס האט ער געזאגט?״

„ער בעהויפּטעט, אז ער ליידעט, ניט נאָר אזוי פיר זיך, זאָנדערן דאפיר וואס ער קען דיך ניט רופען געזעטצליך זיין פרוי אונד זיין קינד זאָל אויך אזוי אנערקענט ווערען.״

„איך פערשטעה ניט, וואס נאך פערלאנגט ער? קען א פרוי נאך מעהר בעלאנגען צו איהר מאן וויא איך בעלאנג צו איהם? איך בין זיין שקלאפין!״

„אָבער ער קען ניט זעהען וויא דוא ליידעסט נעגען דער וועלט. דאן וועט דאס מאכען וואס אייערע קינדער וועלען געזעטצליך אנערקענט ווערען.״

„וואס פאר א קינדער?״

„עניע, אונד דיעזע וואס דוא וועסט נאך האבען.״

„אה, דערפאר דארף ער קיין מורא ניט האבען. איך וועל מעהר קיין קינדער ניט ברענגען אויף דער וועלט.״

„אננא! וויא קענסטו אזוי רעדען?״

„ווייל איך וויל מעהר קיין קינדער ניט האבען. דוא רעכענסט, אז איך בין שלעכט אונד פערדאָרבען, אָבער, דוא מוזט ניט פערגעסען, אז אזעלבע קינדער, וועלען זיין דיא אונגליקליכסטע אין אונזער געזעלשאפט, אונד איך וויל ניט ברענגען קיין אונגליקליכע אויף דער וועלט.״

„דאס איז אלזא דיא בעסטע אורזאכע ווארום דוא זאָלסט זיך גט׳ן.״

„פיעללייכט,״ האט אננא געענטפערט שטיל, „ווען דאס זאָל נאר מעגליך זיין.״

„איך האב געהערט, אז דיין מאן האט איינגעשטימט.״

„יעטצט וועט ער אָבער ניט איינשטימען; ער איז אונטער דעם איינפלוס פון גו׳עפין לידיא.״

„אָבער דוא מעגסט דאך פּראָבירען?״

„לאמיר אָננעהמען, אז איך האב פּראָבירט אונד עס איז מיר געלונגען, אָבער,

דוא דארפסט ניט פערגעסען, אז נאכדעם וויא איך וועל מיך שוין ערניעדריגען פאר איהם, ווען ער מיר געבען מיין זוהן? אונד ווען איך וועל איהם שוין האבען, שטעל דיר פאר וואס דאמאלס וועט זיין; ער וועט אלעס ערפאהרען, אונד ער וועט מיך האסען אונד פעראכטען; מיין גאט, עס איז שרעקליך!"

אננא האט זיך אויפגעהויבען אונד געמורמעלט: „עס איז שווידרהאפט. איך בין דיא אונגליקליכסטע אין דער וועלט! וואס פאר א גוטס קען מיר דער גט טהון, מעהר וויא ערניעדריגונג? בין איך נאך ווייניג ערניעדריגט?" דאן צוגעהענדיג צו דאלליך אונד זיא אומארמענדיג, האט זיא געמורמעלט: „אך, דאללי, פעראכטע מיך ניט, איך פערדיען עס ניט. האב בעססער מיטלייד מיט מיר..."

ביידע האבען דאן געוויינט.

קאפיטעל 3.

ווראנסקי אונד אננא האבען פערבראכט דעם גאנצען זומער אונד א היבשען טהייל פון הערבסט אין לאנד־הויז, אהנע צו האבען בעשטימט עפעס פיר דער צוקונפט.

וועהרענד דעם מאנאט אקטאבער, זיינען געווען דיא וואהלען אין דער קאשין גובערניע, אין דער פראווינץ וואו ווראנסקי האט געהאט זיינע גיטער. ווראנסקי האט נאך פריהער פערשפראכען דארט צו זיין, ־אונד ער האט בעשלאסען אהין צו פאהרען.

ביז מיט איין אבענד פאר זיין אברייזע, האט ער אננא'ן ניט מיטגעטהיילט איבער זיין אבזיכט, אונד אויך דאמאלס האט ער געשפראכען בעז אונד אויפגערעגט, מורא האבענדיג פאר איין אויסברוך פון איהר אייפערזוכט.

צו זיין ערשטוינען אבער, האט זיא עמפפאנגען דיא נאכריכט גאנץ רוהיג, אונד איהם בלויז געבעטען, ער זאל איהר בעשטימען דעם טאג פון זיין צוריק קומען.

„איך האף, אז דוא וועסט ניט זיין איינזאם אין מיין אבוועזענהייט." האט ער בעמערקט.

„אה ניין," האט זיא געענטפערט רוהיג. „איך האב נאר וואס ערהאלטען א פאקעט ביכער פון מאסקווא," זייא וועלען מיך שוין אונטערהאלטען.

ער איז אוועק זעהר אונרוהיג איבער איהר אונגעוועהנליכער האלטונג. אננא וויעדער, אבוואהל זיא האט אלעס אנגעווענדעט צו זיין רוהיג, האט זיא באלד נאך זיין אוועק געהען אויסגעבראכען אין א געוויין.

„וואס האב איך צו איהם ?“ האט זיא געמורמעלט. „ער האט א פאָל־שטענדיגעס רעכט צו געהען אונד קומען וואו ער וויל אונד ווען ער וויל! איך אליין האב קיין רעכט. וואס בין איך זיינע ? א געליעבטע, ניט מעהר, דאס איז אלעס! אונד וויא לאנג איז דער שיער זיך צו האלטען אן א געליעבטער ? איך גלויב, אז עס איז שוין צייט ער זאָל זיך מיט עפעס אנדערש פערברענגען. גרויסער גאָט! זיין האלטונג, זיינע אויגען אונד זיין בליק, אלעס האט מיר שוין דערצעהלט, אז ער איז זאט פון מיר!“

זיא האט דאַן פראָבירט עפעס צו ארבייטען, עפעס צו טהון אום צו פער־טרייבען איהרע אויפגערעגטע געדאנקען, אָבער עס איז איהר אונמעגליך געווען. אויך בייא נאכט האט זיא ניט געקענט שלאָפען.

פינף טעג זיינען אזוי פאַראיבער אין מארטער אונד שמערץ. דאַן איז דאס קינד עפעס קראנק געוואָרען, אויף איין אונבעדייטענדע קראנקהייט. זיא האט זאָ־פאָרט אָבגעשיקט א ספעציעלען שליח נאך איהם. אָבער גלייך וויא דיעזער איז אוועק, האט זיא באלד חרטה געהאט. וואס וועט זיא איהם זאגען ? וואס האט פאסירט ? מיט וועלכען רעכט האט זיא אונטערבראָכען זיין פערגניגען ? אָבער, נאך אלעמען, האט זיא זיך דערמאָהנט, אז זיין צוריק קעהרען, וועט איהר פעראור־זאכען גליק, אונד זיא איז בעשטאַנען דאפיר צו ליידען אירגענד א שמערץ.

זיא איז געזעסען ביים טיש שפעט בייא נאכט, אונד פראָבירט עפעס צו לעזען, אָבער זיא האט בלויז געהערט דעם ווינד מיט דעם רעגען אין דרויסען. ענדליך האט זיא געהערט צופאָהרענדיג א דראָשקע. זיא איז באלד אויפגעשפרונגען, אַרונטער געלאָפען אום איהם צו בעגעגענען.

וויא ער האט זיך אויסגעצויגען זיין רייזע־מאַנטעל, האט ער געפרעגט:

„וויא געהט עס ענניע'ן ?“

„פיעל בעסער; אונד וויא געהט עס דיר ?“ זיא האט איהם אָנגעכאפט בייאביידע הענד אונד איהם צוגעצויגען צו זיך.

„מיר געהט עס גוט,“ האט ער געענטפערט אין א קאלטען טאָן, בליקענדיג צו איהר קלייד, וואס ער האט געוואוסט, אז זיא האט עס גראדע אָנגעצויגען אום איהם צו מאכען פערגניגען.

„אונד וויא איז מיט דיר געגאַנגען ?“ האט ער געפרעגט קושענדיג איהר האנד. זייא זיינען דאַן ביידע ארויף געגאַנגען.

איידער זייא האבען זיך געלעגט שלאָפען, האט אננא פראָבירט צו ערפאָהרען

וואס פאר איין איינדרוק עס האט אויף איהם געמאכט וואס זיא האט איהם אהיים געדופען.

„זייא דיך מודה," האט זיא צו איהם געזאגט, „אז מיין בריעף צו דיר דורך דעם שליח, איז דיר ניט געפעלען געוואָרען. דוא גלויבסט אויך ניט, אז דאס וואס איך האב דיר געשריעבען, איז וואהר."

„יא," האט ער געענטפערט, אונד טראַכטען זיין צערטליכקייט, האט זיא איינגעזעהען, אז ער קען איהר ניט מוחל זיין. — „עס איז ווירקליך געוועזען געגען מיין ערוואַרטונג. דוא האסט מיר געשריעבען, אז דאס קינד איז קראַנק, אונד, אין דער זעלבער צייט, האסטו אויך געוואָלט קומען צו מיר."

„ביידע זאכען זיינען געוועזען אמת."

„איך צווייפעל עס ניט."

„יא, דוא צווייפעלסט יא; איך קען זעהען, אז דוא ביסט געערגערט."

„ניין, ניין; דיא איינציגע זאך וואס מיך ערגערט איז, וואס דוא ווילסט ניט איינזעהען, אז איך בין א מענש אונד האב אמאל געשעפטען וואס איך מוז זייא בעזאָרגען. אָבער, גענוג דאריעבער."

„ווארום גענוג?"

„איך האב דאס בלויז צו זאגען: געשעפטען צווינגען מיך איך זאָל אוועק פאָהרען נאך מאָסקווא."

„אזוי גאר," האט אננא בעמערקט וויא ערשראָקען, „דוא קומסט נאר צוריק אום באלד וויעדער אוועק צו פאָהרען? ווען דוא קענסט ניט לעבען מיט —"

„אננא, אום גאָטעס ווילען, ווארום זאָלסטו ניט וועלען פערשטעהען? דוא ווייסט, אז איך בין בערייט אלעס צו אָפפערן פיר דיר."

„ווען דוא פאָהרסט נאך מאָסקווא," האט זיא געענטפערט גלייך וויא זיא וואָלט גאר זיינע ווערטער ניט געהערט, „פאָהר איך אויך מיט דיר. איך קען דאָ ניט בלייבען אליין. ענטוועדער מיר זאָלען לעבען צוזאמען אָדער זיך שיידען."

„מיין איינציגער וואונש איז לעבען, איז צו זיין מיט דיר; אָבער אויף אזא ארט, ווערט נעטהיג זיין —"

„א גט!" האט זיא אונטערגעכאפט. „אזוי בלייבט עס אלזאָ. איך זעה עס קען אנדערש ניט זיין; איך פאָהר מיט נאך מאָסקווא."

אננא האט אונטערדעסען בעמערקט אין ווראָנסקי'ס אויגען וויא א פערמאַטערטע מיענע. זיא האט געשווידערט. נאך אין דעמזעלבען אבענד האט זיא

געשריעבען צו קאָ נינאַ'ן אונד פערלאַנגט א גט. צום שלוס פון מאָנאַט נאָוועמבער, איז זיא אָנגעקומען, מיט וורָאָנסקי'ן, נאָך מאָסקווא.

קאַפּיטעל 4.

לעווין אונד זיין פרוי זיינען געווען אין מאָסקווא שוין זייט צווייא מאָנאַט, דאַמיט קיטטי זאָל האבען דיא געלעגענהייט צו זיין אין דער נאָהענט פון דיא בעסטע ערצטע, וועהרענד דער געבורט. וועהרענד איהר מאַן האט ערוואַרטעט דעם מאָמענט מיט מורא אונד ציטערניש, איז זיא געראדע געווען גאַנץ רוהיג.

קיטטי האט געשפּירט, אַז דאס נייע לעבען אין איהר, האט אויך ערוועקט א פרישע ליעבע, א פרישע סימפּאַטהיע, אונד זיא האט זיך געפיהלט זעהר גליקליך. אַלעס וואס איהר האט געערגערט איז געווען, דיא אונרוהיגקייט פון איהר מאַן. מאָסקווא האט פאר איהם ניט געהאט קיין פּאַסענדע בעשעפטיגונג, אונד אזעלכע פריינדע וויא אבלאָווסקי, האבען איהם מעהר ניט אונטערהאַלטען. קיטטי איז יעדענפאַלס דערמיט געווען זעהר צופריעדען.

דער וויכטיגסטער מאָמענט וואס האט זיך יעטצט אָבגעשפּיעלט אין קיטטי'ס לעבען, איז געווען דיא וויעדער־בעגעגנונג מיט וורָאָנסקי'ן, וועלכע האט שטאַטגעפונדען אין הויז פון איהר קוואַטערין, פרינצעסין באָריסאָווּנאַ. קיטטי איז אהין געקומען אויף בעזוך מיט איהר פאטער, ווען וורָאָנסקי'ס נאָמען איז אָנגעזייגט געוואָרען. זיא האט געפיהלט איהר הארץ שטירמיש קלאַפּען אונד דאס בלוט איז געלאָפען אין איהר געזיכט.

דיא אַלטע פרינצעסין האט פּראָבירט צו פערוויקלען וורָאָנסקי'ן אין א פּאָליטישעס געשפּרעך, אונד קיטט האט זיך אָנגעפאַנגען צו בערוהיגען. זיא האט מיט איהם דאַן גערעדט א פּאָאר ווערטער, געשפּאַסט איבער זיין אנטהייל בייא דיא לעטצטע וואַהלען אין קאַשין, אונד דאַן, רעדענדיג מיט איהר קוואַטערין, האט זיא שוין אויסגעמיעדען וורָאָנסקי'ן, ביז ער איז אַוועק.

ווען וורָאָנסקי איז אַוועק, האט איהר פאטער קיין בעמערקונג געמאַכט איבער דער אונערוואַרטעטער בעגעגנונג, אָבער קיטטי האט געקענט בעמערקען, אַז דער אַלטער פרינץ איז צופריעדען מיט איהר בענעהמונג.

אלס זיא האט זיך בעגעגענט מיט לעווינען, האט זיא איהם דערצעהלט איבער דער בעגעגנונג אונד בעמערקט:

„עס האט מיר לייד געטהאָן וואס דוא ביסט דערבייא ניט געווען, אָדער, וועניגסטענס, שטעהען אונד קוקען דורך דעם שליסעל־לאָך, וויל, ווען דוא וואָלסט

געשטאנען נעבען מיר, אַלס איך מיך געקענט בעהערשען. זעה וויא איך ווער נאך יעטצט רויט!"

אין אמת'ן געוואָרען, איז אָבער לעווין נאך מעהר רויט געוואָרען. ער איז געווען זיכער, אַז קיטטי איז אויפריכטיג אונד ער האט זיך גאר ניט בעאונרוהיגט איבער איהר בעגעגנונג מיט ווראָנסקי'ן. ביז דאמאלס האט ער אויסגעמיעדען זיך צו בעגעגנען מיט ווראָנסקי'ן, אָבער פון יענעם מאָמענט אן, האט ער איינגעזעהען, אַז עס איז נאריש צו ענטלויפען פאר א מענשען וואס איז, פער צופאַל, געווען פערמישט אין זיין לעבענס-געשיכטע. ער האט אויך באלד געהאט דיא געלעגענהייט צו קומען פנים-אל-פנים מיט ווראָנסקי'ן. עס איז געווען צור צייט וואס אבלאָנסקי האט געגעבען א מיטאג אין זיין קלוב, ער האט זיך בעגעגנט מיט ווראָנסקי'ן אין צימער וואו מען איז געגאנגען רויכען.

„איך דענק, אַז איהר האט זיך שוין אמאל בעגעגנט," האט סטעפאַן געוואנט מונטער אונד גוטמוטהיג פון דעם מיטאג מיט דעם גוטען וויין. „לעווין איז מיין בעסטער פריינד, אונד איהר זייט דער צווייטער. איך וויל אייך זעהען אזוי פריינדליך צו אנאנדער, גראדע וויא איך בין."

„אַלעס וואס מיר האבען צו טהון איז, זיך באלד צו אומארמען," האט ווראָנסקי געזאגט אויסשטרעקענדיג זיין האנד צו לעווינען. דער לעטצטער האט איהם געגעבען זיין האנד אונד געזאגט: „עס וועט מיך זעהר פרייען דורכצופיהרען סטעפאַן'ס וואונש."

„אונד מיך אויך," האט ווראָנסקי געענטפערט. אָבער טראָטץ זייער פריינדליכקייט, האבען זייא ניט געוואוסט וואס צו זאגען איינער דעם צווייטען.

„לעווין האט נאך ניט געזעהען אננא'ן," האט סטעפאַן בעמערקט, „אונד איך וויל איהם פאָרשטעלען."

„זיא וועט זיין ערפרייט," האט ווראָנסקי געענטפערט. „אָבער איך מוז אייך בעטען אום ענטשולדיגונג. מיין פריינד יאשווין האט זיך פערשפיעלט אין קארטען, אונד, ווען איך וועל אויף איהם ניט אכטונג געבען, וועט ער פערשפיעלען ביז צו דער לעטצטער קאָפּיקע. איך מוז געהען זעהען וואס ער טהוט," אונד ער האט פערלאָזען דאס צימער.

„ווארום זאָלען מיר ניט בעזוכען אננא'ן אָהן איהם?" האט סטעפאַן געענטפערט. „איך האב עס איהר פערשפראָכען דיך פאר איהר פאָרצושטעלען. ביסטו היינט אבענד בעשעפטיגט?"

„אַה ניין; איך וועל געהען מיט פערגניגען."

„אזוי בלייבט עס!" האט סטעפאן געזאגט, אונד נאכדעם וויא ער האט צוגערופען זיין דראָשקע, זיינען זייא אוועק געפאָהרען צו אננא'ן.

קאפיטעל 5.

וויא זייא זיינען אריין אין הויז, האט זיך לעווין געשפירט נערוועז. דיא דיענסט האט זייא מיטגעטהיילט, אז אננא געפינט זיך אין לעזע־צימער מיט א בעזוכער, מאָנסיע ווארקעף.

זייא זיינען אריין אין פאָרדער־זאאל, וואו עס איז געהאנגען אננא'ס א שעהנעס עהל־בילד. לעווין האט דאס בעטראכט מיט ערשטוינען. לויט נאך זיין פאָרשטעלונג, האט ער נאך קיין שעהנערעס פרויענצימער ניט געזעהען, אונד עס האט ניט געקענט עקזיסטירען.

„עס פרייט מיך אייך צו זעהען," האט לעווין געהערט א שטימע, אונד אומווענדענדיג זיינע אויגען, האט ער ערבליקט דעם אָריגינאל פון בילד, אָנגעצויגען איינפאך, אָבער זעהר נעט אונד פול געשמאק.

זיא האט איהם געוואונשען א הערצליכען ווילקאָמען אונד דאן אריין געפיהרט ביידע מענער אין לעזע־צימער, וואו זיא האט זייא פאָרגעשטעלט פאר מאָנסיע ווארקעף.

„עס פרייט מיך ווירקליך אייך צו זעהען," האט זיא נאך אמאל געזאגט צו לעווינען. „איך האב עס צו פערדאנקען סטיוואַ'ן אונד אייער פרוי, וואס מיר שיינט יעטצט, אז איך האב אייך אימער געקענט. איך וועל ניעמאלס פערגעסען דעם איינדרוק וואס פרינצעססין קיטטי האט אויף מיר געמאכט; זיא איז עפעס וויא א שעהנע אונד רייצענדע בלום. לויט וויא איך האב געהערט, וועט זיא קירצליך ווערען א מוטער."

זיא האט געשפראָכען אזוי איינפאך, אז לעווינ'ס נערוואָזיטעט איז באלד פערשוואונדען.

„קענען מיר רויכען?" האט אבלאָווסקי געפרעגט.

„עס איז טאקי נאָר צוליעב דעם וואס מיר געפינען זיך יעטצט אין אלעקסי'ס לעזע־צימער". זיא האט דאן גענומען א שאכטעל ציגארעטען, טראקטירענדיג לעווינען אונד האט אליין אויך גענומען א ציגארעטע.

„אונד וויא נעהמט עס דיר היינט?" האט סטעפאן געפרעגט.

„אָה, זעהר גוט; איך בין, וויא דוא ווייסט, אביסעל נערוועז," האט זיא געענטפערט גלייכגילטיג, „אָבער זאָנסט פיהל איך מיך גוט. איך וועל שאפען

טהעע.״ בייא דיעזע ווערטער האט זיא זיך אויפגעהויבען, אָנגעקלאַמגען אונד ארונטער גענומען א בוך פון טיש, אום פלאַטץ צו מאַכען פאר דער טהעע.

„ווילט איהר מיר ערלויבען דאס צו זעהן?״ האט ווארקעף געפרעגט צייגענדיג אויפ׳ן בוך וואס זיא האט אַליין געשריעבען.

„ניין, ניין,״ האט זיא געענטפערט, „עס איז נאריש וויא פון יעדען אנפאַנגער. איך בין זיכער, מאָנסיע לעווין וועט — ״

„איך האב איהם שוין דערצעהלט דאריעבער,״ האט סטעפּאַן זיא אונטער בראָכען.

„דוא האסט ניט גלייך געטהאָן; מיין פערפאַסונג איז גלייך צום שרייבען פון געפאַנגענע, וועלכע שרייבען אויף דאס וואס זייערע פריינדע פון דרויסען דערצעהלען זייא. איך בעטראַכט דאס ניט אלס קיין ווערק, זאָנדערן אלס א צייט־פערטרייב.״

לעווין האט בעמערקט, אז אין אַננא׳ס הערדליכעס געזיכט אונד אויגען, איז געלעגען איין אויסדרוק פון טרויער; דאס האט איהר שעהנהייט נאך מעהר וויא פערדאָפּעלט. ער האט געשפּירט א בעוואונדערונג פערמישט מיט מיטלייד צו איהר.

אַננא האט דאן ערלויבט איהרע צווייא בעזוכערס זייא זאָלען אריין אין זאלאָן, וועהרענד זיא איז צוריק געבליעבען רעדען מיט איהר ברודער. עס האט אָבער ניט פיעל געדויערט, אונד זייא זיינען זיך ווידער צוזאַמען געקומען. ווארקעף האט גערעדט מיט וואהרער בעוואונדערונג איבער איהר בוך, נאָר אַננא האט דיעזעס געשפּרעך אונטערבראָכען אונד אָנגעפאַנגען צו רעדען איבער גאַנץ אַנדערע געגענד־שטענדע. לעווין איז געוועזען איבערראַשט פון איהר בעלעזענהייט, טאַקט אין שפּרעכען אונד עדעלע אָבער איינפאַכע בענעהמונג.

עס איז שוין געוועזען גאַנץ שפּעט, ווען זייא האבען זיך אויפגעהויבען צו נעהמען אבשיעד; פאַר לעווינען האט דאס אָבער אויסגעזעהען בלויז איינינע מינוטען צייט פערבראַכט.

„אַדיע,״ האט אַננא געזאַגט האלטענדיג זיין האַנד אונד אין איהרע אויגען איז געלעגען א בליק וואס האט איהם בעאונרוהיגט. „זאַגט אייער פרוי, אז איך רענק פון איהר גראַדע אַזוי פיעל וויא אַמאַל; אונד, ווען זיא קען זיך ניט פּאַסען מיך צו בעגעגענען אין דיעזער לאַגע וויא איך געפין מיך, ווינש איך איהר, אז נאָט זאָל זיא אָבהיטען זיא זאָל דאַרפען קומען דערצו. ווייל, איידער איינער קען פערצייהען, מוז ער פריהער אַליין ליידען.״

„איך וועל איהר זאגען,“ האט לעווין געענטפערט איינפאך.

„האב איך ניט רעכט געהאט?“ האט סטעפאן געפרעגט ארויס געהענדיג פון הויז. „איז זיא ניט א מערקווירדיגע פרוי?“

„יא,“ האט לעווין געענטפערט, „זיא איז ווירקליך א מערקווירדיגע פרוי; דאס קען מען זעהען ווען מען בעטראכט זיא גוט; זיא האט איין עדעלעס הארץ. אבער, ליידער, ליידעט זיא זעהר.“

„איהר צושטאנד יעטצט, איז נאך טרויעריגער וויא אמאל. מיר האבען שוין איינמאל אלעס ארראנזשירט פיר א גט, איהר מאן האט דערצו איינגעשטימט. אבער דיא גאנצע פראגע איז דא צוליעב דעם קינד, אונד אזוי שלעפט עס זיך זיך זייט דרייא מאנאט אהנע עס זאל קומען צו איין ענדע. איך האף אונטערדעסען, אלעס זאל זיך קירצליך ענדיגען. ווען זיא זאל שוין האבען דעם גט, וועט זיא קענען הייראטהען ווראנסקי'ן, אונד זיא וועט וויעדער קענען וויזען איהר פנים פאר דער וועלט.“

דיא צווייא פריינדע האבען זיך דאן געוואונשען „גוטע נאכט,“ אונד יעדער איז אוועק אהיים.

קאפיטעל 6.

ווען איהרע בעזוכער זיינען אוועק, האט אננא אנגעפאנגען צו שפאציערען הין אונד צוריק אין צימער, פערטיעפט אין געדאנקען. זיא האט זיך ניט געוואלט פער־לייקענען דיא טהאטזאכע, אז אין דער לעטצטער צייט האט זיא אנגעהויבען צו קאקעטירען פאר פרעמדע מענער, אונד, אין לעווין'ס געגענווארט, האט זיא דאס געטהאן נאך מעהר וויא אימער. אבער אבוואהל ער איז איהר געפעלען געווארען, אונד, גראדע וויא קיטטי, וואס האט געשפירט ליעבע צוביידע, האבען זיך אבער אלע איהרע ליעבעס געדאנקען אומגעווענדעט אויף איין זייט. זיא האט נאר גע־דענקט פון ווראנסקי'ן.

„ווארום,“ האט זיא זיך געפרעגט, „ווען איך בין אימשטאנדע צו צוציהען זאגאר אזא מאן וויא לעווינען אויף מיין זייט, ווארום זאל איך ניט קענען ווירקען איבער איהם? ווארום איז ער געווארען אזוי קאלט צו מיר? ער ליעבט מיך נאך אימער, אבער דאך איז דא עפעס אין מיטען, וואס שיידעט איהם פון מיר. ער איז ניט אהיים געקומען; ער זאגט אז ער דארף אכטונג געבען אויף יאשווינען, גלייך וויא ער וואלט געוועזן א קינד. בעגרייפט ער ניט וויא איך לייד ווען ער איז

ניטאָ געבען מיר?" זיא האט דאַן אָנגעפאַנגען העפטיג צו וויינען. זיא האט זיך אוועק געזעטצט אונד פאַרבירט לעזען א בוך.

מיט א קורצער צייט שפּעטער, האט זיא געהערט אָנקלינגען. זיא האט שנעל אויסגעווישט דיא אויגען, אונד, ווען וורָאנסקי איז אריין געקומען, איז ער צוגעגאַנגען, אונד מיט א מונטערע שטימע, האט ער זיא געפרעגט אויב זיא איז ניט מיעד געוואָרען ווארטענדיג.

„אָה ניין!" האט זיא געענטפערט. „איך האב שוין אויפגעהערט מיעד צו ווערען. אויסער דעם, איז דאָ געווען סטיוואַ אונד לעווין."

„יא, איך וויים, אונד וואס פאר איין איינדרוק האט אויף דיר לעווין געמאכט?" האט ער געפרעגט זיך זעטצענדיג נעבען איהר.

„זעהר א גוטען איינדרוק; זייא זיינען נאָר וואס אוועק. וואס האטו געטהאָן מיט יאַשווינען?"

„ער איז א שרעקליכער קארטען־שפּיעלער! ער האט געוואונען זיעבצעהן טויזענד רובעל, אונד מיר איז געלונגען איהם אוועק צו נעהמען פון דעם טיש. אָבער ער האט זיך פון מיר אוועק גענגב'עט, צוריק געגאַנגען, אונד יעטצט האט ער שוין וואהרשיינליך אַלעס פערשפּיעלט."

„וואס האסטו אַלזאָ אַכטונג צו געבען אויף איהם?" האט זיא געפרעגט אויפהויבענדיג איהרע אויגען אונד בעגעגענט זיין קאַלטען בליק. „נאכדעם וויא דוא האסט געזאגט סטיוואַ'ן, אַז דוא וועסט איהם אָבהאַלטען פון שפּיעלען, האסטו איהם גאר פערלאָזען."

„ערשטענס, האב איך סטיוואַ'ן ניט ערלויבט ער זאָל דאס גאר דערצעהלען," האט ער געזאגט אביסעל אויפגערעגט, „צווייטענס, בין איך ניט קיין ליגנער, אונד דריטענס האב איך געהאנדעלט וויא עס האט מיר געפּאַסט."

„עס איז געווים אַזוי," האט זיא געענטפערט, וועהרענד וורָאנסקי האט אונ־העפליך צוריס געצויגען זיין האנד פון איהר, „אַז דוא האנדעלסט וויא דיר פּאַסט. אָבער וואס דארפסטו מאכען פּאָרווירפע אונד איין כעס ווערען? אך, אַלעקסיס, ווען דוא וואָלסט נאָר געוואוסט, וויא דיינע האנדלונגען מאכען מיך אונגליקליך!" זיא האט אָבגעווענדעט איהר קאָפּ ער זאָל ניט זעהען איהרע טרערען.

„וואוהין געהערט דאס אַלעס?" האט ער ארוים געשטאַמעלט ערשראָקען פון איהר פערצווייפלונג. ער האט צוגעפיהרט איהר האנד צו זיינע ליפּען. „מאכסט מיר פּאָרווירפע דערפאר וואס איך האב מיך אביסעל אונטערהאַלטען? מייד איך ניט אוים דיא געזעלשאַפט פון אירגענד א פרויענצימער?"

„דוא דארפסט עס ניט טהון!“

„אננא, בערוהיג זיך; זאג מיר, וואס קען איך טהון דיך צו מאכען גליקליך? איך וואָלט אלעס געטהאָן דיר צו ערשפּארען שמערצען.“

ער איז געווען געריהרט פון איהר טרויער.

„גאר ניט, גאר ניט,“ האט זיא געענטפערט זיך פאסענדיג. „איך מיין, אז מיין אויפרעגונג איז געקומען פון דעם וואס איך בין געווען אליין. זאג מיר, וואס האסטו געטהאָן דעם גאנצען נאכמיטאג? ביסטו געווען בייא דער פערד־ ווערטע?“

זיא האט געקעמפפט אום צו בעהאלטען דיא פרייד וואס עס איז איהר גע־ לונגען צו ברענגען דיעזען שטאָלצען אונד מעכטיגען מאַן צו איהרע פיס.

זייא זיינען דאַן געגאנגען עסען, אונד וראָנסקי האט איהר אלעס דערצעהלט. אָבער אננא האט גאנץ גוט בעמערקט, אז זיין שטימע אונד בליקען, ווערען יעדעס מאָל קעלטער. זיא האט פערשטאנען, אז זיא וועט מוזען בעצאָהלען טהייער פאר דעם זיעג וואס זיא האט איבער איהם עררייכט. זיא האט איינגעזעהען, אז זיין ליעבע צו איהר, מוז, וויא איין אויסגעהענדעס פייער, יעדעס מאל אונטערגעבלאָזען ווערען. אָבער וויא לאנג קען מען אָנהאלטען דאס פייער ווען מען קען עס ניט מעהר פער־ גרעסערן אונד דאס האָלץ האט שוין באלד אויסגעברענט?

קאפּיטעל 7.

סטעפּאַן אבלאָנסקי׳ס געשעפטען האבען איהם געצוואונגען ער זאָל פאָהרען נאך סט. פּעטערסבורג. איידער ער איז אוועק, איז ער געווען בייא אננאא׳ן אונד איהר פערשפּראָכען נאך אמאל צו רעדען מיט קאַרענינא׳ן איבער דעם גט. אבלאָנסקי האט דאַן אונטער איין אויסרייד בעזוכט קאַרענינא׳ן, אונד מיט איהם דאריבער געשפּראָכען א היבשע צייט. דאַן האט ער געזאגט:

„עס איז דאָ נאך א געגענשטאנד איבער וועלכען איך וויל מיט דיר רעדען. דוא ווייסט וואס איך מיין. אננא — “

קאַרענינא׳ס געזיכט איז געוואָרען זעהר שטרענג, אונד איהם אונטערברע־ כענדיג, האט ער געפרעגט:

„וואס איז שוין ווידער?“

„אלעקסיס אלעקסאנדראָוויטש, מען מוז קומען צו א בעשלוס. א מענש וויא דוא, וועלכער האט א גוטעס הארץ... האב מיטלייד מיט איהר...“

„וויא אזוי ? וואס זאָל איך טהון ?“ האט ער נעפרעגט ווערענדיג טילדער.

„עס וואָלט דיך זעהר געשמערצט דוא זאָלסט זיא יעטצט זעהען וויא זיא ליידעט אונד איז אונגליקליך.“

„איך האב נערעכענט,“ האט קאַרענינא בעמערקט ביטער, „אז אננא אר קאַדיעווונאַ האט עררייכט אַלעס וואס זיא האט געוואָלט.“

„מענש ! וואס טויג אונז זיך ארום צו שפּיעלען מיט ווערטער ? אַלעס וואס זיא ווינשט איז, א גט !“

„איך פערשטעה גאַנץ גוט ; אָבער אין פאַל איך וויל האַלטען מיין קינד, דאַן וויל זיא ניט קיין גט. איך האב גאר ניט וואס צו זאגען דאריעבער ; דאס קינד בלייבט בייא מיר, אונד זיא קען טהון וואס זיא פערשטעהט.“

„אָבער זיא איז דאָך א מוטער !“ האט סטעפּאַן אויסגעשריען.

„אונד איך בין א פאַטער ! איבריגענס, מיך קימערט זעהר וועניג אננא אר קאַדיעווונאַ'ס לאַגע.“

„דוא מוזט מיר ערלויבען איך זאָל צווייפלען אין דער וואהרהייט פון דיזער בעהויפּטונג. לאָמיר צוגעבען, אז זיא האט עס עהרליך פערדיענט וויא זיא ליידעט. אָבער, קענען מיר דען שטעהען פון ווייטע אונד זעהען וויא זיא ליידעט ? ווער קען עפּעס פערדיענען פון איהר אונגליק ?“

„ווירקליך, כּוּם דיינע ווערטער, זעהט עס באַלד אויס, אז איך בין גאר דער שולדיגער.“

„ניין, ניין, בעהיטע גאָט ! איך וויל דיך נאָר איבערציינען, אז דוא קענסט גאר ניט פערלירען, ווען דוא וועסט לינדערן איהר שמערץ. איבריגענס, וויל איך דיר יעטצט זאגען, אז זיא פערלאַנגט מעהר ניט דאס קינד. זיא וויל א גט, אונד, אזוי וויא דוא האסט עס איהר פערשפּראָכען...“

„פערשפּראָכען, יא,“ האט ער איהם אונטערבראָכען. „אָבער עס איז אַלץ געווען דאַמאלס, ווען איך האב זיא געוואָלט וועניגסטענס רעטען פון דער גרעסטער שאנדע, נאָר יעטצט...“

„יעטצט ?“

„יעטצט מוז איך ווארטען, איך קען ניט בעשטימט זאגען וואס איך קען טהון. דוא, סטעפּאַן, ביסט א פריידענקער, איך בין עס אָבער ניט. מיין רעליגיאָן פער ביטעט מיר אזוי צו האנדלען. איך וועל עס מיר איבערלעגען, אונד, אין 2 טעג ארום, וועל איך דיר געבען איין ענטפער.“

קאפיטעל 8.

ווען א פייער ווערט צופיעל געבלאָזען אונד געפּאַכט, דאַן לעשט עס זיך אויס. ווען ליעבע ווערט צופיעל געוואָרעמט אונד געפּאָרדערט, ווערט זיא קאַלט.

עס איז אריבער דער זומער, דער ווינטער, זומער איז וויעדער געקומען, אונד דאס לעבען צווישען אננא׳ן אונד ווראָנסקי׳ן, איז יעדעס מאל געוואָרען אונערטרעגליכער פון ביידע זייטען.

יא, עס איז קיין צווייפעל, דאס ווראָנסקי האט געליעבט אננאַ׳ן מיט זיין גאַנצען הארצען; עס איז קיין צווייפעל, אז דיא ליעבע איז געוועזען אייפריכטיג אונד ריין, אָבער ווראָנסקי איז נאָך אַלעמען געוועזען א יונגער מענש, מיט פריינדע, בעקאנטע, געזעלשאפט, אונד, זיין נאַטור האט געפּאָרדערט אויסער דער ליעבע צו אננא׳ן, נאָך עטוואס: אונטערהאלט, מוזיק, שפּיעלען, זינגען אונד זייטיגע מונטערקייט.

אננא וויעדער האט געגלויבט, אז דיא גאַנצע וועלט, דאס הייסט, איהר וועלט, איז צוזאמען געשטעלט פון ווראָנסקי׳ן, אונד, מיט זיין ליעבע, ענדיגט זיך אַלעס. זיא האט געוואָלט ער זאָל זיין נעבען איהר אין דער פריה, ביים טאָג, פאַרנאכט, ביים נאכט — אימער! זיא וואָלט פון איהם קיינמאל נים זאַט געוואָרען. יעדער מאָמענט וואס ער האט אויסגעפעהלט, האט ארויס גערופען אין איהר דיא טרויעריגסטע אונד שרעקליכסטע געדאנקען. זיא פלעגט ווערען מעלאנכאָליש, פערצווייפעלט אונד האַלב פערריקט. זיא האט געקענט וויינען שטונדען־לאַנג, אָדער זאָגאר א גאנצען טאָג מיט א גאַנצער נאכט, ווען ער איז נים געוועזען. אין דיעזער צייט האט זיא זיך אַלעס מעגליכע פאָרגעשטעלט, אז ער האט צו טהון מיט אנדערע פרויען, אז ער פערברענגט אין דער געזעלשאפט מיט דער אָדער מיט יענער; אז זיא איז איהם שוין מיאוס, אונד נאָר פאַר שאַנדע האלט ער זיך אָן איהר, זאָנסט האט ער שוין לאַנג געוואָלט פטור ווערען פון איהר.

דאס ערגסטע איז איהר געוועזען, וואס, ווען זיא האט געהערט, אז ער קומט, האט זיא זיך אויסגעווישט אונד אויסגעווּצ׳שען דיא אויגען, זיך אוועק געזעטצט, אונד אין איהר שטאָלץ האט זיא אָנגעווענדעט איהר גאַנצע־זעעלען־קראַפט, צו בלייבען גלייכגילטיג אונד איהם נים ארויס ווייזען איהרע געפיהלע.

אין א נאַכט האט זיא אויף [illegible] געווארט ער זאָל אהיים קומען פון דעם

בחורים־קלוב, וואו ער איז געגאַנגען געלאַדען צום עסען. ווען ער האט צוריק געקעהרט, איז זיא ווידער געזעסען, וויא געוועהנליך, אין איהר זאַגענאַנטער רוהע.

„אונד וויא איז עס דאָרטען צוגעגאַנגען?“ האט זיא איהם געפרעגט ציינענדיג דיא גרעסטע ליעבליכקייט אונד שטאַרבענדיג פאַר זיינעם א פריינדליכען שמייכעל.

„גראַדע וויא אימער,“ האט ער געענטפערט. „מען האט זיך אונטערהאַלטען, געגעסען, געטרונקען, אונד דאס איז אַלעס. אָבער וואס איז דאס?“ האט ער פּלוצלינג געפרעגט דערזעהענדיג דיא קופערטעס געפּאַקט. „דוא ווילסט ענדליך ארויס פאָהרען? דאס איז זעהר גוט.“

„יא, אַזוי האב איך גערעכענט, מיר וועלען פערלאָזען מאָסקווא. איך קען שוין דאָ מעהר ניט בלייבען.“

אננא האט פאַרנאַכט געהייסען איינפּאַקען אום ארויס צו פאָהרען אויף'ן לאַנד, מיט דער אידעע, פיעללייכט וועט דיא פרייע לופט אויף איהר מאַכען א בעסערע ווירקונג.

„איך בין פאָלשטענדיג צופריעדען,“ האט ער געענטפערט. „לאָמיר ווירקליך אביסעל ארויס פאָהרען. אָבער, איך מוז פריהער געהען בעזוכען מיין מוטער.“

א בליק פון פערדאַכט האט זיך בעוויעזען אויף איהר געזיכט, אונד זיא האט זיך דערמאָהנט, אז דיא יונגע פּרינצעססין סאָראָקין שטעהט איין בייא דער אלטער גרעפין וראָנסקי.

„קענסטו ניט געהען אהין מאָרגען?“ האט זיא געפרעגט.

„אונמעגליך!“ האט ער געענטפערט. „איך מוז פון איהר קריעגען דעם אונטערשריפט צו פערקויפען דאס גוט, זאָנסט קען איך קיין געלד ניט קריעגען.“

„דאַן לאָמיר בלייבען דאָ.“

„ווארום?“

„מיר וועלען פאָהרען נעכסטען זונטאַג, אָדער גאָר ניט פאָהרען.“

„וויא דוא ווּקסעלסט דיין ענטשלוס יעדע מינוט!“ האט ער אויסגעשריען ערשטוינט.

„דוא קענסט איינעם פערריקט מאַכען!“ האט זיא געענטפערט ניט וויסענדיג אקוראַט וואס זיא זאָל זאָגען.

„אום נאָמעס ווילען, אננא, ווען וועסטו שוין קומען צום שכל?“

„געוויס. בייא דיר אין דיא אויגען האב איך גאָר קיין שכל ניט.“

„וואס נאך קען איך טהון ? איך דענק נאר פון דיר אונד פאר דיר, אונד צום סוף — "

„דאס איז ניט אמת, דוא דענקסט נאר ניט פון מיר !"

„איך זאג קיין ליגען ניט," האט ווראנסקי געענטפערט זיך בעהעררשענדיג מיט אלע זיינע קרעפטען. „אונד איך בעדויער זעהר וואס דוא ווייסט ניט קיין רעספעקט — "

„רעספעקט !" האט זיא אויסגעשריען איהם אונטערברעכענדיג. „דיעזעס ווארט איז נאר אויסגעטראכט געווארען אום צו פערבארגען דאס אויספעהלענדע געפיהל פון ליעבע ; ווען דוא ליעבסט מיך מעהר ניט, וואלט עס געווען פיעל עהרענהאפטער פון דיין זייט, דוא זאלסט עס מודה זיין."

„דאס איז אונערטרעגליך !" האט ער געברומט צוגעהענדיג צו איהר אין א דראהענדער האלטונג. „זאגאר צו מיין געדולד, מוז אויך זיין א גרענעץ ! וואס ווילסטו ? וואס האב איך געטהאן וואס דוא בעליידיגסט מיך וויא דעם ערגסטען ?"

„וואס מיינסטו דערמיט..." האט זיא געפרעגט ציטערענדיג זעהענדיג זיין ווילדען בליק אויף איהר.

„איך וועל דיך יעטצט פרעגען, וואס ווילסטו האבען פון מיין לעבען ?"

„פון דיין לעבען וויל איך גאר ניט," האט זיא געענטפערט. „איך פערלאנג בלויז דוא זאלסט מיך ניט פערלאזען וויא דוא האסט בעשלאסען צו טהון. איך וויל דיין ליעבע, אבער דוא ליעבסט מיך מעהר ניט..."

„מיין געדולד איז צו ענדע !" האט ער אויסגעשריען זיך אבווענדענדיג. זיא האט אויסגעבראכען אין געוויין אונד פערלאזען דאס צימער.

„ער האסט מיך," האט זיא געמורמעלט. „איך בין איבערציינגט, זיכער, אז ער האט שוין איין אנדרע. איך לעז עס אין אלע זיינע ווערטער אונד בענעהמונגען. אלעס איז פאראיבער ; איך מוז אוועק פון איהם ? אבער וויא אזוי ? וואוהין ?"

זיא האט אנגעהויבען צו קלערען וואוהין זיא קען געהען : צו איהר טאנטע וואס האט זיא ערצויגען ? צו דאללי'ן ? אדער גלאט צו פרעמדע ? וואס וועט דאן זאגען קארענינא אונד אלע איהרע בעקאנטע ? זיא האט געדענקט א היבשע צייט אונד דאן האט זיא זיך פלוצלינג בערוהיגט, גלייך וויא זיא וואלט געפונען א זיכערעס הייל־מיטעל צו אלעמען.

„מיין מאַן, מיין קינד,“ האט זיא געמורמעלט. „אלע דיעזע געהערען זיך מיט מיר שוין מעהר ניט אָן. דיא וועלט האסט מיך, פערראַכטעט מיך, אונד זיין ליעבע איז טויט! איך מוז פאר זייא אלע פּלאַטץ מאַכען; איך פּאַס ניט צו זייא אונד ניט זייא צו מיר. מיין שאַנדע מוז בעגראָבען ווערען טיעף אין דער ערד מיט מיר צוזאַמען! איך מוז שטאַרבען — יא, שטאַרבען, אונד דאַן איז א סוף פון אלעמען! דער טויט איז גוט, געטרייא, בארמהערציג, אונד ער לייזט אויס אלע ליידענדע; ער זאָל מיך אויך אויסלייזען!“

„אננאַ!“ האט זיא פּלוצלינג געהערט א שטימע נעבען איהר. „איך וועל טהון אלעס, מיר וועלען אוועק פאָהרען איבערמאָרגען.“

ווראָנסקי איז געשטאַנען נעבען איהר אונד געוואַרט אויף איין ענטפער. זיא האט געשוויעגען. דאַן האט ער געפרעגט: „אלזאָ?“

„טהו וואס דוא ווילסט,“ האט זיא געזאגט וויינענדיג. „לאָז מיך! פערלאָז מיך!“ דאַן האט זיא געמאַכט א פּויזע אונד געמורמעלט: „איך וועל אוועק געהען — געהען וואוהין דיא אויגען וועלען מיך טראַגען! וואס בין איך? איך בין א פערלוירענע, א געפאַלענע אונד געשענדעטע פרוי מיט א שטיין אַרום מיין האַלז. איך וועל דיך מעהר ניט בעונרוהיגען. דוא ליעבסט איין אנדערע; איך וויל דיר ניט שטעהען אין וועג, איך וועל דיך בעפרייען!“

ווראָנסקי האט זיא געבעטען זיא זאָל זיך בערוהיגען, איהר געשוואָרען, אז זיא האט קיין אורזאַכע צו זיין אייפערזיכטיג, אונד איהר פערזיכערט פון זיין ליעבע צו איהר. זיא האט דארויף גאר ניט געקענט ענטפערן, זאָנדערן, אין דער גרעסטער אויפרעגונג פון ליעבע, האט זיא בעדעקט זיין געזיכט אונד הענד מיט ברענענדע קושען.

קאַפּיטעל 9.

ווען זייא זיינען אריין עסען פריהשטיק אין דער פריה, האט א דיענער אריין געבראַכט ווראָנסקין א טעלעגראַמע. דאס אלטע געפיהל פון אייפערזוכט האט זיא דורכגעשטאָכען זעהענדיג וויא ער אליין לייענט דיא טעלעגראַמע.

„פון וועמען איז דאס?“ האט זיא געפרעגט אונגעדולדיג.

„פון סטיוואַ'ן. עס איז איבער דעם גט. לייען.“

זיא האט גענומען דיא טעלעגראַמע אונד געלייענט: „קליינע האָפנונג — אָבער, וויא דיא זאַך איז, וועל איך נאך טהון אלעס מעגליכע.“

„עס טהוט מיר לייד,“ האט ווראָנסקי בעמערקט.

„ווארום?“ האט זיא געפרעגט. „וואס טויג דיר א גט? ווען דיא ליעבע פערבינדעט אונז, וואס נאך בעדאַרפען מיר?“

„אימער ליעבע,“ האט ער געמורמעלט. „דאס איז שוין ריכטיג גענוג, אָבער אלעס וואס איך וויל, איז צוליעב דיינע קינדער.“

„עס וועלען מעהר קיין קינדער ניט זיין.“

„דאס איז גראדע ניט גוט, אונד עס טהוט מיר לייד.“

„דוא דענקסט נאָר פון קינדער, אָבער ניט פון מיר,“ האט זיא געזאגט ווערענדיג ווידער נערוועז.

„אין געגענטהייל, איך דענק פון דיר, נאָר דוא ווילסט מיך ניט פערשטעהען. איך וויל דוא זאָלסט זיין מיין פרוי פאר גאָט אונד פאר לייט.“

„איך בין צופריעדען וויא עס איז.“

„אָבער איך וויל דוא זאָלסט מיר מעהר טרויען, מעהר גלויבען, אונד מיר קענען געבען אביסעל מעהר פרייהייט, וויסענדיג, אז דוא ביסט מיין געזעטצליכע פרוי.“

„איך וויים, דאס וויל דיין מוטער, דיא צדקת, אָבער מיך קימערט זעהר ווייניג וואס זיא וויל אונד זאגט.“

„אננא, איך מוז דיך בעטען דוא זאָלסט האבען אביסעל מעהר רעספעקט פאר מיין מוטער.“

„איך וויים, דוא נעהמסט דיך פאר איהר אָן. אָבער ווער נעהמט זיך פאר מיר אָן, ווען זיא רעדט איבער מיר?“

עס האט זיך גראדע דאמאלס געהערט א קלאפּ אין טהיר, אונד פרינץ יאשווין איז אריין געקומען.

„איך האב געהערט, אז איהר פאָהרט אוועק, ווען?“ האט ער געפרעגט נאכדעם וויא ער האט געזאגט „גוט מאָרגען.“

„איך דענק איבערמאָרגען,“ האט ווראָנסקי געענטפערט.

זייא זיינען געזעסען א היבשע צייט ביים טיש, אונד געשפראָכען איבער פערשידענעס, ווען אננא, אונגעדולדיג אונד אויפגערעגט, האט זיך ענטשולדיגט אונד איז אריין אין איהר צימער, וואו זיא האט ווידער אמאל אָנגעפאנגען צו דענקען איבער איהרע פינסטערע בעשליסע.

קאפיטעל 10.

זייט וורֿאנסקי איז געוועזן מיט אננאַ׳ן, איז קיין גאנצער טאָג פֿאַראיבער, אָהנע זייא זאָלען זיך איבערבעטען. נאך דעם לעטצטען שטרייט, האט ווראָנסקי זיא מעהר ניט אויפגעזוכט אין איהר צימער אונד זיא געלאָזען זיך ווייקענדיג אין איהרע טרערען.

אבענד האט זיא זיך געלעגט אין בעט אונד אָנגעזאגט איהר דיענסט, אז זיא זאָל קיינעם ניט צו לאָזען, וויל זיא איז קראַנק.

„ווען אָבער," האט זיא זיך געטראכט, „ער וועט דאך קומען צו מיר, דאַן וועל איך וויסען, אז ער ליעבט מיך."

זיא האט געהערט זיין דראָשקע צו פאָהרען, וויא ער האט בעשטיענגען דיא טרעפען, אונד דאַן וויא ער האט געשפראָכען מיט דער דיענסט, וואהרשיינליך איבער איהר. אָבער ער איז ניט געקומען.

„ווען דאס איז אמת, אז ער ליעבט מיך דאך," האט זיא געמורמעלט, „דאַן איז מיין פּאַן דאָפּעל ניטצליך. איך, פון מיין זייט, מוז פערשווינדען, ארונטער פון דער וועלט־ביהנע; איך האב דאָ ניט וואס צו טהון. איך וועל פאר יעדען פּלאַטץ מאכען. אָבער, ווען ער האט פאר מיר עפּעס א געפיהל, דאַן וועל איך איהם נאך דערמיט שטראפען, טרעפען זיין הארץ וויא מיט א גיפט־פייל אונד מיך נוקם זיין נאך מיין טויט!"

זיא האט אויסגעשטרעקט איהר האנד צום טיש וואו עס איז געשטאנען א פלעשעל מיט אָפּיום.

„דאס איז גענוג," האט זיא זיך געטראכט קוקענדיג אין פלעשעל. דאַן האט זיא פּלוצלינג אויסגעשריען: „ניין! ניין! אלעס, נאָר ניט דער טויט! מיין גאָט, וויא איך ליעב איהם! ער ליעבט מיך אויך; יא, יא, ער ליעבט מיך; דיעזע טרויעריגע טעג וועלען פאָראיבער אונד איך וועל דאַן ווידער גליקליך זיין מיט זיין ליעבע!"

זיא האט זיך א היבשע צייט געוואָרפען אויף איהר בעט אונד ניט געקענט איינשלאָפען. דאַן האט זיא אָנגעצונדען א ליכט אונד איז אריין אין לעזע־צימער. ווראָנסקי איז דאָרט געשלאָפען גאנץ רוהיג. זיא האט געוויינט שטיל, קוקענדיג אויף איהם, אונד אום איהם ניט אויפצרוועקען, איז זיא אריין ווידער אין איהר צימער, איינגענומען אביסעל אָפּיום אום נאָר איינצושלאָפען.

ווען זיא איז אויפגעשטאַנען גאַנץ פריה, איז וורא̇נסקי צו איהר אריין געקומען אונד געזאגט:

„פרינצעססין סאראַקין איז דאַ געווען אונד מיר געבראַכט דיא פאפירען וויא אויך דאס געלד פון מיין מוטער. וויא פיהלסטו יעטצט?"

א שמערצהאַפטער בליק פון איהרע אויגען אונד א טרויעריגע מיענע פון איהר בלאַסעס געזיכט, איז געווען דער ענטפער.

„יא," האט ער ווייטער געזאגט, „מיר פאַהרען אלזאָ מאָרגען."

„דוא פאַהרסט, אָבער ניט איך," האט זיא געענטפערט.

„אננא, דאס מוז נעהמען א סוף! איך קען מעהר אזוי ניט לעבען! דוא קענסט טהון וואס דוא ווילסט, אָבער איך קען עס שיין מעהר ניט ערטראגען!"

זיא האט אויפגעהויבען איהרע אויגען אונד איהם בעטראַכט פון קאָפּ ביז פיס. א ביטערער שמייכעל האט זיך בעוויעזען אויף איהרע ציטערענדע ליפען, וועהרענד זיא האט געזאגט:

„דוא — ווייסט אלעס בערייהען."

ער האט אויפגעצויגען מיט דיא אַקסלען, זיך אומגעווענדעט אונד איז אוועק.

קאַפּיטעל 11.

זיא איז צוגעגאַנגען צום פענסטער, געזעהען וויא דיא דראָשקע איז ארויס געפאָהרען, דאן וויא וורא̇נסקי האט זיך אויפגעזעטצט אונד איז אוועק געפאַהרען. זיא האט אָנגעקלונגען אונד דיא דיענסט איז אריין געקומען.

„געפין אויס וואוהין דער גראַף איז געפאַהרען," האט אננא געזאגט אונגע־דולדיג אונד שנעל.

„ער איז געפאַהרען צו דיא שטאַלען," האט דיא דיענסט געענטפערט, „אונד ער האט אָנגעזאגט, אז ער שיקט צוריק דיא דראָשקע פון אייערט וועגען."

„גוט; ווארט נאר אביסעל, איך וועל אָבשרייבען א בריעף וואס דוא ווערסט אהין אוועק טראָגען."

ציטערענדיג אין יעדען גליעד, האט זיא געשריעבען:

„איך בין שולדיג, אָבער, אום גאָטעס ווילען, קום צוריק. אלעס זאָל ער־קלערט ווערען. איך האב מורא. — אננא."

נאכדעם, מורא האבענדיג צו בלייבען אליין מיט איהרע זעלבסטמאָרד אידעען, איז זיא אריין אין דער אמע'ס צימער. עננייע, איהר קינד, האט ערבליקט דיא מוטער,

אונד אָנגעפאַנגען צו לאַכען. איהר שטימע האט אננאַ'ן דערמאָהנט אן ווראָנסקי'ן, אונד זיא האט דאס ניט געקענט ערטראַגען. זיא איז אַרויס געלאָפען פון צימער.

אננאַ האט אַרום שפּאַצירט זעהר אונגעדולדיג, אונד יעדעס מאָל געקוקט אויף'ן זייגער. ענדליך איז צוגעקומען א דראָשקע. זיא האט געמיינט, אז ער איז עס, אָבער נאָר דער טרייבער איז אַרונטער אונד צוריק געבראַכט איהר בריעף מיט דיא ווערטער:

„דער גראַף איז שוין אוועק צו דער ניזשני אייזענבאַהן־סטאַציאָן."

„דאַן נעהם דעם בריעף," האט זיא געזאָגט, „אונד ברענג איהם אַהין. ער איז געווים אין זיין מוטער'ס לאַנד־הויז."

זיא האט זיך נאָכהער אָנגעקליידעט אונד איז אוועק צו דאָללי'ן. איהר אבזיכט איז נאָר געוועזען אום צו פערברענגען דיא צייט. אַלס זיא איז אַריין אין קאָרידאָר, האט זיא געפרעגט אויב יעמאַנד איז דאָ צו בעזוך.

„קאַטהערינאַ אַלעקסאַנדראָוונאַ לעווין," איז געוועזען דער ענטפער.

„קיטטי, — קיטטי, אין וועלכער ער איז געוועזען פערליעבט," האט זיא זיך געטראַכט, „אונד אויף וועלכער ער בעדויערט ווארום ער האט ניט געהייראַטהעט, וועהרענד ער פערפלוכט דעם טאָג אין וועלכען ער האט מיך בעגעגענט."

דאָללי אונד קיטטי זיינען געוועזען שטאַרק פערטיעפט אין א געשפּרעך, איבער דער נאַהרונג פון קיטטי'ס נייא־געבוירענעם קינד, ווען אננאַ איז אָנגעצייגט געוואָרען אונד דאָללי איז איהר ענטקעגען געגאַנגען.

„וואס, ביסטו נאָך ניט אוועק געפאָהרען?" האט זיא געפרעגט. „ווירקליך, איך האב גערעכענט, אז דוא ביסט שוין ניטאָ, אינד דערפאַר בין איך געכטען דיך ניט געקומען בעזוכען. איך האב ערהאַלטען א בריעף פון סטיוואַ'ן."

„אונד מיר א טעלעגראַמע," האט אננאַ געענטפערט זיך אומקוקענדיג צ' קיטטי קומט איהר אויך ענטקעגען.

„ער שרייבט מיר, אז ער קען גאָר ניט פערשטעהען וואס אַלעקסיס אַלעקסאַנדראָוויטש וויל, נאָר יעדענפאַלס, וועט ער פון דאָרט ניט אוועק פאָהרען, ביז ער וועט קריעגען א בעשטימטען ענטפער."

„האסטו בעזוכער?"

„יאַ, קיטטי'ן," האט דאָללי געענטפערט אביסעל פערווירדט. „זיא איז אין קינדער־צימער; זייט איהר קימפּעט, איז זיא נאָך אַלץ קראַנק."

„איך האב עס געהערט. קענסטו מיר פיעללייכט ווייזען סטיוואַ׳ס בריעף?“

„געוויס, איך וועל דיר איהם באַלד ברענגען. אַלעקסיס אַלעקסאַנדראָוויטש האט ניט ענטזאגט; אין געגענטהייל, סטיוואַ האט גרויסע האָפנונג.“

„איך אליין האָף ניט אונד ווינש גאר ניט,“ האט אַננאַ געענטפערט וועהרענד איהר שוועגערין איז אוועק ברענגען דעם בריעף.

„וועט זיך קיטטי וועלען בעגעגענען מיט מיר?“ האט דאן אַננאַ געטראַכט. „פיעללייכט ניט, אונד זיא האט אפשר א רעכט דערצו. דען וואס בין איך, נאך אַלעמען? עס איז אַלץ איבער איהם! מיין גאָט, וואס איך האב פאר איהם געאָפּפערט, אונד וויא איך בין בעלוינט געוואָרען! אָך, איך האס איהם! וואס טהו איך דאָ? וואס בין איך אהער געקומען?“

דאָללי איז דערווייל ערשיענען מיט׳ן בריעף; אַננאַ האט איהם איבערגעקוקט אונד צוריק געגעבען.

„דאס וויים איך שוין,“ האט זיא בעמערקט, „אונד עס קימערט מיך גאר ניט.“

„ווארום ניט? איך האָף, אז דוא וועסט באַלד זיין פריי.“

אָבער אַננאַ האט זיך געמאַכט ניט הערענדיג אונד געפרעגט: „האט קיטטי מורא פאַר מיר? ווארום קומט זיא ניט אַרויס?“

„וואס פאַלט דיר איין? וואס הייסט מורא האבען פאר דיר? זיא זייגט יעטצט דאס קינד. זיא וועט ווירקליך זיין ערפרייט דיך צו זעהען. אָט קומט זיא טאַקי!“ דאָללי האט פריהער, ווען זיא איז געגאַנגען נעהמען דעם בריעף, קוים בעוואוינגען קיטטי׳ן זיא זאָל אַרויס קומען.

קיטטי איז ערשיענען מיט א פערפלאַמטעם געזיכט אונד אויסגעשטרעקט איהר האַנד צו אַננאַ׳ן.

„עס פרייט מיך זעהר אייך צו זעהען,“ האט זיא געזאגט שטאַמלענדיג אוני זיא האט ניט געקענט פערבאָרגען איהר האסס צו דער „זינדיגער“ אַננאַ.

„איך וואָלט אייך גאר קיין פאראיבעל געהאט ווען איהר וואָלט זיך ניט וועלען מיט מיר בעגעגענען,“ האט אַננאַ בעמערקט. „איהר זייט געוועזן קראַנק זאגט מען מיר. איהר זייט זעהר געענדערט זייט דער צייט וואס איך האב אייך געזעהען.“

אַננאַ׳ס וועהמיטהיגער טאָן האט געריהרט קיטטי׳ס הארץ מיט מיטלייד. זיא האבען דאן געשפּראָכען זעהר פריינדליך.

„איך בין איך געקימען ווינשען אדיע." האט אננא געזאגט זיך אויפ־הויבענדיג, וועהרענד אין איהר שטימע איז געלעגען איין אונגעוועהנליכער שמערצ־ליכער טאָן.

„וועו פאָהרסטו?"

אננא האט ניט געענטפערט, נאָר זיך ווענדענדיג צו קיטטי'ן מיט א זיסען שמייכעל, האט זיא געזאגט: „איך קען אייך גאר ניט אויסדריקען מיין פרייד וואס איך זעה אייך ווידער. איך האב זעהר פיעל געהערט איבער אייך, זאָגאר פון אייער מאַן. ער איז מיך געווען בעזוכען. וואו איז ער יעטצט?"

„אויף דאס לאנד."

„איך בעט אייך, גריסט איהם פאר מיר; פערגעסט דאס ניט."

„איך וועל עס געוויס טהון," האט קיטטי געענטפערט מיט מיטלייד.

„אדיע, דאָללי!" האט דאן אננא געזאגט זיא אומאַרמענדיג.

נאכדעם וויא דאָללי האט ארויס בעגלייטעט אננא'ן, זיינען דיא צוויא שוועסטער געבליעבען זיטצען אונד בעשפּראָכען דיא אונגעוועהנליכע בענעהמונג פון אננא'ן.

„איך קען זיא ניט בעגרייפען," האט דאָללי געזאגט. „עפּעס האט זיא אויס־געזעהען גלייך וויא זיא וואָלט גענומען אבשיעד אויף אייביג."

קאַפּיטעל 12.

פאָהרענדיג אין איהר דראָשקע, האט זיך אננא געשפּירט זעהר אונ־גליקליך.

„אונד וויא זיא האט מיך אנפאנגס בעטראכט," האט זיא געמורמעלט מיינענדיג קיטטי'ן. „האסס אונד פעראכטונג איז געלעגען אין איהר יעדען בליק. דאן האט זיא מיך בעמיטליידעט, אָבער, איך בין זיכער, אז זיא האט טריומפירט איבער מיין אונגליק. ניין, ניין, קיטטי, דוא קענסט מיך ניט. ווען איך וואָלט ווירקליך געווען דיעזע, וועלכע דוא רעכענסט, אז איך בין, דאן, מעגסטו זיכער זיין, אז איך וואָלט זאָגאר דיין מאַן, דיין לעווינען, אויך געקענט ארונטער פיהרען וואוהין איך האב געוואָלט. אָבער איך בין ניט אזעלכע; ניין, ניין! איך בין בלויז איין אונגליקליכע!"

ווען דיא דראָשקע איז געבליעבען שטעהען נעבען איהר הויז, האט זיא שנעל געפרעגט דעם לאקיי אויב עס איז געקומען איין ענטפער. ער האט איהר איבער־רייכט פאָלגענדע טעלעגראַמע:

„איך קען ניט צוריק קעהרען פאר 10 אוהר. ווראָנסקי.“

„אונד וואו איז דער וועלכען איך האב געשיקט?“ האט זיא געפרעגט.

„ער איז נאך ניט צוריק געקומען,“ איז געווען דער ענטפער.

א געפיהל פון צאָרן אונד נקמה האט זיך אין איהר ערוואכט ווען זיא האט בעשטיגען דיא טרעפען.

„איך וועל איהם געהען אליין אויסגעפינען,“ האט זיא זיך געטראַכט. „איך וויל איהם זעהען, איידער איך פערלאָז איהם אויף אייביג. איך וועל איהם דער־צעהלען אלעס וואס ער האט געטהאָן. איך האב נאך ניעמאלס יעמאנדען אזוי גע־האסט וויא איך האסס איהם יעטצט!“

דער אנבליק פון ווראָנסקי'ס הוט אין קאָרידאָר, האט אָנגעפיללט אננא'ן מיט שוידער אונד פערואכטונג.

„ער איז יעטצט אין זיין מוטער'ס הויז,“ האט זיא ווייטער געטראַכט, „זאָרגענלאָז איבער מיין שמערץ, אונד ער לאכט אונד שפאסט, אָהנע אפילו צו חלום'ן פון מיר. איך מוז געהען זאָפאָרט, אונד, איידער דער לעטצטער אקט פאַ־סירט, זאָל איך איהם אויף אזוי פיעל ערניעדריגען אונד בעליידיגען, וויא נאָר מעגליך!“

זיא האט נאכגעקוקט דעם אייזענבאהן־רעגיסטער אונד געזעהען, אז דער אבענד־צוג וועט אוועק מיט עטליכע מינוטען נאך אכט.

„איך וועל נאך אָנקומען ריכטיג,“ האט זיא געמורמעלט. דאן האט זיא גע־הייסען איינשפאנען פרישע פערד. מען האט אונטערדעסען געגעבען מיטאג עסען, אָבער אננא האט ניט געקענט נעהמען קיין ביסען אין מויל אריין.

זאָ שנעל וויא דיא דראָשקע איז צוגעקומען צו דער טהיר, איז זיא ארויס פון הויז, זיך אריין געזעטצט, אונד געהייסען פאָהרען צו דער ניזשני סטאַציאָן.

איבערן וועג האט זיא עטליכע מאָל פראָבירט צו דענקען אונד טראַכטען איבער איהר צושטאנד, אָבער עס איז איהר אונמעגליך געווען צו זאמלען איהרע אידעען. אין איהר געהירן האט אויסגעזעהען צו וויטהען א שטורם. נאָר צייטענווייז האט זיך אָבגעריסען א געדאנק וואס האט זיא עראינערט אָן דער פערגאנ־גענהייט.

„וואס איז געווען זיין אבזיכט?“ האט זיא געפרעגט. „האט ער מיך ליעב געהאט? יא. וואס איז פאר א וואונדער? איך בין שעהן אונד טויזענדער אנדערע מענער וואָלטען מיך געקענט ליעבען. אָבער דער שמאָלצער כאראקטער האט ניט

אזוי געשטערבט נאך מיין ליעבע, וויא מיך צו בעזיעגען. מיך, דיא שעהנע, געביל־דעטע, מאראלישע אונד הויבע דאמע! אט דאס האט ער געזוכט!"

דאן האבען זיך נאך אמאל פערמישט דיא געדאנקען, אונד זיא האט פלוצלינג געהערט דעם לאקיי פרעגען: „זאל איך נעהמען א בילעט נאך אבראַ־לאווקא?"

„יא," האט זיא געענטפערט איהם געבענדיג איהר האנד־טעשעל מיט געלד אונד איז דאן ארויס פון דער דראשקע.

זיא האט זיך אריין געזעטצט אין וואגאן אויף א פלאטץ וואס דער לאקיי האט איהר אנגעצייגט; דאן האט זיא געהערט דעם קאנדוקטאר צו מאכען דיא טהיר. דער גלאק האט געקלונגען צום דריטען מאל. דער לאקאמאטיוו האט געגעבען א שארפען פייף, אונד זיא האט געזעהען דיא ווענט פון דער סטאציאן פארבייא שוועבען בייא דיא פענסטער, גראדע וויא דיא באהן וואלט געשטאנען אונד דיא סטאציאן געגאנגען.

אנפאנגס האט דיא פרישע לופט אויסגעזעהען צו מאכען אויף איהר א גוטען איינדרוק, אבער זיא האט זיך דאן וויעדער פערטיעפט אין געדאנקען, אונד קיין זאך מעהר בעמערקט. ווען דיא באהן איז אנגעקומען צו דעם בעשטימטען פלאטץ, איז זיא ארונטער אונד געבליעבען אויף דער פלאטפארמע, זיך אליין פרעגענדיג וואס זיא זאל יעטצט טהון.

ענדליך איז זיא צוגעגאנגען צום סטאציאנס־מייסטער אונד איהם געפרעגט, אויב גראף ווראנסקי'ס דראשקע איז ניט אנגעקומען.

„גראף ווראנסקי? אה יא, דאכט מיר, ער איז יעטצט אין בעזוך בייא פרינצעסין סאראקין אונד איהר טאכטער. אט דאס איז רעבען איך זיין טרייבער!"
ער האט געצייגט מיט זיין פינגער אויף א טרייבער, אונד אננא האט באלד דער־קענט מיכאיל'ן, וועלכער איז צו איהר צוגעגאנגען טראגענדיג א בריעף.

„ערשט דא האסטו איהם געטראפען?" האט זיא געפרעגט.

„יא," איז געוועזען דער ענטפער, אונד אננא האט אויפגעריסען דעם בריעף וואו זיא האט געלייענט: „עס טהוט מיר לייד וואס דיין בריעף האט מיך ניט געבראכט אין מאסקווא. איך וועל צוריק קעהרען אום 10 אוהר. — ווראנסקי."

„דוא קענסט געהען," האט זיא געזאגט צום דיענער.

ווען ער איז אוועק, האט זיא זיך אומגעווענדעט אונד אנגעפאנגען לאנגזאם צו שפאציערען אויף דער פלאטפארמע פערטיעפט אין איהרע פינסטערע גע־דאנקען.

„אלזאָ,“ האָט זיא געמורמעלט. „אַלעס האָט זיך געענדיגט. איך וועל שוין מעהר ניט ליידען. ניין, ניין! איך קען ניט ליידען! איך וויל אויך קיינעם ניט שטעהן אין וועג; ווען מיין שיקזאַל איז אַזוי געווען, דאַן דאַרף איך פערשטיקען דעם שמערץ אין מיר מיט מיין ט...“

זיא האָט ניט געוואָלט ארויס רעדען דאָס וואָרט „טויט.“ זיא איז געבליעבען שטעהען קוקענדיג אויף דער מענגע מענשען אונד געזעהען מענער, פרויען אונד קינדער. זיא האָט געזעהען מענער אומאַרמען פרוי'ען פרייא אונד פראַנק פאַר יעדען; ברידער אומאַרמען שוועסטער, אונד מוטער קושענדיג איהר קינד.

א זיפץ האָט זיך אַרויס געריסען פון איהר ברוסט.

„אונד וועמען האָב איך?“ האָט זיא געפרעגט. שפירענדיג אַז דיא טרערען קומען אין איהרע אויגען, האָט זיא זיך אָבגעווענדעט יעמאַנד זאָל עס ניט בעמערקען.

„ער האָט שוין זיין לוסט ערפיללט,“ האָט זיא ווייטער געטראַכט, „ער האָט מיט מיר געטהאָן וואָס ער האָט געוואָלט, יעטצט דאַרף ער מיך מעהר ניט; ער זוכט אַנדערע. מיין שעהנעם קערפּער האָט ער געוואָלט אום זיך צו זעטען, ניט מעהר; יעטצט זוכט ער אַנדערע שעהנע קערפּערס. אונד מיין האַרץ? דאָס פּלאַטצט! איז עס ווירקליך נויטהווענדיג צו לעבען אונד ליידען? איך דענק ניט אַז אַזוי דאַרף עס זיין.“

דאַן האָט זיא זיך אומגעווענדעט אונד געזעהען אַ צוג פּאַרביילויפען. זיא האָט זיך דערמאָהנט אָן דעם מאַן וואָס איז געהרג'עט געוואָרען אין יענעם טאָג וואָס זיא האָט בעקאַנטשאַפט געשלאָסען מיט ווראָנסקי'ן. עס האָט איהר געטהאָן אַ העפטיגען קלאַפּ אין האַרץ פון דער עראינערונג, אָבער זיא האָט פּלוצלינג אָנגע־הויבען צו שפּירען אַ לוסט אונד ווילען וואָס האָט זיא געצויגען אַהין, אויף דיא שינעס, זיך אַוועק צו לעגען אונד...

אָהנע פיעל צו צענערן, איז זיא אַרונטער דיא עטליכע טרעפּען וואָס האָבען געפיהרט פון דער פּלאַטפאָרמע צו דיא שינעס. זיא האָט זיך פּלוצלינג געשפּירט שטאַרק בערוהיגט. זיא האָט געקוקט קאַלטבלוטיג צו דער דיקער אונד ברייטער ראָד פון דעם לאָקאָמאָטיוו, אונד האָט פּראָבירט אָבצומעסטען מיט איהר אויג וויא ברייט עס איז פון איין ראָד צו דער צווייטער.

„דאָרט, דאָרט,“ האָט זיא געמורמעלט. „איז דער פּאַסענדער פּלאַטץ. אין זאַך בין איך זיכער, אַז מיין טויט וועט איהם ערגערן, אונד דאָס זאָל זיין דיא

שטראפע פאר איהם! איך אליין וועל זיין פרייא פון יעדען אונד יעדער פון מיר!"

אָבער נאך איידער זיא האט צייט געהאט דורכצופיהרען איהר פּלאן, האט זיך דער לאָקאָמאָטיוו געריהרט.

„צו שפּעט," האט זיא געזאגט, „נאָר איך וועל ווארטען אויף א צווייטען." דער צוג האט דערווייל פארביינגעשוועבט.

א געפיהל וויא פון איהרע קינדער יאָהרען האט זיא ערגריפען, ווען זיא פלעגט דארפען אריין שפּרינגען אין קאלטען וואסער זיך באָדען. זיא האט גע־שווידערט. איהר גאנצע פערגאנגענהייט איז פאר איהר ערשיענען, אונד זיא האט געזעהען אין א פּאאר אויגענבליקען איהר פרייד אונד טרויער, איהר...

א שניידענדער פייף האט דערציטערט דיא לופט. א צוג האט געהאלטען אין אָנקומען. זיא האט שנעל געמאכט איינינע שריט פאָרווערטס. זיא האט דערזעהען דעם דאמפּפענדע לאָקאָמאָטיוו וויא א ריעז שוועבענדיג פאָרווערטס.

אין נעכסטען אויגענבליק איז זיא געווען נעבען דיא שינעס אונד זיך גענעבען א וואָרף מיט'ן געזיכט ארונטער.

אננא האט געהערט א פערצווייפעלטען געשרייא פון דיא צושויער, דאן האט זיא נאך צייט געהאט צו דענקען: „וואו בין איך? ווארום?" אונד זיא האט געוואָלט צוריק. אָבער גראדע אין דעם מאָמענט האט זיא געשפּירט איין אונ־געהייערע גרויסע אונד שווערע מאסע ארויף פאלענדיג אויף איהר קערפּער אונד קאָפּ.

„גאָט! פערצייהע מיר!" האט זיא געמורמעלט, בעגרייפענדיג, אז יעדער קאמפּף איז נוטצלאָז. דאן איז געקומען איין אונגעהייערער שטעכעדיגער אונד שיסענדער שמערץ. ארום אונד ארום איז געוואָרען דונקעל, אונד דאס ליכט וואס האט געשיינט אין דעם לעבען פון דער אונגליקליכער אננא, איז אויסגעלאָשען גע־וואָרען אויף אייביג.

אלעקסים ווראָנסקי אונד אלעקסים קארענינא, האבען זיך ביידע ווידער פעראייניגט נעבען דער טרונע וואס האט ענטהאלטען דיא שטיקער פון דעם שעהנעם קערפּער, וועלכען זייא האבען ביידע געליעבט.

אננא'ס רעכנונג, צו בעשטראפען ווראָנסקי'ן מיט איהר טויט, איז געווען א ריכטיגער. זיא האט געטראָפען דיעזען מאן מיט איהר זעלבסטמאָרד אויף אזוי ווייט, דאס ער איז שיער משוגע געוואָרען פאר שמערץ.

קאַרענינא מיט זיין געוועהנליכעס ווייכעס הערץ, האט איהם נעבעטעי, ער זאָל איהם געבען ענניע'ן צום ערציהען, אונד וורָאָנסקי, בערוישט אונד בעטויבט פון דעם אונגליק, האט צו אַלעמען איינגעשטימט.

מיט צווייא מאָנאַט שפּעטער, ווען דיא מלחמה צווישען רוסלאַנד אונד טירקייא האט געוויטהעט, האט וורָאָנסקי, אויף זיינע אייגענע הוצאות, אויסגע־שטאַטעט א קאָמפּאַניע סאָלדאַטען.

„מיין איינציגער וואונש איז,“ האט וורָאָנסקי געזאגט „צו קומען מיט'ן טויט פּנים־אל־פּנים. מוטה וועט מיר ניט פעהלען, ווייל דאס לעבען האט פאַר מיר קיין ווערטה. דאָרט, אויף'ן שלאַכט־פעלד, האָף איך צו געפינען רוה.“

איידער ער איז אוועק, האט ער זיך געזעגענט מיט זיינע פריינדע. יעדער האט איהם געוואונשען גליק. ער איז ארויף מיט איין פוס אויף דער טרעפּ פון דעם וואַגאָן אונד נאך אמאל בליקענדיג אויף דיא בעקאַנטע געזיכטער פיעללייכט צום לעטצטען מאָל, האט ער זיך דערמאָהנט אָן אַננאָ'ן. ער האט זיא נאך אמאל געזעהען וויא צור צייט ווען זיא האט געלעבט: הערליך, שעהן, גראַציעז אונד ליעבענסווירדיג.

א שטראָם טרערען האט זיך א גאָס געטהאָן פון זיינע אויגען אונד זיין גאַנצער קערפּער האט אויפגעציטערט.

„מיין ארמע אננא!“ האט ער געמורמעלט, „איך וועל מיך אויף אימער פעראייניגען מיט דיין גייסט אויף'ן שלאַכט־פעלד!“

דאָן האט דיא באַהן אָנגעפאַנגען צו געהען אונד ער איז אריין אין וואַגאָן וואו ער האט זיך אוועק געזעטצט פערזונקען אין געדאַנקען. זיין מאָגערעס אונד בלייכעס געזיכט, האט עדות געזאגט אויף זיינע גרויסע זעעלען־שמערצען.

ע נ ד ע.

דאקטאר-בוך

פון דר. ב. דובאווסקי

א נייער פאלשטענדיגער דאקטאר-בוך וואס באהאנדעלט אלע סארטען קראנקהייטען, פון א קינד ביז אן עלטערען מענשען, און אין יעדען פאל ווערט גענוי באשריבען ווי אזוי מען קען זיך דערפון אויסהיטען, און וואס צו טהאן ווען מען האט זיך ניט אויסגעהיט.

ווי אויך צו לייסטען די ערשטע הילף אין אן אונגליקספאל איידער דער דאקטאר קומט, ווי צום ביישפיעל, ביי א פארגיפטונג, א דערווערגונג, גען איינאטעמונג, בלוט-שטורץ און ז. וו. וואו דאס לעבען פון מענשען איז אין סכנה, און עס מוז גלייך אויפ'ן שטעל עפעס געטהאן ווערען און ניט ווארטען ביז דער דאקטאר קומט, ווייל ביז וואנען דער דאקטאר קומט קען שוין זיין צו שפעט.

דער דאקטאר-בוך איז איינגעטהיילט אין די פאלגענדע 4 טהיילען:

1טער טהייל: קראנקהייטען און ווי זיך פון זיי אויסצוהיטען, די אורזאכען, סמנים און רעזולטאטען פון די מעהרסטע קראנקהייטען צו וועלכע א מענש איז אונטערוואָרפען.

2טער טהייל: מוטער און קינד, וואס יעדע מוטער דארף וויסען וועגען זיך און ווי אזוי צו ערציהען איהרע קינדער.

3טער טהייל: איידער דער דאקטאר קומט, ווי צו לייסטען די ערשטע הילף אין אן אונגליקספאל איידער דער דאקטאר קומט.

4טער טהייל: דער מענש און זיין קערפער, א פאפולערע ער-קלערונג וועגען דער געביי פון מענשליכען קערפער, זיינע באזונדערע אברים און די אויפגאבע וואס יעדע פון זיי האט צו ערפילען.

פרייז פון אלע 4 טהיילען פיין געבונדען 10 דאלער

צו באקומען ביי אלע בוכהענדלער, ווי אויך ביי

HEBREW PUBLISHING CO., 50-52 ELDRIDGE ST., NEW YORK

דאָס גרעסטע און וויכטיגסטע ווערק אין אידיש

י. ג. פאגמ׳ם

וועלטגעשיכטע

פון אורא͏לטע צייטען ביז היינטיגען טאָג

פארמעהרט מיט א

פולשטענדיגע געשיכטע פון אידישען פאָלק

באארבייט פון

א. ה. ראזענבערג

אונטער דער רעדאקציע פון

אלכסנדר הארקאווי

אין צוועלף גרויסע בענדער אילוסטרירט

5,500 זייטען 850 אילוסטראַציעם

אין צוויי אויסגאַבעס :

פאָלקאויסגאַבע, געבונדען אין פראכטפולען לייב-רערי-קלאטה, גילט טאפ. פרייז $30.00

דע לוקס-אויסגאַבע, געבונדען אין האלב-לעדער, פול גאלדשניט, פרייז $50.00

HEBREW PUBLISHING COMPANY

50-52 Eldridge Street **New York**

יעקב גאָרדין'ס ווערקע

אין 4 פראכטפאָלע בענדער

די בעסטע פון זיינע ראָמאנען, סקיצען, רייזע־בילדער, קריטי־קען, סאטירעס, דראמאטישע און פילאָזאָפישע אָבהאנדלונגען און פאנטאסטישע ערצעהלונגען, צוזאמענגעקליבען און קלאסיפיצירט אונטער דער רעדאקציאָן פון מאָררים ווינטשעווסקי. דאס איז א זאמלונג פון ווערק וואס ווערט בעטראכט אין דער גאנצער וועלט אלס די העכסטע, שעהנסטע און ערהאבענסטע אין דער אידישער ליטעראטור.

פרייז בלויז 4 דאָלאר

(פארטא פריי).

HEBREW PUBLISHING COMPANY,

50-52 Eldridge St., New York.